

Trời Lạnh Rồi Để Tổng Tài Đi Uống Thuốc Đi

Contents

Trời Lạnh Rồi Để Tổng Tài Đi Uống Thuốc Đi	2
1. Chương 1: Tổng Tài Có Bệnh Xà Tinh (1)	2
2. Chương 2: Tổng Tài Không Mạnh	5
3. Chương 3: Tổng Tài, Đừng Mà	10
4. Chương 4: Tổng Tài Là Gay	14
5. Chương 5: Tổng Tài Tát Mi Bốp Bốp Bốp (1)	17
6. Chương 6: Tổng Tài Diễn Rất Sâu	21
7. Chương 7: Tổng Tài Moe Moe	26
8. Chương 8: Tổng Tài Và Fan Chân Ái	30
9. Chương 9: Tổng Tài Thực Ôn Nhu	36
10. Chương 10: Tổng Tài Và Beep	40
11. Chương 11: Tổng Tài Là Người Tốt	43
12. Chương 12: Tổng Tài Là Tra Công	47
13. Chương 13: Tổng Tài Đi Đánh Ghen (thượng)	52
14. Chương 14: Tổng Tài Đi Đánh Ghen (hạ)	55
15. Chương 15: Tổng Tài Thoải Mái Đạp Gôn (1)	59
16. Chương 16: Tổng Tài Thật Sự Là Tra Công?	63
17. Chương 17: Tổng Tài Và Cốc Uống Nước	68
18. Chương 18: Tổng Tài Rất Là Khí Phách	72
19. Chương 19: Tổng Tài Bị Hiểu Lầm	76
20. Chương 20: Tổng Tài Thật Suất Khí	80
21. Chương 21: Tổng Tài Dụ Dễ Con Nhà Lành	84
22. Chương 22: Tổng Tài, Moah Moah	89
23. Chương 23: Tổng Tài Thật Uy Vũ!	93
24. Chương 24: Tổng Tài Thích Điều Này	98
25. Chương 25: Tổng Tài Rất Là Tà Mị	103
26. Chương 26: Tổng Tài, Tha Mạng!	109
27. Chương 27: Tổng Tài Là Phúc Hắc	114
28. Chương 28: Tổng Tài Muộn Tao	121
29. Chương 29: Tổng Tài Có Tình Dịch	127
30. Chương 30: Tổng Tài Là Bảo Mẫu	132
31. Chương 31: Tổng Tài Và Em Trai Của Ảnh	137
32. Chương 32: Tổng Tài Cũng Muốn Đi Xem Mắt	141
33. Chương 33: Tổng Tài Rốt Cục Cũng Tổ Tình!	145
34. Chương 34: Tổng Tài Lòi Đuôi Rồi	148
35. Chương 35: Tổng Tài Cũng Biết Chơi Clone	152
36. Chương 36: Tổng Tài Là Lưu Manh	156
37. Chương 37: Tổng Tài Đi Uống Thuốc Đi	160
38. Chương 38: Phiên Ngoại: Thời Minh Châu Và Ngô Phàm (thượng)	165
39. Chương 39: Phiên Ngoại: Thời Minh Châu Và Ngô Phàm (trung)	169
40. Chương 40: Phiên Ngoại: Thời Minh Châu Và Ngô Phàm (hạ)	172

Trời Lạnh Rồi Để Tổng Tài Đi Uống Thuốc Đi

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, khóc suốt đến bệnh xà tinh tổng tài công × tiểu trong suốt thụEditor: Tiểu ThiênĐộ dài: 37 chương + 1

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-lanh-roi-de-tong-tai-di-uong-thuoc-di>

1. Chương 1: Tổng Tài Có Bệnh Xà Tinh (1)

Đường Đường, Đường trong “đường đường chính chính”.

Đường Đường vẫn luôn cảm thấy cha mẹ đã đặt cho mình một cái tên đặc biệt có giá trị nghệ thuật, nghe vừa kêu vừa dễ thuộc, lại không mất đi hương vị đàn ông...

Đường Đường là một tác giả ký hợp đồng với Tấn Giang, giới tính nam, chuyên môn viết tiểu thuyết đam mỹ. Nhưng mà Đường Đường cam đoan, bản thân mình tuyệt đối là trai thẳng, thẳng tắp là đằng khác!

Đường Đường đã bỏ lết ở Tấn Giang viết văn được bốn năm rưỡi, coi như là đứa già nhất trong bảy tác giả già, rốt cục từ tiểu trong suốt biến thành lão trong suốt, đẳng cấp chìm ngấm đã đạt tới hàng thượng thừa. Cậu cả ngày khổ cực đi làm, tan tầm, phi lên xe bus về nhà, vừa mở máy tính lên QQ đã điên cuồng nhảy liên tục. Cậu có add vài tác giả cũng chìm ngấm khác trên diễn đàn, bên trong nhóm chat lúc này đang vô cùng náo nhiệt.

[Sản phẩm 3 không]: Truyện mới lại bị cho ăn bơ, hiu hiu cầu an ủi!!!

[Đại thần bị mất ngủ]: Bộ nhà người có lúc nào không bị ăn bơ hả, còn cần an ủi sao?

[Sản phẩm 3 không]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Chị đây dầu gì trong quá khứ cũng rất là huy hoàng có được không?!

[Tui đang offline]: ...

[Tui đang offline]: Up chương mới thử đi, xem có ai vào ủng hộ không?

[Sản phẩm 3 không]: Chả có ai cả, tui buồn quá, tui không muốn up chương mới nữa.

[Đường cát trắng]: Lâu lắm mới thấy cô gái 3 không ngã một cú đau như vậy nha, chuyện vui như thế sao không ai chúc mừng?

[Sản phẩm 3 không]: ... bắn chết mi...

[Đại thần bị mất ngủ]: Đường Đường, bà cô kia lại lên cơn kìa.

[Sản phẩm 3 không]: Ai bảo mi dám giẫm lên vết thương của ta!

Đường Đường kiến thức đầy mình bắt đầu bùm bùm gõ bàn phím.

[Đường cát trắng]: Tui đã sớm nói với bà rồi, ai bảo bà không chịu nghe lời người lớn khuyên, chỉ lo nhìn cái lợi trước mắt. Cái truyện kia của bà mà có người chịu bỏ tiền ra cộng thưởng mới là lạ, mấy cái đồng lẻ kia là do người ta run tay bấm nhầm đó, không tin lát bà đi kiểm tra thử đi.

[Sản phẩm 3 không]:!!!!!!....Cái thằng Đường trắng cặn bã nhà người!!!

[Đại thần bị mất ngủ]: 1

[Tui đang offline]: ...

[Đường cát trắng]: Lại đây lại đây, để tiền bôi giáng giải cho cưng nghe 1 chút nha, độc giả bây giờ chỉ thích Mary Sue thôi! Phải có thiên lôi cứu huyệt cuốn cuộn! Đầu tiên, thụ phải có đầy đủ khổ bức, nhất định phải không có tư sắc, ngực phải phẳng!

[Sản phẩm 3 không]: ... Ngược phẳng thì liên quan gì ở đây!!! Bà đây muốn viết sản nhũ văn thì sao!!!

[Đường cát trắng]: 1

[Đường cát trắng]: Tiếp tục nói a, thụ phải khổ bức, sau đó gặp một anh công cao to, công phải có tiền a, độc giả thích nhất không phải là câu chuyện về khốc suất tổng tài yêu vệt con xấu xí sao. Nhất định phải là Sue văn nha, tổng tài phải khốc suất, nhất định không thể phân rõ phải trái, hiện tại độc giả nhìn thấy tổng tài mắc bệnh xà tinh lại còn không chịu nói đạo lí đều sẽ ôm mặt gào thét! Moe lắm đó nha[Tui đang offline]: = =

[Đại thần bị mất ngủ]: = =

[Sản phẩm 3 không]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Thật không vậy...

[Đại thần bị mất ngủ]: Sao tôi cảm thấy không đáng tin lắm.

[Tui đang offline]: Nếu là thật thì Đường cát đã thành đại thần từ lâu rồi. Bốn năm rưỡi gần năm năm sắp hết hợp đồng tới nơi rồi mà cậu ấy vẫn chìm ngấm đây thôi.

[Đường cát trắng]: ...

[Đường cát trắng]: o(o#)

[Đường cát trắng]: Không nói chuyện với mấy người nữa, bye bye, tui đi viết truyện đây, sớm muộn gì tui cũng sẽ thành đại thần! Tui sẽ đi viết xà tinh bệnh tổng tài công!

Đường Đường tùy tay đóng cửa sổ chat, đeo tai nghe lên, click vào QQ music. Từ trong tai nghe truyền đến giai điệu tẩy não của bài “Trái táo nhỏ” thần thánh, cậu vừa ngâm nga vừa mở file truyện mình mới viết ra.

Đúng như Đường Đường nói, truyện của cậu viết về một em thụ khổ bức đủ đường, không cha không mẹ, bị khi dễ, bị chú dì chiếm đoạt gia sản, còn bị anh em họ tùy tiện đánh chửi, là một íu-đúi thụ 100%. Mà ngay cả đồng nghiệp cùng công ty với íu-đúi thụ cũng có thể tùy tiện khi dễ cậu ta, cướp đoạt thành tích của íu-đúi thụ, bắt íu-đúi thụ chịu tiếng xấu thay cho người khác. Kết quả có một ngày, íu-đúi thụ vẫn cứ íu-đúi, vừa ra khỏi cửa liền ngã vào trong ngực của tổng tài. Tổng tài công, tà mị bá đạo tổng tài công, không chút nào phân rõ phải trái tà mị bá đạo tổng tài công!

Chiều theo phương diện của độc giả mà nói, thì phải là tổng tài công mỗi ngày đều moe ôm mặt đẹp trai quá a a a a a Từ khi viết truyện về xà tinh bệnh tổng tài công, lượng view truyện của Đường Đường tăng đột biến, so với hồi xưa thì cao hơn nhiều, điều này làm cho Đường Đường đối với truyện của mình tràn ngập tin tưởng!

Vừa nghĩ tới có thể nhờ vào cái truyện về xà tinh bệnh tổng tài này, một đường tại giới tác giả đam mỹ bộc lộ tài năng, vượt qua phê duyệt, tên biến thành hồng biến thành tím, rồi lại từ tím biến thành đen (2), kiếm được 1 2 3 4 5 6 7 8 9 vạn, một đường lên mây biến thành đệ nhất đại thần của Tấn Giang! Thật sự có chút kích động!

Đường Đường trong cơn kích động dùng một phần tư tiền lương tháng mua một cái bàn phím hiệu Cherry (3) ngồi gõ bùm bùm chát chát, lấy vận tốc một giờ gõ được ba đến bốn ngàn chữ, viết mỗi chương tầm một ngàn từ, sau đó đuổi đuổi người, chuẩn bị tắm rửa đi ngủ.

Đường Đường tắt máy tính, cầm khăn mặt vào phòng tắm, ở bên trong xoay một vòng, phát hiện tắm vòi sen rất là bất tiện, hơn nữa tắm xong còn phải lau khô còn phải mặc quần áo, thật sự phiền muốn chết. Cậu rửa mặt xong, lại lượn trong phòng tắm một vòng rồi nằm vật ra trên giường giả chết, chốc lát sau liền ngủ.

Đường Đường cả đêm đều nằm mơ, có lẽ là do viết văn nhiều, đến cả trong mộng cũng nhìn thấy. Cậu mơ thấy mình chiếm được một cái hệ thống Tấn Giang, hệ thống đại thần không chỉ cộng thưởng cho truyện của Đường Đường vài vạn, còn giúp cậu có khả năng viết cái gì cũng có thể biến thành sự thật.

Vì thế...

Một tổng tài công tà mị khốc suất đến mức dở hơi đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cậu, dùng tay kiềm trụ cằm cậu, giọng nói trầm thấp khàn khàn lại tà mị vô cùng bảo rằng: “Tuy rằng bộ dáng có chút bình thường, nhưng cũng thật quyến rũ. Dùng loại ánh mắt này nhìn tôi, là đang hướng tôi cầu hoan sao?”

Đường Đường nháy mắt đổ một thân mồ hôi lạnh, cả người nổi lên một tầng da gà, hoảng sợ nhìn xà tinh bệnh tổng tài công.

Tổng tài công tà mị cong khóe miệng, cũng không để ý tới Đường Đường còn đang giãy dụa, như trước nắm chặt cằm của cậu, cười nói: “Như thế nào, trên miệng nói không nguyện ý, không phải thân thể lại rất thành thật sao?”

AAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

“Cái khi gì vậy hả!!!”

“Bộ gặp quỷ hả!!!”

“Bị quỷ bạo súc hả mày?! Có biết mấy giờ rồi không?!”

“Mới có 4 giờ sáng thôi! Mộng xuân cũng không cần kêu thê lương vậy đâu!”

Đường Đường nghe thấy thanh âm mắng chửi hùng hổ vọng từ cửa sổ vào, rốt cục từ trong ác mộng tỉnh lại. Nhanh chóng xoa xoa thân thể lạnh ngắt, cầm di động lên nhìn, quả nhiên mới có 4 giờ sáng. Tiểu khu cậu ở cũng không phải khu cao cấp gì cho cam, phòng ở cũng không cách âm tốt.

Đường Đường hít sâu hai cái, thở đều, ném di động qua một bên ngã đầu ngủ tiếp.

“Đường Đường cậu tại sao lại đến trễ?!”

“Nhanh nhanh dùm cái! Hôm nay có lãnh đạo muốn lại đây!”

“Làm cho đằng hoàng đó, người ta sắp đến rồi, sếp đã lướt qua đây ba lượt hỏi tại sao cậu giờ này vẫn chưa tới ba lần rồi!”

Đường Đường hỗn hển thở dốc chạy vào ký túc xá, đem đồ đạc của mình cất kỹ, vừa thắt cà vạt vừa chỉnh tóc. Bởi vì giấc mơ chết tiết tối hôm qua, cậu ngủ không đủ rồi dậy trễ, lúc tỉnh lại đã là 8 giờ rưỡi, đêm qua không tắm rửa, sáng hôm nay cũng không kịp tắm, lấy nước rửa mặt rồi lao đến phòng làm việc.

Lục tiểu thư ngồi bên cạnh nhìn thoáng qua Đường Đường, ghét bỏ nhú nhú mày, nhỏ giọng nói: “Đường Đường, sao hôm nay đi trễ vậy? Lát nữa nghe bảo có một vị lãnh đạo rảnh hàng quá nên ghé chơi, sếp bắt tất cả nhân viên nhìn phải thật sung sức.”

“Sung cái con khi...”

Đường Đường chửi một câu, nhưng cậu cũng không dám lớn tiếng.

Lục tiểu thư tiếp tục bà tám: “Nghe nói anh ta là con trai của lão tổng đó, tuổi còn trẻ liền muốn kế thừa gia nghiệp. Cơ mà nghe nói vị Sa tổng này tính tình không được tốt lắm, lại còn mắc bệnh sạch sẽ. Đường Đường tóc em còn rối kia, nhanh sửa lại đi.”

Đường Đường yên lặng rửa trong lòng, lại còn khiết phích? Đàn ông chân chính thì phải dũng cảm, phải biết đối mặt với những thứ dơ bẩn của cuộc đời, vậy mới là trang hán tử, vậy mới có thể đào hoa!

Đường Đường vừa dọn dẹp lại cái bàn làm việc, sếp của cậu đã vô cùng lo lắng tiến vào, nhìn thấy Đường Đường thì sững sốt một chút, tay run rẩy a run rẩy chỉ vào Đường Đường.

“Mắt cậu dính cái gì thế kia?! Miệng cậu dính cái gì thế kia?! Đầu tóc của cậu để cái kiểu gì thế kia?! Hôm nay Sa tổng muốn lại đây cậu có biết không?! Mau mau, vào toilet rửa mặt đi!”

Đường Đường có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không dám cãi lại sếp, đành phải đứng lên. Các đồng nghiệp khác che miệng cười hihi, Đường Đường liếc một cái liền ra khỏi phòng. Đi qua gian uống nước, vào toilet, dùng nước vuốt mặt hai cái, cũng lười lấy khăn tay, vẩy vẩy tay xong bèn lướt về.

Đường Đường vừa đi, trong lòng thầm mắng mỗ ác mộng chết tiết đêm qua, cái gì mà hệ thống Tấn Giang, cả thẳng cha xà tinh bệnh tổng tài công kia nữa, lời thoại Sue đến không thể Sue hơn, nói ra đều có thể làm

người ta rớt mười tấn da gà. Cũng chả hiểu nổi khẩu vị của mấy em độc giả hiện giờ, thế nhưng lại thích xà tinh bệnh tổng tài.

Đường Đường hừ một cái, vuốt bọt nước còn đọng trên mặt, vừa đi qua gian uống nước muốn về phòng làm việc ở ban địa ốc của cậu, đột nhiên bên tai nghe đánh bốp một cái.

Sống mũi đột nhiên tê rần, đau đến thiếu chút chảy nước mắt, bị đẩy về sau đến nửa bước mới đứng vững lại được. Cậu xoa xoa mũi, vừa ngẩng đầu đã thấy có một người mặc một bộ âu phục xa hoa, giày da sáng bóng và cà vạt đứng trước mặt mình. Đó là một người đàn ông vô cùng đẹp trai, chỉ có điều là trông không được manly như cậu thôi.

Người đàn ông vóc người to lớn, lại còn cao ngất, vai rộng hông hẹp, quần tây tôn lên hai chân thẳng tắp thon dài, cơ hồ làm người ta phun máu mũi. Trên cái mũi cao thẳng là một cặp kính không gọng, lộ ra một đôi mắt hẹp dài.

Người đàn ông híp mắt, toàn thân mang theo khí tràng cực đại của bệnh xà tinh, dùng ánh mắt xem thường miệt thị, không chút nào che dấu chán ghét trắng trợn đánh giá Đường Đường.

Đường Đường còn chưa kịp phản ứng đã thấy trưởng phòng nhà mình vọt ra, khom lưng quì gối đầy mặt tươi cười nói với người kia: “Kính chào Sa tổng! Tôi là quản lý của ban này, thật ngại quá, Tiểu Đường của chúng tôi không cẩn thận đụng phải Sa tổng! Sa tổng ngài ngàn vạn lần đừng để ý, Tiểu Đường bình thường cũng được lắm đó, a hơ hơ... Tiểu Đường! Nhanh xin lỗi Sa tổng đi!

Đường Đường không khỏi mở to hai mắt, nhìn người trước mặt lộ ra một cổ khí tràng to lớn nồng đậm, trong lòng cậu chỉ còn lại có một câu...

..... Xong rồi, là xà tinh bệnh tổng tài công!

(1) Bệnh xà tinh: Ngôn ngữ mạng Trung Quốc, nghĩa là bệnh thần kinh:”>

(2) Cái này vì mình không dk Tấn Giang nên không biết, đại khái là tác giả nào càng hot thì tên họ sẽ đổi màu, mỗi cấp là 1 màu.

(3) Bàn phím Cherry: Là sản phẩm của Cherry corp, hãng này được đánh giá khá tốt & cũng được ưa chuộng ở nhiều nước trên thế giới. Bàn phím của hãng có nhiều loại nên tớ cũng không biết em thụ mua cái nào.

img2615png

2. Chương 2: Tổng Tài Không Mạnh

Tổng tài neho lại đôi mắt hẹp dài, dùng ánh mắt ái muội tinh tế đánh giá đối phương, giống như đối phương chính là cá nằm trên thớt, đang tỏa ra hương khí sâu kín.

Tổng tài nhìn người trước mắt bởi vì sợ hãi mà run rẩy, có chút nghiến ngấm rồi đột nhiên cong khóe miệng, hần mỉm cười, dùng thanh âm từ tính khàn khàn nói:

“Muốn cái gì, nói đi.”

– Tiểu thuyết [Tổng tài không mạnh] – Tóm tắt

Người xem 1 – [Bóp chặt trứng] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

AAAAAAA Tổng tài công moe quá đi aaaaaaa “Muốn cái gì, nói đi” ai gooooo tiểu thụ thụ hoàn toàn bị ăn sạch sẽ a

Người xem 2 – [Moe moe tổng tài] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Đại gia à, hôm qua anh làm rớt [Ngư lôi dưới biển sâu] (1) nè! Người xem 3 – [Bánh bao nhỏ] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Lầu trên thiệt giàu! Cái đồ thổ hào!

Người xem 19 – [Tick tak] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Quá quá đáng yêu luôn Tổng tài thiệt moe Yêu nhất tổng tài

Đường Đường cúi đầu đặc biệt thấp, cái vị Sa tổng mới nhảy dù xuống đây, tục xưng phú nhị đại, nghe nói trong nhà có hẳn mấy cái tập đoàn. Giá trị con người cũng làm cho bọn cướp muốn thi triển công phu sư tử ngoạn, ngay cả đi làm cũng mang theo mười anh vệ sĩ, phong thái này chỉ có một từ có thể hình dung.

Sang chánh.

Đường Đường làm việc cho một công ty thiết kế không lớn cũng không nhỏ, đây là một công ty con của tập đoàn. Vị Sa tổng kia chính là con trai lão đại chủ tịch của công ty mẹ. Tổng tài năm nay 30 tuổi, vẫn còn độc thân, đừng có nhìn cái mặt than cau có một bộ “Người lạ chó đến gần”, hơn nữa còn cuồng sạch sẽ, nhưng ít nhất người ta cũng là kim cương vương lão ngũ, là người đàn ông độc thân hoàng kim. Muốn theo đuổi? Xếp hàng chờ lấy số đi.

Chính là một vị xà tinh bệnh tổng tài công như thế lại đi nhảy dù vào một công ty con thành tích lẹt đẹt, hơn nữa Sa tổng tự mình phân phó, muốn lấy cái phòng vách kính trong cùng của bộ phận địa ốc làm văn phòng.

Kể từ đó, nhóm trạch nam trạch nữ ngày ngày hay cắn hạt dưa, tám chuyện vui vẻ với nhau đành phải ngậm miệng cúi đầu ngoan ngoãn làm việc, không dám lớn tiếng nói một câu, sợ Sa tổng ở trong phòng kính nhìn thấy.

Sa tổng cũng không tốt tính, thỉnh thoảng lại phát giận không rõ lý do thì thôi, hơn nữa đối với nghiệp vụ yêu cầu phi thường nghiêm khắc, nghiêm khắc đến biến thái.

Đường Đường cúi đầu, lưng thẳng tắp, máy tính của cậu nằm ở cuối cùng trong dãy, cách phòng làm việc mới của Sa tổng có một tấm kính mờ, cho nên Đường Đường đành phải ngồi thẳng lưng để che đi màn hình máy tính của mình.

“Tích tích tích...”

Nhóm QQ của công ty nhảy liên tục.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Ai goo!!! Sếp mới đẹp trai quá đi hà!!!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Trái tim nhỏ của tui đánh lô tô luôn rồi nè!!!

[Đường cát]: = =

[Đường cát]: Chị Lục à, chị năm nay cũng 35 rồi. Nghe nói Sa tổng năm nay năm vừa mới 30, chị bớt mơ mộng lại đi. Tuy rằng người ta bảo “Gái một con trông mòn con mắt”, chẳng lẽ chị muốn Sa tổng mù luôn hai mắt sao?

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Cái thằng Đường cát chết tiệt kia!!! Sao mi không đi chết đi?!

[Cao phú soái]: Chị Lục, chị nói xem Đường Đường như thế nào còn chưa gả ra ngoài. Đường Đường cũng trưởng thành rồi nha, nên tìm một người đàn ông tốt để nương tựa.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Đúng a! Tiểu Cao nói chỉ có chuẩn!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: ()y

[Đường cát]: = = Mẹ, anh Cao à, bình thường hai ta xưng huynh gọi đệ, thấy gái đẹp cũng rủ nhau cùng nhìn, tại sao loại thời điểm này anh lại hòa theo chị Lục chứ.

[Đường cát]: Với cả, anh Cao còn chưa gả đi mà, em cần gì phải vội.

[Cao phú soái]: ...

[Tần tui sắp giàu]: Sao cái vị Sa tổng kia lại đột ngột chạy đến chỗ này?

[Tần tui sắp giàu]: Chúng ta chẳng qua chỉ là một công ty con bé xú, trong mắt mấy cha phú nhị đại thì có gì hay đâu.

[Đường cát]: Vậy cũng không biết, chơi đùa chứ làm gì! Tùy tiện tìm một cái công ty nhỏ, tán gái giết thời gian.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: 1 Nhìn cái mặt than của Sa tổng đâu có giống mấy tên sát gái đâu. Chắc chắc, chị đây thấy không chừng ảnh là cong.

[Cao phú soái]: ... Trong mắt chị làm gì có thằng nào không cong.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Ahihi

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Nói thiệt, trong mắt của chị đây, đàn ông chỉ có ba loại: công, thụ, lùn xấu nghèo.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Mấy đứa nói nghe, mấy đứa muốn làm công, làm thụ, hay là làm lùn xấu nghèo?

[Cao phú soái]: ...

[Tần tui sắp giàu]: ...

[Đường cát]: ...

[Đường cát]: Bái phục!

[Đường cát]: Chị Lục, em đây xin bái phục!

[Cao phú soái]: Thề sống chết cũng không làm lùn xấu nghèo!

[Tần tui sắp giàu]: Nhưng tui cảm thấy từ nay về sau, chúng ta sẽ không còn được sống hạnh phúc nữa. Mỗi ngày chịu áp lực lớn như vậy sẽ mau già, muốn cắn hạt dưa muốn uống Coca a a a a o()o

[Đường cát]: Uống nhiều Coca sẽ bị liệt dương!

[Cao phú soái]: ...

[Tần tui sắp giàu]: Cút đi! Bà đây không muốn chơi với mi nữa!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Mà không biết Sa tổng tên là gì ha?

[Đường cát]: Sa Trĩ? (Thiên: =))))))))))))))))))

[Cao phú soái]: Hình như tên là Sa Tuấn.

[Cao phú soái]: ...

[Tần tui sắp giàu]: ...Đường Đường, mi là đồ thô tục.

[Tần tui sắp giàu]: Nhưng là vẫn là nhịn không được muốn tán thưởng!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Ai nha phiền quá a, tui còn chưa làm xong bản thiết kế nữa nè, còn mấy người thì sao, ta nói chúng ta lần này không cần phải đưa cho Sa Trĩ xét duyệt đúng không.

[Cao phú soái]: ... Chị Lục

[Cao phú soái]: Chị đối xứng hô cũng quá thuận miệng, Sa tổng sẽ khóc.

[Đường cát]: Chị Lục nghiêm túc dữ vậy, mấy cha lãnh đạo nhảy dù đa số toàn lười biếng không chịu làm việc đâu chị yên tâm. Chắc ông cũng sắp đi rồi, cổ lên.

[Tần tui sắp giàu]: A? Nói như vậy, Đường Đường cậu làm xong rồi?

[Đường cát]: ...

[Cao phú soái]: 105

[Cao phú soái]: Mi ra về cái gì không biết! Cầu đổi tổ a, tôi không muốn cùng Đường Đường một tổ! Cậu ta cần bản một chữ đều không viết!

[Lục Manh Manh mất ngủ]: vớ vai, Tiểu Cao vất vả rồi.

[Đường cát]: ...

[Đường cát]: o(o#)

[Đường cát]: Mấy người cũng phải biết chúng ta đều là dân thiết kế, quan trọng là phải có cảm hứng biết không. yên tâm, bảo đảm ngày cuối cùng cảm hứng sẽ bùng nổ, tui sẽ không làm vướng chân mấy người.

[Tần tui sắp giàu]: Tin lời mi thì có mà bán lúa giống.

[Lục Manh Manh mất ngủ]: Tin lời mi thì cả Tiểu Cao cũng bị gả đi.

[Cao phú soái]:...

[Đường cát]: ...

Đường Đường tám chuyện ầm ầm trên nhóm chat, trong nhóm đều là mấy đồng nghiệp thân thiết trong công ty. Ngày thường cũng hay giúp đỡ nhau, chơi với nhau cũng không khách sáo, cho nên nói chuyện rồi văng tục cũng tương đối tùy tiện. Mọi người nói đủ thứ từ trên trời xuống biển, nói cả về mấy cái tin lá cải TV chiếu mấy hôm nay, mãi đến trưa mới ngừng.

Buổi sáng rất thoải mái mà trôi qua, sau đó Cao Dương tìm Đường Đường cùng đi ăn cơm, nhà ăn của công ty làm cơm đều rất có tiêu chuẩn. Đa số nhân viên trong công ty không phải là người gốc thủ đô, đều là dân rời quê lên đây kiếm sống, những người này cũng toàn ăn uống ngay tại công ty.

Đường Đường và Cao Dương vào công ty cùng một lúc, quan hệ tự nhiên thân thiết hơn một chút, hai người đi xuống lầu, vào nhà ăn.

Đường Đường đang đi thì đột nhiên dừng lại, quay người nhìn thoáng qua, rồi lại gãi gãi đầu. Cao Dương hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Đường đáp: “Không có việc gì, sao em cứ cảm thấy có một ánh mắt ác liệt nhìn em chằm chằm, làm em lạnh cả người luôn.”

Cao Dương: “...”

Cao Dương vớ vai cậu, khoe mắt giật giật nói: “Chú em lậm tiểu thuyết quá rồi đó.”

Nghe cậu ta nói vậy, Đường Đường đột nhiên nhớ lại giấc mơ về hệ thống Tấn Giang tối hôm qua. Mới vừa chạy thoát xà tinh bệnh tổng tài công không lâu, thế nhưng thật sự đụng phải một con còn sống sờ sờ ngay trước mặt.

Đường Đường cả người run lên một chút, cười gượng hai tiếng, phất phất tay, hai người liền tiếp tục đi xuống lầu.

Đường Đường mua món canh cá cay (2) cậu thích nhất, thịt heo chua ngọt (3), khoai tây sợi xào (4), sau đó còn lấy thêm một chén cháo nhỏ. Cậu bưng khay ăn, quay đầu lại nói với Cao Dương: “Tiểu Cao nhi, em đi trước tìm chỗ ngồi, lấy đồ ăn xong nhớ qua nha.”

Cao Dương ừ một tiếng.

Đường Đường bưng khay vào khu đặt bàn ghế, nhà ăn rất lớn, tuy rằng đa số nhân viên đều đến đây ăn cơm nhưng mấy vị trưởng phòng, giám đốc rồi lão tổng này nọ, giá trị con người không thấp, tự nhiên sẽ không bắt bản thân đứng xếp hàng, cũng sẽ không ngồi ăn chung với nhân viên. Mấy người này một là ra ngoài ăn hai là gọi người đem cơm đến, cho nên nhà ăn cũng không đông, một người ngồi một cái bàn cũng không thành vấn đề.

Đường Đường đi đến một cái bàn bốn người ngồi xuống, đặt khay lên, sau đó đứng dậy đi ra quầy lấy đĩa dùng một lần, lúc trở về bỗng đứng nhìn thấy cái bàn mình dành trước bỗng mọc ra thêm một người.

Trên bàn cũng là canh cá, thịt heo chua ngọt và khoai tây sợi xào.

Nhưng mà, người kia cũng không phải là Cao Dương, mà là...Sa Tuân, cái vị tổng tài mới nhảy dù kia...

Đường Đường nhất thời trông mắt đều sắp rớt xuống, nhìn Sa Tuân động tác vừa tao nhã vừa có khí tràng lau lau bàn ăn. Anh ta thấy cậu còn đang sững sờ ở gần đó, bèn vươn tay dùng ngón trỏ đẩy đẩy mắt kính, sau đó gõ gõ lên cái bàn, ngụ ý bảo Đường Đường mau đem đĩa qua đây.

Đường Đường: "..."

Đường Đường nhất thời cả người cứng ngắc, nhìn nhìn hai đôi đĩa trong tay mình, vốn là lấy cho bản thân và Cao Dương, cuối cùng chỉ có thể kiên trì đưa hai tay dâng lên.

Sa tổng dùng hai ngón tay kẹp lấy chiếc đĩa, rút đĩa ra, móc giấy ăn từ trong túi áo tây trang lau đĩa, sau đó ném giấy ăn qua bên cạnh.

Sa Tuân nói: "Ngồi."

"... A?"

Đường Đường da đầu run lên, toàn thân lạnh ngắt, ngồi xuống, cúi thấp đầu cầm đĩa lên, run rẩy a run rẩy gấp một miếng thịt heo chua ngọt cho vào miệng.

"Lộp bộp."

Sốt chua ngọt rớt lên quần áo, cậu thầm than một tiếng, nhanh chóng đứng lên, sơ mi trắng đã dính một mảng màu cam, ngay cả cà vạt cũng bị.

Cậu tổng cộng chỉ có hai cái sơ mi hai cái cà vạt, mỗi ngày luân phiên đổi, lúc này đau lòng vô cùng, muốn lấy khăn ra lau. Kết quả "trang hán tử" Đường Đường căn bản không mang theo cái gọi là khăn tay, mà có Sa tổng ngồi bên cạnh, trong phạm vi mười mét không ai dám lại gần, căn bản cũng không còn người nào cho cậu mượn khăn hết.

Đường Đường nhắc thấy túi áo tây trang của Sa Tuân, lúc này cậu thấy Sa Tuân lấy khăn giấy ra lau đĩa, cậu muốn xin một tờ nhưng nhất nên không dám mở miệng.

Sa Tuân ngồi đó, anh nhìn thấy vết thức ăn trên người cậu thì nhú nhú mày, bệnh sạch sẽ bùng lên, cơ hồ tỏ ý chán ghét Đường Đường. Sa Tuân buông đĩa xuống, ngũ quan đẹp trai hoàn mỹ gen siêu tốt tập hợp trên khuôn mặt than không biểu tình, anh lại duỗi ngón trỏ ra đẩy đẩy mắt kính, dùng đôi mắt hẹp dài lạnh như băng nhìn Đường Đường, nâng nâng cằm.

Sa tổng: "Muốn cái gì, nói đi."

.....Muốn-cái-gì-sao?!

Dây thần kinh trong đầu Đường Đường đứt phụt một cái, tôi chỉ muốn xin một tờ khăn giấy thôi mà!!!

(1) Ngư lôi dưới biển sâu: Là 1 hình thức khen thưởng trên Tấn Giang, mua 1 gói điểm thưởng này mất 100 tệ, tương đương 10.000 điểm của Tấn Giang ...

(2) Canh cá cay:

1304032693416 (1)

(3) Thịt heo chua ngọt:

(4) Khoay tây sợi xào: Không liên quan nhưng nếu bạn nào đọc "Từ 1 bài post tìm bạn trăm năm biển thành vợ người", có nhớ đây là món em Mộc Tử Duy làm khi mới ra mắt nhà chồng không ==]]?

3. Chương 3: Tổng Tài, Đường Mà

Đường Đường ngẩng đầu tìm sự hỗ trợ, khăn giấy cũng đâu có thiếu gì, chẳng lẽ chỉ có một mình Sa tổng có. Cậu vừa ngước mắt lên đã nhìn thấy Cao Dương đang ngồi ở bàn bên kia. Cao Dương lại giống như bị lửa đốt mông, lập tức cúi đầu xuống, cơ hồ đem đầu chôn vào mặt bàn, cậu ta dùng đũa gấp một ít khoai tây sợi nhét vào mồm, cứng ngắc nói: “A...Chị Lục nè, hôm nay canh cá ngon quá ha chị!”

Lục Manh Manh: “...”

Đường Đường hận đến nghiến răng, Cao Dương quả là hảo cơ hữu, vào thời khắc mấu chốt bèn bán đứng đồng bọn a!

Sa tổng nhìn theo ánh mắt của Đường Đường, liếc Cao Dương một cái, cậu ta nháy mắt run lấy bầy. Sa Tuấn tựa hồ là đối với sự thức thời của Cao Dương đặc biệt vừa lòng, khóe miệng gợi lên nụ cười lạnh, trong mũi phát ra âm thanh không kiên nhẫn.

“Hửm?”

Đường Đường tiếp tục run rẩy, sợ đến mức da đầu tê dại, cuối cùng đành phải kiên trì cười gượng, “S... Sa tổng, ngài cho tôi xin miếng khăn giấy...”

Cậu vừa nói xong, Lục Manh Manh cùng Cao Dương “Phụt” một tiếng phun đầy khoai tây sợi lên bàn.

Nhưng mà Sa tổng lại không cảm thấy cái tên Đường Đường đang tràn ngập khí tức của “nhược thụ” kia có cái gì không ổn, cực kỳ vừa lòng moi khăn giấy từ túi áo tây trang ra, sau đó nhìn Đường Đường nơm nớp lo sợ cầm lấy.

Sa tổng đứng dậy, chỉ nghe anh nói một câu: “Nghe nói cậu thích mấy món này, tôi chưa đụng tới, cậu ăn đi.”

Nói xong, tổng tài công đã tiêu sái lướt đi, chỉ lưu lại cho Đường Đường đang đần ra một bóng lưng cao lớn. Chờ Sa Tuấn ra khỏi nhà ăn, Cao Dương cùng Lục Manh Manh lúc này mới liếc nhau một cái, sau đó bưng khay ăn đi qua, mặc kệ Đường Đường vẫn còn đang đờ đẫn, bắt đầu càn quét cơm trưa của Sa tổng để lại.

“Oa, không hổ là lão tổng a! Dì bán cơm cho ảnh nhiều quá trời luôn nè!”

“Đúng vậy, bả bình thường mức thịt cho em mà cứ làm như em đòi bả mức thịt trên người bả xuống vậy đó! Canh cá của Sa tổng nhiều ghê! Thịt heo chua ngọt cũng nhiều! Vậy mà bả mức cho em toàn là tiêu xanh!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường nhìn canh cá, thịt heo chua ngọt và khoai tây sợi xào, đột nhiên cảm thấy như mình đang nhai sáo. Lỡ Sa tổng vừa mới nói rõ ràng chính là lời kịch hôm qua lúc cậu viết truyện về tổng tài công, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp vậy?!

Đường Đường nháy mắt bắt đầu bỏ não

Hệ thống Tấn Giang.

Đại thần Tấn Giang.

“...”

Dù sao đi nữa, Đường Đường tựa hồ có thể đoán trước được rằng, kiếp mưu sinh của cậu sau này tất nhiên sẽ không có gió êm sóng lặng ...

Bạn có 1 tin nhắn mới từ nhóm [Sa tổng mỗi ngày đều moe moe]

[Đường cát]: ==

[Đường cát]: Đứa nào chơi đổi tên nhóm chat vậy hả?!

[Đường cát]: Đứa nào?!

[Đường cát]: Sa tổng mà moe?! Con mắt nào của bây thấy ông moe?!

[Đường cát]: Ông chính là có bệnh xà tinh!!!

[Lục Mạnh Mạnh mắt ngủ]: Ai nha Đường Đường, Sa tổng có tiền nè...

[Cao phú soái]: Lại cho chúng ta canh cá và thịt heo chua ngọt ăn...

[Tần tui sắp giàu]: Đúng đúng, có tiền, đẹp trai, cho ăn! Đừng có chê bai tổng tài nha

[Lục Mạnh Mạnh mắt ngủ]: Thủ trưởng tốt như vậy thời nay đốt đèn ***g cũng tìm không thấy đâu

[Đường cát]:!!!!

[Đường cát]: Phản bội!!! Các người là một lũ phản bội!!!

[Cao phú soái]: 38

[Lục Mạnh Mạnh mắt ngủ]: 38 38

[Lục Mạnh Mạnh mắt ngủ]: Xem ra thủ trưởng đại nhân đẹp trai lắm tiền đã coi trọng Đường Đường nhà chúng ta rồi.

[Tần tui sắp giàu]: chắm nước mắt, Đường Đường rốt cục cũng gả ra ngoài.

[Đường cát]: ... Phản bội o(o#)

[Đường cát]: Buổi sáng đứa nào mới ngồi nói xấu ông chung với tui đâu!!! Bước ra!!!

[Cao phú soái]: Đừng ngạo kiều mà, về sau thành tổng tài phu nhân rồi nhất định phải chiều cổ chúng tiểu nhân đó nha

Đường Đường nhìn đám bạn trong QQ hihi haha, tức giận bấm tắt, mở tài liệu ra, hít sâu một hơi chuẩn bị làm thiết kế. Kết quả làm cả một buổi chiều, hai mắt có chút mỏi, nhìn nhìn lịch trên bàn, thứ 3 tuần sau mới phải nộp, với trí nhớ cao siêu cùng cảm hứng mãnh liệt của mình, chờ thứ 2 rồi làm tiếp vẫn còn kịp...Chắc vậy.

Đường Đường mở một cái file word ra để soạn trang, rồi log in vào Tấn Giang. Hôm nay cậu còn chưa có cập nhật truyện, độc giả chính là áo cơm cha mẹ, một ngày không cập nhật, điểm sẽ tụt dốc không phanh vô cùng thâm hiểm. Hơn nữa, tổng tài công moe moe như vậy, tại sao lại có thể không để ảnh xuất hiện, làm độc giả ôm mặt thét chói tai cơ chứ

Đường Đường run lên một chút, rùng mình với ý nghĩ của bản thân. Cậu dạo này diễn sâu quá rồi, ngoài đời mà có người như vậy thì thằng cha đó chắc hẳn bị dở hơi, tựa như cái ông Sa Tuân kia đó, rốt cuộc ông có bao nhiêu tự luyện mới phun được cái câu quái thai kia ra khỏi mồm vậy!

Cậu mở Tấn Giang, phát hiện lại có độc giả oán giận nói tổng tài công đã đem tiểu thụ trị gặt gao rồi, vậy tại sao đến bây giờ còn chưa có xôi thịt! Xôi thịt! Xôi thịt đâu?! Hiu hiu hiu không ăn sạch sẽ không phải là tác phong của khốc suất tổng tài a! Cầu xôi thịt a!

Đường Đường sờ sờ cằm, cậu đăng cũng được mười hai chương rồi, có chương còn được ba nghìn chữ, cũng nên cho mấy em độc giả chút thịt. Nhưng cũng không thể cho nhiều, sau khi H xong, tình yêu của tổng tài công cùng íu-đúi thụ trở nên sâu đậm hơn, độc giả sẽ cảm thấy chán. Tiểu tam tiểu tứ tiểu ngũ tiểu lục anh họ em họ vân vân mây mây còn chưa xuất hiện để làm pháo hôi mà, xôi thịt thật thì phải từ từ.

Tình yêu chốn công sở thì phải có bộ dáng của tình yêu chốn công sở, Đường Đường cảm hứng tuôn trào, bùm bùm chát chát gõ bàn phím. Hôm nay được ngày cảm hứng tuôn trào, cậu chuẩn bị cho tổng tài công cùng íu-đúi thụ diễn một màn tình thú trong văn phòng.

Tổng tài công lợi dụng chức quyền, gọi íu-đúi thụ vào trong gian phòng làm việc có vách thủy tinh mờ của anh, đem íu-đúi thụ đè xuống bàn làm việc rộng lớn, như vậy như vậy rồi lại như vậy.

Íu-đúi thụ: “Sa tổng... Sa tổng, đừng mà... Nếu bị đồng nghiệp nhìn thấy...”

Tổng tài công: “Vây em nhỏ giọng một chút là được.”

Đúng vậy, trong tiểu thuyết “Tổng tài không manh” của Đường Đường, khốc suất tà mị tổng tài họ Sa, tên Sa Cẩm, cho nên Đường Đường mỗi lần nghe các đồng nghiệp gọi Sa tổng, cậu sẽ luôn cảm thấy rằng hệ thống đại thần Tấn Giang đang hiển linh. Loại cảm giác này, thật sự là quá thần kỳ.

Đường Đường viết ba nghìn chữ về vấn đề văn phòng tình thú, sau đó mỹ mãn chuẩn bị update, tay vừa động thì đột nhiên lại có ý tưởng mới. Ôm một chút chờ mong nho nhỏ, cậu bổ sung thêm kết cục một chút, tổng tài công trong văn phòng sau khi đùa giỡn íu-đúi thụ, bàn tay to vung lên, phi thường thổ hào cho íu-đúi thụ 1 vạn đồng tiền thưởng.

1 vạn lậ đó!

Đường Đường hi vọng nếu hệ thống đại thần Tấn Giang thật sự hiển linh, vậy để tổng tài cho mình chút tiền tiêu vật đi!

Đường Đường tâm tình sung sướng cập nhật

Con à, bởi vậy mới nói con còn ngây thơ lắm.

Người xem 1 – [Bóp chặt trứng] đã bình luận:

[Tổng tài không manh]

A a a a tem tem tem!!! Tem này là của tui!!! hôn hôn!!! che mặt bị!!! Tổng tài công quá ngẫu!!! Cơ mà chưa có làm tới cùng nha!!! Hiu hiu hiu đáng tiếc quá, lần sau nhất định phải có xôi thịt đảng hoàng đó nha o()o

Người xem 2 – [Thịt bò hầm cà chua] đã bình luận:

[Tổng tài không manh]

Đậu xanh rau má!!! Tiểu bạch thụ đã bị tổng tài đùa giỡn rồi kia!!! Nhanh vãi!!!

Người xem 3 – [Anonymous] đã bình luận:

[Tổng tài không manh]

Hiu hiu hiu chưa có đã mất mà!!! Cầu xôi thật thịt thật + tiền thưởng 2 vạn!!!

Người xem 4 – [00923] đã bình luận:

[Tổng tài không manh]

Thịt dậu!!! Thịt mấy người hứa dậu!!! Tại sao chỉ có nước thịt?! Tiểu bạch thụ thiệt moe, tổng tài công lại càng moe moe, ai goooooo quá đẹp trai!!!

Người xem 5 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không manh]

Chỉ có mình tui là chú ý đến tiền thưởng 1 vạn thôi sao!!! Đại gia a em muốn gả cho anh!!! 1 vạn lậ đó!!! Muốn ôm đùi!!!

Đường Đường nhìn bình luận nhảy liên tục, trong lòng rất là cao hứng. Quả nhiên độc giả đều thích cái kiểu moe của mấy vị tổng tài công không thích nói lý, nghĩ lần nào là chuẩn lần đó.

“Đường Đường!”

Trưởng phòng đi tới, gõ lên bàn làm việc của Đường Đường hai cái làm cậu giật bắn mình.

“Sao vậy sếp?”

Trưởng phòng chỉ chỉ văn phòng kính mờ kia, nói: “Sa tổng cho gọi cậu đó.”

“Này này này... Trưởng phòng, tại sao Sa tổng lại muốn gặp tôi vậy.”

Trưởng phòng trừng mắt liếc cậu một cái, gắt lên: “Tôi làm sao mà biết được, Sa tổng cũng không nói gì cả. Cậu liệu hồn, đừng có mà bôi tro trát trấu vào mặt cả bộ phận chúng ta, tiền thưởng tháng này còn chưa lãnh đó!”

Đường Đường gật gật đầu, ngoan ngoãn đứng trước cửa văn phòng, gõ gõ cửa, bên trong nhanh chóng truyền ra giọng nói lạnh lùng.

“Vào đi.”

Đường Đường mở cửa, sau đó thò người vào hỏi một câu:

“Sa tổng gọi tôi?”

Sa Tuân không cho cậu có cơ hội bỏ chạy, gật gật đầu, ngoắc ngoắc ngón tay, Đường Đường nhất thời chết đứng. Động tác này sao quen vậy?! Mình rõ ràng đã từng gặp ở đâu rồi?!

Cậu chậm chạp lết vào.

Sa tổng: “Đóng cửa.”

“Đ..đ..đóng cửa sao?!”

Đường Đường sợ đến mức nói lắp, thấy Sa tổng nâng mắt liếc cậu 1 cái, cuối cùng cũng đành phải ngậm miệng, đi ra đóng cửa.

Tình tiết phát triển như thế này, đừng nói là muốn chạy theo con đường không lối về của “Tổng tài không manh”

Đường Đường khẩn trương đứng trước bàn làm việc, Sa tổng dùng tay gõ gõ bàn, nói: “Bản thiết kế tháng trước của cậu và Cao Dương nộp cho tôi làm không tề, vậy thiết kế tháng này đâu, đưa đây.”

“A?”

Đường Đường nhất thời mở to hai mắt, móa, cái heo gì vậy, không phải thiết kế tháng này thứ 3 tuần sau mới phải nộp sao, hôm nay mới có thứ 4 đó ông nội!

Hai người còn đang nói chuyện, lại có người gõ cửa, Lục Manh Manh cầm một tập văn kiện to đi tới, nói: “Sa tổng, đây là giấy tờ cần chữ kí của ngài.”

Sa tổng hất cằm, Lục Manh Manh bước qua, đem văn kiện đưa tới trước mặt anh.

Sa Tuân cầm bút lên, nhưng cũng không có kí ngay mà hỏi ngược Lục Manh Manh: “Lục tiểu thư, bản thiết kế tháng này sắp các cô bảo là hôm nay phải nộp, đúng không?”

Lục Manh Manh bất ngờ bị hỏi đến đần ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Đường Đường.

Đường Đường dùng ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Lục Manh Manh.

Lục Manh Manh nhìn đôi mắt long lanh của Đường Đường, chớp chớp mắt, ý là, chị đây cũng không cứu nổi chú mày đâu. Vì thế Lục Manh Manh bán đứng lương tâm, nở một nụ cười vô cùng chuyên nghiệp, nói: “Đúng vậy, thưa Sa tổng. À, nếu Sa tổng không có chuyện gì khác, vậy tôi xin phép...”

Sa Tuân thưởng cho Lục Manh Manh một ánh mắt ngụ ý “có tiền đồ”, lưu loát ký tên văn kiện rồi đưa cho Lục Manh Manh cầm ra ngoài.

“S.. Sa tổng...” Đường Đường ho khan một tiếng, thanh thanh cổ họng, “Thiết kế...tôi có làm rồi, nhưng mà chưa được tốt lắm. Có mấy chỗ cần sửa sang lại. Buổi tối hôm nay chắc chắn tôi sẽ nộp cho ngài!”

“A?”

Sa Tuân giương mắt, ánh mắt xuyên thấu chiếc kính mỏng manh, khóe miệng cong lên, tà mị quynh rũ.

“Đêm nay xong đúng không. Vậy tôi chờ cậu ha.”

“...”! @# %&

Đường Đường thái dương co giật, nội tâm điên cuồng chửi thề, tăng ca thôi mà cũng nói cái kiểu quái gở!
Lại còn đêm nay nữa chứ!

4. Chương 4: Tổng Tài Là Gay

“Được rồi, cậu ra ngoài đi.”

Sa tổng cũng không dây dưa, thả Đường Đường đi ra ngoài.

Đường Đường sau lưng đầy mồ hôi lạnh, quả thực khóc không ra nước mắt. Rõ ràng là tuần sau mới phải nộp, kết quả bà bạn tốt Lục Manh Manh kia lại tỉnh queo bán đứng đồng bọn.

Đường Đường nghiêng răng ken két, hung tợn phi ra khỏi phòng làm việc của Sa Tuân, dùng ánh mắt hung ác trừng Lục Manh Manh.

Lục Manh Manh ngồi sau máy tính, cảm nhận được cái nhìn sắc lẹm không khác gì của mấy mục phù thủy lia tới người mình, không khỏi run rẩy. Cô nàng ló đầu ra, cười gượng bảo, “Đường Đường a, em phải thông cảm cho chị nha, nếu em là chị thì em cũng sẽ làm như vậy thôi mà ha.”

Đường Đường dùng sức quẹt mũi, hừ một tiếng đi qua, ngồi xuống, lôi điện thoại di động ra, mở một cái game buổi sáng cậu mới down từ kho app xuống, tên là “Công chúa chạy mau” (1).

Đây là một trò chơi về một đám công chúa đuổi theo một tra hoàng tử, không có gì đặc biệt mới mẻ, nhưng cái hay ở đây là bạn có thể đổi tên nhân vật hoàng tử kia thế nào cũng được, muốn tên nào thì đặt tên đó. Đường Đường cầm di động, hung tợn vào phần setting đổi lại tên của hoàng tử thành ... Sa Trĩ. Sau đó, cậu nhấn start, điên cuồng hành hung thủ trưởng của mình tận ba màn, sau đó lập tức vứt điện thoại qua một bên, bắt đầu mở thiết kế ra gõ âm ầm.

Công ty 5 giờ rưỡi tan tầm, mấy đồng nghiệp chỉ chờ có thể liền vơ vét đồ bỏ chạy, dù sao cũng là đi làm kiếm sống, tăng ca không công ai mà muốn chứ, người ta còn có cuộc sống tươi đẹp về đêm nữa mà.

Lục Manh Manh cùng Cao Dương rón ra rón rén chuẩn đi, còn tưởng rằng Đường Đường không phát hiện, nhưng bản thiết kế của cậu còn chưa làm xong, phát hiện thì có làm gì được. Hơn nữa sếp lớn còn đích thân chỉ định cậu tăng ca. Mì dám bỏ về? Mì muốn bị đuổi việc đúng không.

Đường Đường đành phải cắn răng tiếp tục làm. Cũng không biết có phải cậu quá chăm chú hay không, lúc ngẩng đầu lên đồng hồ đã chỉ 7 giờ, người trong công ty hầu như đã về hết. Trừ bỏ phòng cậu vẫn còn sáng đèn, những phòng còn lại đều tối om. Lại là căn phòng vách kính kia cũng còn sáng, một vài nhân viên chưa về trông thấy thế còn tưởng là có phải lúc Sa tổng về quên tắt đèn hay không.

Sa Tuân ngồi ở ghế ông chủ, anh cố gắng khắc chế ý cười, chờ Đường Đường đi ra khỏi phòng, lúc này mới click click chuột, mấy file bảng biểu báo cáo trên màn hình máy tính biến mất, chỉ còn lại một trang web có giao diện màu xanh nhạt quen thuộc.

Tiểu thuyết [Tổng tài không mạnh] – Tác giả: Đường cát trắng

[Thích][Chia sẻ][Cộng thưởng]

Tóm tắt nội dung: Tổng tài tà mị mỉm cười, “Đừng mà? Là đừng dừng lại sao?”

Sa Tuân đẩy đẩy kính, trong mắt xẹt qua tia sáng kỳ lạ, chuột máy tính kêu click click liên hồi. Anh nghĩ đến vẻ mặt đau khổ và bộ dáng nghiêng răng nghiêng lợi vừa rồi của Đường Đường, xà tinh bệnh tổng tài nhin không được lộ ra một nụ cười yêu chiều sủng nịch đủ làm người dựng tóc gáy...

Sa Tuân là con của lão tổng chủ tập đoàn, trong nhà chỉ có mình anh là con trai, trên anh có bốn người chị gái nhưng buồn thay, bốn bà đều là bốn người quái đản. Chưa kể mẹ của anh nữa. Các chị tuy rằng đều thuộc tuýp người mạnh mẽ, nhưng căn bản các cô không muốn kế thừa gia nghiệp. Các chị cũng rất là thương yêu thằng em đẹp trai dở hơi của mình, cho nên từ nhỏ đến lớn chưa từng có ai giành giật cái gì của Sa Tuân, chỉ cần anh liếc mắt một cái là sẽ có người tận tay dâng lên cho anh.

Sa Tuân là phú nhị đại, bằng cấp cao, đẹp trai, đội ngũ những người theo đuổi đông như kiến cỏ. Đương nhiên, scandal của Sa Tuân cũng không ít, từ tạp chí tài chính và kinh tế đến tuần san giải trí đều thích đăng tải về scandal của Sa Tuân.

Sa tổng có một sở thích quái gở, thật ra cũng không đến nỗi nào, chỉ là Sa tổng rất thích lên mạng sưu tập scandal của bản thân. Mỗi lần anh nhìn thấy báo hoặc tạp chí các loại đưa tin về mình, Sa tổng sẽ cảm thấy rất là thỏa mãn, nhưng nếu nhìn thấy mấy cái tin lá cải, vị tổng tài trẻ tuổi này sẽ nổi trận lôi đình, sau đó lập tức gọi điện thoại cho đặc trợ của mình.

Sa tổng: “Cái tạp chí XXX này chán sống rồi sao! Dám đăng tin bịa đặt bôi nhọ tôi, kiện ngay cho tôi!”

Đặc trợ: “Vâng vâng vâng! Sa tổng ngài yên tâm! Tôi sẽ làm cho mấy người đó phải sống dở chết dở! Tôi đi làm thủ tục cáo kiện ngay, bắt bọn họ tạ tội với ngài!!!”

Sa tổng: “Ừ”.

Đặc trợ: “...”

Có một ngày Sa tổng trong lúc rảnh rỗi, đang ở nhà uống cà phê, hưởng thụ một buổi chiều tươi đẹp ngập nắng, anh ngứa tay nên ngồi nghịch cái laptop có in hình quả táo, thử tìm tin tức về mình.

Vì thế Sa tổng tìm được một bộ tiểu thuyết có nhân vật chính họ Sa, thân thế bối cảnh vô cùng vĩ đại, bằng cấp vô địch, khốc suất đến thiên địa vô sắc. Một bộ tiểu thuyết đam mỹ.

Khi đó “Tổng tài không manh” vẫn chưa viết được bao nhiêu chương, Sa tổng nhác thấy nam chính cao lớn đẹp trai như vậy, lại còn mang họ Sa, anh bèn cho rằng nhân vật này chính là dựa theo mình mà tạo nên. Chẳng qua xem một hồi, Sa Tuân có chút buồn bực, tại sao trong truyện không có nữ chính? Đến chương này rồi vẫn không thấy đâu, không phải bình thường nữ chính sẽ lên sân khấu trong vòng ba chương đầu sao?

Cho đến khi chị hai của Sa Tuân đi ngang qua phòng em trai mình thì tình cờ nhìn thấy giao diện màu xanh quen thuộc của Tấn Giang, còn cái bộ tiểu thuyết kia có tag là: original (2) – đam mỹ – bối cảnh hiện đại – sảng văn.

Chị hai: “Mẹ ơi mẹ ơi!!! Con biết tại sao em trai 30 tuổi vẫn chưa có bạn gái rồi!!! Em ý là cong!!! Ẽm là gay đó!!!”

Chị cả: “Cái gì!!! Em trai mình là gay!!! Trời ơi cuối cùng tui cũng nhìn thấy được một con hàng thật giá thật rồi!!!”

Mẹ Sa: “Sao cơ?! Con tôi là gay hả!!! Con yêu, dù con thích nam hay nữ thì mẹ cũng sẽ ủng hộ con! Nhưng con phải hứa với mẹ, nếu con thật sự là gay thì con nhất định phải nằm trên nha! Mẹ ngâm đắng nuốt cay, cực khổ nuôi con khôn lớn, con phải báo đáp mẹ một chút đúng không! Mẹ không thích tổng tài thụ, mẹ thích tổng tài công a a a a a!” o()o

Chị ba: “Mẹ, vậy mẹ năm đó chịu gả cho bố, có phải tại vì mẹ thấy bố nhìn giống tổng tài công không vậy?”

Mẹ Sa: “Còn phải nói nữa sao! Chỉ có con là hiểu mẹ!”

Chị tư: “...Mẹ có thấy là mẹ xem tiểu thuyết hơi bị nhiều rồi không?”

Bố Sa: “...”

Sa Tuân: “...”

Sa Tuân, năm nay 30 tuổi, do lúc nào mặt cũng song song với trần nhà, lại còn mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng trong đời sống và tình cảm, cho tới bây giờ đều chương mắt mấy cô thiên kim tiểu thư yếu điệu, cũng ghét mấy tiểu minh tinh thích bò lên giường anh, cho nên tới bây giờ vẫn duy trì trạng thái độc thân, thậm chí còn chưa yêu đương bao giờ.

Sa Tuân cũng không biết đam mỹ là tiểu thuyết thể loại gì, bất quá Sa tổng có bằng cấp cao lại rất là hiểu ý nghĩa của cái chữ gay. Sa tổng ngăn ngừa cả người, hóa ra lâu nay mình vẫn chưa hẹn hò là do mình là gay sao?!

Sa Tuấn bảo trợ lí vận dụng quan hệ để điều tra về vị tác giả tên Đường cát trắng này, không nghĩ tới người này lại là một nhân viên nhỏ trong công ty con của Sa thị, cậu ta vừa chấm dứt thời gian thử việc, trở thành nhân viên chính thức, ký hợp đồng “bán thân” ba năm.

Tổng tài nghĩ rằng, tiểu tác giả thế nhưng lấy anh làm nguyên mẫu để viết đam mỹ, nói vậy thì cậu ấy chắc chắn cũng là gay, hơn nữa còn mê luyện anh say đắm cho nên mới viết ra cái truyện này để YY thỏa mãn bản thân. Xét thấy tình yêu này đậm sâu đến vậy, thế thì Sa Tuấn anh đây cũng sẽ rủ lòng từ bi, tự mình đi gặp vị tiểu tác giả chìm nổi này.

Trong xã hội, có rất nhiều người tìm sự an ủi từ trong sách truyện, ví dụ như Đường Đường. Đường Đường đem tất cả những khát khao ước nguyện của bản thân viết vào trong tiểu thuyết, dù gì đi nữa thì thế giới hiện thực cũng rất tàn nhẫn, đó cũng là một trong những nguyên do tại sao độc giả đều thích tổng tài công.

Quá khứ của tiểu thụ trong tiểu thuyết của Đường Đường cũng tương tự như những chuyện mà cậu đã phải chịu đựng. Chỉ là Đường Đường không phải là cô nhi, cha mẹ cậu sau khi li dị thì mỗi người đều có gia đình riêng, Đường Đường cứ thế ngây ngẩn cô độc, sau đó một thân một mình đến thủ đô xin việc. Cậu không quan tâm tới tình yêu, thứ tình cảm mật mờ hư vô đó, dễ thay đổi dễ tan vỡ, vợ chồng có con còn li hôn được cơ mà. Cuộc đời này quả nhiên chỉ có tiền mình kiếm được rồi nắm chặt trong tay mới là tốt nhất.

Nhưng cuối cùng, khi cậu viết tiểu thuyết, Đường Đường vẫn hy vọng íu-đúi thụ có thể tìm được một người sẽ yêu thương cậu cả đời, đương nhiên, người này phải đẹp trai phải có tiền, nghe đã thấy hiện thực này cay đắng đến mức nào. Cho nên lúc Đường Đường lên cơn viết cái đoạn linh tinh gì mà tổng tài công phát cho íu-đúi thụ 1 vạn đồng tiền chỉ là do suy nghĩ lắm quá đâm ngu người, vẫn còn trị được.

7 giờ rưỡi, mặc dù là mùa hè nhưng trời đã tối đen, Đường Đường đã đói đến sắp xỉu, cậu còn có chút tụt huyết áp, cả mắt cũng hoa lên. Đúng lúc này lại có tiếng bước chân truyền tới, một anh trai giao hàng ôm một chồng hộp thức ăn xuất hiện, nói: “Chào ngài, chúng tôi từ cửa tiệm take-away XX, xin hỏi vị nào là Sa tiên sinh, ngài đã thanh toán tiền rồi, tổng cộng có...”

Đường Đường cũng không biết Sa tổng còn đang nhìn cậu, cái mũi thính ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng, nhận lấy hộp đồ ăn, hít hà hai cái, cái bụng kêu ọ ọ. Cậu nuốt nước miếng rồi chân chó mang đồ ăn gõ cửa văn phòng Sa Tuấn.

“Vào đi.”

“Sa...Sa tổng, đồ ăn ngài gọi đây.”

“Cậu mang lại đây.”

Chuột máy tính của Sa tổng còn đang click click liên tục, không biết anh đang vội cái gì, cậu cũng không trông thấy được màn hình máy tính. Sa tổng ngẩng đầu, nhìn thấy mấy hộp đồ ăn Đường Đường đưa tới, ghét bỏ nhú nhú mày.

“Cái này, cái này, cả cái này nữa, nhiều dầu mỡ quá, tôi không thích, cho cậu đấy.”

“A?”

“Sao vậy? Không thích thì cậu cứ vứt đi.”

“Không không không! Tôi thích! Cảm ơn Sa tổng!”

“Ừ.”

Đường Đường hệt như sói đói quơ lấy ba cái hộp thức ăn của tổng tài lao đi, trong lòng thầm rửa Sa Tuấn, tổng tài à mũi ngài có vấn đề phải không? Mấy món này là mấy món cậu rất thích ăn, nhưng vì quá mắc nên mua không nổi, hôm nay tuy rằng phải tặng ca nhưng lại nhặt được bánh nhân thịt từ trên trời rơi xuống.

Đường Đường vô cùng cao hứng đi ra ngoài, lúc cậu khép cửa lại, không biết có phải là do ảo giác không, cậu cảm thấy xà tinh bệnh tổng tài tựa hồ nở một nụ cười dịu dàng, gương mặt anh tuần đến ngày ngày kia suýt nữa làm cậu chói mù mắt chói!

Đường Đường trở về chỗ ngồi, tranh thủ vừa ăn vừa vào mục lục truyện của mình trên Tấn Giang, click vào “Tổng tài không mạnh”.

“Cái gì?!”

Đường Đường nhất thời từ trên ghế nhảy dựng, bàn phím bị va chạm kêu đánh rầm, thiếu chút nữa hất đổ thức ăn xuống đất.

Trong mục lục của “Tổng tài không mạnh”, giao diện tự động hiển thị danh sách bá vương (danh sách người cộng điểm thưởng cho tác giả) từ cao đến thấp, người số 1 đã biến thành một vị nào đó kêu là [Sa tổng], bình thường nếu cộng 100 điểm hoặc thả một cái [Ngư lôi dưới biển sâu] là đã leo lên hạng đầu rồi. Mà lúc này icon điểm vẫn đang nhảy liên tục, Đường Đường run rẩy đem chuột máy tính click vào, số liệu lập tức bật ra.

Điểm thưởng: 10.000

“1 vạn!!!”

Mắt Đường Đường cũng sắp löt tròng đến nơi. 1 vạn thật kìa má ơi! Đại thần hiển linh! Hôm nay mới vừa viết thử mà đã hiệu nghiệm, biến thành thật kìa! Là 1 vạn lặn đó!

(1) Công chúa chạy mau:

121407599348384465966611818071873572756669n

s://play.google.com/store/apps/details?id=com.ufvision.gzgp

(2) Original: Tác phẩm cổ bối cảnh và nhân vật tự sáng tác, không phải fanfic/doujinshi.

5. Chương 5: Tổng Tài Tát Mi Bóp Bóp Bóp (1)

1 vạn đồng...

1 vạn đồng!

1 VẠN ĐỒNGGGGGGGG!!!

Đường Đường đầu tiên là kích động, sau đó lại kinh ngạc, sau đó lại buồn bực, sau đó nữa thì cao hứng, cuối cùng biến thành ngửa mặt lên trời cười to. Bình thường thì tác giả và diễn đàn Tấn Giang sẽ chia nhau gói cộng thưởng 50/50, một vạn đồng tiền thưởng, chia đôi cũng được tới 5 ngàn!!!

Tim của Đường Đường còn đang rĩ máu, cậu vừa cao hứng lại vừa kích động, lại vừa rửa vị độc giả tên “Sa tổng” này, đại gia quá chừng, còn tưởng rằng đầu năm nay chỉ có mấy đứa nhỏ, học sinh sinh viên hay mấy bà bác là còn đọc truyện thôi chứ, hóa ra vẫn có vị đại gia trong đại gia này. Tuy rằng lượt yêu thích của “Tổng tài không mạnh” chỉ mới được có 200, chưa đủ tiêu chuẩn 500 để đặt Vip, nhưng đây cũng xem như là bước ngoặt trong cuộc đời sáng tác của Đường Đường, cậu chưa đặt Vip mà đã kiếm được 1 vạn lặn nha!!! Ấc, nói đúng hơn là chỉ có 5 ngàn.

5 ngàn này coi như bằng nửa tháng tiền lương của Đường Đường, cậu ngẫm nghĩ xem tiền này phải xài như thế nào, đầu tiên là ra ngoài kêu một cái lẩu, một phần thịt nướng, một phần dê hầm, sau đó lại đi ăn Teppanyaki (2)... Chỉ mới nghĩ đến đây thôi đã thấy cuộc sống này tươi đẹp biết bao, rất là kích động!

Đường Đường lại vào profile tác giả ngó số tiền thưởng, nhiều quá chừng luôn, hơn ha hơn hơ vác cái mặt “Tui sắp được ăn không ngồi rồi” bắt đầu bùm bùm chát chát làm nốt thiết kế. Cậu chưa từng nghĩ quá rằng tăng ca cũng có thể sung sướng đến vậy, trong lúc xúc động thậm chí cậu còn muốn chạy đi cảm tạ Sa tổng có bệnh xá tình kia đã ban cho cậu cơ hội này...

Sa Tuân ngồi trong phòng, cho dù cách một lớp cửa thủy tinh vẫn có thể nghe thấy tiếng người ở ngoài đang sồn sột hút mì Ý và ramen. Sa Tuân mắc bệnh sạch sẽ, anh tưởng tượng cảnh Đường Đường vén tay áo lau

mồ hôi, vừa ăn vừa gõ bàn phím liên bất giác nhú mày. Nhưng ngay sau đó, lập tức khoe miệng Sa Tuân lại nhếch lên cười, anh nhẹ giọng nói một câu:

“Thật ngốc.”

Sa Tuân đóng cửa sổ Tấn Giang lại, lại mở baidu bắt đầu sưu tập scandal của bản thân.

Đường Đường ăn xong cũng không đi rửa tay, cậu rút hai miếng giấy ăn từ trên bàn của Lục Mạnh Mạnh, lau sơ sơ vài cái, tiếp tục vùi đầu vào bản thiết kế. Cậu thật sự rất tập trung, quên luôn cả thời gian, ngẩng đầu lên thì thấy nhân viên bảo vệ cao ốc đang lên kiểm tra do thấy tầng này vẫn còn sáng đèn.

Tiểu bảo vệ kinh ngạc nhìn Đường Đường, hỏi: “Anh Đường, anh chưa về sao? Vất vả quá!”

Đường Đường quan hệ với mọi người rất tốt, cười hì hì nói: “Anh chưa xong việc nữa, tại phải tăng ca.”

Tiểu bảo vệ nghe xong liền đáp: “VẬY em đi trước nhé, 12 giờ rồi còn gì... A? Phòng kia ai quên tắt đèn rồi kìa.”

Đường Đường nhìn thoáng qua, là văn phòng của Sa tổng, cũng không biết anh ta có về chưa, cậu liền xua tay nói rằng: “Để chốc nữa anh về anh tắt cho, em cứ đi đi, trên đường cẩn thận.”

“VẬY em về nhá, anh Đường cố làm xong sớm rồi về nghỉ ngơi đi, ráng đừng có ngủ gật nha.”

Tiểu bảo vệ cười hì hì, cúi mũ xuống kẹp vào tay, bước xuống lầu.

Đường Đường bĩu môi, le lưỡi với cậu bảo vệ kia một cái sau đó lại tiếp tục vùi đầu vào công tác.

Mãi cho đến 8 giờ rưỡi sáng hôm sau, Đường Đường mới thở ra một hơi, lưu file lại. Cậu đứng lên duỗi duỗi thắt lưng nhức mỏi, từ xa đã nghe thấy tiếng của mấy đồng nghiệp lục tục đến. Đường Đường với lấy cái gương nhỏ của Lục Mạnh Mạnh soi thử, sắc mặt cậu không được tốt lắm, vành mắt đen đen, tóc xù như ổ gà, bên mép còn dính tương cà hôm qua ăn, thật đúng là đủ phần khỉch.

Đường Đường nói lỏng cà vạt, cởi tay áo ra xắn lên, đi vào toilet rửa mặt. Cậu rửa mặt sạch sẽ, thuận tay sang gian nước lấy tách để vào máy pha cà phê, cậu vốn không thích cà phê vì đắng quá, nhưng hôm qua đã thức cả đêm, sợ ngủ gà ngủ gật lại bị xì tinh bệnh Sa tổng bắt gặp thì tiêu đời. Cậu đứng ngăn người một hồi thì cà phê mới pha xong, sau đó vừa uống vừa lột thân xác tàn tạ trở lại phòng làm việc.

Vừa quay lại đã thấy có vài đồng nghiệp đã đến, là mấy người của tổ A, họ đang tại xúm lại trước máy tính của Đường Đường hihi haha nói gì đó, có lẽ bọn họ cho rằng Đường Đường hôm qua tan ca thì quên tắt máy tính, lại không ngờ rằng cậu cả đêm cũng không trở về nhà. Một cô gái ăn mặc hở hang cười khinh miệt: “Ồ? Đây là của Đường Đường bên tổ B làm sao? Hừ, không ngờ cũng khá quá nhỉ?”

“Cái thằng Đường Đường đó sao? Không chừng là nó sao chép của người ta đó. Tên gì mà kỳ cục, nghe như tên con gái, bình thường chơi thân với Cao Dương như vậy, mỗi ngày kẻ vai sát cánh, nói không chừng nó là đồng tính đó!”

“Không sai, cái đám tổ B tụi nó là thấp kém nhất công ty, trưởng phòng cũng không muốn quản tụi nó, đúng là cục nợ!”

Đường Đường vừa tiến đến chợt nghe thấy bọn họ nói như vậy, nhất thời tức giận đến phát hỏa, hơn nữa bọn họ còn tự tiện xem bản thiết kế của mình, còn dám nói xấu đồng nghiệp cùng tổ mình nữa!

Cậu hai bước đi qua, đẩy mấy người tổ A ra, mặt không biểu tình nói: “Làm ơn tránh ra.”

Mấy người kia giật mình hoảng sợ, không ngờ Đường Đường hôm nay đi làm sớm đến vậy, bình thường cũng phải 9, 10 giờ cậu mới có mặt, dù sao cũng vừa mới nhìn bản thiết kế của người ta, có chút chột dạ.

Cô gái ăn mặc hở hang kia hất cằm, cười khinh miệt: “Ồ ồ, Đường tiền bối đến rồi nha, Đường tiền bối tóc anh làm sao vậy a, áo sơmi cũng nhăn hết rồi kia, ai nha ngày hôm qua anh cũng mặc cái áo này có phải không? Đêm hôm qua làm gì mà không về nhà vậy?”

Người khác cũng hùa theo, cười nhạo nói: “Tiểu Trương nói đúng, tổ B các cậu cũng thật là, cả ngày bày việc cho người khác giải quyết thì thôi đi, tan làm còn chạy ra ngoài lêu lổng, vạn nhất có chuyện cũng đừng bắt công ty nộp tiền bảo lãnh a.”

Tiểu Trương hí hí cười: “Nè nè anh Đường, em nghe nói cạnh khu phố XX có một cái gay bar đó, anh có rảnh thì dẫn anh Cao qua đó chơi nha?”

“Cô nói cái gì!!!”

Đường Đường quay phắt lại trừng mắt nhìn cô gái hở hang kia, cà phê trên tay trào đầy xuống mặt bàn, Tiểu Trương kia lập tức hét rầm lên: “Aaa! Nóng chết tôi rồi!!! Anh cố ý đúng không, ai nha nóng quá! Đám người tổ B là một đám ngu!!! Đều là phế vật!!! Anh chờ đấy! Tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu! Cái đồ...”

“Cạch.”

Tiểu Trương còn chưa nói xong, cánh cửa thủy tinh kề sát bàn làm việc của Đường Đường đột nhiên bị đẩy ra, hiện ra khuôn mặt lạnh lùng bình tĩnh của Sa tổng. Một tay của anh chống vào khung cửa, tay kia đặt trên nắm đấm cửa, động tác này thừa dịp phô bày dáng người cao to của Sa Tuấn, chân dài thẳng tắp, trông đẹp trai muốn chết, nếu như bỏ qua sắc mặt đen thui kia...

Mọi người đều triệt để cứng họng, ai biết lão tổng lại tới sớm như vậy, vậy chẳng phải là lúc này người ta đều đã nghe thấy hết rồi sao?

Người của tổ A có chút kinh hồn táng đảm, đều cười gượng cùng Sa Tuấn chào hỏi. Sa Tuấn lạnh mặt, liếc mắt nhìn Tiểu Trương đánh giá. Cô gái Tiểu Trương này là người của tổ A, vừa rồi thanh âm thực bén nhọn, Sa Tuấn ở bên trong nghe được rõ ràng hết mọi chuyện.

Anh lia mắt nhìn cô ta, ánh mắt tại cái áo khoét sâu hở ngực kia dừng lại chưa đến nửa giây, lại nhìn tiếp cái váy ngắn cơ hồ không che được mông kia. Tiểu Trương còn tưởng rằng lão tổng coi trọng mình, nhất thời xấu hổ đến đỏ mặt, nhăn nhó đứng đó tâm can cuộn sóng.

Sa Tuấn nhú mày, hỏi: “Cô tên là gì?”

Sa tổng vừa hỏi xong, Đường Đường nhất thời một hơi ác khí xông lên, trong lòng điên cuồng chửi bới, dờ mờ, hóa ra lão tổng cũng chỉ là một lão già dè, thấy da thịt đàn bà thì động dục, hôm nay cậu coi như lãnh đủ!

Tiểu Trương mặt càng đỏ, ngại ngần nói: “Thưa Sa tổng, tôi tên là Trương Mộng.”

“Tốt.”

Sa Tuấn gật gật đầu, sau đó cực kỳ suất khí nói: “Cô bị đuổi việc, lập tức thu dọn đồ đạc, đến 9 giờ thì sang phòng nhân sự nhận lương tháng này, trước 9 giờ rưỡi tôi muốn thấy cô rời khỏi công ty.”

“Cái gì?!”

Trương Mộng đột nhiên mở to hai mắt, mấy người tổ A cũng đều ngây ngẩn, ngay cả Đường Đường cũng dờ ra, ủa tổng tài không động dục hả?

Trương Mộng trừng mắt, vẻ mặt đau khổ, tựa hồ là bị Sa Tuấn nhục nhã, cô ta nức nở nói: “Sa tổng... Sa tổng... Ngày, ngày mai là công ty hẹn tôi ký hợp đồng rồi mà, mấy bộ phận khác cũng đánh giá tôi rất cao! A! Còn có bản thiết kế của tôi tháng trước cũng được chọn để tham gia thi đấu, tôi cũng có khả năng sẽ đoạt giải nữa... Sa tổng, công trạng ba tháng thực tập của tôi cũng rất cao, ngài, ngài không thể...”

Nhà Trương Mộng cũng khá giả, cô ta lại còn được xem là con gái cưng, từ nhỏ đã xinh đẹp, lớn lên được nhiều nam sinh chiều chuộng theo đuổi. Sau này cô ta trở thành loại đại tiểu thư xấu tính xấu nết, sau khi tốt nghiệp cũng không tìm được việc làm, được học trưởng giới thiệu vào đây, lương thực tập sinh của công ty khá cao, cô ta lại còn được vài cậu trai của tổ A theo đuổi, cho tới bây giờ đều chưa từng đụng phải chuyện gì trái ý mình, nhưng cuối cùng lại đụng phải Sa Tuấn. Đáng tiếc, Sa Tuấn cũng là đại thiếu gia, anh mặc kệ cô gái kia, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô ta lê hoa đái vũ.

Sa Tuấn chỉ nói: “Cho dù cô có công trạng rất cao, cho dù cô có thể đem lại lợi nhuận cho công ty, nhưng công ty chưa bao giờ cho phép cô ác ý hãm hại hay không tôn trọng nhân viên khác.”

Tổng tài nói xong thì dừng lại một chút, ra vẻ muốn đóng cửa, “Tôi nói chuyện không thích lặp lại lần hai, lập tức thu dọn đồ đạc rồi đi đi. Cô đã bị đuổi việc, lát nữa tôi sẽ báo với phòng nhân sự thông báo cho

toàn công ty, không chỉ phê bình mà còn đuổi việc nhân viên Trương Mộng, lấy đó làm gương cho những người còn lại.”

Trương Mộng nhin không được nữa òa khóc, những người khác của tổ A cũng không dám đi dỗ dành cô ta, nghe cửa thủy tinh đóng lại kêu đánh rầm một phát, tất cả đều rụt cổ, ào ào trở lại chỗ ngồi của mình.

Đường Đường thở ra một hơi, thật sự là đã nghiền muốn chết, bình thường tổ A cứ rảnh rỗi liền tìm đến chế giễu bọn họ. Bản thân tuy muốn cạnh tranh công bằng, tất cả mọi người đều muốn hoàn thành công việc của mình, nhưng mà trên đời này sẽ luôn có những kẻ tiểu nhân như vậy đấy, không hại người thì ăn không ngon ngủ không yên.

Đường Đường thời còn đi học cũng không chịu tin chuyện này, sau khi đi làm thì chậm rãi thông suốt, bản thân cũng trưởng thành hơn.

Cậu vừa định ngồi xuống, chợt nghe cạch một tiếng, cửa thủy tinh lại mở ra. Đường Đường ngẩng lên, trông thấy Sa Tuân đứng ở cạnh cửa, theo phản xạ đứng thẳng dậy hô to: “Sa tổng buổi sáng tốt lành!”

Sa Tuân nhìn cậu hệt như đứa dở hơi, khoe miệng co giật một chút, anh liếc nhìn tay cậu, mở miệng nói: “Vào đây.”

Đường Đường nhìn theo ánh mắt của Sa Tuân, hóa ra mu bàn tay của cậu đỏ rộp một mảng do lúc này bị cà phê nóng trào ra, trên mặt bàn vẫn còn chất lỏng màu nâu sẫm đọng lại đang nhỏ xuống nền đất. Vừa rồi chứng kiến Trương Mộng bị đuổi việc, thật sự quá sung sướng cho nên cậu cũng không chú ý.

Đường Đường còn nghĩ rằng, Sa tổng trừ bỏ có đôi khi có hơi thần kinh hơi ảo tưởng sức mạnh (3), kỳ thật con người anh ta rất tốt bụng, hơn nữa còn tôn trọng nhân viên, thủ trưởng kiểu này bây giờ là động vật quý hiếm đó, mấy thằng cha khác thì cứ xem nhân viên là cu li mà sai sử.

Kỳ thật Đường Đường không biết, lúc ấy Sa Tuân đen mặt một phần là do đám người kia dám bảo Đường Đường và Cao Dương xứng đôi!!! Mấy đứa à, dám đụng vào người của tổng tài, mấy đứa chán sống rồi đúng không?

Đường Đường rút vớ khăn giấy lau lung tung, nhanh chóng đuổi kịp tổng tài vào văn phòng vách kính.

“Đóng cửa.”

“A? ... À.”

Mỗi lần nghe được thanh âm của tổng tài, giọng nói từ tính khàn khàn bảo “Đóng cửa”, Đường Đường đều run rẩy cả người, trong lòng tựa như bị điện giật.

Sa Tuân ngồi ở ghế ông chủ, lại còn vắt chéo hai chân, thoát nhìn đặc biệt tao nhã cao quý, đôi mắt sắc bén phân minh nhìn chằm chằm mu bàn tay của Đường Đường, hất cằm.

“Trong phòng nghỉ của tôi có thuốc, đằng sau cũng có wc, đi vào rửa tay rồi bôi thuốc lên.”

“Chỗ bị phỏng này ấy hả?” Đường Đường phóng khoáng phất tay, “Không có việc gì không có việc gì, vết thương nhỏ ấy mà, lát nữa là nó tự khỏi.”

Sa Tuân trừng mắt, không giận tự uy làm Đường Đường sợ đến mức giật nảy, “A! Cảm ơn Sa tổng! Tôi đi liền!” ... Nói xong liền vọt vào phòng nghỉ.

Phòng nghỉ của tổng tài rất rộng, wc mà cũng muốn lớn hơn nhà trọ của Đường Đường thuê, cậu chắc chắn lười, vĩnh viễn đừng bao giờ đi so với kẻ có tiền, sẽ bị wc của người ta làm cho tức chết.

Đường Đường vẩy nước trên tay, mở hộp y tế lấy kem trị phỏng rồi đi ra. Ở bên ngoài, Sa tổng đang xem trang web gì đó, nhìn xa xa chỉ thấy giao diện có màu xanh nhạt nhẹ nhàng, thật giống như giao diện của Tấn Giang. Đường Đường nghĩ thầm, tổng tài làm sao mà vào cái trang đó được, người ta còn phải xem biết bao nhiêu là báo cáo với bảng biểu.

Sa Tuân đang xem “Tổng tài không mạnh”, Đường Đường một ngày cập nhật một chương ba ngàn chữ, thật sự quá chậm, căn bản không đủ cho anh xem, Sa tổng cây baidu mãi cũng không thấy scandal gì mới về

mình đành phải ngồi xem mười ba chương lại từ đầu... Vừa ngẩng đầu lên, anh liền thấy Đường Đường tay chân vụng về đang tự bôi thuốc, mày kiếm không khỏi nhíu lại.

“Lại đây, tôi bôi thuốc cho.”

“A?”

Đường Đường nháy mắt cả người đều nổi da gà, đột nhiên nhớ lại cái chương mới hồi đó mình viết, tổng tài sau khi đem tiểu thụ như vậy như vậy rồi lại như vậy, hắc dùng giọng nói trầm thấp quyến rũ tà mị khàn khàn tao nhã gọi cảm bảo rằng:

“Ngày hôm qua là tôi quá phận, đằng sau của em có đau không, lại đây, tôi bôi thuốc cho.”

Đường Đường: “...”

(1) Tát mi bóp bóp bóp: Nguyên văn của nó là “ ”, hình như cũng có 1 cái game show tên na ná giống vậy. Tát mi bóp bóp bóp chính là cái meme này nè =]]... Ở đây đại khái ý là anh tổng bệnh vợ nên ảnh đá bà kia ra khỏi công ty, coi như tát vào mặt bà giữa chốn đông người vậy đó.

images

(2) Teppanyaki:

Restaurant-Bern-8f

(3) Bản gốc là trung nhị bệnh:

Trung nhị – chỉ những người ảo tưởng, cái tôi quá lớn, tự coi mình là trung tâm.

Xuất phát từ cụm từ “bệnh Trung nhị” – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn, tự tưởng coi mình là trung tâm. “bệnh Trung nhị” không chỉ hạn chế ở sơ trung năm hai, không phải là một loại bệnh chính thức, chỉ là một sự ví von.

Cre: Yên Nhiên S)

6. Chương 6: Tổng Tài Diễn Rất Sâu

“Ai nha, Đường Đường, tay của em bị làm sao vậy? Trong nhà hết cái ăn nên đói đến mức phải tự gặm móng giò của mình sao?”

Đường Đường bực bội, nạt Lục Manh Manh: “Chị biến đi, ngày hôm qua em còn không có về nhà được chưa!”

Lục Manh Manh sáng sớm lên công ty, vừa vào liền thấy Đường Đường trên tay quần băng, còn buộc lại một cái nơ con bướm, trông rất là buồn cười.

Lục Manh Manh ngạc nhiên hỏi: “Không phải chứ, em tặng ca từ hôm qua tới giờ sao?”

Cô nói xong liền thì thầm vào tai Đường Đường, “Còn Sa tổng thì sao, em cả đêm không ngủ luôn à? 2 người cùng ở lại công ty? Thật là, ông đúng là cái đồ Chu Bái Bì.” (1)

Đường Đường phát phát tay, tuy cũng có tức giận nhưng vừa nghĩ đến người ta vừa mới giúp mình, nào quần băng nào bôi thuốc thì lại thôi. Kỳ thật Sa tổng cũng không phải xấu, chỉ là ông hơi bất bình thường một chút, huông chi, cấu tạo não bộ của tổng tài làm sao có thể giống với của đám người phạm trần các cậu chứ.

Lục Manh Manh nhìn trái nhìn phải, cũng không dám lớn tiếng nói chuyện, cất túi xách rồi mở máy tính lên, bắt đầu liên miên cần nhần nói: “Em ăn sáng không? Chị có mua bánh bao nè, nhưng là bánh bao chay thôi, gần đây chị đang giảm cân.”

Lục Mạnh Mạnh vừa nói vừa nhét một gói bánh to đùng cho Đường Đường, sau đó cô mở website của công ty lên, lúc đó vừa đúng 9 giờ, chỉ nghe “leng keng” một cái, website bèn bật ra một cái thông báo.

[Thông báo]

Từ: Giám đốc nhân sự

Đến: Toàn thể nhân viên công ty

Nội dung: Thực tập sinh ban thiết kế Trương Mộng do đã có những lời lẽ xúc phạm đồng nghiệp, gây ảnh hưởng nghiêm trọng cho nội bộ công ty, hiện đã bị phê bình và sa thải.

Lục Mạnh Mạnh vỗ bàn bôm bốp, miệng còn đang ngậm bánh bao, trừng mắt hàm hồ nói: “Cha má ơi! Đường Đường em xem chưa! Con nhỏ Trương Mộng bị đuổi việc rồi kìa!”

Cô nàng nói xong mới cảm thấy mình nói chuyện có hơi lớn tiếng, những người khác đều quay sang nhìn, bèn nhanh chóng đè thấp thanh âm, nói với qua bàn của Đường Đường: “Ta nói hèn chi sáng nay không thấy nhỏ đó đi diều võ dương oai, hóa ra là bị đuổi việc rồi, cái phòng nhân sự rốt cục cũng làm được một việc có ích cho xã hội. Tưởng rằng trong nhà có chút tiền là ngon sao, thật là, tiền cũng là tiền của ba mẹ chứ có phải tiền của mình đâu, thế mà ngày nào cũng vênh mặt lên tới trời...Được được, chị không nói nữa, ở đây tai vách mạch rừng, chúng ta lên QQ đi.”

Đường Đường: “...”

Lục Mạnh Mạnh nói đặc biệt hưng phấn, còn vỗ vai của Đường Đường, sau đó vô cùng cao hứng đăng nhập QQ.

Quả nhiên không chờ một lát...

Bạn có 1 tin nhắn mới từ nhóm [Sa tổng mỗi ngày đều moe moe].

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Các đồng chí thân mến[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Các đồng chí mau ra đây đi[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Nhỏ Trương Mộng tổ A bị đuổi rồi á

[Cao phú soái]: ...

[Cao phú soái]: Chị Lục, em mới vừa tới cửa công ty đã nghe thấy giọng của chị, vừa vào QQ đã lại thấy chị đang hưng phấn...

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Hì hì, em đến công ty mới nghe thấy giọng chị, chứng tỏ em đi trễ!

[Cao phú soái]: = =

[Cao phú soái]: Ặc, cái này, em trễ có 1 phút thôi à.

[Tần tui sắp giàu]: Ai nha thật tốt quá!

[Tần tui sắp giàu]: Rốt cục nhỏ đó cũng bị khai trừ rồi, chị đây đã sớm nhìn nó không vừa mắt. Mấy người không biết đâu, cô ta cùng với mấy đứa thối tha bên tổ A dám chê ngực chị lép đó!!!!

[Tần tui sắp giàu]: Nó cho rằng chị nhìn không ra 2 quả dưa hấu trên ngực nó là đồ giả sao!!!! Toàn là silicon!!!

[Tần tui sắp giàu]: Nhìn phát ghét!!!

[Đường cát]: ...

[Cao phú soái]: ...

[Đường cát]: đột nhiên phát hiện phụ nữ thật sự rất đáng sợ

[Cao phú soái]:vỗ vai Anh hiểu mà.

[Cao phú soái]: Hôm nay tan tầm về còn phải đi xem mắt...

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Lại xem mắt?

[Cao phú soái]: Em cũng không muốn mà.

[Đường cát]: Chúc ông anh may mắn!

Trên QQ, mấy người lại bắt đầu quay chung quanh việc xem mắt của Cao Dương đùa giỡn, tám đến bất diệc nhạc hồ.

Bởi vì công việc đã xong từ ngày hôm qua, Đường Đường hôm nay đột nhiên rất rảnh rỗi, lên mạng, đăng nhập vào Tấn Giang, vào profile tác giả, nhìn nhìn tiền lời, quả nhiên cái gói thưởng 1 vạn đồng kia không có biến mất, ngày hôm qua cũng không bởi vì tăng ca dẫn đến tâm thần phân liệt rồi bị ảo giác.

Đường Đường thuận tay lại mở QQ tác giả của mình, vừa lên đã thấy nhóm bạn bè đang pm liên tục, cậu liền mở khung chat ra.

[Đường cát trắng]: Yo Nhớ tui hông[Sản phẩm 3 không]:!!!!!!!!!!!!!!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!!!!!!!!!!!!!

[Tui đang offline]: Yo, Đường Đường, cậu cuối cùng cũng xuất hiện rồi nha.

[Đại thần bị mất ngủ]: Cậu hiện tại đã trở thành nhân vật gây ra sóng gió rồi đó nha.

[Đường cát trắng]:???

[Đường cát trắng]: Làm sao vậy? Hôm qua tăng ca đuổi muốn chết, căn bản không thời gian lên QQ.

[Đường cát trắng]: Hehe, có phải do cái truyện tổng tài công anh đây viết hot rồi đúng không.

[Tui đang offline]: Đúng rồi, hot tới mức máu bay đầy gười luôn rồi kìa.

[Đường cát trắng]:Ể?

[Sản phẩm 3 không]: //bbs. jjwxc. net/XXOO

[Sản phẩm 3 không]: Cho cậu đó.

[Sản phẩm 3 không]: Không cần cảm tạ!

[Đường cát trắng]: Cái gì vậy, còn thần thần bí bí?

Đường Đường không biết bọn họ đang giả bộ bí mật cái gì, thuận tay ấn vào link, link dẫn vào diễn đàn thảo luận của Tấn Giang, giao diện của nó có màu hồng nên còn được gọi là Tiểu Hồng. (2)

Chủ đề: [Bài viết được ghim] (pinned post) Đại đại à ngài cộng thưởng đã tay chưa? 1 vạn lận đó!!! Ngài đứng đầu bảng danh sách người cộng điểm luôn rồi, đại đại a ngài cũng liều mạng quá đi a!!!

Nội dung: Lâu chủ tui đây không ngờ rằng 1 tác giả chìm nổi như vậy, thế nhưng lại thu nạp được một bạn fan chân ái đó nha!!! Đại đại à ngài cộng thưởng đã tay chưa, đại gia quá đi, trong 1 ngày cộng hẳn 1 vạn! Mấy người không nhìn lầm đâu, không phải là 1 vạn xu Tấn Giang, mà là 1 vạn nhuận muối tệ (nhân dân tệ), 1 vạn nhuận muối tệ hàng thật giá thật lận đó!!! Đại đại làm một phát leo lên thẳng đầu bảng luôn, bàn chải trong bàn chải luôn (3), phải biết nam thần XXX cũng không có fan nào được như vậy đâu nha, vừa ra tay đã ném hẳn 1 vạn!!! Sau đây là hình ảnh để các đồng chí được chiêm ngưỡng vị đại gia đang đứng đầu danh sách bá vương (danh sách những người cộng điểm thưởng cho tác giả): [Ảnh chụp màn hình].

“Tổng tài không manh” là tiểu thuyết dài không nói, vị đại đại này cũng chỉ cộng thưởng cho bộ truyện này, cũng chỉ bình luận có mỗi mình nó nổi, không hổ danh là fan chân ái nha!!! Lâu chủ tui đây rất là tốt bụng đã thuận tay điều tra vị độc giả này một chút, các đồng chí đáng yêu có đoán ra chưa nào? Đúng!!! Địa chỉ IP giống y hệt cái vị tác giả “diễn rất sâu” kia, chỉ có mấy số cuối là khác một chút, có nghĩa là “hai người” này là bạn cùng phòng hoặc đồng nghiệp đó nha Cái phương pháp lừa người từ thời khủng long! Nè nè tác giả, sao chỉ có mình ngài là có fan “chân ái” vậy, sao không giới thiệu cho tui nữa! Tấn Giang còn có người quản lý cộng thưởng không vậy?! Hay cứ thấy có tiền là sáng mắt hết rồi!!!

Lầu 1: Đưa-em-di-theo-với!!!

Lầu 2: Đưa-em-theo-với!!!

Lầu 3: Fck dám đại gia!!!

Lầu 4: Ủa, người ta thích giả bộ tự cộng thưởng giả bộ diễn sâu để lên top thì đó là chuyện của người ta, thốt cảm được chắc.

#Baodồngghệliệt

#Mithửcótiềnxemmicótựđicộngkhông

Lầu 5: Bạn 4 nói vậy là sai rồi, tự xoát (4) tự lên top thì truyện của tác giả sẽ có nhiều cơ hội được chú ý để phát triển hơn thôi, có gì đâu.

Lầu 6: Mãnh liệt yêu cầu quản lí kiểm tra thăng tác giả kia, có khi nó tự xoát thật đó?

Lầu 7: Anh giai lầu 5 à bộ anh không nhìn ra là anh lầu 4 đang bênh người ta sao?

Lầu 189: Ai u, dẹp đi, xoát với chả không xoát, người ta có tiền thì kệ người ta, chúng ta làm sao mà so bì được. Đứa nào giỏi thì tự đi xoát cho mình 1 vạn đi, tuy nhiều tiền thật đấy nhưng chẳng lẽ không phải chia cho Tấn Giang sao, bộ Tấn Giang sẽ cho không chắc?! Đừng có ở đó mà gato nữa, tắm rửa đi ngủ đi.

Lầu 190: Đúng vậy đúng vậy, tác giả người ta diễn xong thì cũng thanh thoi đi ăn rồi đi ngủ. Chúng ta ở đây gato thì được lợi lộc gì, đi làm chuyện của mình đi.

Lầu 191: Không thể nào, 1 vạn tệ lận đó, không phải bình thường thì tác giả và Tấn Giang sẽ chia nhau tiền thưởng 50/50 sao? Nếu như là xoát thì không phải lỗ mất 5 ngàn rồi sao? Có ai mà ngu đến thế đâu?

Lầu 192: Ai nha, thánh đạo đức xuất hiện rồi kìa. Đi ngủ dùm đi má, đến IP cũng giống nhau còn bày đặt đi bênh vực cho nó. Đúng là đám dở hơi.

Lầu 193: Tác giả đâu rồi nha, sao không ra chơi với tụi tui! Đám thánh đạo đức kia đủ nổi 300 trang không, tưởng hay như vậy không thể dẹp được!

Lầu 194: Xoát chắc luôn nè! Con nhỏ diễn sâu kia còn không dám thò mặt ra mà, bình thường bình luận nào cũng trả lời, thế tại sao cái bình luận người ta cộng thưởng thì không?

Lầu 195: Tác giả muốn diễn sâu thì cũng phải đọc kịch bản kĩ đã hen! Cũng biết đổi sang account khác thì sao không đổi IP luôn, bây giờ trên mạng chỉ cách đổi IP đầy rẫy cũng không chịu lên tìm! Đúng là đồ ngu!!!

Lầu 196: Thế giới đại gia mấy người hiểu được chắc, người ta thích được nổi tiếng nên người ta tự cộng thưởng, mấy người quản được chắc!

Lầu 197: Ha ha ha ha!!! Tác giả đâu rồi ra diễn tiếp coi, mày không phải là đại gia sao, sao không cộng tiếp? Có bản lĩnh lại xoát thêm 1 vạn cho bọn tao sáng mắt đi!!!

Lầu 198: 2333 Bọn mi cho rằng tác giả kia bị ngu sao, tự dưng lỗ 1 vạn làm sao mà kiếm về được.

Lầu 199: Đoạt tem lầu 200!!!

Lầu 200: Tui là lầu 200!!!

Lầu 201: DOUMA!!! Mọi người mau vào xem truyện của con tác giả diễn sâu đi!!! Douma cộng thêm 1 vạn thật kìa!!!

Lầu 202: Mợ...

Lầu 203: Giàu vãi.

Lầu 204: Giàu thật luôn, cộng tiếp thật kìa.

Đường Đường nhìn diễn đàn đang nồng nặc mùi thuốc súng, chỉ chú ý tới 1 điểm duy nhất, đó là người cộng gói điểm thưởng kia cho cậu có địa chỉ IP giống hệt, chỉ có mấy số cuối là khác. Nói như vậy, không lẽ vị độc giả này thật sự là đồng nghiệp trong công ty, là Lục Manh Manh sao? Hay là Cao Dương?

Đường Đường lại nghĩ đến trình độ kinh tế của đám phàm phu các cậu, đừng nói một vạn đồng, bảo bọn họ bỏ ra 100 đồng thì thà bảo họ tự sát còn hơn. Vậy vị độc giả gọi “Sa tổng” kia, chẳng lẽ thật sự là xà tinh bệnh nhảy dù tổng tài?

Đường Đường lắc lắc đầu, không phải đâu, giỡn không vui gì hết! Rất lạnh!

Cậu mới vừa có chút nghi vấn, đã bị âm dương quái khí trong diễn đàn làm tức đến no, cả người đều giận dữ, cơ hồ sắp bùng nổ. Lúc nhìn thấy bình luận của lầu 201, Đường Đường cũng ngẩn ra, sau đó rất nhanh mở Tấn Giang, vào mục lục “Tổng tài không manh”.

Quả nhiên, dùng chuột máy tính điểm vào icon điểm thưởng, số liệu lập tức bật ra...

20.000!!!

Mà lúc này Sa tổng đang ngồi trong văn phòng, sắc mặt càng thêm không tốt, mặt mày lạnh như băng đến sắp nứt ra, máy tính của anh đặt trên mặt bàn, màn hình hiện thị mục lục của tiểu thuyết “Tổng tài không manh”. Anh vừa cộng thưởng thêm 1 vạn, lại nhìn mấy người lúc này chửi bới trong diễn đàn đều đại ra như vừa bị tát bốp vào mặt, trong lòng anh lúc này mới xem như dịu lại.

Ngay sau đó, một cái khung chat QQ tên là [Mẫu thân đại nhân] buzz anh một cái.

[Sa Tuân]: ...

[Sa Tuân]: Mẹ, con đã nói rồi, đừng có buzz con.

[Mẫu thân đại nhân]: Cái gì?! Mẹ là mẹ của con mà con còn không cho mẹ buzz là sao, mẹ thích buzz thì mẹ buzz!

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

[Sa Tuân]: ...

[Mẫu thân đại nhân]: Làm tốt lắm con trai! Mấy cái người trên diễn đàn này sao ai cũng chanh chua như vậy a, thế nhưng dám nói tiểu thụ nhà chúng ta là thảm hại, con trai lại cho tiểu thụ thêm 1 vạn nữa đi, mẹ tài trợ cho!

[Sa Tuân]: = =

[Sa Tuân]: Con còn chưa theo đuổi được, như thế nào lại là “nhà chúng ta”?

[Mẫu thân đại nhân]: Ai nha đây không phải là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra hay sao?

[Mẫu thân đại nhân]: Mẹ nói nè, con chừng nào thì mang Đường Đường về nhà ra mắt a, mẹ chờ không nổi nữa!

[Mẫu thân đại nhân]: Con đừng có mà giả chết a!

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

[Mẫu thân đại nhân] vừa buzz bạn.

Sa tổng day day thái dương, màn hình bị mấy cái buzz giật giật đến mức làm anh hoa mắt chóng mặt, cuối cùng động chuột, trực tiếp đem Mẫu thân đại nhân kéo vào sổ đen.

(1) Chu Bái Bì: nhân vật địa chủ chuyên bóc lột, keo kiệt và độc ác trong tác phẩm “Nửa đêm gà gáy” của Cao Ngọc Bảo

(2) Tiểu Hồng: giao diện forum thảo luận của Tấn Giang

Untitled

(3) Bàn chải: Nguyên văn là “ ”, nghĩa là bàn chải, 1 từ chữ khá thông dụng của Trung Quốc.

(4) Xoát: Hình thức tự động. Ở đây là tự lập clone rồi tự cộng điểm cho bản thân để lên fame. Tương tự như vậy, trong game có điểm xoát quái = điểm ra quái, v...v

7. Chương 7: Tổng Tài Moe Moe

Sa Tuân nhìn mấy người trên diễn đàn Tiểu Hồng thi nhau chửi rửa, nơi nơi đều là cái gì mà “Cái thằng nhà giàu đó xoát thì kệ mợ nó, thách nó kiếm lại được 2 vạn đó”, “Ê thằng kia, mày phá của vậy ba má mày có biết không?” linh tinh các loại.

Sa Tuân sau khi tiếp tục cộng cho Đường Đường 1 vạn, hướng gió trên Tiểu Hồng không chỉ không đổi chiều mà càng ngày càng có xu hướng châm chọc lợi hại, rõ ràng là cố ý thêm mắm thêm muối bôi nhọ người ta. Bọn họ không hề biết sự thật nhưng ngược lại cứ chửi bới tác giả thật sự có bản lĩnh, thách cộng liên cộng.

Sa Tuân nhú nhú mày, nhìn nick QQ của anh, lại nhìn diễn đàn độc giả trong chuyên mục của Đường Đường.

QQ của Sa tổng bình thường chỉ dùng trong công việc, tên cũng rất đơn giản, chỉ có 2 chữ “Sa Tuân”. Sa Tuân nghĩ nghĩ, nhiều người ở Tiểu Hồng bởi móc Đường Đường như vậy, không biết cậu ấy có lên xem không, nếu anh cứ khơi khơi như vậy xông vào diễn đàn, tựa hồ không tốt lắm...

Vì thế Sa tổng lách cách gõ vài cái, lập tức đem QQ “Sa Tuân” đổi tên thành...”Sa tổng moe moe”.

Sa Tuân vừa nhấn enter đã nghe thấy tiếng chuông kêu, là điện thoại nội bộ của công ty từ đặc trợ Ngô gọi đến.

Đặc trợ Ngô nói: “Sa tổng, QQ của ngài bị hack! Tôi ngay lập tức liền gọi cho bộ phận chăm sóc khách hàng của QQ, bắt bọn họ tìm về sau đó gọi điện thoại tạ tội với ngài! Ngài yên tâm, tôi đang gọi cho họ rồi, nhất định sẽ lấy lại được QQ cho ngài, sau đó làm cho thằng hacker kia sống dở chết dở! Sa tổng, tôi...”

Sa Tuân: “...”

Đặc trợ Ngô: “Sa tổng? Sa tổng? Alô?”

Sa Tuân không nói nữa, cúp điện thoại, sau đó pm QQ của đặc trợ Ngô.

[Sa tổng moe moe]: Tôi không có bị hack nick.

[Sa tổng moe moe]: Cậu có bị gì không?

[Đặc trợ Ngô]: Cảm ơn đi đồ đạo chích! Mi chờ đấy! Ta sẽ làm cho mi sống dở chết dở!

[Sa tổng moe moe]: ...

[Sa tổng moe moe]: Đặc trợ Ngô, còn nhục mạ lãnh đạo nữa thì tháng này tôi sẽ trừ hết tiền thưởng của cậu.

[Đặc trợ Ngô]: Hừ! Mi tưởng nếu mi bắt chước giọng điệu của Sa tổng thì ta sẽ mắc lừa mi chắc!

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sa tổng moe moe]: Cậu cũng muốn bị đuổi việc chung với Trương Mộng đúng không?

[Đặc trợ Ngô]: ...Ày?

[Đặc trợ Ngô]: Sa tổng!!!

[Đặc trợ Ngô]: 1

[Đặc trợ Ngô]: Cái, cái kia, Sa tổng, sao ngài lại đột nhiên sửa tên vậy? Hơn nữa lại còn là 1 cái tên...moe như vậy[Sa tổng moe moe]: Tôi đếm từ 1 đến 3, cậu liệu hồn biến đi cho tôi, nếu không tháng này tôi giao hết việc cho cậu, những người khác có thể đi nghỉ.

[Đặc trợ Ngô]:!!!

[Đặc trợ Ngô]: Sa tổng, có gì cần phân phó ngài cứ bực tôi, tôi để QQ invisible nha!

[Đặc trợ Ngô]: A! Không phải! Gõ nhầm! Là bảo tôi!!!

Sa Tuân thấy QQ của trợ lí Ngô tối đi, lúc này mới mở thanh search ra, gõ từ khóa diễn đàn độc giả của tác giả Đường cát trắng vào.

Diễn đàn dành cho 500 thành viên, bất quá người ở bên trong diễn đàn này ít đến đáng thương, còn chưa tới năm mươi mạng. Thật ra diễn đàn này là diễn đàn chung của Đường Đường cùng đám tác giả chìm nổi cậu chơi chung kia. Bản thân Đường Đường cũng từng có diễn đàn riêng, nhưng lập được nửa tháng, mười một người tham gia thì hết ba người rút lui làm Đường Đường tâm lực tiêu tụy, vì thế đành hùn với cả đám lập một diễn đàn chung, cũng chả có gì, bình thường chỉ lên đùa giỡn rồi tám chuyện với nhau.

Diễn đàn này cũng có 1 cái tên rất là moe, gọi là “Hảo cơ hữu, ahihi” ...

Muốn vào diễn đàn thì phải có ấn tượng tốt, Sa Tuân ngay lập tức chứng minh độ moe của cái nick [Sa tổng moe moe]. Quản lý nhanh chóng chấp nhận anh vào diễn đàn, khi nhìn thấy tên của vị quản lý là [Đường cát trắng], Sa Tuân cười cười, dùng ánh mắt quý dị tà mị nhìn chằm chằm cái QQ kia, đi làm mà còn dám mở QQ cá nhân lên tám chuyện, trừ tiền lương!

[Đường cát trắng]: Có-thành-viên-mới!” () ()// vỗ tay

[Sản phẩm 3 không]: Có thành viên mới thật luôn kìa!!!

[Sản phẩm 3 không]: Em nó nhất định là vì yêu quý chị cho nên mới đến đây có đúng hơn nè em iu Nào, mau lại đây nói cho chị nghe về đại dương xanh đi

[Tui đang offline]: Thành viên mới, cụm từ vừa quen thuộc lại vừa xa lạ biết là bao.

[Đại thần bị mất ngủ]: Đã hai năm ba tháng không hề có người mới gia nhập rồi.

[Đường cát trắng]: ...

[Sa tổng moe moe]: Đại dương xanh?

[Sa tổng moe moe]: Nghĩa là sao?

[Sản phẩm 3 không]: ...

[Sản phẩm 3 không]: ...Tui cảm thấy người mới này hình như ấn nhầm.

[Sản phẩm 3 không]: Phỏng chừng cũng không phải là hủ nữ.

[Tui đang offline]: ...

[Đại thần bị mất ngủ]: ...

[Sa tổng moe moe]: Tôi không phải hủ nữ.

[Sản phẩm 3 không]: Đó, coi tui nói chuẩn chưa.

[Đường cát trắng]: = =

[Sa tổng moe moe]: Tôi là đàn ông.

[Sa tổng moe moe]: Tôi cũng không ấn nhầm, tôi là fan của Đường cát trắng.

[Đường cát trắng]:!!!!!!

[Đường cát trắng]: AAAAAAAAAAAAAAAAAA...

[Đường cát trắng]: Mấy người có thấy gì không!!! Là fan của tui đó!!!

[Đường cát trắng]: Hàng thật giá thật luôn!!!

[Sản phẩm 3 không]: Công lí ở nơi đâu, đến cả Đường cát trắng mà còn có fan.

[Đại thần bị mất ngủ]: Sao tên của cậu nhìn quen quen.

[Tui đang offline]: Đúng vậy, cậu có phải cái người đã tặng 1 đồng gói điểm thưởng cho Đường cát trắng không?

[Sa tổng moe moe]: Ừ.

[Đường cát trắng]:!!!! Tui biết rồi, cậu chính là cô gái đã cho tui tới tận mười cái [Ngư lôi dưới biển sâu] có đúng không?!!!

[Sa tổng moe moe]: ...

[Sa tổng moe moe]: Tôi không phải là cô gái.

[Đường cát trắng]: A, thiệt ngại quá, là chàng trai mới đúng.

[Sản phẩm 3 không]: Hiu hiu hiu tui mặc kệ a, là nam đó nha, hơn nữa còn là đại gia, oe oe oe quả nhiên bây giờ đàn ông đều đi yêu đàn ông a

Trong diễn đàn có fanboy gia nhập, cái đám cả ngày chỉ nằm chết lạng như cương thi đột nhiên biến thành xác sống vùng dậy.

[Người qua đường Giáp]: Woa! Là nam nha!!! Đầu năm nay vẫn còn đàn ông đọc truyện sao?!!!

[Người qua đường Giáp]: Ảnh là gay có đúng không???

[Người qua đường Ất]: Nam thiệt luôn kìa!!!

[Người qua đường Bính]: Tác giả đại đại cũng là nam mà nhĩ?

[Người qua đường Giáp]: Ai biết được, trước XX cũng không phải nói mình là nam sao, cuối cùng lòi ra là nữ giả nam còn gì, sốc muốn chết

[Người qua đường Giáp]: A đúng rồi, đây là mục lục truyện của tui, cầu xem cầu cmt a // . jjwxc.net/oneauthor. phpauthorid=XXOO

[Người qua đường Bính]: Ai nha, đàn ông có ai lại đi đặt cái tên gì mà “Sa tổng moe moe” chứ.

[Người qua đường Ất]: Thành viên mới có phải fan cuồng không, hay là loli giả nam vậy?

[Đường cát trắng]: ...

Đường Đường vốn bị mấy người trên Tiểu Hồng chọc cho tâm tình không được tốt, khó khăn lắm mới gặp được một người nói là fan của mình, vừa mới vui lên được một chút, kết quả cái đám cương thi vạn năm kia đột nhiên chạy ra nói bóng nói gió, Đường Đường đương nhiên hiểu được ý mỉa mai trong lời của bọn họ.

Cậu viết truyện nhiều năm như vậy, chưa bao giờ nói ra giới tính của mình, cậu cho rằng “Nếu viết truyện không hay thì dù có là đàn ông đi nữa thì cũng vô tích sự”. Hơn nữa, cậu chuyên viết tiểu bạch văn, nhân vật cũng sẽ không có phát triển (character development), đa số người đọc đều sẽ cảm thấy truyện này là do 1 em gái viết ra.

Người qua đường Giáp cũng là một tác giả chìm nổi, ban đầu nói là fan của Đường Đường, cho cậu vào diễn đàn, mọi người mới đầu nói chuyện rất vui vẻ, nhưng từ khi Người qua đường Giáp bắt đầu viết truyện, gia nhập cùng với nhóm tác giả, mấy người đó cả ngày chỉ ngồi chê bai truyện này không hay truyện kia viết dở, truyện của vị nào đó vừa lên top đọc chán muốn chết rõ ràng là xoát, mỗi tuần trang web lại cập nhật bảng top lại bắt đầu oán giận số liệu điểm thưởng của vị kia rất giả, nhất định cũng là xoát thể nhưng lại cao hạng hơn bọn họ.

Đường Đường không thích cách ăn nói của bọn họ lắm, sau đó có lúc đang nói chuyện trong diễn đàn, cậu phát hiện có mấy em gái cổ tính chọc ngoáy cậu, nói chuyện mang theo ý châm biếm, sau đó mấy em gái khác như phát hiện đại lục mới, thừa dịp cậu không để ý cũng hòa theo, chê bai đánh giá truyện của cậu.

Bọn họ cứ nói rằng số liệu điểm thưởng của Đường Đường không hợp lý, lượt bình chọn ít như vậy rõ ràng là xoát để lên top, bình luận cũng toàn đánh giá 2 , vừa thấy đã biết là nick clone tự vào bình luận, được cộng thưởng quá nhiều, còn có người cộng hẳn cho 1 vạn, vừa thấy đã biết là xoát, chung diễn đàn với cái đồ bàn chải như vậy cảm thấy thật ghê tởm bla bla...

Đường Đường nhịn không được, nếu không phải trong diễn đàn này có vài người thân thiết với cậu, cậu cũng đã sớm đi rồi, hơn nữa lúc trước cũng là Người qua đường Giáp cho cậu vào diễn đàn, bây giờ đột nhiên lại tự bỏ đi trước thì sau này cậu chắc chắn sẽ đuối lý với bọn họ.

Đường Đường thấy những người này châm chọc khiêu khích, liền pm QQ của Sa tổng.

[Đường cát trắng]: Cậu có đó không?

[Đường cát trắng]: Những người trong diễn đàn cũng không có ác ý gì đâu.

[Sa tổng moe moe]: Đây.

[Sa tổng moe moe]: Tôi biết, nhưng có ác ý hay không thì tôi tự hiểu, dù sao tôi cũng đã tầm tuổi này rồi.

[Đường cát trắng]: ...

[Đường cát trắng]: 55

[Sa tổng moe moe]:?

[Sa tổng moe moe]: Làm sao vậy?

[Đường cát trắng]: Tên của cậu rõ ràng rất là moe...

[Đường cát trắng]: Bây giờ tôi đã thật sự tin tưởng cậu là con trai rồi.

[Đường cát trắng]: Phong cách nói chuyện của cậu rất sắc bén.

[Sa tổng moe moe]: = =

Đường Đường nhìn màn hình ngây ngô cười, sau đó gửi qua yêu cầu thêm bạn tốt, nếu QQ không thêm bạn tốt thì nhắn tin thôi cũng phiền. Đường Đường mới vừa gửi yêu cầu sang đã nhận được một cái tin nhắn yêu cầu xác nhận (1) rất chi là kỳ ba của Sa tổng.

Yêu cầu xác nhận: Đàm phán hợp đồng, mời liên hệ với đặc trợ.

Đường Đường cả người đều ngây ngẩn, mục nội nó thật sự là đại gia?! Đặc trợ? Danh xưng sang chảnh như vậy, đầu năm nay đại gia đúng là đi đầy đường! Đường Đường đành phải điền vào trong khung tin nhắn "Tui là Đường cát trắng", sau đó enter, sau khi tin nhắn gửi đi thì hai người liền trở thành bạn tốt.

Sa Tuân nhìn thông báo đã thêm bạn tốt, anh lại tạo một danh mục riêng trong danh sách bạn bè, đặt tên là [Bà xã]. Đôi mắt tà mị hẹp dài của Sa Tuân hàm chứa ý cười dịu dàng sủng nịch, sau đó anh kéo QQ "Đường cát trắng" vào trong danh mục đó.

Đường Đường ngồi ở trước bàn làm việc, còn đang suy nghĩ xem trưa nay nên ăn món gì, đột nhiên hắt xì một cái, không hiểu sao cảm thấy sống lưng bỗng dưng lạnh toát.

Đường Đường sau khi thêm bạn tốt với Sa Tuân thì không nói gì nữa, cậu cảm thấy đối phương là đại gia, khẳng định rất là bận rộn, không rảnh đếm xỉa đến mình nên cậu cũng không pm qua nữa.

Kết quả Sa Tuân ngồi trong văn phòng đợi 3 phút đồng hồ, sau đó QQ vẫn không nhúc nhích. Tại sao Đường Đường thêm bạn với mình xong lại không thêm pm mình, chẳng lẽ cậu ấy muốn mình chủ động pm sao?

Cái đồ không hiểu phong tình! Cái đồ mắt để dưới móng! Trừ tiền lương!

[Sa tổng moe moe]: Cậu đang bận à?

Đường Đường vừa muốn trả lời thì website của công ty lại bật ra một cái thông báo, là thông báo về hoạt động hàng năm của công ty. Lần này hoạt động được mở rộng, cái gì mà đi ra vùng dã ngoại phiêu lưu, cái gì mà CS (Chơi bắn súng – Counter Strike), cái gì mà nướng thịt ngoài trời, sau đó như thường lệ là hoạt động karaoke được mấy vị đại gia bảo kê, hát hò tới hừng đông sáng hôm sau thì ai về nhà nấy.

Đường Đường thuộc tuýp người ngũ âm không được đầy đủ cho nên cậu không thích hát, cậu sợ không những cậu làm điếc tai người khác mà còn làm điếc luôn tai mình.

[Đường cát trắng]: Tui đây, này giờ thông báo của công ty nhảy liên tục, máy tính của tui xem bị đứng luôn.

[Đường cát trắng]: Aiz, công ty đang muốn tổ chức hoạt động hàng năm, tuy rằng thịt nướng ăn rất ngon, lại còn có thể nghe mỹ nhân họa mi của công ty hát karaoke, nhưng tui không muốn đi a không muốn đi.

Sa Tuân nhìn màn hình, mặt âm trầm, yên lặng ghi nhớ câu nói kia của Đường Đường, ra là thích tán gái.

[Sa tổng moe moe]: Tại sao cậu không muốn đi?

[Đường cát trắng]: Tui nói nhỏ cho cậu nghe nha, từ lượng của tui kém lắm, mới uống có một chai là gục rồi! Tui sợ lỡ uống nhiều quá không về nhà được.

[Sa tổng moe moe]: Tôi đưa cậu về.

[Đường cát trắng]: Hừ, cậu cũng đâu có chung công ty với tui đâu.

Đường Đường không chờ người ta trả lời đã tiếp tục gõ chữ.

[Đường cát trắng]: Tui cũng không thích phiêu lưu dã ngoại! Tui sợ nước a, tui cũng sợ CS nữa a! Hoa khôi họa mi tuy rằng xinh đẹp hát hay, nhưng cổ chơi CS dã man lắm luôn, lần trước tui còn bị cổ bắn trúng đầu, nhưng mà đàn ông con trai ai lại đi nói đàn bà con gái đúng không.

[Sa tổng moe moe]: ...

[Sa tổng moe moe]: Thế cậu đã nghiệm ra được lý do vì sao cậu bị gái bắn trúng đầu chưa?

[Đường cát trắng]:!!!

[Đường cát trắng]: Cút!!!

Sa Tuân nhìn khung chat QQ, từ trước đến nay chưa hề có ai dám bảo Sa tổng cút, ngoại trừ Đường Đường, còn khuyến mãi thêm một đồng than thở, thế nhưng anh lại không hề tức giận, ngược lại khóe miệng hơi cong lên, mỉm cười.

Sa Tuân nghiêng đầu nhìn nhìn lịch để bàn, hoạt động hàng năm sẽ diễn ra vào thứ 7, chủ nhật không đi làm nên buổi tối thì tất cả mọi người sẽ đi KTV uống rượu ca hát (2), vừa rồi Đường Đường cũng tự mình khai báo là từ lượng của cậu rất dở, xem như anh đã có cơ hội.

Làm thương nhân, thì phải xem ai giỏi nắm bắt cơ hội hơn ai, huống chi, cái mà Sa tổng am hiểu nhất, chính là trào kỳ ngộ.

(1 phút mặc niệm cho em Đường =))))))

(1) Yêu cầu xác nhận: Đại khái như hồi xưa lúc bọn mình add Ym nhau, nó sẽ có 1 cái khung nho nhỏ để mọi người điền vào “Ê tau là XX nè nhớ add nha”, kiểu vậy:”>.

(2) Ở đây nguyên văn là thứ 7 tổ chức hoạt động, Chủ nhật nghỉ làm, tối thứ 6 đi hát karaoke, có điều tớ thấy tác giả đã viết là đi hát thì mọi người sẽ hát thâu đêm luôn, mà nếu vậy thì thứ 7 làm sao mà đi nổi nên xin mạn phép sửa lại.

8. Chương 8: Tổng Tài Và Fan Chân Ái

Hôm qua Đường Đường ở lại công ty tăng ca, nguyên một đêm đều không ngủ làm cả ngày hôm nay cậu đều mệt mỏi rồi. Thật vất vả chịu đựng đến khi tan tầm, nhanh chóng thu dọn mặt bàn, tắt máy tính,

sau đó chuẩn bị phi về nhà ngủ một giấc.

Còn chưa kịp thò chân ra khỏi cửa, Đường Đường đã bị Cao Dương cùng Lục Manh Manh ngăn lại, Lục Manh Manh cười hì hì nói nhỏ, “Nhỏ Trương Mộng bị khai trừ rồi, bữa nay chúng ta đi ăn mừng nha?”

Đường Đường liếc mắt xem thường, nói: “Chị còn cái lí do nào khác nghe hay ho hơn chút không! Chị Lục à chị có biết tại sao chị đã 35 tuổi rồi mà vẫn không gả đi được không, chị có biết không hả?! Tại vì chị thích cười trên nỗi đau khổ của người khác a!”

Cao Dương ôm cổ Đường Đường, đem người kéo lại gần, cười hì hì nói: “Thì có làm sao đâu, nào, vui vẻ lên, mình đi ăn nha!”

“Đừng có kéo em!!! Cả ngày hôm qua em đã không được ngủ rồi!!! Buông tay!!! Em muốn về đi ngủ!!!”

Giọng của Đường Đường hơi lớn, nghe vô cùng thâm, Sa Tuấn đang ngồi trong văn phòng ngẩng đầu lên, nhìn đồng hồ đeo tay thấy đã hết giờ làm, lúc này mới cau mày bước ra ngoài.

Sa tổng vừa mở cửa ra, chỉ thấy Cao Dương lấy một tư thế cực kỳ “ái muội” ôm lấy cổ Đường Đường, hai người kề vai sát cánh dây dưa nhau, mà ở trong mắt của Sa tổng thì Cao Dương đang hôn lên tai của Đường Đường!!!

Mà Đường Đường trên mặt đỏ bừng, tuy rằng luôn miệng nói đừng kéo em, nhưng động tác kỳ thật cũng không có bài xích đụng chạm của Cao Dương, Lục Manh Manh đứng cạnh Cao Dương cũng đang áp sát vào người của Đường Đường, một chút cũng không thấy ngại, Sa tổng nhìn đến mức gân xanh trên thái dương toàn bộ hằn lên.

“Haha!”

“Đi thôi đi thôi! Ăn một bữa cơm cũng đâu có tốn bao nhiêu thời gian đâu!”

“Đừng có kéo em nữa, buông ra!”

Lục Manh Manh mất sắc, nhìn thấy Sa tổng mặt đen thui đứng ở cửa, hai mắt lạnh như băng nhìn Đường Đường cùng Cao Dương. Cô nàng nháy mắt sợ run cả người, còn tưởng là Đường Đường và Cao Dương ồn ào ảnh hưởng đến thần kinh bất bình thường của Sa tổng, cho nên Sa tổng cực kỳ không thoải mái, cô nàng làm sao có thể hiểu được hoạt động nội tâm phức tạp mà lại khúc chiết của Sa tổng.

Lục Manh Manh dùng khuỷu tay huých huých hai người kia, nhỏ giọng thì thầm: “Sa tổng kia!”

Hai người kia ngay tức khắc cứng người, nhanh chóng đứng thẳng, cười gượng cầm đồ đạc của mình lên, đầy mồm “Tạm biệt Sa tổng”, “Sa tổng hẹn gặp lại”, “Sa tổng cũng sớm một chút tan tầm đừng quá vất vả”, sau đó cả đám lao vội ra ngoài, hấp tấp chui vào thang máy.

Sa Tuấn ngẩng đầu nhìn ba người lôi nhau đi, trông thấy Cao Dương vẫn còn đang kéo Đường Đường, trong lòng phi thường không thoải mái.

Sa tổng trở về văn phòng, nhắc điện thoại nội tuyến lên, đặc trợ Ngô đầu bên kia lập tức rít trả lời.

Đặc trợ Ngô: “Alô, Sa tổng!”

Sa tổng: “Cậu điều tra cho tôi người này, là một nhân viên của công ty tên là Cao Dương.”

Đặc trợ Ngô: “Vâng thưa Sa tổng! Ngài yên tâm, tôi sẽ làm cho hắn phải sống dở chết dở!”

Sa tổng: “...”

Sa tổng: “Trong đầu cậu trừ bỏ làm cho người khác sống dở chết dở ra thì còn cái gì nữa không?”

Đặc trợ Ngô: “Có! Thưa Sa tổng, còn có thành tích, tiền thưởng mỗi tháng, tiền thưởng mỗi quý, tiền thưởng mỗi năm, nghỉ đông, nghỉ bệnh, nghỉ...”

Sa tổng: “... Cậu ngày mai không cần đến nữa.”

Đặc trợ Ngô: “Vâng! Thưa Sa tổng!...A! Từ từ Sa tổng, tôi không cần nghỉ đâu...”

Sa tổng: “Vây trong vòng nửa tiếng, tra rõ cho tôi Cao Dương kia... là quan hệ thế nào với Đường Đường, còn có một người tên là Lục Mạnh Mạnh nữa.”

Đặc trợ Ngô: “Rõ! Thưa Sa tổng, tôi sẽ điều tra thật kỹ càng!”

Sa tổng vừa muốn cúp điện thoại, chợt lại nghe thấy thanh âm của đặc trợ Ngô truyền tới từ trong ống nghe.

Đặc trợ Ngô: “Ề... Sa tổng, “Đường Đường” này là Đường Đường gì cơ?” (1)

Sa tổng: “...”

“Cạch!”

Đặc trợ Ngô chờ mãi cũng không thấy Sa Tuấn trả lời, chỉ nghe loa điện thoại phát ra tiếng kêu títt títt. Đặc trợ Ngô câm lặng ngồi trong phòng làm việc, đẩy đẩy mắt kính...

Đường Đường bị Cao Dương và Lục Mạnh Mạnh kéo đi ăn thịt nướng, thịt nướng ăn rất tốn thời gian, hơn nữa ăn một bữa cơm tinh bì lực tẫn, ba đứa đều là người man rợ, không thích tự nướng tự ăn mà cứ thích cướp của nhau.

Đường Đường khi về đến nhà, đồng hồ đã chỉ 9 giờ rưỡi, cậu thuận tay mở máy tính, lên QQ vào nhóm tác giả, xem có bình luận mới nào về truyện của mình không.

Làm tác giả của Tấn Giang thì phải biết Tấn Giang có một điểm đặc biệt mà các trang mạng khác không bì được, đó chính là bình luận của độc giả. Mặc kệ cái truyện này của mình có kiếm được tiền hay không, các tác giả đều thi nhau chạy lên xem bình luận. Thời điểm Đường Đường mới vừa trở thành tác giả của Tấn Giang, mỗi lần cậu nhìn thấy một cái bình luận nào chê bai đều sẽ hậm hực thật lâu, sau đó ngồi suy nghĩ xem mình viết dở hay viết sai chỗ nào.

Nhưng tháng năm dần trôi, Đường Đường phát hiện, fan mà suốt ngày lôi tác giả ra ngược thì mới là fan chân chính, những người này tục xưng là anti-fan.

Bọn họ sẽ từ chương thứ nhất bắt đầu chấm điểm âm cho tác giả, tác giả bị chọc ngoáy cho tức giận nên cả ngày hôm đó không thèm up chương mới, sau đó sẽ bị đuổi theo chửi bới, “Tác giả đào hố không thèm lấp!” “Một chương gì mà có chút xiu vậy?” “Ừa chương mới của ngày hôm nay đâu? Sao ít vậy? Cập nhật thêm coi!”

Sau đó mấy vị anti-fan này sẽ chửi từ chương đầu đến chương cuối, nếu cần thì mua luôn cả Vip rồi chửi tiếp. Bất quá cho dù biết đó là bình luận của anti-fan, mấy tác giả của Tấn Giang vẫn không thể nhịn được mà phải vào xem, chỉ cần hiện lên trên diễn đàn thì tác giả ngay lập tức F5 rồi bay vào đọc. Đây là bệnh OCD (2)! Phải trị!

Đường Đường xem mấy cái bình luận mới, đều là mấy độc giả chưa đăng kí account, toàn là cho điểm âm, hơn nữa mấy người này cũng không đặt tên, chỉ dùng icon thay thế vào.

Người xem 1 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Văn vẻ gì mà ghê tởm, tác giả IQ có vấn đề à?

Người xem 2 – [0.0] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Tác giả chưa tốt nghiệp tiểu học đúng không?

Người xem 3 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Tác giả diễn sâu à cô đúng là đại gia, tự cộng điểm luôn ha, có gì mời lên Tiểu Hồng ha, địa chỉ XXXOOO khỏi cảm ơn

Người xem 4 – [= =] đã bình luận

[Tổng tài không manh]

Tác giả diễn sâu à hồi đó thầy thể dục dạy văn cho cô đúng không, sao không chết sớm đi a còn đi ra viết văn
Người xem 5 – [-.-] đã bình luận:

[Tổng tài không manh]

Thích chấm điểm âm cho cô đó thì sao tui tui thích như vậy đó thì sao
chống mắt lên xem thử cô làm sao mà leo top được nữa!!! Giỏi thì tự cộng điểm nữa đi, Tấn Giang cũng có cảm được đâu!!! Có tiền là có tất cả mà!!!

Người xem 20 – [Bánh bao nhỏ] đã bình luận:

[Tổng tài không manh]

Ta nói sao hôm nay nào tàn nhiều như vậy a, đúng là chó kéo theo bầy, tác giả đại nhân đừng để ý đến tui nó nha.

Đường Đường nhìn bình luận đến trợn tròn mắt, mấy bình luận tích cực đã chết chìm trong biển nước miếng kia, hơn nữa mấy account post bình luận tích cực đều lập tức bị cái đám clone kia hòa vào chữ bới, nhân sinh công kích.

Đường Đường hít sâu hai cái, vừa muốn vào trong diễn đàn gào thét một chút giảm bớt tâm tình, kết quả vừa mở nhóm chat ra, QQ đã hiện thông báo “Bạn đã bị xóa khỏi nhóm [Hảo cơ hữu, ahilhi]”, phía trên còn có đề xuất của hệ thống “Những nhóm có liên quan”.

Đường Đường nhìn chằm chằm thông báo của hệ thống, màn hình chỉ còn lại icon hiển thị vị trí, ngoài tin tức của QQ ra, còn có những người khác đang pm Đường Đường.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!!!

[Sản phẩm 3 không]:!!!!!!

[Sản phẩm 3 không]: Em bình tĩnh!!! Đường Đường không phải bị tui nó kick ra đâu, đừng nóng giận đừng nóng giận!!! Chờ chị đi mắng cho tui nó một trận!

[Sản phẩm 3 không]: Kệ tui nó đi! Em đừng nóng giận, chị đang mắng tui nó rồi! Cái diễn đàn nào tàn này ai cần chứ, chúng ta đi lập nhóm mới!

[Sản phẩm 3 không]: Chị đúng là có mắt như mù, mấy con loli đó đúng là nào tàn thật mà, thấy ai cũng chữ người ta thảm hại.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường?

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường em có đó không???

[Đại thần bị mất ngủ]: Đường Đường? Chớ để ở trong lòng, vừa rồi bà 3 không mới chữ tui nó xong. Tuy bà có hơi độc mồm nhưng chữ rất là đã tai đó!

[Đại thần bị mất ngủ]: Mau vào nhóm mới đi.

[Đại thần bị mất ngủ]: Cậu có đó không?

[Đại thần bị mất ngủ]: = =

[Đại thần bị mất ngủ]: Tui tui lo lắm đó.

[Tui đang offline]: Đường Đường?

[Tui đang offline]: Ồ? Mấy người kia nói cậu không onl.

Đường Đường nhìn những câu từ kia, có chút cảm động, nhanh chóng liền đồng ý lời mời vào nhóm mới. Chỉ là, nhóm mới cũng có một cái tên rất là đặc biệt.

[Sắp sửa trở thành đại thần chúng ta!]

[Đường cát trắng]: ...

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!!!

[Tui đang offline]: Yeah, Đường Đường đến!

[Đại thần bị mất ngủ]: Cuối cùng cũng đến rồi, bà 3 không xoắn tới mức tui tui cứ tưởng bà thật ra là thâm thích cậu đó chứ.

[Đường cát trắng]:

[Sản phẩm 3 không]: Cầm nói lung tung!!!

[Sản phẩm 3 không]: Chị đây chỉ thích cơ bắp công, không thích tiểu bạch thụ!

[Đường cát trắng]: Bà mới là tiểu bạch thụ! Cả nhà bà đều là tiểu bạch thụ!!!

[Tui đang offline]: Tiểu bạch tạc mao thụ.

[Đại thần bị mất ngủ]: Tiểu bạch tạc mao trong suốt thụ.

[Đường cát trắng]: = = Các người là đồ tổn hữu (3)

[Sản phẩm 3 không]: Thôi tốt rồi tốt rồi, chị còn tưởng cậu thương tâm, trốn đi trốn khóc 55 nha nha nha...

[Đường cát trắng]: ... Anh đây là nội tâm sắt thép kiên cường, chỉ là tan tằm có đồng nghiệp rủ đi ăn cơm nên về trễ, mới vừa về nhà liền thấy bọn mi đang khóc tang.

[Sản phẩm 3 không]: A, đúng rồi, chú còn nhớ cái cậu Sa tổng moe moe không?

[Đường cát trắng]:???

[Đường cát trắng]: Làm sao vậy?

[Tui đang offline]: Cậu ta cũng bị đá.

[Đại thần bị mất ngủ]: Những người đó nói Sa tổng moe moe là loli nào tàn giả nam, sau khi kick Đường Đường xong cũng kick cậu ta luôn.

[Sản phẩm 3 không]: Còn cả cái đám hùa nhau chấm điểm âm cho truyện của em nữa, nhất định là đám người kia ngứa mắt em đó!

[Sản phẩm 3 không]: Đúng là đáng ghét!

[Đường cát trắng]: ... Kỳ thật cũng có mấy cái truyện em ghét, nhưng em không ghét tới mức thần kinh đi kéo điểm âm cho người ta.

[Đường cát trắng]: Nhưng mà hỏi thật, em có hoài nghi về cái cậu đã cộng thưởng cho em không? Đám Tiểu Hồng đang đào bới vụ IP quá trời kia!

[Sản phẩm 3 không]: Tuy chị không biết tại sao hai IP lại giống nhau thế.

[Sản phẩm 3 không]: Nhưng chị rất hiểu em, Đường Đường.

[Sản phẩm 3 không]: Em sẽ tuyệt đối không làm chuyện như vậy đâu!

[Sản phẩm 3 không]: Tuyệt đối sẽ không!

[Đại thần bị mất ngủ]: Tuyệt đối sẽ không!

[Tui đang offline]: Tuyệt đối sẽ không!

Đường Đường nhìn ba người kia đang trên màn ảnh xếp hàng, nhất thời trong lòng có chút cảm động, nói thật, cậu viết truyện bốn năm rưỡi, không có fan chỉ có một đồng anti-fan, khó khăn lắm có một fan đại gia xuất hiện thì lại bị người thi nhau chửi bới, làm cho sống dở chết dở, còn bị bêu xấu ở trên Tiểu Hồng. Năm tháng qua, chỉ có mấy người bạn kia là vẫn ở bên cạnh mình, Đường Đường rất cảm kích, nếu thần kinh của cậu mềm một chút chắc chắn sẽ bật khóc!

Kết quả, ngay lúc Đường Đường đang xúc động dâng trào...

[Sản phẩm 3 không]: Bởi vì đối với em mà nói, đừng nói 2 vạn đồng, mà ngay cả một cái [Ngư lôi dưới biển sâu] 100 đồng thôi còn mua không nổi, lấy đâu ra mà tự thưởng cho mình!!!

[Đại thần bị mất ngủ]: Chuẩn!

[Tui đang offline]: Tổ quốc xin trao tặng huy chương!

[Đường cát trắng]: Đám mất nét nhà bây!!!!!!

[Đường cát trắng]: Cút ngay cho lão tử!!!! Rặt 1 đám tổn hữu!!!!!!

Đường Đường tức giận đến sôi máu, mới vừa có một chút thương xuân bi thu đã hóa thành bọt biển trôi theo dòng nước, tan tành không vớt lại được, thật không thể khá hơn nữa...

Cậu vừa tức giận thoát nhóm, chỉ thấy icon của QQ lại nhảy nhảy, “Sa tổng moe moe” đang chủ động pm Đường Đường.

[Sa tổng moe moe]: Có đó không?

[Đường cát trắng]: Ừm ()

[Sa tổng moe moe]: Cái nhóm kia đá cậu ra?

[Sa tổng moe moe]: Tôi nghe bạn của cậu kể, bọn họ còn chửi bới, đối với cậu nhân sinh công kích?

[Đường cát trắng]: – ‘

[Đường cát trắng]: Hình như là vậy đó, mà thôi, dù sao tôi cũng rời nhóm rồi.

Đường Đường nhìn câu hỏi của Sa tổng moe moe phát tới, sâu sắc cảm thấy đối phương có chỗ nào mà moe a, rõ ràng đang tản ra một loại khí trắng lạnh lùng cao lớn của đế vương công! Cậu nhanh chóng nói sang chuyện khác.

[Đường cát trắng]: A đúng rồi, đám 3 không tạo diễn đàn mới, cậu có muốn vào không?

[Sa tổng moe moe]: Ừ.

[Sa tổng moe moe]: Đưa số QQ.

[Đường cát trắng]: Tôi kéo cậu vào cho (^ ^).

Đường Đường trả lời xong còn không có quên thêm một cái biểu tình bán manh để xoa dịu không khí. Sau đó, Sa Tuấn rất nhanh liền nhận được lời mời gia nhập nhóm, thông báo hỏi có đồng ý hay không, chọn đồng ý, đồng thời cầm điện thoại di động lên gọi.

Đặc trợ Ngô mới vừa góp nhặt thông tin các loại của Cao Dương, từ nơi sinh đến thành tích tiểu học cũng moi ra, ngay cả chuyện Cao Dương hồi tiểu học năm 2 giật bím tóc của bạn nữ bị mời phụ huynh cũng tra đến nhất thanh nhị sở.

Đặc trợ Ngô vừa nhẹ nhàng thở ra, di động đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị tên người gọi là “Sa tổng moe moe”.

Đặc trợ Ngô rất là thành kính tiếp điện thoại, “Alô, Sa tổng? Được được thưa Sa tổng! Vâng... Ngài yên tâm... Ừm ừm, tôi sẽ điều tra ngay, bao giờ xong tôi lập tức gọi điện thoại cho ngài!”

Trên Tiểu Hồng, người người đều thi nhau mắng Đường Đường đến tình phong huyết vũ, mắng đến lạc đề, cái nhóm “Hảo cơ hữu” kia cũng thi nhau chuyển tay ảnh chụp màn hình, có cái còn là hàng photoshop, nói Đường cát trắng gặp người liền ôm đùi, cực kỳ ghê tởm, sau đó mấy người ở lầu dưới cũng bắt đầu hòa vào...

[Sản phẩm 3 không]:!!!!

[Sản phẩm 3 không]: Đờ mờ!!!

[Đường cát trắng]: 3 không à chị là con gái đó nha! Phải đoan trang một chút chứ không sau này làm sao gả ra ngoài.

[Sản phẩm 3 không]: = = Cút

[Sản phẩm 3 không]: Mau lên nhìn Tiểu Hồng đi!!! Mau lên!!! Vua kỹ thuật xuất hiện!!! Vua kỹ thuật của Đường Đường xuất hiện rồi kia!!! Đúng rồi, tát vô mặt tụi nó đi!!!

(1) Trung Quốc có nhiều chữ đồng âm nhưng viết khác & nghĩa khác, nên bình thường khi giới thiệu tên có lẽ phải đọc cả điển tích ra, nếu không thì khi viết người ta cũng không biết viết như thế nào. Ví dụ như cái tên Sở Ca, có thể là Sở của “Nhất thanh nhị sở”, Ca của “Ca ca”, nhưng cũng có thể là Sở Ca của “Tứ diện sở ca”:>...

(2) OCD: Tham khảo 10 count để biết thêm chi tiết

(3) Tổn hữu: Tổn hại bạn hữu, nôm na là bạn xấu.

9. Chương 9: Tổng Tài Thực Ôn Nhu

Trên diễn đàn Tiểu Hồng xuất hiện một vị vua kỹ thuật, vua kỹ thuật thuộc về đảng phái hành động, cái gì cũng không nói, chỉ post hình ảnh lên.

Trong đó là ảnh chụp màn hình của nhóm “Hảo cơ hữu, ahihi”, hiện thị hội thoại của bọn Người qua đường Giáp, sau khi đá Đường Đường và Sa Tuân ra lại bắt đầu tụ tập nói xấu người ta.

=====

[Người qua đường Giáp]: Con nhỏ Đường cát trắng kia thật là kinh tởm.

[Người qua đường Ất]: Đúng đó, còn cái đứa Sa tổng moe moe kia nữa, có tiền thì làm sao, chẳng phải cũng chỉ là mấy cái [Ngư lôi dưới biển sâu] thôi sao? Chảnh chọe cái gì?

[Người qua đường Bính]: Thôi bỏ đi bỏ đi, dù sao cũng đã kick hết tụi nó rồi.

[Người qua đường Giáp]: Nghĩ lại vẫn thấy bức bối, truyện của Đường cát trắng lúc nào cũng trên hạng của tôi, bảng nào cũng vậy hết.

[Người qua đường Ất]: Nếu không... hay cô thử post bài bêu xấu nhỏ đó đi.

[Người qua đường Giáp]: Pm riêng nói.

=====

Ảnh chụp được post lên, bao gồm có cả ảnh chứa nội dung bọn họ bảo Đường cát trắng đi ôm đùi người khác, hóa ra căn bản không phải là Đường cát trắng ôm đùi thật, mà chỉ là lúc đó mọi người đang đùa giỡn với nhau, sau đó bị người đổi trắng thay đen.

Sở dĩ vị kia được xưng là vua kỹ thuật, bởi vì ảnh chụp vị này post lên là ảnh của một diễn đàn riêng. Tuy vậy, ở trên Tiểu Hồng, rất nhiều người nói vua kỹ thuật nhất định là người cùng diễn đàn, thế mà ban đầu lại không chịu đưa ảnh lên sớm, ra cũng cùng một giuộc với cái đám kinh tởm đã bôi đen Đường Đường. Sau đó vua kỹ thuật tiếp tục ném ra một quả bom hạng nặng, chính là ảnh chụp màn hình chat cá nhân giữa Người qua đường Giáp và Người qua đường Ất.

=====

[Người qua đường Giáp]: Có đó không có đó không?!

[Người qua đường Giáp]: Chúng ta pm riêng nói chuyện!

[Người qua đường Ất]: Làm sao vậy? Có gì mà cứ phải thần thần bí bí?

[Người qua đường Giáp]: Tôi nói nhỏ cho cô nghe nè, cái người lần trước ở trên Tiểu Hồng viết bài chữ Đường cát trắng chính là tôi!

[Người qua đường Ất]:!!!!!! Fek

[Người qua đường Ất]: Cô thật quá lợi hại!!!

[Người qua đường Ất]: Vậy cô đi chụp thêm ảnh đi rồi đăng lên, cho con nhỏ kia khỏi viết truyện nữa luôn!

[Người qua đường Giáp]: Tôi cũng đang tính vậy đó.

[Người qua đường Giáp]: Cô chụp hộ tôi vài tấm được không?

[Người qua đường Ất]: Chờ một chút tôi làm cho a. Hừ, tôi đã sớm nhìn không vừa mắt con nhỏ Đường cát trắng, rõ ràng là loli lại tự nhận mình là nam, cái đứa fan của nó kia cũng thế!

[Người qua đường Giáp]: Đúng đúng đúng, tôi thiếu chút nữa quên mấy người trên Tiểu Hồng không phải là rất ghét tác giả nữ giả nam câu fan sao?

=====

Lầu 300:!!!!!!!!!!!! Tui chính là lầu 300!!! Vua kỹ thuật hiển linh!!! Vua kỹ thuật thỉnh nhận lấy của tui một lay!!! Cậu thật sự là quá lợi hại!!!

Lầu 301: Vua kỹ thuật này là Người qua đường Ất đúng không, chứ không làm sao chụp được màn hình chat QQ vậy.

Lầu 302: Tôi thấy hình như không phải đâu, Người qua đường Ất cũng đủ xấu mặt rồi, bả không đời nào chịu tuân ảnh chụp ra đâu.

Lầu 303: Không ngờ vụ này đã được âm mưu từ trước, Người qua đường Giáp với Người qua đường Ất, hai em gái này thật thâm hậu, thật là đáng sợ, không phải cũng cùng là dân viết truyện với nhau sao.

Lầu 304: Thật ghê tởm, ý tui không phải là Đường cát trắng mà là hai cái bà người qua đường vừa mới hắc hóa kia kìa. Đường cát trắng chưa bao giờ đi khoe khoang mình là nam, chưa kể người ta cũng không có câu fan. Bất quá hiện tại ngấm lại, đàn ông có hành văn thể kia thì cũng bình thường.

Lầu 305:!!!!!! Đường cát trắng đại đại là con trai!!!! Con trai viết đam mỹ aaaaaa!!!

Lầu 306: Lầu trên nào tàn hả, con trai thì làm sao? Con trai mà viết truyện dở thì cả đời cũng chìm ngấm, đã viết văn thì nam nữ có gì khác nhau.

Lầu 307: Cái diễn đàn này đáng sợ quá đi.

Vua kỹ thuật sau đó lại xuất hiện ở lầu 310, lại post ảnh chụp màn hình lên, ảnh chụp vẫn là của nhóm “Hảo cơ hữu” kia, nhưng là chụp hội thoại của Sa tổng moe moe. Ảnh chụp rất khéo, vừa lúc để cho mọi người thấy thật sự có người cho Đường cát trắng 1 đồng [Ngư lôi dưới biển sâu]

Lầu 311: Cầu chụp ảnh chung!!! Vua kỹ thuật, người chó đi!!! Thu em làm đồ đệ đi!!!

Lầu 312: Dù, giàu vài.

Lầu 313: Thế tại sao IP của thằng cha đại gia kia lại giống với Đường cát trắng hả?! Nói trắng ra vua kỹ thuật kia là fan cuồng muốn tẩy trắng cho thần tượng đi, tắm rửa đi ngủ trùm cái.

Lầu 314: Không phải nói cái số cuối của IP không có giống nhau sao, chẳng lẽ thật là cùng ký túc xá hoặc là cùng công ty?

Lầu 315: Đường cát trắng diễn sâu hời, mau đi nhận người thân đi, người ta cộng thưởng cho cô 2 vạn lặn kìa

Đường Đường vốn không muốn lên Tiểu Hồng, dù sao trang đó không cần đăng ký, tạo đại một cái clone đề tên mất hai mí [=] cũng tra không nổi IP, so ra thoải mái hơn so với việc bình luận trong Tấn Giang nhiều, độc giả trong Tấn Giang dùng clone cũng có thể bị tra IP ra, nên phải cẩn thận hơn. Đường Đường nhin

không được thăm mắng chửi bản thân, đúng là thiếu ngược, nhưng cuối cùng vẫn mở Tiểu Hồng ra, topic kia đã hot đến mức nằm ngay đầu trang. Click mở diễn đàn, lúc nhìn đến bình luận của lầu 315, Đường Đường đột nhiên nhớ ra cái vấn đề mình vẫn luôn xem nhẹ kia.

IP gần như giống nhau, chỉ khác có số cuối, vậy chắc chắn phải là đồng nghiệp cùng công ty. Đường Đường ở nhà hầu như rất ít trả lời bình luận của độc giả, bởi vì cậu không có nhiều thời gian, tan việc bắt xe về nhà liền bắt đầu viết truyện, viết xong thì lên QQ nói chuyện với nhóm bạn vài ba câu rồi đi ngủ, mọi đâu ra thì giờ để trả lời? Rốt cục cậu toàn đến công ty, canh lúc rảnh rỗi thì lên xem rồi bình luận lại.

Đường Đường cau mày, nhớ lại một loạt mấy đồng nghiệp trong công ty của mình, tuy rằng làm thiết kế thì rất có tiền, một năm kiếm mấy vạn cũng không khó. Nhưng công ty của bọn họ là công ty con mới vừa thành lập không lâu, những người phù hợp yêu cầu cũng đã trở thành mấy nhân vật có chức vị cao như trưởng phòng hoặc là giám đốc gì đó, cậu rất ít giao tiếp với những người này, hơn nữa mỗi lần nói chuyện đều nơm nớp lo sợ. Chưa kể, những người này làm sao mà có khả năng rảnh rỗi mà lên Tấn Giang xem truyện được, một đám mặc tây trang đeo cà vạt, ai ai cũng một bộ nghiêm cẩn tao nhã, chẳng giống người sẽ đi cộng điểm thưởng cho tiểu thuyết đam mỹ.

Hơn nữa cho dù có nhiều tiền thật đi chăng nữa, làm gì có ai ngốc tới mức một tháng lại cộng thưởng cho người khác tận 2 vạn, quả thực là ăn no rửng mỡ, loại chuyện này chỉ có phú nhị đại mới có thể làm!

Đường Đường vừa mắng mỏ đám phú nhị đại vừa nghĩ nếu có người giống như vậy thật, thì phải là... Sa tổng. Cậu rùng mình một cái, tiện tay tắt Tiểu Hồng đi, báo với nhóm của mình một câu sau đó tắt máy tính đi ngủ. Cậu cảm thấy từ ngày mình viết tổng tài văn, nào có xu hướng chấn động ngày càng kịch liệt, đầu tiên là hy vọng hệ thống đại thần Tấn Giang hiển linh, sau đó lại cho rằng Sa tổng đọc đam mỹ rồi ngồi cộng thưởng...

Sa tổng trong mắt của Đường Đường chính là cao lãnh xà tinh bệnh tổng tài, có thể nhìn không thể sờ. Người như thế trừ bỏ đông chết người khác, hắt mặt lên trời và điên cuồng công tác thì làm sao có thể đi đọc tiểu thuyết, hơn nữa còn là đam mỹ tiểu bạch văn, chẳng lẽ lấy lỗ mũi nhìn sao?

Đường Đường bị chính hình ảnh não bổ của mình làm cho buồn cười. Thỉnh thoảng Tấn Giang cũng sẽ đi kiểm tra mấy cái bình luận, thường xuyên sẽ đem tất cả IP gộp thành một cái, không chừng lúc ấy IP của mình cũng là bị gộp mà thôi.

Thứ 6 rất nhanh liền trôi qua, thứ 7 là ngày tổ chức hoạt động hàng năm của công ty, vốn Đường Đường muốn xin phép không đi, nhưng trưởng phòng lại đột nhiên lượn tới, nói cho bọn cậu biết hoạt động lần này rất là quan trọng, là hoạt động đầu tiên mà Sa tổng tham dự cùng toàn công ty. Lần này không chỉ đơn giản là hoạt động dạo chơi ngoại thành, mà là thời điểm thể hiện tinh thần của tập thể công ty với Sa tổng. Ai cũng không được nghỉ! Ai nghỉ trừ tiền lương!

Đường Đường nhất thời ghen hòng, cuối cùng vẫn quyết định tham gia, dù sao thịt nướng ngoài trời ăn rất ngon, mình chắc cũng không ngốc tới độ bị con gái headshot lần 2 đâu nhỉ?

Thứ 7 tất cả mọi người đều dậy rất sớm, đến công ty hì hì haha nói chuyện phiếm. Trước cổng công ty đậu mấy cái xe rất to, Sa tổng cũng rất chịu chi, bốn cái xe buýt vô cùng xa hoa làm nhân viên mừng rỡ như điên.

Đường Đường nhìn xe, mặt mũi xanh mét, nuốt nuốt nước miếng. Cao Dương từ phía sau đi tới, ôm lấy vai cậu, cười cười nói: “Ha ha, làm sao vậy Đường Đường? Sắc mặt kém quá, ăn chút gì không?”

“Không.”

“Biết rồi nha, chú em say xe chứ gì, đừng nói ăn rồi lên xe sẽ bị nôn đó nha.”

Lục Manh Manh cũng đi tới khuyên nhủ cậu: “Đường Đường à, không ăn sáng là không được đâu. Nhanh ăn chút đi, chị có bánh bao này, cái này nhân thịt hầm, cái này là thịt heo với hành tây. Phải ăn hai cái vào, có gì nôn xong cũng không khó chịu!”

Đường Đường ngửi thấy mùi thơm của bánh bao, bụng đói đến mức kêu ọ ọ, cậu thật sự chịu không được nữa, lúc này mới lấy bánh ăn. Lục Manh Manh rút từ trong giỏ xách ra mấy cái túi nilon, đưa cho Đường Đường, cười nói: “Chị đây tốt bụng biết em say xe, cho em đó, cầm dùng, đừng khách khí!”

Đường Đường: “...”

Vừa nói xong, trưởng phòng đã nhanh chóng bước lại đây, “Đi thôi đi thôi, mọi người mau lên xe!”

Mấy vị đồng nghiệp kia như chỉ chờ có thế, ào ào lao vào trong thang máy, muốn nhanh chóng lên xe giành chỗ gần cửa sổ, nghe nói địa điểm rất xa nên phải ngồi xe lâu.

“Này, Đường Đường.”

Đường Đường vừa muốn vào thang máy đã bị trưởng phòng gọi lại, Cao Dương cùng Lục Mạnh Mạnh liếc nhau một cái, rất không nghĩa khí bỏ chạy, mặc kệ Đường Đường.

Cậu bắt đắ dĩ bị trưởng phòng gọi lại, ông bảo cậu khoan đi, trước hãy mang nước lên xe đi đã. Chờ Đường Đường khiêng hết mấy thùng nước lên xe, cái xe to dùng đã không còn chỗ ngồi, nhìn thấy trưởng phòng thanh thần ngồi một bên, Đường Đường bèn kiên trì muốn ngồi bên cạnh ông ta nhưng trưởng phòng đã đưa tay cản lại, bảo rằng: “Đây là chỗ của đặc trợ Ngô.”

Đường Đường trợn mắt, đành phải đi xuống sang xe khác tìm chỗ trống, kết quả tìm vài vòng, thế nhưng chả hiểu sao tất cả chỗ đều ngồi đầy, một vị trí thừa ra cũng không có, hơn nữa xe này không có tầng, chẳng lẽ mình phải đứng nguyên 1 đoạn đường hay sao?!

“Bíp bíp! ”

Đường Đường đang đứng trên vỉa hè, chợt nghe thấy có tiếng còi xe, cậu vừa quay lại đã nhìn thấy một chiếc xe thương vụ màu đen đang dừng ở bên cạnh mình, cậu chưa từng thấy qua loại xe này, trên mui xe có gắn một đôi cánh ôm lấy một biểu tượng hình số 8 (1).

Cửa sổ xe hạ xuống, bên trong là một người đàn ông anh tuấn đang mặc trang phục hưu nhân, anh đeo một cái kính râm màu trà, trông có vẻ càng đẹp trai, lộ ra hương vị đàn ông nồng đậm. Trong nháy mắt khi cửa sổ xe hạ xuống, Đường Đường cảm thấy nếu như mình là công, nhất định sẽ nhìn phát ngốc.

Nhưng mà, thứ nhất, Đường Đường không phải là công, tuy cậu còn chưa yêu đương bao giờ, nhưng cậu vẫn luôn cảm thấy tính hướng của mình thẳng đều tằm tấp, cùng lắm là trạch nam hủ nam thôi.

Thứ hai, người đang ngồi ở trong xe là Sa tổng...

Đường Đường vừa định làm bộ như không phát hiện, chợt nghe Sa Tuấn nói: “Lên xe.”

Lúc này đặc trợ Ngô thất thủ xuống xe buýt, tiến lại nói, “Ngại quá a, Đường Đường. Tôi xếp xe thế nào mà không hiểu sao lại thiếu mất một chỗ, thôi, cậu cứ đi chung xe với Sa tổng nhé.”

Đường Đường thăm rủa, đặc trợ tiên sinh à không phải anh cùng Sa tổng càng quen thân hơn sao, thế tại sao anh không đi chung xe với Sa tổng đi.

Đặc trợ Ngô nhìn xe Bentley màu đen rầm một tiếng đóng cửa lại, sau đó nhấn ga vọt lên trước mấy cái xe buýt, trong lòng yên lặng nắm tay, nghĩ thầm rằng mình mất ba ngày mới tìm được mấy cái xe buýt vừa may thiếu một chỗ, chưa từng thấy có ai làm trợ lý mà phải đau khổ như vậy...

Nhưng mà bầu không khí hai người ở cùng với nhau cũng không lãng mạn kiểu diễn như đặc trợ Ngô và Sa tổng tưởng tượng.

“Oe! Oe! Khụ khụ khụ...”

Đường Đường hai tay giữ túi nylon, phun đến ngao ngao, khuôn mặt trắng bệch tôn lên chiếc cằm gầy nhỏ, trông vô cùng suy nhược yếu đuối. Nếu như là bình thường, phỏng chừng loại yếu đuối này sẽ kích phát thú tính của Sa tổng, nhưng còn hiện tại thì...

Sa tổng ghét bỏ nhìn Đường Đường, hỏi: “Cậu buổi sáng ăn cái gì rồi?”

Đường Đường yếu ớt trả lời: “Bánh...bánh bao thịt heo và hành tây.”

Sa tổng càng thêm ghét bỏ, ném một chai nước khoáng lạnh cho cậu, nhưng mà động tác đã dịu dàng hơn một chút, còn vỗ vỗ lưng cho Đường Đường. Đường Đường trong nháy mắt đặc biệt cảm động, dạo gần đây mình thường xuyên cảm động nha, hóa ra Sa tổng cũng có một mặt tình cảm lại ôn nhu như vậy!

Nào ngờ, Sa Tuân lại nói tiếp: “Tôi không thích mùi hành, lần sau còn ăn bánh bao nhân thịt heo hành tây, trừ tiền lương.”

Đường Đường: “...”

(1) Logo của xe Bentley là hình đôi cánh và chữ B cách điệu, nhìn hao hao số 8.

bentleylogo-l-c281b042c6c87273

bentley-continental-gt-black

10. Chương 10: Tổng Tài Và Beep

Đường Đường phun đến ngao ngao, mặt mũi đã nôn đến trắng bệch, vẫn nhịn không được nhiều chuyện hỏi: “Vậy Sa tổng có phải cũng không thích ăn rau thơm đúng không a?”

Sa tổng dùng ánh mắt như nhìn đứa dở hơi liếc cậu một cái, sau đó trả lời: “Không, tôi thích rau thơm.”

...Cái đồ thần kinh!

Hành tôi không thích lại đi thích rau thơm, chẳng lẽ rau thơm không nồng như hành tôi hả?

Đường Đường bắt đầu tỉnh táo lên, lại tiếp tục bà tám.

“Thế còn cà rốt?”

“Không thích.”

“Khổ qua?”

“Không.”

“Ặc...Thịt heo?”

“...”

Sa tổng lại nghiêng đầu nhìn cậu, bất quá lần này không phải là ánh mắt nhìn một đứa dở hơi nữa, mà là bao hàm một thâm ý khác, nhìn đến mức Đường Đường run rẩy rùng mình một cái.

“Tôi không phải động vật ăn cỏ, đương nhiên ăn thịt heo.”

“A...”

Kỳ thật hoạt động nội tâm của Sa tổng là như vậy: Quả nhiên là thâm mến tôi, nếu không thì hỏi thăm kỹ càng như vậy làm gì?

Đường Đường nếu biết Sa tổng chẳng những bỏ não tổng tài văn cậu viết là dựa trên hình tượng của anh, rồi lại cảm thấy cậu đang thâm mến anh ta, phỏng chừng sẽ ới ba ngày ba đêm đến ngáp xe Bentley của Sa tổng moe.

Đường Đường nôn xong rồi, Sa tổng mới tiếp tục lái xe đi tiếp.

“Nếu không thoải mái thì cậu mở cửa sổ hít thở không khí chút đi.”

“A, được được.”

Đường Đường tựa vào lưng ghế phó lái, nghĩ thầm Sa tổng cũng không phải quá xấu, thỉnh thoảng cũng rất biết thông cảm cho người khác. Đường Đường không buồn nôn nữa, lại bị say xe tra tấn có chút suy yếu, mơ mơ màng màng liền thiu thiu ngủ. Chờ xe ngừng cậu mới giật mình tỉnh lại, nhìn trái nhìn phải, xe buýt cũng đã đến nơi, Đường Đường bèn nhanh chóng mở cửa đi xuống. Lục Manh Manh cùng Cao Dương đã tới trước từ lâu, trông thấy Đường Đường liền điên cuồng vẫy tay. Đường Đường lập tức leo đèo chạy qua, lưu lại bóng dáng anh tuấn suất khí nhiều tiền của Sa tổng...

Sa Tuấn nhìn Đường Đường bỏ chạy, gân xanh trên thái dương hằn lên, dọc đường đi rõ ràng mình cũng chiều cổ cậu ấy rất “cẩn thận”, kết quả cái con bạch nhãn lang này vừa tới nơi liền lập tức bỏ chạy, còn không thềm nói một tiếng cảm ơn, mình cũng có ăn thịt cậu ấy đâu?!

Ăn...

Sa tổng nghĩ như vậy, lại suy ngẫm lại một chút, mình quả thật đúng là muốn ăn sạch cậu ta.

Lục Manh Manh gào: “Ai nha Đường Đường! Đến rồi a! Soái ca kia là ai vậy, đẹp trai quá đi a!”

Cao Dương cũng gào: “Xe Bentley a!!! Bentley!!! Anh đây từ nhỏ đã muốn có một cái rồi!!! Ai mà giàu vậy, mua được Bentley còn chờ Đường Đường đi nữa! Ôi Đường Đường, rốt cục cũng gả ra ngoài rồi!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường dùng ánh mắt nhìn đứa ngu liếc bọn họ, bảo: “Là Sa tổng.”

Lục Manh Manh: “...”

Cao Dương: “...”

Lục Manh Manh quay đầu lại nhìn Cao Dương, nói: “Tiểu Cao! Tiểu Cao! Em xem thử xem có phải kính áp tròng của chị rơi đâu mất rồi không?!”

Cao Dương lục lọi túi xách của mình, mồm cũng hùa theo: “Chờ tí đã chị Lục, chờ em đeo mắt kính lên đã! Ai nha, em cẩn nhẹ nên lúc mang kính lúc không, hình như hôm nay em để quên ở nhà mất rồi!”

Đường Đường: “...”

Sa tổng bình thường giống như một đóa kỳ ba ở trên núi cao, cả ngày chỉ mặc âu phục, nói thật, đúng là đám công nhân viên chức phổ thông nhìn còn không dám nhìn thẳng Sa tổng, hiện tại, Sa tổng mặc quần áo hưu nhân, đeo kính râm màu trà, lộ ra một cổ khí tràng tràn đầy hương vị đàn ông thành thực, anh tuấn mê người. Lục Manh Manh và Cao Dương nhất thời choáng váng không nhận ra được Sa tổng, còn tưởng rằng Đường Đường thật sự có bạn trai.

Hoạt động mở rộng thứ nhất là CS, bình thường bọn họ cũng rất ít chơi cái này, cùng lắm là thỉnh thoảng xem TV thì thấy qua, mà Sa tổng vừa ra tay tuyệt đối là vùng rất nhiều nhuyển muối tẻ, địa điểm chơi CS cũng đặc biệt cao cấp. Mọi người tham gia rút thăm để chia đội, phân thành hai đội, đội Xanh và đội Đỏ. Cao Dương rút xong liền quay sang ngó thăm của Đường Đường, phát hiện hai người cùng ở đội Xanh.

Cao Dương hô lên: “Tiêu rồi! Tôi sao lại chung đội Xanh với Đường Đường thế này! Năm nay đội Xanh thua là cái chắc!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường gân xanh trên thái dương giật giật, tuy rằng đúng là như thế thật nhưng mi có cần thiết phải gào to như vậy không!

Sa tổng nhìn thoáng qua phiếu bốc thăm trong tay mình, thế mà không phải là đội Xanh, anh liền thuận tay vo lại rồi ném đi. Có mấy cô bé thềm nhỏ dãi sắc đẹp của Sa tổng, muốn lôi kéo làm quen nên tiến lại gần, cố lấy dũng khí hỏi: “Sa tổng, ngài bốc thăm vào đội nào thế?”

Sa tổng đặc biệt bình tĩnh trả lời.

“Đội Xanh.”

“A? Đội Xanh a! Tôi là đội Đỏ!”

“Là đội của Đường Đường sao, tiếc quá, tôi muốn chung đội với Sa tổng!”

Phân đội xong, nhân viên công tác rất moe mà phát hiện, đội Xanh không hiểu sao lại dư một người, đồng nghĩa với việc thiếu một bộ quân phục.

Cao Dương rất là khấn trương, bởi vì trừ bỏ Đường Đường hay bị bắn vào đầu, Cao Dương cũng thường xuyên bị bắn vào tay hay vào chân. Trước khi bắt đầu chơi, cậu ta tranh thủ đi WC, sau khi trở về lại

không thấy mọi người đâu cả, hỏi ra mới biết đã đi vào chiến trường hết rồi, mà trong phòng cũng không thấy quân phục và vũ khí của mình đâu, mình đây là bị từ bỏ sao!

Sa tổng thay quân phục chơi CS, quần áo màu xanh đậm và giày boots cổ cao, cơ hồ làm mấy cô gái trong đội hết ầm lên, Đường Đường cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần, vừa có tiền lại vừa đẹp trai, ăn mặc như vậy quả thực chính là hệ chế phục cấm dục (1), thật sự là đẹp đến không có thiên lý.

Đường Đường ngó mấy cô hoa khôi trong công ty còn đang chìm đắm trong sắc đẹp của tổng tài, trong lòng thầm nghĩ, đừng nhìn nữa đừng nhìn nữa, hiện tại đàn ông đẹp trai lại có tiền đều gay hết rồi, nhìn mãi cũng vô ích.

Lần này chơi CS, Đường Đường không có bị bắn vào đầu nữa, kỳ thật nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì Sa tổng vừa lúc đứng ngay bên cạnh Đường Đường, giỡn hỡ, lỡ bắn nhầm vào Sa tổng thì làm sao a, trốn cũng không được đâu.

Giữa trưa mọi người dừng lại, cắm trại và nướng thịt ngoài trời, tự mình động thủ, cơm no áo ấm. Sa tổng cũng không ăn cùng với bọn họ, nguyên nhân cũng rất đơn giản, Sa tổng ghét bỏ thịt nướng không được sạch sẽ.

Xế chiều đi chơi phiêu lưu dã ngoại, hai người chung một tổ, Đường Đường vô cùng bất ngờ khi thấy mình lại chung tổ với Sa tổng. Cả một quá trình cậu rất là khẩn trương, sau đó, không ngoài ý muốn, cả hai người đều ngã xuống suối. Áo một tiếng, cũng may suối này không sâu, nhưng lúc Sa tổng đi lên mặt cũng xanh mét, trên tay còn ôm lấy Đường Đường trông như sắp chết đuối tới nơi.

Đặc trợ Ngô đã sớm có tính toán về kế hoạch rơi xuống nước này, lập tức chạy lại nói, “Sa tổng, tôi đã chuẩn bị quần áo rồi, ngài có muốn đi thay đồ không?”

Sa tổng đen mặt gật gật đầu, đặc trợ Ngô cũng nói với Đường Đường hai câu, Đường Đường vô cùng biết ơn nhìn đặc trợ Ngô, nghĩ thầm rằng đặc trợ Ngô thật là tốt bụng a, ngay cả quần áo của mình mà cũng chuẩn bị.

Đường Đường cảm kích đi theo Sa tổng vào phòng thay đồ, sau đó liền phát hiện, cái gì gọi là chuẩn bị quần áo cho mình chứ, kia rõ ràng là hai bộ quần áo của Sa tổng!

Chiều cao của Sa tổng và Đường Đường chính là chiều cao tình nhân tiêu chuẩn, Đường Đường chỉ đứng tới cằm của Sa tổng, làm sao mà mặc a? Không phải Đường Đường thấp, ai bảo Sa tổng cao to làm chi, đã thế khi cởi quần áo còn có cả cơ bụng!

Đường Đường lần đầu tiên nhìn thấy cơ bụng, hâm mộ muốn chết.

Hai bộ quần áo đều là áo sơ mi và quần hờn nhàn, Đường Đường mặc áo vào, nhất thời cả người đều bực bội, đây không phải là sơ mi tình thú trong thuyền thuyết sao, áo vừa vắn che qua hông, phía dưới rõ ràng ngay cả quần cũng không cần mặc!

Sa tổng không quay đầu lại, nhưng anh lại nhìn chằm chằm vào gương, lúc thấy Đường Đường mặc sơ mi của mình, lộ ra hai đùi nhỏ trắng tấp, không khỏi tà mị quyền cuồng cười cười.

Đường Đường mặc quần áo của Sa Tuấn nhìn có vẻ hơi lồi thối, hết cách, chẳng lẽ cứ mặc đồ ướt đi tới đi lui. Hai người thay quần áo xong thì lên xe đi về, về đến công ty vừa lúc là thời điểm ăn tối, mọi người hò hét đi KTV ăn uống hát hò.

“Sa tổng cũng tham gia đi, hát karaoke vui lắm!”

Mấy cô bé lại nhịn không được bị Sa tổng mê hoặc, Sa Tuấn lúc này đang mặc sơ mi trắng cùng quần âu phục kiểu hờn nhàn, vẫn đeo kính râm màu trà, miệng còn cắn một miếng thuốc, nhưng thuốc cũng không có châm. Nghe thế, Sa Tuấn lấy ngón trỏ và ngón giữa kẹp thuốc, ném vào trong gạt tàn, trả lời:

“Ừm, mọi người chọn chỗ đi, tôi mời.”

“Trời ơi đẹp trai quá đi ”

“Sa tổng quá tuyệt!”

“Sa tổng thật sự là người tốt!”

“Vui quá!”

Sa tổng bỏ tiền, các cô đương nhiên chọn chỗ tốt nhất, ăn tối xong sau đó đi thuê phòng hát karaoke.

Kỳ thật Sa Tuân không thích những nơi ồn ào, nhưng KTV lại là một chỗ rất thuận lợi, uống rượu ca hát, quá chén say xỉn, sau đó Sa Tuân có thể đạt được mục đích, đóng gói Đường Đường mang đi.

Tửu lượng của Đường Đường rất thấp, hơn nữa không thể uống được bia pha với rượu, nhưng đang đi chơi thì ai mà thèm để ý chứ, cho nên Đường Đường và Cao Dương cứ thế cái gì cũng uống, mặc kệ tất cả, cứ uống cứ uống, đến nỗi chưa kịp hát được bài nào mà cả hai đã say mềm, mặt mày đỏ hồng. Mọi người đã bắt đầu ca hát, Đường Đường chỉ cảm thấy âm thanh giật giật làm đầu mình phát đau, liền đứng dậy nói mình đi ra siêu thị của KTV mua thêm chút đồ ăn vặt cho mọi người. Sa tổng nhìn cậu đi ra ngoài, cũng rất bình thản đi theo.

Đường Đường vào siêu thị, lấy một cái xe đẩy, mới vừa đi được vài bước liền trông thấy Sa tổng đang mặc “áo đôi” với mình cũng đang ở đây.

“Sa tổng muốn ăn cái gì không, tôi mua cho ngài nhé?”

Sa tổng lạnh nhạt nhìn thoáng qua Đường Đường hai mắt mờ mịt vì say, uống rượu vào thấy nóng nên Đường Đường đã cởi bớt hai nút áo sơ mi. Bởi vì áo quá lớn, cởi bớt nút rồi thì xương quai xanh của cậu liền hoàn toàn lộ ra, lấy chiều cao của Sa tổng, trong tầm mắt cơ hồ có thể nhìn thấy beep trước ngực Đường Đường.

Sa tổng không để ý tới cậu, đi đến trước tủ nước chuyên tâm chọn đồ uống, sau đó lộ ra một nụ cười vô cùng tà mị hắc ám.

“Tôi muốn ăn cậu.”

“Cái gì?”

Đường Đường say quá, bên tai chỉ nghe ù ù, giọng Sa tổng lại nhỏ, căn bản nghe không rõ ràng lắm.

Sa tổng lấy mấy chai Champagne và rượu vang giá cả đủ làm người học máu xuống, tao nhã bỏ vào xe đẩy của Đường Đường. Anh một lần nữa lợi dụng chiều cao của mình, nhìn nhìn vào trong cổ áo của Đường Đường, cực kỳ vô lương tâm nói:

“Không có gì.”

“A?”

(1) Hệ chế phục cấm dục: Chế phục nô nà là đồng phục, quân phục rồi suit các kiểu ấy.”>. Tìm hình khó thấy má luôn, toàn ra hình trai uốn éo gay lợ chứ chả thấy cấm dục chỗ nào.

kurokonomilitarybyreddii-d7nfyxt

11. Chương 11: Tổng Tài Là Người Tốt

Hai người chọn đồ xong thì đẩy xe ra quầy tính tiền, nhân viên bán hàng rất chu đáo cho thức ăn vào trong bọc để họ mang về.

Mọi người thấy Sa tổng trở lại, cả đám uống rượu đến say bết nhè, lá gan cũng to ra, ồn ào đòi Sa tổng lên hát. Sa tổng ngồi trên ghế salon, vắt chéo chân, vừa tao nhã vừa đẹp trai rút ra một điều thuốc, châm lửa, hút hai cái thì ném vào trong gạt tàn, cũng không đi lên hát. Nếu có người hỏi anh bài này nghe có hay không, Sa tổng mới có thể miễn cưỡng gạt gạt đầu.

Kỳ thật Sa tổng có một bí mật, anh không phải là tổng tài vạn năng, nếu có thứ gì có thể làm khó Sa tổng, đó chính là...ca hát.

Bởi vì Sa tổng ngũ âm không được đầy đủ.

Đường Đường uống nhiều lắm rồi, nhịn không được dựa vào sofa thiu thiu ngủ, cậu phát ra tiếng ngáy nho nhỏ, bất quá bị thanh âm đinh tai nhức óc áp xuống. Cao Dương ngồi bên cạnh thấy Đường Đường ngủ quên, phòng karaoke lại rất lạnh, cậu liền cởi áo khoác đắp cho Đường Đường. Lục Mạnh Mạnh mắt sắc trông thấy bèn hehe cười rộ lên, nói với sang, “Moe quá đi a bất quá hai đứa đều là thụ a, thụ thụ với nhau không có tương lai đâu!”

Cao Dương: “...”

Sa tổng ngồi cách đó khá xa, thấy Cao Dương khoác áo cho Đường Đường, nhất thời nhú nhú mày. Anh cảm thấy phi thường không thoải mái!

Sa Tuấn đứng lên, mở cửa đi ra ngoài, chỉ chốc lát sau lại trở lại, trong tay cầm một chiếc chăn. Anh bước qua, nhắc áo khoác của Cao Dương ra, đắp chăn cho Đường Đường.

“Ai nha Sa tổng thật sự là rất săn sóc a!”

“Sa tổng thật là người tốt, đàn ông chu đáo như vậy bây giờ hiếm lắm đó nha ”

“Sa tổng có bạn gái hay không a?”

“Nói nhảm, Sa tổng bảnh như vậy, làm sao mà không có bạn gái được, nói không chừng chúng ta đều có chị dâu rồi đó!”

“Cái gì, tôi không nghe nói Sa tổng có bạn gái a!”

Động tác của Sa tổng làm mấy cô bé lại nổi lên tâm hoa si, chỉ có Lục Mạnh Mạnh kích động không thôi, điên cuồng giặt tay áo của Cao Dương.

Lục Mạnh Mạnh: “Em nhìn đi em nhìn đi!!! Mặt than nhiều tiền anh tuần tổng tài công và tạc mao ngọc mạnh tiểu bạch thụ!!! Đây mới là chân lý có biết không, mấy đứa thụ thụ là không có khả năng!”

Cao Dương cắt ngang, “Chị Lục à, chị YY Sa tổng như vậy không sợ bị đuổi việc sao, giống nhỏ Trương Mộng đó!”

“Thì làm sao?! Chị đây rất là đúng mực! Với cả nói chuyện với người như em thì chị không sợ.”

“...Người như em là người gì?”

“Là người nhỏ bé không có sức ảnh hưởng, gọi tắt là người vô hình.”

“...”

Lục Mạnh Mạnh đang cao hứng tám chuyện với Cao Dương, bỗng thấy nhóc con Đường Đường kia đột nhiên vụt một phát từ trên ghế sofa bật dậy, một đầu tóc mềm rủ xuống trên trán, có chỗ còn bị xù lên. Lục Mạnh Mạnh vừa muốn hỏi có phải Đường Đường khát nước không, kết quả cậu lại vụt một phát đứng lên, tư thế vô cùng nghiêm chỉnh, hai mắt mơ màng không có tiêu cự. Chỉ thấy yết hầu của cậu trượt lên trượt xuống hai cái, sau đó cậu che miệng lao ra khỏi phòng.

Lục Mạnh Mạnh nhìn Cao Dương hỏi, “Đừng nói thằng bé say xỉn rồi buồn nôn nha, nó uống dở tới mức đó luôn hả?”

Cao Dương đáp: “Tưởng chị Lục chơi với nó lâu rồi thì phải biết chứ, nó là vậy đó, uống có một li là gục à. Để thằng bé đi ới đi, ới xong là khỏe liền. Chị không biết đâu, tửu lượng của nó kém lắm!”

Người có tửu lượng kém có rất nhiều loại, có người uống say thì nổi điên đánh người, có người thì khóc lóc, có người thì nói liên miên cần nhẩn, có người tửu lượng thấp say một cái thì lăn ra ngủ, như vậy là đáng yêu nhất ...

Lục Mạnh Mạnh nhất thời tính nhiều chuyện lại dâng cao, cô nàng bắt đầu tưởng tượng xem Đường Đường sau khi say thì sẽ như thế nào.

Kết quả lúc hai người đều không chú ý đến, sau khi Đường Đường chạy ra ngoài, Sa tổng liền cau mày, đút tay vào trong túi quần, cũng mở cửa đi ra theo.

Cao Dương: “Em nói cho chị biết, Đường Đường đặc biệt kỳ ba, nó uống rượu xong không đánh người cũng không chửi bới.”

Lục Mạnh Mạnh hỏi: “Vậy là thế nào?”

Cao Dương: “Nó phát thẻ người tốt! Chị biết không, Đường Đường uống rượu say, thoát nhìn đặc biệt thanh tỉnh! Gặp ai cũng phát thẻ người tốt cho người ta, lại còn luôn mồm khen rằng anh tốt bụng quá tốt bụng quá đi thôi, hơn nữa nói đặc biệt chân thành... Cuộc đời này em cũng chưa gặp ai kỳ ba như vậy, sau đó ngày hôm sau thằng bé cái gì cũng không nhớ rõ, hơn nữa còn không chịu nhận lỗi!”

“Phụt!”

KTV phi thường xa hoa, bên ngoài mỗi phòng đều có wc, lúc Đường Đường lao ra hiển nhiên không phát hiện mà trực tiếp vọt tới wc ở đại sảnh.

Sa tổng vào wc cạnh phòng nhìn thoáng qua, thấy không có ai, bèn nhanh chóng đi ra đại sảnh tìm. Anh mới vừa mới đặt một chân vào trong wc, tai đã nghe thấy tiếng nôn mưa kinh thiên động địa.

Đường Đường tựa vào cửa phòng rửa tay, cửa không khóa, cong lưng phun đến ngao ngao. Cậu ngày hôm nay đã nôn rất nhiều lần, trên người vẫn đang mặc áo sơ mi của Sa Tuấn, áo quá rộng làm cậu thoát nhìn rất đáng thương.

Sa tổng rót một cốc nước, lại đi qua vỗ lưng cho cậu, Đường Đường nôn xong, rất là tự nhiên nhận lấy nước của Sa Tuấn đưa cho.

Đường Đường cười nói: “Hi hi, tôi biết chắc là Sa tổng mà, hi hi... Hức! Bởi vì trừ bỏ Sa tổng thì không có ai sẽ vỗ... vỗ lưng cho tôi. Ợe!”

Đường Đường còn chưa nói xong, lập tức lại quay đầu nôn, Sa Tuấn cảm thấy cậu sắp phun cả lực phủ ngũ tạng của mình ra.

Đường Đường súc miệng xong, một tay cầm ly, một tay nắm tay áo của Sa Tuấn, ngẩng đầu, mở to mắt, đặc biệt chân thành nhìn Sa Tuấn.

Sa tổng trong lòng nhảy dựng, chỉ cảm thấy đây đúng là khảo nghiệm lớn nhất trong cuộc đời của anh!

Đường Đường: “Sa tổng, anh tốt quá...”

Sa tổng: “...”

Đường Đường gắt gao nắm tay áo của Sa Tuấn, cơ hồ cả người đều dựa vào người anh, bởi vì chân cậu hiện giờ mềm nhũn, cậu nôn xong, trong bụng trống rỗng, đứng cũng không vững nữa. Đường Đường vẫn còn say, mơ màng bám lên người Sa Tuấn.

Đường Đường tiếp tục lải nhải: “Sa tổng... Tuy rằng anh có hơi thần kinh một tý, nhưng anh là người tốt... Thật sự, thật sự tốt... Anh là người tốt.”

Sa tổng: “...”

Sa Tuấn nhất thời bị phát tận hai cái thẻ người tốt, nghĩ thầm rằng mình tối nay còn định sắm vai người xấu gặm sạch Đường Đường, cho dù cậu ấy có nói mình là người tốt, kia cũng phải theo kế hoạch mà tiến hành nha, tuyệt đối không thể bỏ qua! Phong cách làm việc của Sa tổng chính là sẵn rền gió cuốn!

Sa Tuấn nửa ôm nửa vác Đường Đường, chuẩn bị kéo cậu ra ngoài, nào biết Đường Đường bắt đầu giở trò nhõng nhẽo, không chịu đứng thẳng.

Đường Đường: “Sa tổng, anh đừng kéo tôi! Tôi... Tôi chưa có nói hết... Sa tổng, anh là người tốt a, tôi nói thật đó! Đừng nhìn anh bình thường đặc biệt dở hơi, hơn nữa cơ mặt còn bị liệt, quanh thân còn có khí tràng quái gở, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc anh là người tốt nha!”

Đường Đường nói xong, ngẩng đầu lên, vừa lúc miệng đập vào cằm Sa tổng, tuy không nặng nhưng cũng khiến Đường Đường choáng váng muốn hôn mê.

“Ai nha? Trời sáng rồi sao? Sáng nhanh vậy?”

Sa Tuấn cảm thấy đôi môi ẩm áp dán vào cằm mình, rót cuộc nhịn không được, vươn tay ép Đường Đường vào tường wc. Tường đá màu đen đan xen ánh vàng kim lạnh buốt làm Đường Đường rùng mình, theo phản xạ dựng thẳng lưng, tự ép cơ thể mình vùi vào ngực của Sa Tuấn. Sa Tuấn chậm rãi cúi đầu xuống.

“Sa tổng, anh là người tốt... Ừ?”

Đường Đường lần đầu tiên bị người khác hôn, mặc dù đây là tình huống mượn rượu làm càn, nhưng vẫn nhịn không được rùng mình, toàn thân đều run lấy lấy, chân cậu từ từ mềm nhũn, theo mặt tường lạnh lẽo liền muốn trượt xuống. Sa Tuấn thấy phản ứng ngây thơ (1) của Đường Đường, trong lòng đặc biệt khoái trá, một tay ôm thắt lưng cậu, tay kia nhẹ nhàng vuốt ve vành tai cậu.

Đường Đường chưa hôn bao giờ, tuy rằng Sa Tuấn hôn không sâu, cũng không quá kịch liệt, nhưng đại não của cậu đã trắng xóa, hai chân và thắt lưng đều mềm nhũn.

Hơn nữa Đường Đường còn là một người rất thành thật...

Đường Đường: “A...Ừ... Thật thoải mái...”

Sa tổng: “...”

Lúc này Sa Tuấn trong lòng chỉ có bốn chữ đánh giá Đường Đường.

Tự tìm tử lộ!

Ngay lúc Sa tổng sắp hắc hóa, ngoài wc bỗng truyền đến tiếng người nói chuyện, hình như là Lục Manh Manh và Cao Dương, còn vừa đi vừa nói:

“Đường Đường sẽ không nôn đến chết đi?” “Yên tâm, cùng lắm là ngủ gục trong wc thôi, để em vào dìu nó ra.”

“Nhanh lên, nếu dìu không nổi nhớ bảo chị một tiếng a, chị gọi nhân viên đến giúp cho.”

Hai người còn đang nói chuyện, Cao Dương đẩy cửa tiến vào liền nhìn thấy Sa tổng mặt xanh mét đang ôm lấy Đường Đường còn đang luôn miệng kêu “Thoải mái quá đi” kia.

Cao Dương nhất thời hồi hận đến xanh cả ruột, biết thế cậu đã không tới tìm Đường Đường, trước kia Đường Đường uống rượu chỉ biết nói “Anh đúng là người tốt”, hiện tại thế nhưng còn nói “Thoải mái quá”?! Hơn nữa vẻ mặt còn vô cùng YD!!! Trách không được Sa tổng tức đến xanh mặt, ai lại vui vẻ đi hầu hạ một thằng say xỉn cơ chứ!!!

Kỳ thật đồng chí Cao Dương hoàn toàn hiểu lầm...

Mọi người chuẩn bị tinh thần ca hát đến suốt đêm, đặc trợ Ngô nhìn Sa tổng cau có ngồi ở trên ghế sa lông, trong lòng đã có đáp án, theo như hiểu biết của cậu ta đối với Sa tổng, chắc chắn là bốn chữ: Tôi đang bắt măn.

Đặc trợ Ngô đẩy mắt kính, ho khan một tiếng, nói: “Thật ngại quá, Sa tổng ngày mai có một hội nghị trọng yếu cùng tập đoàn XX, không thể cùng mọi người chơi suốt đêm. Tôi thấy Đường Đường cũng đang say, vậy thôi chúng tôi xin phép về trước, cũng tiện đường đưa Đường Đường về.”

“Như vậy a...”

“Đáng tiếc quá a!”

“Đừng mà, không có Sa tổng ở đây chơi không có vui.”

“Chủ nhật cũng phải đi làm a, vất vả quá a, Sa tổng phải chú ý thân thể a.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

Sau đó, trong nỗi tiếc hận của cả một tập thể, đặc trợ Ngô đi theo Sa tổng, vác Đường Đường ra khỏi KTV.

Đặc trợ Ngô vừa lái xe vừa nói: “Sa tổng, ngài nhịn một chút a, phải 5 phút nữa mới đến khách sạn gần đây nhất.”

Sa tổng: “... Nhìn tôi cảm thú như vậy sao?”

Đặc trợ Ngô rồi rít đáp: “Không có không có!”

Sa tổng: “...”

Đặc trợ Ngô trước tiên đi đặt phòng, sau khi đưa hai người kia lên thì nhanh chóng bỏ chạy.

Đường Đường bỏ nhào vào trên giường, ở trên nệm mềm mại.

Sa tổng bước qua, cởi quần của Đường Đường. Đường Đường vẫn đang lầu bầu: “Sa tổng, anh thật sự là người tốt.”

Sa tổng cởi nút áo sơ mi của Đường Đường.

Đường Đường: “Sa tổng, anh là người tốt, thật sự là người tốt.”

Sa tổng kéo áo của Đường Đường xuống.

Đường Đường: “Sa tổng, anh là người tốt, anh là người tốt bụng nhất trên đời này. Dù bình thường anh có hơi đáng ghét, nhưng anh kỳ thật là người tốt, hơn nữa còn rất ôn nhu. Tôi từ nhỏ tới lớn không có ai quan tâm, bố mẹ cũng mặc kệ tôi, cho tới bây giờ cũng không có ai muốn đối xử tốt với tôi. Lúc tôi nôn mửa anh cũng không ghét bỏ tôi, lại còn vỗ lưng cho tôi, rót nước cho tôi... Sa tổng...Anh thật tốt...”

Cậu vừa nói xong, đã mơ màng thiếp đi.

Động tác của Sa tổng dừng một chút, anh nhìn Đường Đường toàn thân trần trụi vùi ở trên giường lớn mềm mại, yết hầu di động hai cái, cuối cùng anh chỉ cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên trán của Đường Đường.

“Tôi không phải là người tốt, lúc cậu nôn tôi cũng ghét cậu lắm... Chúc ngủ ngon.”

Sa Tuấn nói xong, đắp chăn cho Đường Đường, còn mình thì ngồi ở trên ghế sa lông, ngắm nhìn người trên giường. Sau đó, anh rút ra một điều thuốc nằm ở trong tay, nhưng cũng không châm lửa.

(1) Nguyên văn là “ ”: Chỉ những người được bảo bọc quá mức, không hiểu sự đời, thường là ý nói về mấy quý tiểu thư và công tử bột, nghĩa tương tự như Ivory Tower – Tháp Ngà. Ai có cách dịch hay hơn xin chỉ giáo.”

12. Chương 12: Tổng Tài Là Tra Công

Đường Đường sau khi say rượu thì rất ngoan... cái con khỉ!!!

Sa tổng đã muốn tràn đầy linh hội với việc này.

Đường Đường ngủ thẳng đến nửa đêm, do say nên cậu khó chịu trong người, cổ họng khàn khàn. Cậu y hết như bánh nướng áp chảo, lăn qua lăn lại trên giường kêu rên.

Sa Tuấn còn đang thiu thiu ngủ trên ghế salon, anh vốn đã hơi hâm hâm lại còn thích yên tĩnh, ngủ cũng không sâu, nghe thấy cậu hừ hừ liên giật mình tỉnh lại. Anh vội vàng rót một cốc nước cho Đường Đường uống, Đường Đường cũng không tỉnh lại, mơ mơ màng màng uống nước, uống xong lại nằm xuống ngủ tiếp. Sa Tuấn để nước lên tủ đầu giường, sau đó vừa chuẩn bị quay về ngủ tiếp, kết quả bị Đường Đường túm chặt lấy quần áo.

Cũng không biết Đường Đường đã hết say chưa, tóm lại Đường Đường cả người trần trụi túm chặt lấy Sa Tuấn, sau đó “Oe!” một tiếng, lại nôn ra ...

Sa Tuấn giật mình định tránh ra, người lại va phải tủ đầu giường làm nước đổ đầy ra quần của anh, trên người còn dính một bãi kiệt tác của Đường Đường, gân xanh trên thái dương của Sa Tuấn đã muốn hằn lên. Anh gọi điện thoại bảo nhân viên khách sạn lên dọn dẹp, còn đứa đầu sỏ kia vẫn ngáy o o, chống bốn vó trên giường ngủ vô cùng say sưa. Lúc ấy cũng đã qua nửa đêm, Sa Tuấn còn phải bận tới bận lui, lúc anh ngẩng đầu lên nhìn, trời đã tờ mờ sáng, muốn ngủ cũng không được nữa. Làm lão tổng chính là không có thứ 7 và chủ nhật, hôm nay còn phải đi gặp đối tác, anh cũng không thể ăn mặc bảnh bảnh mà đi được.

Sa Tuân nhấn tin cho đặc trợ Ngô, bảo cậu ta mang quần áo cho mình thay, lại nhìn Đường Đường trên giường ngủ đến thơm ngọt, day day thái dương, lúc này mới vào phòng tắm rửa.

Đường Đường ngủ say không biết trời đất gì cả, bởi vì ngày xưa uống rượu say không có thoải mái được như vậy, ngày xưa sẽ không có người dọn dẹp cho cậu, nên cậu cứ thế cả người toàn mùi rượu mặc nguyên quần áo bần đi ngủ, hơn nữa ngủ cũng không ngon. Đến nửa đêm càng không có người rót nước cho cậu, ngày hôm sau thức dậy cả người đều khó chịu, đau họng nhức đầu.

Kết quả Đường Đường ngủ thẳng đến hừng đông, sau khi tỉnh dậy cậu lại cảm thấy cổ họng không đau, đầu cũng không đau, nhưng mà lưng và eo lại đau.

Đường Đường ngơ ngác ngồi dậy, nhìn nhìn xung quanh lạ lẫm, thoát nhìn giống khách sạn, hình như còn là khách sạn cao cấp. Cậu vươn tay xoa xoa eo, lại phát hiện tay mình chạm vào da thịt nhẵn nhụi, không khỏi cúi đầu nhìn, sau đó phát hiện ra, Đường Đường không có mặc quần áo!!!

Đường Đường cẩn thận hồi tưởng một chút, rõ ràng cậu uống say thì chỉ phát thể người tốt thôi mà! Đâu có nghe Cao Dương nói mình say rồi thì sẽ biến thành đứa cuồng khoe thân đâu!

Cậu nhanh chóng nhảy xuống giường tìm quần áo, chẳng qua tìm không thấy, đồ đạc trong phòng khách sạn rất sạch sẽ, thu thập gọn gàng ngăn nắp, cái gì cũng có chỉ không có quần áo. Đường Đường còn đang đắn đo, thì cửa phòng tắm cách một tiếng bật mở, một người đàn ông từ bên trong bước ra. Anh quả thực là có mặc áo tắm, nhưng mà áo tắm lại không có buộc dây, đã thế bên trong cái gì cũng không mặc, ngay cả quần lót cũng không có!

Áo tắm màu trắng thấm nước, cổ áo mở rộng, lộ ra ***g ngực dày rộng và cơ bụng rắn chắc, thậm chí có thể thấy bọt nước đang từ từ trượt xuống giữa những thớ cơ...

Cơ bụng cơ bụng cơ bụng...

Đường Đường trong đầu lúc này chỉ còn có duy nhất một ý niệm.

CÓ CƠ BỤNG A CÓ CƠ BỤNG A!!!

Kết quả vừa ngẩng đầu lên nhìn, cái người đang mặc áo tắm kia lại là Sa tổng!

“Ngài...ngài...ngài!!!”

Đường Đường nhất thời nghẹn họng nhìn trân trối, nhìn lên nhìn xuống một hồi mới lắp bắp nói: “Sa tổng, ngài bên trong như thế nào không mặc quần áo a?”

Sa Tuân mới vừa tắm rửa xong, trên tay còn đang cầm mắt kính, Sa Tuân không đeo kính có vẻ đặc biệt lãnh khốc, đôi mắt hẹp dài híp lại, dùng ánh mắt như đang nhìn kỳ ba ngó Đường Đường, thái dương hơi co giật.

Sa tổng: “Cậu có thấy ai mặc quần áo bên trong áo tắm chưa?”

“Ặc... Ủ ha.”

Sa Tuân nhìn cậu còn đang phát ngốc, nói: “Nhanh đi tắm đi, người cậu hơi muốn chết.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường gật gật đầu, định đi vào phòng tắm, kết quả vừa thò một chân xuống giường đã kêu “A” một tiếng.

Sa Tuân nhìn cậu, “Làm sao vậy?”

“Eo đau...”

Đường Đường nói xong, trong đầu bỗng dưng ầm vang một tiếng, làm một tác giả đam mỹ đủ tư cách, Đường Đường suy nghĩ lại một chút, đột nhiên nào thông suốt, tự động suy ra một câu chuyện rất là hợp tình hợp lý.

Đường Đường sắc mặt lúc đỏ lúc trắng rồi lại lúc xanh, cuối cùng lại chuyển thành đỏ, chẳng lẽ nói mình đêm qua sau khi say rượu xong, đã làm ra bốn chữ mà cả cuộc đời này còn chưa bao giờ dám nghĩ đến.

Rượu say loạn x.

Đường Đường: “Sa...Sa... Sa tổng, cái kia... Đêm qua... Chúng ta...”

Sa tổng: “...”

Sa Tuân đã muốn nổi dậy gân xanh, anh hầu như đã đoán ra Đường Đường đang suy nghĩ cái gì, trực tiếp rõ ràng nói: “Không có.”

Đường Đường: “Không có?”

Đường Đường: “Sa tổng, ngài biết tôi đang nghĩ gì sao?”

Sa tổng: “...”

Sa Tuân nhìn đôi chân trần đang ẩn hiện trước mặt mình kia, còn cả vẻ mặt “Xấu hổ quá” của ai đó, quả thực là đang khiêu chiến với định lực của anh. Anh bèn ngay lập tức đi tới bên cạnh cậu, thực kiên định nói: “Tôi nói không có là không có.”

Đường Đường: “...”

Aaaaaaaaaa!

Đường Đường trong lòng gào thét, cậu ngược nhìn bóng dáng vô tình của tổng tài, lại nào bỏ ra hình ảnh phong lưu tra công ăn xong không chịu nhận. Mụ nội nó đầu gù mình cũng là thanh niên sáng lạn giới tính thẳng tắp có được không! Bị xì tinh bệnh tổng tài ăn kiên mật tịnh lại còn không chịu trách nhiệm!

Đường Đường cho rằng mình đau thất lưng là vì như thế đó! Cậu nào biết đó là do đêm qua cậu cùng Sa Tuân ở trong phòng rửa tay hôn hít quá nhiệt tình, thất lưng đập vào trên tường nên hôm nay có hơi nhức mỏi.

“Nhanh đi tắm rửa, đồ của cậu bẩn rồi, lát nữa đặc trợ Ngô sẽ mang quần áo đến.”

Xem đi, quần áo cũng dơ cả rồi, thế mà còn không chịu nhận! Đường Đường tức giận lao vào phòng tắm.

Đặc trợ Ngô rất nhanh đã tới, trên tay cầm theo một bộ âu phục, hiển nhiên là chuẩn bị cho Sa Tuân, cậu ta còn cấp thêm một cái gối to, bên trong là một bộ quần áo lưu nhân, cái này là để cho Đường Đường.

Cậu vừa tiến vào đã thấy Sa tổng đang mặc áo tắm ngồi trên ghế salon hút thuốc, đem âu phục cung kính dâng qua, vừa lúc Đường Đường tắm xong, cũng mặc áo tắm đi ra. Cậu trông thấy đặc trợ Ngô thì xấu hổ muốn chết, lập tức quay đi. Đặc trợ Ngô cười tủm tỉm cho Đường Đường một cái ánh mắt “Tôi hiểu mà”, Sa Tuân nhìn đặc trợ Ngô, nhíu nhíu mày, nói:

“Không có.”

“Không có?”

Đặc trợ Ngô kinh ngạc nhìn Sa tổng, lại nhìn vẻ mặt phẫn hận Đường Đường, nghĩ thầm rằng hóa ra Sa tổng là cảm thú a cảm thú, ăn xong không chịu nhận!

Bất quá đặc trợ Ngô cũng chỉ là tầng lớp làm công ăn lương, vì thế đành phải hòa theo sếp của mình: “Đúng đúng! Thưa Sa tổng, không có không có!”

Sa Tổng: “...”

Đường Đường cầm quần áo, chui vào phòng tắm vội vàng thay, sau đó nói với Sa Tuân một tiếng rồi ngay lập tức quay đầu bỏ chạy.

Đặc trợ Ngô trông theo bóng dáng chạy trốn của Đường Đường, đặc biệt tiếc hận thở dài. Sa tổng day day thái dương, nói: “Đầu cậu chứa cái gì thế hả, có phải xem phim truyền hình cầu huyết nhiều quá rồi đúng không? Tôi đã nói rồi, đêm qua không có chuyện gì xảy ra cả.”

Đặc trợ Ngô: “Vâng vâng vâng! Thưa Sa tổng, tuyệt đối không có!”

Sa Tuân: “...”

Đường Đường ra khỏi khách sạn, lưng đau eo cũng đau nên lười đi đường, cậu cũng không biết mình đang ở đâu bèn phải gọi taxi đi về nhà. Cậu ở trên xe dùng di động đăng nhập lên QQ, Đường Đường trong lòng bực bội, tra tổng tài thế nhưng ăn xong bỏ chạy, vừa lúc nhìn danh sách bạn tốt có người onl, liền chuẩn bị phát tiết một chút buồn bực.

Sa tổng moe moe đang online, nhưng khi mở ra thì cậu thấy anh đang onl bằng di động, Đường Đường quyết đoán pm Sa tổng moe moe.

[Đường cát trắng]: Có đó không có đó không

[Sa tổng moe moe]: Ừ

[Đường cát trắng]: Tui hôm nay gặp phải một thằng khốn nạn!

[Sa tổng moe moe]:?

[Sa tổng moe moe]: Xảy ra chuyện gì?

Sa Tuân còn đang ở trong khách sạn, lát nữa anh còn phải tham gia tiệc rượu, không giống như Đường Đường mặc xong quần áo có thể đi, anh còn phải ở lại chuẩn bị một chút. Lúc anh nhìn thấy tin nhắn QQ của Đường Đường, nhất thời căng thẳng, còn tưởng rằng Đường Đường đụng phải người xấu.

Kỳ thật Sa Tuân không biết, cái thằng khốn nạn trong miệng của Đường Đường...chính là anh.

Sau đó, Sa Tuân liền thấy được tin nhắn của Đường Đường tiếp tục gửi đến.

[Đường cát trắng]: Chính là thằng cha tổng tài của công ty tui đó!!!

[Đường cát trắng]: Xà tinh bệnh tổng tài!!!

[Đường cát trắng]: Khốn nạn!!! Hồn damn!!!

[Đường cát trắng]: Hắn ta ngay cả đàn ông cũng không tha aaaaaaaaaa!!!

[Đường cát trắng]: o()o Aaaaaa trình tiết lão tử cố gắng giữ gìn hai mươi mấy năm qua!!!

[Đường cát trắng]: Còn chưa tìm được vợ đã bị khinh bạc!!!

[Đường cát trắng]: Ghê tởm nhất chính là cái tên tra tổng tài kia ăn xong còn không chịu nhận!!!

[Đường cát trắng]: Lão tử lúc thức dậy cả người trơn bóng, ngay cả quần cũng không có mặc a, quần áo cũng tìm không thấy, hắn ta dám bảo dơ nên vứt đi rồi!!! Còn nữa còn nữa!!! Eo với lưng của lão tử đau muốn chết!!! Thế mà hắn còn không chịu nhận!!!

[Sa tổng moe moe]: ...

Đường Đường cũng không quan tâm mình thật ra là đang xả giận với ai, còn tưởng rằng người ta là fan của mình, cho nên không thèm kiêng nể gì, chỉ lo chửi bới xối xả.

[Đường cát trắng]: Hồn damn Trả nộ hôn đầu cho ông aaaaaaaa!!!

[Đường cát trắng]: Đồ tra công aaaaaaa!!!

[Sa tổng moe moe]: Nộ hôn đầu?

[Đường cát trắng]: = =

[Đường cát trắng]: 1 Đây không phải là trọng điểm!

[Đường cát trắng]: Làm sao?! Lão tử giữ nộ hôn đầu cho bà xã bộ không được sao! Cái này gọi là chung tình có hiểu không!

[Sa tổng moe moe]: ...

Sa Tuân nhìn Đường cát trắng đang oán giận với mình, nhưng anh rất vui vẻ, kia là nộ hôn đầu tiên của Đường Đường a.

[Sa tổng moe moe]: Thật ra thì không phải cứ đau eo là do làm chuyện đó đâu.

[Đường cát trắng]:!!!!

[Đường cát trắng]: Làm sao có thể!!!

[Đường cát trắng]: Tui chuyên viết tiểu thuyết đó, ba cái chuyện này tui rất là rành!

[Sa tổng moe moe]: Vậy đằng sau của cậu có đau không?

[Đường cát trắng]: Đằng sau?

Đường Đường ngồi ở trên xe taxi, bị Sa tổng moe moe nhắc mới nhớ, nhất thời cũng thấy lạ. Đúng rồi, nếu như tối hôm qua có gì thật, tại sao đằng sau của mình lại không đau, chẳng lẽ chính mình trời sinh chính là cong?! Hơn nữa lại còn là tiểu thụ?!

[Đường cát trắng]: AAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

[Sa tổng moe moe]:...

[Sa tổng moe moe]: Lại làm sao vậy?

[Đường cát trắng]: 90 Ông trời ơi ông ghét tui đến thế sao??? (1)

[Sa tổng moe moe]:??

[Đường cát trắng]: Chẳng lẽ tui trời sinh là thụ aaa, chứ làm sao mà lực thích ứng lại tốt đến như vậy!!! Aaaaa không cần a, lão tử cho dù là cong cũng là công aaaaaa |‘O | !!!

[Sa tổng moe moe]: ...

[Đường cát trắng]: Ê! Cậu tư vấn cho tui mau lên! Tui phải làm cái gì bây giờ! Chẳng lẽ cứ để cho cái tên tra công kia ăn xong bỏ chạy hay sao! Tuy rằng tui có thể xem như bị chó cắn một cái thôi, nhưng mà tui không muốn bị lỗ vốn đâu! Tui muốn cho hần ta biết được sự lợi hại của tui!

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sa tổng moe moe]: Tôi có một cách.

[Đường cát trắng]: Cách gì! Nói mau!

[Sa tổng moe moe]: Thứ nhất, cậu không chắc chắn rằng cậu rốt cuộc có ngủ với hần ta hay không, thứ hai, cậu cũng không chắc cậu rốt cuộc có phải là thụ bẩm sinh hay không, đúng không.

[Đường cát trắng]: 34

[Sa tổng moe moe]: Nếu đã như vậy, cậu chỉ bằng cứ đi tìm hần ta làm thêm một lần đi.

[Đường cát trắng]:!!! Cái phương pháp khỉ gió gì thế hả! Lỡ như tổng tài cảm thấy tui rất khát khao thì làm sao?!

[Sa tổng moe moe]: Không có đâu, hần sẽ cảm thấy cậu rất đàn ông.

[Đường cát trắng]: Thật không?

[Sa tổng moe moe]: Thật.

Đặc trợ Ngô mở cửa phòng, vừa định nói với Sa tổng xe đã tới rồi, cậu lại trông thấy Sa tổng đang vắt chéo chân dựa trên ghế salon, tay cầm di động, anh biếng nhác cong khóe miệng, gợi ra một nụ cười lạnh.

(1) Nguyên văn là “ ”. Cày nát cả baidu, thậm chí thêm vào cũng không ra OTL ... Ai biết xin chỉ giáo dùm.

13. Chương 13: Tổng Tài Đi Đánh Ghen (thượng)

Đường Đường cùng Sa tổng moe moe chửi bới hơn nửa ngày, không hề biết đối tượng mình đang rửa xả lại xa tận chân trời gần ngay trước mắt. Chờ đến lúc cậu đã nguôi ngoai, lái xe đại thúc cũng dừng xe lại, bật hóa đơn lên, thế mà tổn tận 50 đồng!

Đường Đường giống như đang đào tìm móc phở móc ra 50 đồng đau lòng đưa cho đại thúc, cậu mở cửa xuống xe, chuẩn bị đi vào tiểu khu.

Vừa lúc đó, cậu chợt thấy một chiếc xe màu đen dài ngang ngửa limousine, đặc sệt mùi khoe của đang đậu ở trước cổng tiểu khu. Sau đó, từ bên trong bước xuống một phụ nữ thoát nhìn trên dưới 30 tuổi. Bà đeo kính râm, chân mang giày cao gót, mặc váy hàng hiệu, còn cầm trên tay một cái ví nhỏ màu đen.

Đường Đường tuy là một đứa mù tịt nhưng cậu chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết mấy cái đồ này đắt tiền biết bao nhiêu.

Tiểu khu chỗ Đường Đường ở cũng không phải tiểu khu xa hoa gì cho cam, là khu Tứ hoàn. Chỗ này giá phòng thấp, đều là phòng trọ cho giai cấp làm công hoặc mấy người từ chỗ khác đến làm ăn, hoặc là sinh viên tốt nghiệp xong ở lại đi làm. Tiền thuê phòng cũng chẳng đáng bao nhiêu, chủ trọ xây một phòng lớn rồi ngăn nhỏ ra, giá cả tự nhiên cũng tiện nghi.

Đường Đường vẫn trụ ở đây được thì hẳn phải là một kỳ tích, phòng ngủ của cậu thuê cũng không được yên tĩnh, thường xuyên nghe thấy tiếng ồn, hơn nữa còn không cách âm. Không có người nào cùng thuê với cậu, hai gian bên cạnh cũng để trống.

Cậu lâu lắm mới thấy có người ăn diện như vậy, cho nên Đường Đường khó tránh khỏi nhìn thêm mấy lần, hơn nữa người phụ nữ này dáng người rất đẹp, làm một thằng nam giới tính đều tắm tấp, Đường Đường đương nhiên phải nhìn.

Quý bà giàu có bước xuống xe, ví nhỏ xa hoa xoạch một tiếng rơi xuống đất, mà nữ nhân kia lại hồn nhiên không phát hiện, phất tay đóng sầm cửa xe, sau đó sải bước vào trong tiểu khu.

Nữ nhân kia mang giày cao gót, thế mà đi rất lưu loát, lướt còn muốn nhanh hơn so với Đường Đường. Đường Đường nhanh chóng đi qua nhặt ví tiền lên, vừa muốn gọi người phụ nữ đó lại, chiếc ví không có đóng kín bèn bật mở.

“Bộp”.

Từ bên trong rơi ra một cục tiền dày khự!

Dày-khự!!!

Đường Đường chưa từng thấy qua nhiều tiền như vậy, lần được cầm nhiều tiền nhất trong đời chính là hôm cậu vào đại học, mang theo một đồng tiền đi nhập học. Bố mẹ ly hôn xong lại đi tái giá, bọn họ đều có gia đình riêng của mình, chưa bao giờ quan tâm Đường Đường. Đường Đường thi lên đại học, hai người tính toán học phí học kỳ 1, chi phí sách vở linh tinh của Đường Đường sau đó chia đôi, một người ra một nửa, sau đó bọn họ nói với Đường Đường, mày cũng đã lớn lắm rồi, đừng có dựa dẫm vào người khác mãi thế, bọn tao còn phải cho con của bọn tao đi học nữa, từ nay về sau học phí tự mình chi trả đi.

Đường Đường nhìn cục tiền, đầu choáng váng, tiếng động lớn như vậy, nữ nhân kia thế nhưng không chú ý, vẫn cứ khua gót giày lộp cộp đi vào trong tiểu khu.

Cậu nhanh chóng nhặt xấp tiền lên nhét vào trong ví, vừa nhét vừa hô: “Cô! Cô đi đằng trước ơi! A này!...Cô gì ơi!”

Cậu gọi nửa ngày, người phụ nữ kia vẫn không nghe thấy, Đường Đường vội vã chạy hai bước đuổi theo, gọi:

“Cô ơi, tiền của cô làm rớt này!”

Nữ nhân kia lúc này mới quay đầu lại, bà tháo kính xuống, kinh ngạc nhìn Đường Đường, cười tủm tỉm nói: “Ai nha, thật ngại quá. Phiền em rồi.”

Nữ nhân tháo xuống kính mắt, ngẩng đầu lên nhìn, tim của Đường Đường bỗng dưng đánh thịch một cái, không phải là bởi vì người phụ nữ này quá đẹp, mà là cậu mơ hồ cảm thấy bà có chút giống ai đó, nhìn rất quen mắt.

Nữ nhân kia thoạt nhìn cũng trẻ, nhận lấy ví tiền rồi cười nói: “Em trai tốt bụng quá, trong ví của chị ngoài tiền ra thì còn có cả giấy tờ nữa, tiền thì không sao nhưng mất giấy tờ thì phiền lắm, còn phải mất công đi làm lại.”

“Ặc...” Đường Đường nháy mắt liền hắc tuyến, kẻ có tiền đáng ghét, cái gì gọi là “tiền thì không sao” hả, nhiều như vậy...

Đường Đường tốt bụng khuyên: “Tuy rằng tiền...không quan trọng, nhưng sau này cô đừng đem nhiều tiền như vậy ra đường, lỡ như gặp phải người xấu thì làm sao.”

Người phụ nữ kia nở một nụ cười sáng lạn, tuy rằng bà cười lộ lên trông rất xinh đẹp, nhưng lại làm Đường Đường lạnh toát sống lưng.

“Cám ơn em nha em trai.”

“Ặc, không cần cảm ơn.” Đường Đường nghe thấy bà gọi mình là em trai, thái dương đã giật giật.

Nữ nhân giữ chặt Đường Đường đang tính bỏ đi, cười nói: “Cám ơn em đã trả lại ví cho chị, em tốt bụng quá, chị muốn tặng em chút quà hậu tạ nha, nè, cho em đó.”

“...”

Đường Đường trông mắt thiếu chút nữa rơi ra, nhìn người phụ nữ moi ra một cục tiền bị định đưa cho mình, cậu nhanh chóng xua tay, miệng nói không cần sau đó nhanh chân bỏ chạy, nghĩ thầm rằng hôm nay sao mình toàn gặp phải đám thần kinh? Cái bà kia ở đâu ra tự nhiên còn muốn dúi cho mình một đồng tiền.

Người phụ nữ nhìn bóng dáng Đường Đường chạy đi, lúc này mới nở nụ cười, tựa hồ cảm thấy đặc biệt vui vẻ, bà đeo kính râm lên, vừa lúc cái xe dài ngoằng màu đen có rèm che kia đã quay trở lại, bà chờ tài xế mặc tây trang đi giày da mở cửa xe cho mình, lúc này mới bước lên xe, rời đi.

Sa Tuấn đang ở chỗ hội nghị, anh còn tính chờ sau khi họp xong thì khách sáo vài câu rồi về, ngay lúc đó, đặc trợ Ngô bỗng nhiên gõ cửa tiến vào.

“Sa tổng, ngài có điện thoại.”

Sa Tuấn liếc đặc trợ Ngô một cái, đáp: “Nói với người ta tôi đang bận, lát nữa tôi gọi lại cho.”

Đặc trợ Ngô cũng không có đi, mà là làm một cái khẩu hình miệng với Sa tổng.

Thái-hậu.

Sa Tuấn nhướng mày, lúc này mới nói vài câu xin lỗi với đối tác, đi ra ngoài nghe điện thoại.

Thái hậu nường nường: “Con trai à! Con thử đoán coi vừa rồi mẹ vừa mới làm cái chi nè ”

Sa tổng: “...”

Thái hậu nường nường: “Ai nha con trai à con nói gì đi chứ! Mẹ cũng đâu có đi giết người phóng hỏa đâu!”

Sa tổng: “...”

Thái hậu nường nường: “Ai nha ghét quá đi thôi, mẹ mới vừa đi gặp Tiểu Đường Đường đó!”

Lông mày của Sa tổng co giật, rốt cục mở miệng hỏi: “Mẹ à, mẹ đi tìm cậu ấy làm cái gì?”

Thái hậu nường nường: “Ai nha nha sao con lại hỏi mẹ! Con cái tên cầm thú này a, con đem Tiểu Đường Đường đáng yêu nhà chúng ta tử hình ngay tại chỗ, cũng không thèm thông báo với mẹ một tiếng, cho nên mẹ phải tận mắt đến xem!”

Sa tổng: “... Cái gì mà tử hình ngay tại chỗ, ai kể cho mẹ?”

Thái hậu nương nương: “Nói nhảm! Mẹ của con lăn lộn nhiều năm trên thương trường như vậy, chút chuyện nhỏ này còn không nhìn ra được hay sao!”

Sa tổng: “...”

Sa Tuân không trả lời, anh chỉ ngẩng đầu nhìn thoáng qua đặc trụ Ngô, đặc trụ Ngô lập tức lạnh cả người, lập tức đưa lưng về phía Sa Tuân.

Thái hậu nương nương: “Mẹ đã nói với con rồi, Tiểu Đường Đường thật sự là người tốt a, không nhặt của rơi! Mẹ giả bộ làm rớt 10 vạn xuống đất, thằng bé thấy thế mà còn leo đèo chạy theo trả lại cho mẹ nữa, hơn nữa nó cũng không cần thù lao!”

Sa tổng: “Mẹ... Ban ngày ban mặt mà mẹ vứt xuống 10 vạn, ai dám nhặt chứ?”

Thái hậu nương nương: “Ai nha, không nghe con nói nữa! Con đã ăn Tiểu Đường Đường rồi, gạo cũng đã nấu thành cơm, vậy con mau mau dắt người về nhà đi! Các chị của con mong Tiểu Đường Đường lắm đấy!”

Gạo nấu thành cơm...

Sa tổng: “Con còn đang họp, con cúp máy đây...”

Đường Đường mới vừa trở về nhà, cậu vừa đặt mông ngồi xuống, máy tính còn chưa kịp bật lên chợt nghe thấy có người ấn chuông cửa. Đi ra mở cửa lại thấy đứng ngoài là chủ cho thuê nhà, là một bà thím 60 tuổi.

Chủ trọ là một người rất tốt, chính là rất hay lái nhai huyền thuyên, mỗi lần đều kéo Đường Đường đứng nói lâu lắc, nhiệt tình như vậy làm cậu cũng không đỡ nổi.

Đường Đường nhìn đại thẩm có chút đau đầu, bà còn đang cười tủm tỉm, nói:

“Đường Đường nè, dì kể với con rồi đó, mấy hôm trước dì trông thấy con gái của chú Ba hồi đó làm cùng công xưởng với dì nha. Con gái nhà người ta mới đi du học về, tuổi còn trẻ, lại là nghiên cứu sinh, con bé cũng xinh xắn trắng trẻo, ăn nói lại nhã nhặn. Nó đang muốn tìm một người đàn ông kiên định để nương tựa, không quan tâm về vấn đề hộ khẩu hay giàu nghèo. Dì nghĩ cháu là thích hợp nhất đó!”

Đường Đường càng nghe càng thấy mình không thích hợp, chỉ nghe đại thẩm tiếp tục cười nói: “Dì tranh thủ nhận lời dùm cháu rồi, thứ 2 lúc 7 giờ rưỡi ở khách sạn XX cạnh khu Nhị hoàn, ừm, đây là số điện thoại của cô bé kia. Nó họ Bành, tên Bành Yến. Cháu nhớ đi sớm một chút, đừng bắt con gái người ta phải chờ nha. Ai da, dì nói cho cháu nghe, con bé xinh lắm, hai đứa cháu rất là xứng đôi.”

Đại thẩm đem tờ giấy ghi số điện thoại của Bành Yến nhét vào tay Đường Đường, sau đó nhanh chóng quay đi, so với bình thường nhanh hơn nhiều, không cho Đường Đường có cơ hội cự tuyệt...

Đường Đường: “...”

Đường Đường cầm tờ giấy, nhìn ngoài cửa đã rộng tuếch, lặng lẽ đóng cửa lại.

Mình là giai cấp làm công, tuy rằng cô gái kia không quan tâm đến hộ khẩu và tiền bạc, nhưng mi xác định một nữ nghiên cứu sinh du học có thể có tiếng nói chung với nam tác giả chuyên viết đam mỹ sao?

Cậu nghĩ nghĩ, nói không chừng em gái nghiên cứu sinh này là hủ nữ, vậy thì tốt, đúng rồi, tốt nhất là một hủ nữ thích tiểu bạch văn, vậy có thể cùng mình tâm sự thâu đêm suốt sáng.

Đường Đường vừa đi vừa nghĩ ngợi, ngồi trở lại vào bàn, bật máy tính lên định mở file ra viết truyện. Cậu chuẩn bị gõ bàn phím, trong đầu đột nhiên chợt lóe, bèn vỗ bàn cái rầm.

Cho dù em gái nghiên cứu sinh là hủ nữ đi chăng nữa, cũng rất có thể mình và em vẫn không thể nói chuyện với nhau! Ví dụ như mình theo đẳng Gintoki x Hijikata, còn em lại chèo thuyền Hijikata x Gintoki, này chẳng phải là bế tắc sao!

Đường Đường lên cơn xong, sau đó bắt đầu cày truyện, không ngờ đột xem mắt đột ngột lần này lại truyền cho cậu rất là nhiều ý tưởng. Nội dung của chương mới kì này là chuyện íu-đúi thụ bị trong nhà ép đi xem mắt, đối tượng xem mắt là 1 quý bà lắm tiền nhiều của đã qua bốn lần li hôn và bao vô số cậu trai, sau đó rất cầu huyết bị tổng tài công bắt gian tại trận!

Tổng tài công phi thường ôn nhu sẵn sóc tấn hiển mị lực quyến rũ bà cô kia đến đầu óc choáng váng, sau đó thuận lý thành chương đem íu-đúi thụ đi, đưa đến khách sạn cao cấp như vậy như vậy 100 lần a 100 lần!

Tà mị bá đạo tổng tài công: “Đủ lông đủ cánh rồi phải không, còn đi xem mắt, hửm?”

Íu-đúi thụ: “Không, không... Em không có...”

Tà mị bá đạo tổng tài công: “Còn dám nói dối? Lần sau có còn dám gạt tôi đi tìm nữ nhân không?”

Íu-đúi thụ: “Không... Không dám ...”

Tà mị bá đạo tổng tài công: “Xem ra tôi bình thường không yêu thương em cẩn thận, cho nên em mới có đủ tinh lực đi ra ngoài tìm nữ nhân xem mắt, có phải hay không?”

beep beep beeeeeeeeeeeeeeeeeep

Sau đó, những tình tiết tiếp theo rất thuận lợi bị xen xọt...

Sa Tuân họp xong, từ trưa đến tối phải ở lại tham gia tiệc rượu, anh tranh thủ lúc không có ai chạy đến đòi xã giao bèn mở mạng lên xem, nhìn thấy “Tổng tài không manh” của Đường cát trắng có chương mới liền vào đọc. Ở cuối chương, tác giả có để lại vài lời nhắn như sau:

Lời tác giả: Bị đại thẩm cho thuê nhà bắt đi xem mắt nên ngày mai sẽ không có chương mới, chửi vị anh hùng thứ lỗi nha!

Đằng sau còn kèm theo một cái icon bán manh.

Sa Tuân đứng ở khu hút thuốc, dựa vào cửa sổ, một tay cầm di động, một tay khác đang vân vê đầu lọc thuốc lá. Anh nheo mắt, đưa thuốc lên hút hai cái rồi vắt thuốc lá vào trong gạt tàn siêu cấp xa hoa, động tác này không biết đã mê đảo bao nhiêu tiểu thư khuê các tuổi trẻ đang tham gia tiệc rượu.

Các cô nào biết, giờ phút này tà mị bá đạo tổng tài chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là, xem ra Đường Đường cũng tự biết kết cục của những kẻ đi thông ***.

14. Chương 14: Tổng Tài Đi Đánh Ghen (hạ)

Sáng thứ 2 trước khi đi làm, Đường Đường rửa mặt sạch sẽ, chải đầu cẩn thận, sau đó đứng trước gương chỉnh trang bản thân một chút, nhét tờ giấy viết số điện thoại của Bánh Yến vào túi áo tây trang, lúc này mới đi ra khỏi nhà.

Tuy rằng Đường Đường đã từng này tuổi rồi, bắt quá đây là lần đầu tiên cậu đi xem mắt, hơn nữa đối phương còn là một em gái nghìn cân sinh, bằng cấp so với cậu thì cao hơn nhiều nên cậu có chút khấn trương. Đường Đường lượn tới lượn lui, kết quả đến công ty trễ một chút, vừa quẹt thẻ xong đi vào văn phòng, Lục Manh Manh cùng Cao Dương trông thấy cậu, bốn mắt nhất thời sáng ngời!

Cao Dương nhỏ giọng nói: “Yo Đường Đường! Hôm nay nhìn bánh bao quá ta! Chẳng lẽ em định đi xem mắt à? Con gái nhà ai mà can đảm dữ vậy?”

Cao Dương tuy chỉ nhỏ giọng trêu chọc Đường Đường, lại không ngờ Sa Tuân đang ngồi trong văn phòng hiển nhiên cũng nghe thấy được.

Thế nhưng còn có ý chỉnh trang để đi xem mắt? Giỏi, giỏi lắm.

Tổng tài công cười lạnh một chút, vừa lúc QQ chớp chớp, anh điểm chuột vào icon hình cái đầu, mở QQ ra.

[Đặc trợ Ngộ]: Sa tổng, đã tra được địa điểm xem mắt của Đường Đường rồi.

[Đặc trợ Ngộ]: Khách sạn XX ở khu Nhị hoàn, ăn một bữa tốn chừng 300 đồng một người.

[Đặc trợ Ngộ]: Đối tượng xem mắt tên là Bánh Yến, đây là hồ sơ của cô ấy, còn đây là ảnh chụp.

[Đặc trợ Ngộ]: [hình ảnh]

Sa Tuấn nhú mày, một người tốn 300, cái đứa Đường Đường rằng quắp keo kiệt kia, xác định chịu bỏ 300 đồng ra sao?

Sa tổng nhìn thoáng qua ảnh chụp, trong ảnh là một cô gái rất thanh tú, nhìn qua có vẻ là một người rất nghiêm túc, một đôi mắt sáng suốt linh động, tóc buộc đuôi ngựa, nghe nói là nghiên cứu sinh tốt nghiệp về nước làm việc. Anh xem qua tư liệu, trong lòng coi như yên tâm. Con gái điều kiện tốt như vậy sẽ có khả năng coi trọng Đường Đường sao, chỉ cần anh cố gắng một chút, cái trò đi xem mắt này của Đường Đường sẽ tự sụp đổ.

“Hắt xì!”

Ngồi ở trước bàn làm việc, Đường Đường bỗng dưng nhảy mũi một cái, chỉ cảm thấy phía sau lưng lạnh toát, cả người nổi đầy da gà. Nhất định là đêm qua đi ngủ rồi để bị cảm, nhưng hiện tại đã là lập thu rồi, cho dù là mùa hè thì cũng làm sao mà cảm được.

Lục Manh Manh sắp tới dự dồ, “Đường Đường, nói nghe nè, đường YY vừa mở một cái tiệm thịt nướng, hôm nay có khuyến mãi nhân dịp khai trương đó, đi ăn không?”

Đường Đường sâu kín nhìn cô một cái, trả lời: “Không được.”

“Không được?” Tính bà tám của Lục Manh Manh lập tức nổi lên, cười hehe hỏi: “Đường Đường nè, bình thường cả đám đi ăn chẳng phải em là đứa tích cực nhất sao, sao hôm nay lại không chịu đi? Hay là định đi của gái hả?”

Đường Đường nhìn cô, nói, “Chị Lục, không phải em muốn nói gì chị, nhưng mà phụ nữ thì phải nhã nhặn một chút, cái gì mà của với không của. Tụi em còn chưa có tìm hiểu nhau mà.”

“Ai ô ô ” Lục Manh Manh cười nói: “Chú em có vẻ rất là sung sướng nha.”

Đường Đường lúc này mới vô cùng “sung sướng” đáp: “Hôm nay tan làm về em muốn đi xem mắt, là ở khách sạn XX khu Nhị hoàn đó nha.”

“Ồ ồ! Giàu dữ!” Lục Manh Manh vỗ vỗ vai cậu, “Đường Đường dạo này giàu dữ hen, hôm nào rảnh cũng dắt chị đi đến đó ăn đi, một người vào tốn tầm 300 thôi, chị đây ăn rất là ít, sẽ không tốn bao nhiêu tiền của chú đâu!”

“CÁI GÌ?!”

Đường Đường thiếu chút nữa té từ trên ghế xuống, nhất thời thịt đau tim đau toàn thân chỗ nào cũng đau!!!

“Một người 300?!”

Lục Manh Manh chớp mắt, “Thân ái, em không biết a? Nơi đó bán đồ ăn siêu mắc, đã vậy còn ít. Chỉ có mấy cặp đôi mới đi đến đó để ve vãn nhau mà thôi.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường nghe cô nói xong, ruột gan phèo phổi càng là đau gần chết, nghĩ nghĩ chính mình không mang nhiều tiền mặt như vậy, chỉ có thể đi rút ngân hàng, trong tài khoản cũng chỉ còn có 1 ngàn đồng. Cậu còn phải gần mười ngày nữa mới được phát lương, hơn nữa không biết 1 ngàn đồng đủ cho em gái ăn hay không, vạn nhất không đủ, sau khi xem mắt xong chẳng lẽ cậu phải diễn tiết mục rửa bát trừ nợ sao?

Còn đang mãi suy nghĩ, QQ cá nhân của Đường Đường chớp chớp, là Sa tổng moe moe pm cậu.

[Sa tổng moe moe]: Có đó không?

[Đường cát trắng]: Có có!

[Sa tổng moe moe]: Cậu đi tìm tổng tài công của cậu chưa?

[Đường cát trắng]:

[Sa tổng moe moe]: Chắc là chưa rồi.

[Đường cát trắng]: TvT Chân tui đột nhiên bị chuột rút, thật không dám đi.

[Sa tổng moe moe]: = =

[Đường cát trắng]: Mới cả tui cũng đã suy nghĩ lại rồi, dù sao cũng là đàn ông con trai, thôi cứ coi như là bị chó cắn một cái đi!

Sa Tuân ngồi trước bàn làm việc, nhìn thấy cái chữ “chó” mà Đường Đường gõ ra, nghiêng răng ken két, nghĩ thầm rằng sớm muộn gì cũng có ngày anh cho cậu ta biết cái gì gọi là “chó cắn một cái”!

[Đường cát trắng]: Dù sao tui cũng chả bị gì...

[Đường cát trắng]: Hơn nữa thủ trưởng của tui cao lãnh đến nhường nào, tui sợ chưa kịp làm gì đã bị đông cứng, lỡ ông đuổi việc tui thì làm sao o()o!

[Sa tổng moe moe]: Đừng bán manh nữa, không hợp với cậu đâu.

[Đường cát trắng]: Mặc kệ tui chó! Tui cứ bán manh đó! o()o

[Sa tổng moe moe]: ...

[Sa tổng moe moe]: Nghe nói hôm nay cậu đi xem mắt.

[Đường cát trắng]: Làm sao cậu biết dự?! o()o

[Đường cát trắng]: À nhỉ, chắc là cậu thấy trong phần lời tác giả tui ghi trong chương mới o(khẩu)o

[Đường cát trắng]: Cậu thấy chương mới thế nào o()o

[Sa tổng moe moe]: Ừm, không tệ, nhất là cái đoạn trừng phạt kia.

[Đường cát trắng]: Đúng không đúng không! Tui cũng thích đoạn đó nữa! Rất có cảm giác đúng không hì hì lần sau tôi sẽ viết một đoạn tình thú văn phòng

[Sa tổng moe moe]: Không phải lúc trước cậu có viết rồi sao?

[Đường cát trắng]: Không phải như thế, tui định viết kiểu quỉ súc mắt kính công chơi đùa tiểu thụ trước mắt bao nhiêu người á.

[Sa tổng moe moe]: ...Tôi không thích.

[Đường cát trắng]: Không sao không sao, tui tính viết chút 18+ cầu huyết thôi ấy mà, tỷ như lúc công ty đang họp, tổng tài công đem trứng rung nhét vào trong chỗ đó đó của íu-đúi thụ, sau đó như vậy như vậy...

Trứng rung?

Sa Tuân nhú mày, không nghĩ tới Đường Đường thoát nhìn nội liễm, kỳ thật còn cuồng dã nhiệt tình như vậy...

[Sa tổng moe moe]: Ra là cậu thích kiểu như vậy.

[Đường cát trắng]: Phải a phải a, rất có cảm giác đúng không

Đường Đường khoái trá tám chuyện với Sa tổng moe moe, cũng không biết rằng, cái chữ “như vậy” của Sa tổng ở đầu bên kia máy tính hoàn toàn khác với chữ “như vậy” đơn giản của cậu.

[Sa tổng moe moe]: Cậu chưa nói xong chuyện đi xem mắt mà.

[Đường cát trắng]: À nhỉ, còn vụ xem mắt nữa.

[Đường cát trắng]: Cũng không có gì, tui hẹn người ta đi ăn một bữa cơm, rồi ngồi tâm sự.

[Sa tổng moe moe]: Ừ, sau đó cậu trả tiền.

[Đường cát trắng]:TvT

[Đường cát trắng]: Tại sao nam nữ đi xem mắt mà lúc nào nam cũng phải trả tiền cơm chứ!!! Không phải thời buổi hiện tại là nam nữ bình đẳng sao!!!

[Sa tổng moe moe]: Vậy cậu đi xem mắt nam nam đi, không chừng người ta trả tiền cho cậu đó.

[Đường cát trắng]:..... Tui nên cảm ơn cái thượng sách của cậu sao.

[Sa tổng moe moe]: Không có chi.

[Đường cát trắng]:!!!!!!!!!!!!

Cả ngày Đường Đường ở công ty cùng Sa tổng moe moe tám nhảm, giữa trưa cố ý ăn nhiều một chút, còn mua thêm một cái bánh mì để dành tan làm thì ăn. Cậu cũng không muốn đi khách sạn ăn mấy cái món đầy mùi kim tẻ kia, quả thực tựa như ăn thịt người, nhất định sẽ ghen chết!

Đường Đường tan việc, hoả tốc lao ra khỏi văn phòng, chen lên xe bus. Cậu vừa đi, cửa thủy tinh ngay lập tức mở ra, Sa tổng bước xuống lầu, đi thẳng vào bãi đậu xe ở tầng hầm, đặc trợ Ngô đã khởi động xe chờ sẵn.

Khi Sa Tuấn đến khách sạn thì Đường Đường còn chưa tới.

Sa Tuấn đã nhìn thấy ảnh chụp của cô gái, liếc mắt một cái đã nhận ra đối tượng xem mắt của Đường Đường – tiểu thư Bành Yến. Người khác đều ngồi có đôi có cặp, chỉ có một mình Bành Yến ngồi một mình, hơn nữa còn liên tục nhìn điện thoại xem giờ.

Giờ cao điểm thường xuyên kẹt xe, xe bus của Đường Đường lại tới trễ, mắt thấy đã sắp tới giờ, Đường Đường cuối cùng quyết định chạy bộ đến. Sau khi cậu đến nơi bèn dùng sức hít sâu, điều chỉnh hô hấp, lúc này mới đẩy cửa vào, bày ra một bộ dạng cao lớn bình thản. Cậu nhìn mãi cũng không có thấy có ai như là đang đợi mình, vừa đảo mắt liền phát hiện xà tinh bệnh tổng tài công thể nhưng cũng ở đây, hơn nữa còn đang nói chuyện với một cô nương thoát nhìn rất là cao lãnh xinh đẹp. Tiểu cô nương bị tổng tài công “đẹp trai” “thân sĩ” dẻo miệng câu dẫn, trên mặt hiện ra nét ngượng ngùng.

Đường Đường trong đầu chợt lóe, tổng tài cũng đi xem mắt?! Tổng tài rõ ràng là gay vậy mà lại đi xem mắt!!! Quả thực là đóa hoa nhài cấm bãi phân trâu!!!

Đường Đường không tìm được Bành Yến liền móc điện thoại ra gọi, nào ngờ vừa có tiếng chuông đã thấy cô gái ngồi đối diện với Sa tổng nhắc máy, sau đó vẫy vẫy tay với Đường Đường còn đang dằn ra. Lúc cậu tiến đến, cô gái bèn đứng lên đưa tay ra, nói: “Xin chào, anh là Đường tiên sinh đúng không, tôi là Bành Yến. A... Vị này chính là...”

“Tôi là thủ trưởng của cậu ta.”

Bành Yến còn chưa nói hết câu, Sa Tuấn đã mở miệng tiếp lời, không còn mặt than lạnh như băng và khí tràng xà tinh bệnh, anh cả người tựa như thay đổi, biến thành một người đàn ông hoàn hảo, ôn nhu săn sóc thân sĩ anh tuấn!

Sa Tuấn đứng lên, “Thật ngại quá, tôi không biết là Bành tiểu thư có hẹn, làm phiền mọi người rồi, tôi về trước đây.”

Bành Yến thấy Sa Tuấn muốn đi, vội vàng liếc Đường Đường một cái, nói: “Không phiền không phiền, Sa tiên sinh cũng phải đợi người mà! Dù sao cũng không còn bàn trống, nếu ngài không chê thì cứ ngồi ở đây, ăn với chúng tôi một bữa cơm nhỏ.”

Đường Đường cảm cũng sắp rớt xuống đất, rớt cuộc ai mới là đối tượng xem mắt của cô hả!

Sa Tuấn nghe Bành tiểu thư nói xong, đưa mắt nhìn Đường Đường, cậu đành haha cười gượng hai tiếng, đáp lời: “Sa tổng đừng khách khí, ăn cơm phải đông một chút mới vui.”

Sa Tuấn nở nụ cười, khuôn mặt anh tuấn cùng ý cười dịu dàng lập tức làm chói mù mắt Bành tiểu thư, cũng sắp làm hồng luôn cặp mắt chó hợp kim của Đường Đường.

“Nếu như vậy, bữa cơm này để tôi mời khách, hai người không được cướp hóa đơn của tôi đó nha.”

Sa Tuấn vừa săn sóc nói vừa nhắc quyền thực đơn lên, Bành tiểu thư còn đang ngượng ngùng cười, đã thấy người ta quay sang chuyển thực đơn cho Đường Đường. Nụ cười của Bành tiểu thư lập tức cứng ngắc, cả bàn chỉ có một mình cô là phụ nữ, thế mà thực đơn lại đưa cho Đường Đường trước. Đường Đường cũng không để ý, nhận lấy thực đơn mở ra, hung tợn nghĩ, tổng tài mời khách, nhất định phải ăn đến sạt nghiệp thì thôi, tuy rằng lần xem mắt này coi như tiêu tùng, bất quá mình lại tiết kiệm được chút tiền sinh hoạt,

coi như trong cái rủi có cái may. Cậu chỉ chờ mấy món trong thực đơn, bồi bàn đứng bên cạnh đã được rèn luyện, nhất nhất nhớ kỹ.

Chờ Bành tiểu thư chọn món xong, Sa Tuân mới tiếp nhận thực đơn, anh ngẩng đầu nói với Đường Đường: “Cậu thích ăn beef steak phải không?”

“A? Ừm.”

Đường Đường buồn bực, xì tinh bệnh tổng tài làm sao mà biết mình thích ăn beef steak.

Sa Tuân vung tay lên, lại gọi thêm mấy phần beef steak, khép thực đơn lại, nói với bồi bàn: “Cho tôi thêm một chai rượu đỏ.”

Đường Đường trong lòng vỗ tay tỏ ý vui mừng, được nha được nha, rượu đỏ ở chỗ này đều đặc biệt quý, một chai cũng phải từ vài ngàn đến gần cả vạn, ai bảo tổng tài công đến phá đám xem mắt của mình.

Thẳng đến lúc Đường Đường uống xong li rượu thứ 2, sốt thịt bò dính đầy miệng, mặt mũi đỏ bừng gục xuống bàn, bắt đầu liên miên cần nhân: “Bành tiểu thư cô là người tốt nha... Bành tiểu thư cô thật sự rất tốt... Sa tổng cũng là người tốt a, hức...”

Sa Tuân nâng tay, đặc trợ Ngô từ đâu bỗng dưng xuất hiện, cười tủm tỉm nói: “Sa tổng, hóa đơn đã thanh toán xong rồi.”

Sa Tuân tán dương gật gật đầu, đem Đường Đường say mềm còn đang bệu phát thể người tốt ôm dậy, khuôn mặt anh tuần hoàn mỹ thần nhiên tươi cười, “Ngại quá Bành tiểu thư, cậu ấy say rồi, tôi đưa cậu ấy về nhà, hôm khác rảnh tôi gọi điện lại cho cô nhé.”

Bành tiểu thư lập tức bị ba chữ “gọi điện lại” mê đảo, ngượng ngùng nhìn Sa Tuân mang theo Đường Đường lên xe, biến mất trong đêm tối. Sau đó Bành tiểu thư mới đột nhiên nhớ ra, cô nàng chỉ biết đối phương họ Sa, còn tên tuổi, số điện thoại, email, QQ của người ta, cái gì cũng không biết...

Mà lúc này Đường Đường ngồi trong xe lệch qua 1 bên, dựa vào ngực Sa Tuân, không biết sống chết vừa tháo cà vạt vừa cởi nút áo, nói: “Hức... Sa tổng, ngài là người tốt... Người tốt a! Anh chẳng những tốt, lại còn...”

Sa Tuân tức giận nhìn cậu, thế nhưng lại dám lừa mình đi xem mắt, hỏi: “Lại còn thế nào?”

Đường Đường đột nhiên hehe cười rộ lên, trông rất là thiếu đánh, cậu nằm trong ngực Sa Tuân cọ cọ, ợ một cái, trả lời: “Hức... Sa tổng là người tốt, hơn nữa còn... Còn hôn tôi thực thoải mái... Ừm? A...”

15. Chương 15: Tổng Tài Thoải Mái Đạp Gôn (1)

Tổng tài công bá đạo đem người đặt ở trên giường.

Tổng tài công tà mị đánh giá thân thể đối phương.

Tổng tài công nhếch miệng, dùng thanh âm khàn khàn từ tính trầm thấp tao nhã cực kỳ có ma lực thì thầm: “Thoải mái không? Hửm? Muốn cái gì, nói đi? Nếu em không nói tiếng nào tôi sẽ dừng lại đây.”

Tổng tài công beep beep beeeeeeeeeeeep

Đường Đường sau khi tỉnh lại, đầu đau gần chết, cảm giác choáng váng sau khi say, cả người cậu cứ dờ ra, phản ứng đặc biệt chậm. Cậu mơ hồ nhớ lại ngày hôm qua đi xem mắt, xui tận mạng đụng phải xì tinh bệnh tổng tài. Chưa hết, càng ly kỳ hơn là xì tinh bệnh tổng tài giống hệt như từ trong tiểu thuyết của cậu bước ra, ở ngay trước mặt cậu câu dẫn đối tượng xem mắt của cậu, đem em gái mê đến đầu óc choáng váng vui vẻ chịu đựng.

Đường Đường nghĩ nghĩ, thôi thì ít ra ngày hôm qua mình cũng vớt vát được chút đỉnh, ăn rất nhiều beef steak, beef steak ở khách sạn kia ăn siêu ngon, rượu đỏ cũng quý đến hộc máu, uống cũng ngon nốt, ngọt ngọt, đậm hương, quả nhiên khác xa với rượu đỏ mấy chục đồng bán ở siêu thị. Đường Đường nghĩ như vậy, xoa xoa mí mắt, sau đó định xoay người xuống giường, nhưng cậu vừa động thân một cái, trong cổ họng trong nhất thời hừ một tiếng.

Không chỉ chân đau thắt lưng đau, hơn nữa chỗ khó mở miệng đằng sau cũng đang ần ần kêu gào!!!

Cậu nghiêng người, nhất thời động vào cái gì đó nóng hầm hập, giữa hai chân cũng có chất lỏng trượt xuống...

Đường Đường cả kinh nhìn lại, tại sao lại là Sa tổng!!!

Cảm giác giống như sấm sét giữa trời quang, đánh Đường Đường đến mức cả người đều thất thần không dám động dậy.

Sa tổng không mặc quần áo, đúng là trần trụi hoàn toàn ngay cả một mảnh vải cũng không có, ngực Sa tổng có chút cứng, nhưng lại rất ấm áp.

Sa Tuân còn đang ngủ, dù sao đêm qua Đường Đường thật sự rất chủ động, Sa Tuân cũng có chút “vắt vả”, sau đó lúc Đường Đường xoay người, anh cũng tỉnh dậy, chỉ thấy Đường Đường dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn mình. Sa Tuân ngồi dậy, rất tự nhiên ôm lấy thắt lưng của cậu, nói: “Sao dậy sớm vậy? Có muốn tắm một cái không?”

Sa tổng vừa mới tỉnh ngủ, giọng nói mang theo một chút khàn khàn phi thường gọi cảm mê người, chẳng qua Đường Đường lúc này đã bị sét đánh đến sắp hấp hối, chỗ đằng sau đang nhức nhối kia như thời thời khắc khắc nhắc nhở Đường Đường, ngày hôm qua sau khi đi xem mắt về cậu và xà tinh bệnh tổng tài đã làm cái gì.

Làm-cái-gì...

Sa Tuân xốc chân lên, xuống giường, cúi xuống nhẹ nhàng hôn một cái trên môi Đường Đường, neho mắt cười nói: “Tôi đi tắm trước, nếu em còn mệt thì ngủ thêm một lát đi.”

Chờ Sa tổng cách một tiếng đóng cửa phòng tắm lại, Đường Đường mới hậu tri hậu giác đưa hai tay lên che miệng, cậu khiếp đảm nhớ lại chút ký ức mơ hồ tối hôm qua...

Sa Tuân kéo Đường Đường lên xe, Đường Đường uống rượu say lại bắt đầu phát thể người tốt, vừa ôm cổ Sa Tuân vừa khen Sa tổng là người tốt, hơn nữa còn hôn cậu rất thoải mái.

Sa tổng coi như là được chiều từ nhỏ tới lớn, vừa sinh ra đã ngậm khóa vàng, lại là em trai út của các chị gái nhà mình. Vô luận là cha mẹ hay các chị đều cực kỳ cưng chiều Sa Tuân, có thể so với việc nói gió có gió muốn mưa được mưa, cuộc đời của Sa tổng đại nhân hầu như không thiếu một cái gì.

Trừ sự kiên nhẫn...

Lúc này, Sa tổng cũng rất khốc mà ra lệnh cho đặc trợ Ngô, “Dừng xe ở ven đường, rồi cậu đi đâu đó khoảng ba tiếng đi.”

Đặc trợ Ngô: “Sa... Sa tổng? Ba tiếng?”

Sa Tuân không nói chuyện, chính là nâng nâng cằm, ý bảo dừng xe ở đây là được nè, đặc trợ Ngô học máu, tìm chỗ đậu xe.

Ba tiếng? Bây giờ đang là đêm hôm khuya khoắt có được không?! Tuy rằng làm đặc trợ tiền lương rất cao, nhưng làm cô hồn lạng quạng bên ngoài những ba tiếng thì có được tính là tăng ca không!

Đặc trợ Ngô ở trong lòng gào thét, nhưng vẫn không thể không khuất phục dưới *** uy của Sa tổng cùng thể người tốt của Đường Đường, giẫm lên phanh, dừng xe lại.

Đặc trợ Ngô xuống xe, còn vừa lắc đầu vừa bỏ đi, Sa tổng đúng là Sa tổng, nói chuyện làm ăn thành thạo thì thôi đi, nói chuyện yêu đương cũng thoải mái mà đập gôn, hơn nữa vừa rồi hình như ông còn làm hẳn một cú home run, vừa bắt đầu đã chơi lắc xe.

Ký ức đêm qua từ từ tràn về trong đầu Đường Đường, trong nháy mắt đại não của cậu muốn đình chỉ hoạt động, mặt đỏ đến mức sắp nhỏ máu, cậu bật dậy, lao khỏi cái giường lớn xa hoa, chụp lấy quần áo vương vãi trên sàn vội vàng mặc vào, sau đó lao ra khỏi biệt thự của Sa Tuân.

Đường Đường vừa chạy được ra ngoài thì đã phát giác, bên ngoài căn bản người ở rất thưa thớt, càng không có xe taxi, hơn nữa chân đau eo mỏi, còn có thứ gì đó đang chảy dọc xuống đùi.

Chờ Sa Tuân tắm rửa xong đi ra, Đường Đường đã sớm không thấy bóng dáng.

Sa Tuân mặc áo tắm, ở cạnh xương quai xanh còn có vết cào của Đường Đường, anh nhặt chiếc ví rớt trên sàn nhà lên, bên trong có thẻ nhân viên, chứng minh nhân dân, thẻ ngân hàng và năm mươi đồng. Sa Tuân rút một điều thuốc ra, vắt chân ngồi trên ghế sa lông. Anh không lập tức đốt thuốc, mà là lấy điện thoại đi động ra, cười tủm tỉm mở danh bạ, ấn vào số điện thoại của Đường Đường.

Chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu.

Đường Đường muốn gọi taxi, nhưng cậu vừa sờ đã phát hiện ví tiền rớt mất! Nhất định là để quên ở biệt thự của Sa tổng, may là trong túi quần của cậu còn sót vài đồng lẻ, đành phải đi tàu điện ngầm về nhà. Biệt thự của Sa tổng là ở ngoại ô, trên người của cậu còn đang nhức mủi, hơn nữa còn bị đau bụng, ngồi ở trên tàu mà cứ mơ mơ màng màng. Về đến nhà nhanh chóng tắm rửa một cái, sau đó cậu mới giật mình nhớ ra.

Trời ạ, hôm nay không phải là thứ 7! Hôm nay là thứ 3! Cậu nghỉ làm mà cũng không xin phép, sắp nhất định sẽ giết cậu!

Đường Đường vội vàng lau khô người, mở máy tính lên, vừa đăng nhập QQ đã thấy nhóm QQ công ty có tin nhắn.

Bạn có 1 tin nhắn mới từ nhóm [Sa tổng mỗi ngày đều moe moe]

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Ể, Đường Đường online.

[Cao phú soái]: Online thiệt kìa.

[Tần tui sắp giàu]: Đường Đường làm sao vậy, bị bệnh sao, sao lại đột nhiên xin nghỉ?

[Đường cát]: Xin nghỉ?

[Tần tui sắp giàu]: Ừ, sáng nay chị đứng ở gian nước nghe thấy sếp nói chuyện, bảo là em xin nghỉ.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Chẳng lẽ không phải em hả?

[Cao phú soái]: Chú em bị bắt cóc?

[Đường cát]:

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Làm sao có thể, Đường Đường lại không có tiền, ai thèm bắt cóc nó a, nhất định là bị cướp sắc!

[Đường cát]:

[Cao phú soái]: Auto reply đáng xấu hổ...

[Tần tui sắp giàu]: Oa! Đường Đường nổi điên!!! (P ‘q.) •. ‘

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Auto reply là biểu hiện của thẹn quá thành giận.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Thẹn quá thành giận đâu, ra đây mau, chị nói là chỉ có chuẩn!

[Cao phú soái]: Đúng vậy! Đường Đường ngày hôm qua không phải là đi xem mắt sao, nhất định là có điểm ngộ, cho nên hôm nay không xuống giường nổi, đành phải xin phép!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Ai, không phải là chị muốn nói mấy đứa a, tuổi còn trẻ, như vậy như vậy xong đã không xuống giường nổi, rất dọa người nha!

[Tần tui sắp giàu]: 2333

Đường Đường nhìn máy tính, trong lòng yên lặng rơi lệ, mấy người nói đúng rồi đó, thật sự là cậu đi xem mắt về bị cướp sắc đó, nhưng mà không phải là điểm ngộ, hơn nữa cái người bị như vậy như vậy là-cậu-có-được-không!!!

[Đường cát]: AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!!!!!!!!!!!

[Tần tui sắp giàu]: ...

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Đường Đường vẫn còn đang nổi điên kia...

[Cao phú soái]: Đường Đường, bạn chú hỏi chú một câu, chú em bây giờ có phải là trong lòng đặc biệt bất an, đặc biệt nôn nóng, đặc biệt không biết làm sao, trong đầu chỉ toàn nghĩ đến chuyện tối hôm qua, mà cứ nhớ tới là lại đỏ mặt đúng không!

[Đường cát]: ...

[Đường cát]:

[Đường cát]:.....

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Xem ra Tiểu Cao nói chuẩn rồi.

[Cao phú soái]: vỗ vai, chúc mừng chú nha Đường Đường, chú biết yêu rồi.

Biết-yêu-rồi.

Y-ê-u.

Đường Đường bị ba chữ kia của Cao Dương đánh thẳng vào đầu, tuy rằng đúng là cậu viết tiểu thuyết đam mỹ, nhưng cậu không phải là cong! Hơn nữa đối tượng còn là xà tinh bệnh thủ trưởng, này tuyệt đối không ổn!!!

[Tần tui sắp giàu]: Đường Đường a, yêu đương là tốt mà, hiện tại nam nhiều nữ thiếu, không tranh thủ còn trẻ đi hẹn hò, coi chừng mai mốt lại phải đi làm gay đó!

Đường Đường nháy mắt lại bị cái chữ gay kia đả kích, chính mình không phải đã thò một chân vào con đường này hay sao hả?!

[Cao phú soái]: Đúng đúng, có chuyện gì thì nói ra đi, bọn anh giúp em phân tích một chút.

[Đường cát]: ...

[Đường cát]: = =

[Đường cát]: Thật ra...

[Cao phú soái]: Ủ ừ?

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Ủ ừ?

[Tần tui sắp giàu]: Ủ ừ?

[Đường cát]: Thật ra... Em ngày hôm qua quả thật có xảy ra quan hệ với một người, nhưng người đó không phải là đối tượng xem mắt của em. Hơn nữa cũng không phải là do em tự nguyện, hơn nữa đối phương còn là một tổng tài.

Đường Đường gõ xong, trong nháy mắt, cả nhóm chat đều câm lặng...

[Cao phú soái]: Mie nó chứ Đường Đường!!! Chú em quá đỉnh!!! Cậu được nữ tổng tài luôn à!!! Sau này nhất định chú không được quên bạn bè đâu đó nha!!!

[Đường cát]: ...

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Không ngờ Đường Đường mà cũng chơi 419.

[Tần tui sắp giàu]: Đúng vậy, chị quả thực nhìn lầm chú em rồi.

[Tần tui sắp giàu]: Cơ mà cho dù là 419, chị cũng hiểu được là chú bị người ta đè, chứ không phải là chú đè người ta!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Đúng! Nữ tổng tài đổi thành nam tổng tài, quá moe, sờ cảm Đường Đường quả thực khóc không ra nước mắt, cái đám tổn hữu này, nhưng mà mình từ đầu tới cuối cũng chưa nói đối phương là nữ tổng tài, người ta quả thật chính là nam tổng tài...

Hơn nữa cái vị tổng tài này lại là cái vị mà cả cái nhóm chat này đều cho rằng ổng suất đến tàn khóc – Sa tổng mỗi ngày đều moe moe.

Đường Đường thử gọi điện cho trường phòng, trưởng phòng lại giống như đã biết cậu đã xin phép trước đó rồi. Sau đó cậu chợt nhớ ra, ngày hôm qua cậu chưa có up chương mới, hôm nay không đi làm thì lên viết một cái thông báo vậy.

[Tổng tài không manh] Lời tác giả: Ngày hôm qua chưa up chương mới, đáng ra hôm nay phải up bù nhưng mà do người không khỏe nên thôi, chứ vị anh hùng thứ lỗi nha

Đằng sau còn thêm vào một cái icon bán manh.

Thông báo vừa viết được 10 phút, QQ của Đường Đường lại chớp chớp.

[Sa tổng moe moe]: Thân thể không thoải mái?

[Đường cát trắng]: ...

[Đường cát trắng]: Cậu quả nhiên là fan trung thành của tui, mỗi lần tui up chương mới cậu đều xem đầu tiên.

[Đường cát trắng]: Cũng không có gì, có hơi đau họng nhức đầu thôi.

Đường Đường sẽ không nói, không chỉ đau họng nhức đầu, móng cũng đau!

Sa Tuấn ngồi sau máy tính, nhúu nhúu mày. Tuy rằng bây giờ mới là cuối hè, nhưng cũng đã sắp lập thu, buổi tối có chút lạnh, ngày hôm qua bọn họ còn làm ở trong xe, hơn nữa còn là lần đầu tiên của Đường Đường, quả thật có chút...

[Sa tổng moe moe]: Uống nhiều nước, nghỉ ngơi cho tốt, ăn cái gì nhẹ nhẹ thôi, ngủ sớm một chút.

[Đường cát trắng]: (0)[a] Cô gái à em thật là dịu dàng quá.

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sa tổng moe moe]: Tôi không phải cô gái.

[Đường cát trắng]: (0)[a] Chàng trai à anh thật là dịu dàng quá.

[Sa tổng moe moe]: Cậu thích người dịu dàng sao?

[Đường cát trắng]: Đương nhiên, ai mà không thích người dịu dàng chứ.

Sa Tuấn khóe miệng cong cong.

[Sa tổng moe moe]: Đừng có ngồi máy tính mãi thế, nhanh đi nghỉ đi.

[Đường cát trắng]: (0)[a]

(1) Đập gôn: Đập gôn ở đây là gôn (base) trong bóng chày. Trong bóng chày, người đánh bóng (batter) sau khi đập trúng bóng của đối phương thì chạy (runner) về gôn 1, đập lên gôn trước khi đội đối phương ném được bóng về thì an toàn (safe), tiếp tục chơi.

=> Người ta bình thường là hẹn hò, nắm tay, ôm, hôn rồi lên giường, Sa tổng đập gôn xong thì làm luôn quả home run ăn trọn lời thề con người ta chơi lắc xe. Rất tiếc phải thông báo với bà con, đây là thanh thủy văn QAQ...

16. Chương 16: Tổng Tài Thật Sự Là Tra Công?

Đường Đường nghe lời Sa tổng moe moe, lên giường ngủ sớm, nhưng đằng sau của cậu vừa nóng rất vừa đau xót, hơn nữa còn liên tục mộng xuân, cho nên Đường Đường cả đêm cũng không ngon giấc.

Ngày hôm sau, cậu ỉu xiu rời giường rửa mặt, vừa đánh răng vừa suy nghĩ, mình với xà tinh bệnh tổng tài đã phát sinh quan hệ hai lần, vậy tại sao lần trước mình không đau, lần này lại đau muốn chết? Chẳng lẽ lần này thằng cha thần kinh kia chơi trò bạo lực?!

Đường Đường vừa nghĩ đến đây, động tác trên tay nhất thời trở nên hung tợn, cơ hồ muốn chà rớt răng của mình.

Mình bị ăn kiên mật tịnh tận hai lần, đều là thằng cha xà tinh bệnh tổng tài kia nhân cơ hội mình uống say sau đó giở trò rượu say loạn x!

Cậu luôn cảm thấy mình thân là một một thằng đàn ông, còn là một thằng đàn ông có giới tính thẳng tắp!!! Cho nên cậu không thể cứ như vậy cho qua, nhất định phải gom hết can đảm tìm tới cửa nói chuyện!!! Phải đi chất vấn thằng cha Sa tổng!!! Chọn thời điểm thích hợp nện vào mặt ổng một phát, cho ổng biết sự lợi hại của một thằng đàn ông!!!

Đường Đường đi vào thang máy của công ty, cậu bỗng chợt nghĩ, vạn nhất xà tinh bệnh Sa tổng cũng giống như trong truyện của mình, thâm mến ỉu-đúi thụ, vậy phải làm sao bây giờ?

Sau đó, cậu nháy mắt bị suy nghĩ của chính mình làm cho nổi da gà.

Vào văn phòng, Lục Manh Manh cùng Cao Dương đã đến, nhìn thấy Đường Đường bèn cười tủm tỉm, rất là có thâm ý. Đường Đường nhìn nụ cười của mấy người kia, biết tổng tài nó cũng chả có suy nghĩ tốt lành gì, còn tưởng cậu tối hôm qua thật sự đi chơi tình một đêm.

Đường Đường tròn trĩnh mắt liếc hai người kia một cái, nói, “Làm sao?”

Cao Dương cười, ghé sát vào khoác vai Đường Đường, “Chắc chắc... Đường Đường nè, phát đạt rồi a, nhớ đừng quên bạn bè a, chúng ta dầu gì cũng là đã từng nằm chung ổ chăn mặc chung quần, hảo cơ hữu (1) nha!”

Lại còn cơ hữu nữa cơ đấy...

Đường Đường liếc cậu ta, hỏi: “Anh có hiểu hảo cơ hữu nghĩa là gì không đấy?”

Cao Dương quay sang nhìn Lục Manh Manh, “Chị Lục dạy cho anh đó.”

Hai người còn đang nói chuyện chợt nghe thấy trường phòng ho hai tiếng, Đường Đường ngẩng đầu nhìn lại, lại trông thấy Sa tổng đi vào văn phòng, hơn nữa còn làm mặt than, tựa hồ mang theo luồng hơi lạnh như băng, lạnh lùng liếc cậu một cái. Đường Đường bị liếc đến ngớ ra, rõ ràng là mi cường x ông đây! Hơn nữa còn làm tận hai lần!

Kỳ thật Sa tổng sắc mặt không tốt không phải là do nhìn thấy Đường Đường, mà là anh không thích thấy Cao Dương cùng Đường Đường ôm vai bá cổ, hơn nữa lúc anh chuẩn bị vào phòng, còn thấp thoáng nghe thấy Cao Dương nói cái gì mà “nằm chung ổ chăn”!

Dục vọng chiếm hữu của Sa tổng mãnh liệt đến mức hâm dở, đương nhiên anh sẽ không vui.

Mọi người trong phòng chào hỏi anh, Sa tổng ngay cả mí mắt cũng không thèm chớp một cái, lạnh mặt chui vào phòng vách kính, rầm một tiếng đóng sập cửa lại.

Trường phòng trường Cao Dương cùng Đường Đường, bắt đầu mắng mỏ: “Đến công ty mà còn ồn ào cái gì thể hủ! Các cậu có biết Sa tổng bình thường thích yên tĩnh không?!”

Đường Đường và Cao Dương nhìn nhau, sau đó quyết tâm ngậm miệng không nói lời nào, nếu như dám cãi lại một câu, sếp nhất định sẽ lải nhải bọn họ đến chết.

Trường phòng thấy hai người như thế, coi như đã biết sai, sau đó lại nhắc nhở một câu, “Hôm nay có khách quý tới công ty bàn chuyện làm ăn với Sa tổng. Văn phòng của Sa tổng lại nằm ngay sát phòng của chúng ta, nhớ chú ý biểu hiện của mình đây.”

Không có ai nói gì, ông ta hài lòng gật đầu, rời đi. Kỳ thật, trong khi đó đám Đường Đường đã mở QQ công ty ra tám chuyện.

Bạn có 1 tin nhắn mới từ nhóm [Sa tổng mỗi ngày đều moe moe]

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Ai ai, mấy đứa có biết bữa nay là ai tới công ty của mình hông nè?

[Tần tui sắp giàu]: Chị Lục có vẻ đặc ý quá nhỉ, nhất định là chị biết rồi chứ gì.

[Đường cát]: Ai thế?

[Cao phú soái]: Chắc không phải chồng cũ của chị Lục đâu hả?

[Đường cát]: 13 Đúng rồi, đến “chồng” thôi mà chị Lục cũng còn không có chứ nói gì đến cũ!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]:!!!!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Hai thằng tiện nhân tui bay!!!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Chị đây sớm muộn gì cũng sẽ có được một ông chồng vừa cao to đẹp trai vừa có tiền lại ôn nhu sẵn sóc có biết chưa hả?!

[Đường cát]: Chị Lục à, dưa hái xanh không ngọt, hơn nữa thời buổi này đàn ông tốt đều đi yêu đàn ông cả rồi, chị đừng đi làm pháo hôi nha chị[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: ...

[Cao phú soái]: HAHHAHAHAHAHA!!!

[Tần tui sắp giàu]: Phụt! Đường Đường em độc miệng quá đi!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Tui bay rồi cuộc có muốn biết hay không a!!!

[Đường cát]: Khách quý tới cũng đâu có cho chúng ta tiền, biết để làm chi?

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: ...

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Thôi được rồi, thấy mấy đứa muốn biết đến như vậy, chị sẽ nói cho mấy đứa nghe!

[Đường cát]: ...

[Tần tui sắp giàu]: ...

[Cao phú soái]: ...

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Là Thời Minh Châu, vừa mới được lên bìa tạp chí XX đó nha!!!

[Đường cát]: Ai vậy, không biết.

[Cao phú soái]: 157 Em chưa bao giờ xem tạp chí giải trí cả.

[Tần tui sắp giàu]: AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!!

[Tần tui sắp giàu]: AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA THỜI MINH CHÂU A, NAM THẦN AAAA!!!

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Đúng ó đúng ó!!! Nam thần siêu siêu đẹp choai!!!

[Đường cát]: Cao tử, các cô ấy phát xuân rồi sao?

[Cao phú soái]: Còn chưa tới mùa xuân a.

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: () Hứ Chị biết tổng mấy đứa ghen tị nam thần đẹp choai, nam thần không chỉ đẹp choai, còn có tiền, hơn nữa lại còn ôn nhu sẵn sóc. Khởi phải nói, đây chính là ông xã chất lượng tốt nhất trong lòng các chị em phụ nữ đó nha!

[Cao phú soái]: Ừm... Đại nhân, người này cực kỳ khả nghi!

[Đường cát]: Ừm... Bản quan kết luận, hẳn nhất định là gay.

[Tần tui sắp giàu]: ...

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]:!!! Không có khả năng!!! Hồi xưa Thời Minh Châu cũng từng cưới vợ đó!!!

[Đường cát]: = = Chị Lục, bộ chị khát khao đến mức này luôn rồi a, trai li hôn rồi cũng muốn?

[Lục Mạnh Mạnh mất ngủ]: Đường Đường!!! Từ nay về sau trên giang hồ!!! Chúng ta đoạn tuyệt!!!

[Đường cát]: Nữ hiệp!!! Thủ hạ lưu tình!!! Ta biết ta sai rồi, ta sai rồi a!!!

[Lục Manh Manh mất ngủ]: Hừ!

[Cao phú soái]: Mà em hỏi thật, ông là ai vậy a, nam thần? Là minh tinh sao?

[Tần tui sắp giàu]: Này mà cũng hỏi, công ty mình mắc gì phải phí tiền mời minh tinh về. Thời Minh Châu không phải minh tinh, ảnh là Thời gia đại thiếu gia, hiện tại anh ấy đã lên nắm quyền Thời gia rồi, hào môn chói sáng đó nha! Móng tay của ảnh so với chú đem bán đi còn nhiều tiền hơn!

[Lục Manh Manh mất ngủ]: Đúng đó đúng đó, nam thần đến ký hợp đồng, hưng phấn quá đi, thật muốn nhìn một cái[Đường cát]: ...

10 giờ, đặc trợ Ngô đến văn phòng của Sa tổng một chuyến, sau khi Sa tổng đi ra, đặc trợ Ngô theo sau còn ôm một chồng hồ sơ, hai người tiến vào một văn phòng khác lớn hơn, chắc là chuẩn bị bàn chuyện làm ăn. Lục Manh Manh cùng Tần Khả còn ưu thương một trận, bàn công chuyện ở phòng khác làm sao mà tui tui nhìn thấy được chứ!

Hơn 11 giờ, Đường Đường cuối cùng cũng bận bịu xong, hôm qua ngủ không ngon lắm nên cậu chuẩn bị đi pha cốc cà phê uống cho tỉnh người, nhưng cậu vừa nghiêng đầu đã thấy cái cốc của mình lần trước uống xong quên rửa, bên trong đã muốn nổi mốc, nhìn qua thôi còn thấy mắc ói! Đường Đường giãy dụa 10 phút, cuối cùng cũng cầm cốc vào wc rửa, sau đó đi lấy nước nóng pha cà phê.

Đường Đường rửa cốc xong, cậu để cốc ở bồn rửa tay rồi đi vào toilet, lúc bước ra thì quên mất, về tới văn phòng mới nhớ là chưa lấy cái cốc về, rốt cục cậu đành phải vòng trở lại.

Cậu vừa quay về wc, mắt sắc đã thấy được Sa tổng đang đứng cạnh bồn rửa tay, bên cạnh còn có một người đàn ông đang dựa vào tường. Nam nhân khoảng chừng trên dưới 30 tuổi, một thân âu phục phẳng phiu, khuôn mặt tương đối đẹp, cơ thể lại rất cường tráng, hình như là con lai. Anh ta có một đôi mắt sâu thẳm thúy, khóe mắt hơi kéo xuống, lúc cười lộ lên bộ dáng rất dịu dàng, hai người tựa hồ còn đang nói chuyện với nhau.

Đường Đường trong lòng máy động, sau đó cậu quyết định vẫn là nên chờ một chút thì hơn, dù sao cậu còn chưa có gom đủ dũng khí đối mặt với tên xà tinh bệnh đề mình những hai lần đâu!

Cậu không muốn đứng nghe trộm người ta nói chuyện, nhưng vừa muốn tránh đi thì đã nghe thấy người ở trong cất tiếng nói. Người đàn ông kia cười cười: “Lâu lắm rồi chúng ta mới gặp nhau, vậy mà tại sao em lại lạnh lùng với anh như vậy? Người ta rất là đau lòng đó nha.”

Đường Đường nghe thấy người kia mở miệng, nhin không được rung mình, theo kinh nghiệm viết tiểu thuyết 4 năm rưỡi của Đường Đường, đảm bảo người này gay 50%!!!

Sa Tuấn lạnh lùng liếc anh ta một cái, trả lời: “Nếu Thời tổng đã xong việc rồi, sao còn chưa về?”

Thời Minh Châu cũng không chê anh lãnh đạm, “Chuyện công nói xong rồi, giờ nói chuyện tư đi. Anh mời em ăn cơm nhé? Anh biết một nhà hàng tư nhân, mùi vị không tệ, hơn nữa lại khá yên tĩnh riêng tư, em muốn đi không nào?”

Yên tĩnh riêng tư...

Đường Đường nghe thấy cụm từ này, ngay lập tức tặng cho Thời Minh Châu hai chữ – lố lăng! Đảm bảo mi là gay 70%!!!

Sa tổng: “Tôi còn phải đi làm, không có rảnh.”

Thời Minh Châu vẫn tiếp tục cười nói: “Ai nha nha, không chừa mặt mũi cho anh a. Chúng ta đã không gặp nhau nhiều năm như vậy rồi, sao em cứ lạnh lùng với anh vậy, thế nào, cũng nên gọi anh một tiếng anh rể chứ?”

Anh rể?!!!

Đường Đường lại bắt được trọng điểm!

Sa Tuấn nhướn mày, “Anh rể cũ.”

Thời Minh Châu: “Cũ hay mới không quan trọng, quan trọng là chúng ta đã từng là người một nhà mà. Hơn nữa người ta không phải vì em mới ly hôn với chị của em sao? Em đúng là đồ bạc tình a, ngủ với người ta xong thì không thèm chịu trách nhiệm...”

!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hiện tại, trong lòng Đường Đường chỉ còn vô số dấu chấm than! Mụ nội nó ra là gay 100%, hơn nữa còn là cái đồ cặn bã lố lăng, thằng cha Sa tổng thần kinh kia cũng cặn bã lố lăng nốt!!! Dám đào chân tường nhà chị mình, anh có còn là người hay không a!!!

Tra công!!!

Đường Đường tức giận đến chịu không nổi.

Sa tổng đẩy cái tay đang sờ sờ tay anh của Thời Minh Châu ra, lạnh như băng đáp: “Không dám nhận, Thời tổng cũng đừng chụp cho tôi cái mũ lớn như vậy chứ.”

Thời Minh Châu: “Ai ai ai chó đi a, ăn với anh một bữa cơm đi a? Ôi, Sa Tuân, sao em nghiêm túc quá vậy hả, anh đùa em một chút thôi mà!”

Sa Tuân không để ý đến anh ta, rút hai tờ khăn giấy lau khô tay, chuẩn bị về văn phòng. Thời Minh Châu lại cứ dửng dưng một hồi, sau đó, chỉ nghe thấy bốp một tiếng. Cái cốc đặt ở thành bồn rửa tay bị anh ta va phải, rớt xuống đất vỡ tan tành.

Đường Đường nghe thấy âm thanh giòn vang, quay đầu lại nhìn. Cậu chỉ thấy mảnh vỡ cái cốc bay ra, cơ hồ văng luôn cả lên chân mình, thù mới hận cũ chồng chất, ngay lập tức điểm của Thời Minh Châu và Sa Tuân trong lòng cậu tụt xuống số âm! Không cần biết đứa nào làm vỡ cốc của tui, dù sao mấy người cũng sẽ không thoát tội đâu! Sa Tuân, mi là đồ tra công!

Sa Tuân từ wc bước ra liền trông thấy bóng dáng căm giận của Đường Đường từ từ đi xa, anh lập tức sững sốt một chút, nghĩ lại mấy câu vui đùa không đứng đắn của Thời Minh Châu, không biết cậu ấy có nghe thấy hay không.

Anh không hề biết rằng từ thời điểm mà cái mồm nhanh nhẩu tai hại của Thời Minh Châu mở ra, Sa tổng đã từ hình tượng người đàn ông dịu dàng hoàn hảo biến thành tra công đi đào tường nhà người khác...

Thời Minh Châu cũng đi ra, thấy Sa Tuân đang nhìn theo một nhân viên của công ty, không khỏi sờ sờ cằm, nói: “Nhân viên đó là ai vậy? Cơ mà công ty của em thật không tồi, người kia eo nhỏ tinh tế, mặc âu phục rất có hương vị.”

Sa Tuân khép hờ mắt, liếc anh ta một cái, một chữ cũng chưa nhả ra nhưng đã làm Thời Minh Châu lập tức rùng mình, cười nói: “Ồ hô, ra là người của em a.”

Đường Đường ngồi trở lại trước bàn làm việc, hung tợn nghiêng răng, hồi trước còn tưởng rằng Sa tổng chẳng qua chỉ là một thằng cha xà tinh bệnh, không nghĩ tới ổng còn là một thằng hay đi cường x người khác, hơn nữa còn là cái đồ cặn bã!

Nhưng buồn thay, cậu chỉ là một tiểu nhân viên, cậu cũng không dám tiến lên đòi cấp trên đền cốc uống nước cho mình, cho nên đành phải hung tợn bớt chút thời gian lục lọi Taobao, mua một cái cốc mới.

Đường Đường hồn nhiên không biết rằng, cậu đã đi lệch trọng điểm xa lắm rồi. Dù sao thì người ta cũng chỉ làm vỡ một cái cốc thôi, Đường Đường à, con hửn là phải bắt người ta đền trình tiết của beep cho con trước đã chứ nhỉ.

(1) Hảo cơ hữu: Chỉ quan hệ bạn bè cùng giới tính đặc biệt tốt như anh em. Cái gọi là “cơ”, chính là dịch âm từ “gay” trong tiếng Anh, ý gọi nam đồng tính luyến, “hữu” là bạn. Bây giờ ko còn giới hạn nam nữ, các cô gái cũng có thể gọi bạn gái thân của mình là cơ hữu. T

Cre: tieuthao.wordpress

17. Chương 17: Tổng Tài Và Cốc Uống Nước

Bạn có 1 tin nhắn mới từ nhóm [Nhất định trở thành đại thần của chúng ta].

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường có onl không a?

[Đại thần bị mất ngủ]: Làm sao vậy?

[Tui đang offline]: Đường Đường hôm nay nhất định là ăn nhầm thuốc súng!

[Đại thần bị mất ngủ]:???

[Sản phẩm 3 không]: 1 Đồng ý!

[Sản phẩm 3 không]: Đang viết manh văn tự dừng lại biến khóc suýt tổng tài công thành tra công!

[Đại thần bị mất ngủ]: 1

[Đại thần bị mất ngủ]: Ngẫu nhiên tra một chút thì thôi đi, đây tra công còn có người yêu bánh bèo a!

[Tui đang offline]: Đã thế lại còn là tam quan bất chính tra công!!!

[Đại thần bị mất ngủ]: Bất chính đến cỡ nào?

[Sản phẩm 3 không]: Đến cỡ độc giả chỉ muốn bóp chết ổng!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường có phải hôm nay quên uống thuốc không, đột nhiên moi đâu ra một thằng nam phụ! Hơn nữa thằng nam phụ này lại là chồng cũ của chị gái tổng tài công! Sở dĩ trước đó hai người li hôn là do thằng chả cùng với tổng tài có một chân!!!

[Đại thần bị mất ngủ]:.....

[Đường cát trắng]: = =

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!!!

[Sản phẩm 3 không]: Mấy người cuối cùng cũng chịu xuất hiện!!!

[Sản phẩm 3 không]: Nói!!! Đã xảy ra chuyện gì!!! Sao không chịu tiếp tục uống thuốc!!! Manh văn đáng yêu đột nhiên biến thành cầu huyết văn!!! Mi trả lại nam thần cho ta!!!

[Đường cát trắng]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Moe moe cũng onl hử, moe moe chửi chung với tui đi! Cái đứa tra thụ kia dám đi viết ngược kia!!!

[Sa tổng moe moe]: ...

Ở biệt thự, Sa Tuân lúc này đang ngồi trước máy tính, trong lòng đã đem Thời Minh Châu ra mắng 100 lần! Anh còn đang suy tính xem phải trả thù anh ta như thế nào, Đường Đường quả nhiên đều nghe thấy được, hơn nữa còn viết vào trong tiểu thuyết, cậu ấy tưởng Thời Minh Châu nói thật, sau đó mình từ một chàng khóc suýt tổng tài công biến thành tam quan bất chính tra công...

[Đường cát trắng]: TUI KHÔNG VUI!!!

[Sản phẩm 3 không]:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Sản phẩm 3 không]: Mi không vui cũng không thể viết manh văn thành cầu huyết văn được aaaaaaaa!!!

[Đại thần bị mất ngủ]: 1

[Tui đang offline]: 1

[Đường cát trắng]: Tui bị tra công bội bạc!!!

[Sản phẩm 3 không]: Trả tổng tài công cho ta!!!

[Sản phẩm 3 không]: TỪ TỪ!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường cậu nói cái gì!!!

[Đường cát trắng]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Cậu nói cái gì cậu nói cái gì cơ??? Chẳng lẽ mấy cái cậu viết đều là sự thật hả???

[Sản phẩm 3 không]: Nếu có một thằng tra công man rợ như thế tồn tại trên cõi đời này, chị đây nhất định sẽ nhân danh mặt trăng trừng trị hắn! Đứa như thế đừng chém chết ngay uống lắm, nhân đạo một chút, ném vào trong cung bắt làm thái giám!!!

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Moe moe! Tui nói có đúng không?!

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Cậu đừng có gõ cái icon mắt hai mí đó nữa, nhìn như cậu đang khinh bỉ tui á...

Sa Tuấn nghĩ thầm, không đi gõ icon hai mí đó chẳng lẽ anh phải đi bán manh sao? Đường Đường còn đang hiểu lầm anh, mà 3 không một chút cũng không phát hiện ra chân tướng, còn đòi thiên anh, anh không khinh bỉ thì làm gì?!

[Tui đang offline]: Bà 3 không bình tĩnh chút coi.

[Tui đang offline]: Kỳ thật tui rất muốn biết...

[Đại thần bị mất ngủ]: Chuyện Đường Đường bị tra công bội bạc là như thế nào?

[Sản phẩm 3 không]: Đúng!!! Khai mau!!!

[Sản phẩm 3 không]: Nhanh nhanh nhanh!!! Chú em nói nhanh đi mà!!!

[Đường cát trắng]: Nói gì nữa mà nói, tui viết hết trong truyện rồi đó.

[Sản phẩm 3 không]: Tra đến mức đó luôn!!!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường lại đây, cho cưng nhào vào ngực chị đó, chị sẽ an ủi cưng.

[Đường cát trắng]: Chị à, em thích F cup, không thích màn hình phẳng.

[Sản phẩm 3 không]: ...Thằng mất dạy!!!

[Sản phẩm 3 không]: Cút đi!!!

[Đại thần bị mất ngủ]: Đường Đường đang xù lông nói chuyện thật là độc mồm a.

[Tui đang offline]: gật đầu

[Tui đang offline]: Đường Đường à, thằng tra công như vậy không được đâu, nhanh đá nó đi. Nếu cậu nghiêm túc thì nói thật là tui có quen vài người không tệ đang độc thân, muốn tìm tri kỷ của đời mình. Cậu muốn thử không?

[Đại thần bị mất ngủ]: Vậy xếp cho thằng bé đi coi mắt đi.

[Sa tổng moe moe]: = =

[Đường cát trắng]: Tui có nói là tui tự nguyện sao?!!! Rõ ràng là thằng cha xà tinh bệnh kia cường x tui có được không!!! Đã thế còn cường x những hai lần!!! Lần nào cũng lợi dụng lúc tui đang say!!!

[Sản phẩm 3 không]: Thằng cha này tra quá cỡ rồi!!!

[Sản phẩm 3 không]: vuốt vuốt

[Sản phẩm 3 không]: Đau lòng quá đi.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường à, chị nói chú nghe nè. Phương pháp tốt nhất để quên đi tình yêu cũ, chính là đi tìm tình yêu mới!

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Offline không phải vừa nói nó quen vài người sao, bảo nó giới thiệu cho chú đi, không làm bạn trai được thì làm bạn tốt cũng ổn mà.

[Đường cát trắng]: Hồi bà con!!!!!!!!!!!!!! Lão tử mới vừa nhận ra!!!!!! Lão tử chính là bị xà tinh bệnh cường x, lão tử không phải là cong!!!

[Sản phẩm 3 không]: Một lần làm thụ, cả đời làm thụ.

[Đường cát trắng]: ...

[Tui đang offline]: Mấy người kia ok rồi nha! Tối mai 8h ở quán bar OO đường XX

[Sản phẩm 3 không]: Tui đi nữa!!! Tui muốn tận mắt trông thấy gay hàng thật giá thật trong truyền thuyết!!! Tui cũng muốn đi!!!

[Tui đang offline]: Bà đi làm gì? Cho dù bà có lép thật nhưng ở dưới cửa bà vẫn là con gái có được không?

[Sản phẩm 3 không]: AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!! Dám khi dễ bà!!! Cút đi!!! Mi mới lép!!!

[Sa tổng moe moe]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Đừng nói chú Moe moe cũng bị đàn ông tra nha? Sao bữa nay toàn gõ icon mắt hai mí.

Sa Tuân quả thực rất muốn log out, đám người kia thế nhưng khuyến khích Đường Đường đi gay bar, cậu ta uống một li rượu thôi đã gục, đi tới chỗ đó không phải là muốn chết sao?

[Đường cát trắng]: Không đi, lão tử cũng không phải gay. Hơn nữa lão tử một ly đã gục, chứ không thì tên xà tinh bệnh kia làm sao thừa dịp giở trò được.

[Tui đang offline]: Chú cứ yên tâm, cái bar này an toàn lắm, không như mấy chỗ tạp nham kia đâu. Chủ quán là bạn của anh trai tui, nếu chú đi thì tui sẽ nói dùm cho, nhờ ảnh chiếu cố chú một chút.

[Đại thần bị mất ngủ]: Đang buồn thì ra ngoài giải sầu chút cũng được đó.

[Sản phẩm 3 không]: Đúng đúng, Đường Đường đừng có suy nghĩ nhiều quá. Cứ coi như bị chó cắn một cái thôi, làm người ai lại đi so đo với chó, đi ra ngoài chơi đi.

[Sa tổng moe moe]: = =

Chó...

Sa Tuân nếu không phải vì hình tượng lạnh lùng mặt than lãnh khốc anh tuấn cao lớn của mình, lúc này hẳn là đã gào thét thành tiếng, nội dung như sau:

CHÓ?!!!! TUI BÂY KHUYẾN KHÍCH ĐƯỜNG ĐƯỜNG ĐI GAY BAR ÔNG KHÔNG NÓI! CÒN BẢO ĐỪNG ĐI SO ĐO VỚI CHÓ!!! MẤY ĐÚA Ở CÔNG TY NÀO ĐÂY?! ÔNG TRỪ HẾT TIỀN LƯƠNG CHO ĐI LAU WC!!!! BÂY CÓ TIN CHỈ CẦN MỘT CÂU CỦA ÔNG THÔI LÀ CÔNG TY BÂY PHÁ SẢN KHÔNG HẢ?!!!!!!

[Sản phẩm 3 không]: Cứ vậy ha Đường Đường, còn nếu không muốn đi bar vậy tui mình đi offline không? Không chừng cứ nhìn thấy dung nhan hết như thiên thần của chị đây, cũng sẽ thẳng lại đó nha

[Đường cát trắng]: ... Tui vẫn là nên đi gay bar thôi.

[Sản phẩm 3 không]: Tại sao vậy hả Đường Đường?! Chú nói thế là có ý gì?!

[Đường cát trắng]: Ý trên mặt chữ.

[Đại thần bị mất ngủ]: Ý trên mặt chữ.

[Tui đang offline]: Ý trên mặt chữ.

[Sản phẩm 3 không]: TvT

Đường Đường tám chuyện trong nhóm QQ tới khuya, thân thể vẫn còn khó chịu, cậu nghiêng rằng nghiêng lợi mắng mỏ Sa tổng mấy lần, lại lên Tấn Giang xem, sau đó nhìn thấy bình luận của độc giả trong truyện của mình.

Độc giả còn đang ngỡ ngàng kinh hô, tổng tài công của chúng ta thế nào lại là tra công?!

Người xem 1 – [Bóp chặt trứng] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Không hề báo trước cứ thế biến tra?!!! Em không tin em không tin em không tinnnnnnnnn!!! Tác giả đại đại bán acc rồi đúng không?!!! Tác giả đại đại người mau ra đây a!!!

Người xem 2 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Tác giả cố tình viết máu chó đó hả, ghét nhất mấy đứa tra nam kiểu này này. Chị à, cho dù chị viết đam mỹ cũng đừng quên chị cũng là con gái đó, ngược đãi nữ phụ như vậy chị có thấy chị ác không? [Bình luận bị đánh giá là tiêu cực]

Người xem 3 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

[Bình luận bị đánh giá là tiêu cực]

Người xem 4 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

[Bình luận bị đánh giá là tiêu cực]

Người xem 5 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

[Bình luận bị đánh giá là tiêu cực]

Người xem 20 – [= =] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh]

Tác giả đại đại đây là có chuyện gì a?!!! Sa tổng rõ ràng mỗi ngày đều moe moe!!! Tại sao ảnh lại tự nhiên tra được?!!! Đây là tình tiết gì a?!!! Tác giả đại đại không cần a, người mau minh oan cho Sa tổng đi a!!!

Đường Đường nhìn bình luận, bĩu môi, minh oan cho Sa Tuấn sao? Minh hiện tại hận không thể cắn chết Sa Tuấn, an ủi trình tiết “đã khuất” của mình trên trời có linh thiêng, mi còn dám đòi ta minh oan cho Sa Tuấn?! Nằm mơ!

Đường Đường dứt khoát tắt máy tính đi ngủ, cậu nghĩ thầm rằng ngày mai cậu vẫn nên đi tới cái quán bar kia xem thử, tuy rằng cậu không có công, nhưng thôi coi như đi giải sầu nhân tiện kiểm tra liệu viết truyện. Ấy, mình thật sự là một tác giả tận tụy.

Ngày hôm sau Đường Đường cố ý chỉnh trang một chút, sau đó mới đi làm. Cậu vừa bước vào văn phòng, Lục Manh Manh đã bảo: “Đường Đường, có người gửi đồ gì cho em đó, chị để trên bàn em ấy.”

“A.”

Đường Đường lên tiếng, thầm nghĩ mình có đặt đồ gì đâu mà gửi? Chẳng lẽ là cốc nước sao? Nhưng hôm qua vừa mới order, cái shop kia cũng không cùng thành phố với cậu, làm sao mà nhanh vậy được? Hơn nữa, cái gói hàng để trên bàn của Đường Đường kia... vĩ đại quá đi.

Lục Manh Manh ngó qua, nhìn Đường Đường còn đang suy nghĩ, hỏi: “Chú em đặt cái gì vậy, nặng quá trời. Chị đây tốt bụng kí nhận dùm em, định đem lên mà đem không nổi luôn a, may mắn có bảo vệ ngoài cửa giúp dùm.”

Đường Đường cũng không biết là cái gì, mở ngăn bàn lấy kéo ra, cắt bằng keo, mở thùng...

....Mẹ ơi, một thùng li tách đủ các loại.

Tách cà phê, cốc thủy tinh, tách mug (1), cốc bằng gốm, cốc nhựa trong, cốc nhựa thường, cốc nước du lịch, bình giữ nhiệt, cốc chịu nhiệt, cốc nghệ thuật (2), cốc in hình hoạt họa, bình nước học sinh, bình giữ nhiệt đa năng (3), cốc hút chân không, cốc đôi tình nhân, cốc inox, cốc trà kiểu Nhật...

“Trời đất”. Lục Manh Manh trừng mắt nhìn cái thùng, “Đường Đường, em mua lắm cốc nước như thế làm gì? Chẳng lẽ em thích sưu tập li tách à?”

Đường Đường theo bản năng nhìn thoáng qua gian phòng vách kính kia. Cửa đang đóng nhưng cậu vẫn nghe thấy vài tiếng động nho nhỏ phát ra từ bên trong, hình như Sa tổng đã đến. Hôm qua cốc nước của cậu bị vỡ, chuyện này cũng chỉ có ba người biết, chắc chắn không phải Thời Minh Châu, anh ta không biết đây là cốc của cậu, như vậy người duy nhất có khả năng gửi cái thùng này đến cho cậu chỉ có... Xà tinh bệnh Sa tổng.

Nhìn cái thùng to đùng kia, Đường Đường đếm thử, tận 37 cái, quả nhiên chỉ có xà tinh bệnh tổng tài mới làm được, mua cốc nước thôi mà cũng bảnh chọe đến vậy!

Đường Đường moi cái tách mug từ trong thùng ra, cái này nhìn giống hệt như cái đã bị vỡ của cậu, nhìn trái nhìn phải một hồi, sau đó đặt lên bàn của mình. Cậu log in QQ, phát hiện có tin nhắn của Sa tổng moe moe gửi tới tới qua, lúc đó cậu đã đi ngủ rồi nên cũng không nhìn thấy.

[Sa tổng moe moe]: Có đó không?

[Sa tổng moe moe]: Kỳ thật, tôi cảm thấy cậu nên trực tiếp hỏi cái người mà cậu cho rằng đã bội bạc cậu kia.

[Sa tổng moe moe]: Mắt thấy tai nghe mới biết được chân tướng.

[Sa tổng moe moe]: Có một số việc, phải nghe chính miệng đối phương nói ra mới là sự thật.

[Sa tổng moe moe]: Không onl? Ngủ rồi sao?

[Sa tổng moe moe]: Thân thể cậu đang không thoải mái, nhớ nghỉ ngơi đàng hoàng.

[Sa tổng moe moe]: Chúc ngủ ngon.

(1) Tách mug:

mug

(2) Cốc nghệ thuật:

cn11a-720ac

(3) Bình giữ nhiệt đa năng: Nhỏ hơn bình giữ nhiệt thường, đa số dùng đựng cơm hoặc đồ ăn, có thể cho nước sôi với gạo/mì vào, đun nắp để nó tự chín.

6CE8E64F7E3EB2C301BF77A1C70FCDD6D6B7F091T11ldZFExgXXXXXXXXX!!0-itempic.jpg210x210

18. Chương 18: Tổng Tài Rất Là Khí Phách

Đường Đường đặt cốc lên bàn, nghĩ nghĩ một hồi lại mang cốc đi vào gian nước, rót một ít nước nóng. Sa tổng moe moe vẫn chưa trả lời cậu, nhưng avatar QQ lại biểu hiện là đang online, có thể do anh đang bận, nên lát sau QQ lại tự động chuyển trạng thái thành idle.

Đường Đường nghĩ, Sa tổng moe moe phỏng chừng cũng thuộc đảng công nhân viên đúng không, nhưng mà cậu ta chắc là thuộc tầng lớp đỉnh cao mất rồi chứ không như cái loại dưới đáy xã hội giống mình, không thì làm sao người ta cho cậu hân mấy cái “Ngư lôi dưới biển sâu” được.

Cửa thủy tinh lạch cạch một tiếng, mở ra. Sa Tuấn xuất hiện, mặt than không biểu tình, trong phòng làm việc nhất thời im lặng, đồng loạt quay đầu nhìn Sa tổng. Sa tổng không thèm ngó lấy một cái, anh đảo mắt, thoáng trông thấy chiếc tách được đặt trên bàn của Đường Đường, nhìn không chớp mắt, sau đó lướt vào phòng khách, có lẽ sắp phải tiếp đãi đối tác.

Đường Đường lúc đó có hơi bồn chồn, dù sao cậu và Sa tổng cũng từng có quan hệ không bình thường, tiếp theo lại phát hiện một bí mật kinh thiên động địa: Sa tổng chính là tra công chuyên đục khoét tường nhà người khác! Cậu cũng không biết sau này mình phải cư xử với anh ta như thế nào. Lạnh lùng liếc mắt? Không được không được, dù sao người ta là tổng tài đó nha, đây chính là áo cơm cha mẹ, nhưng bảo Đường Đường đi nịnh nọt xã giao cậu lại làm không nổi! Đường Đường yên lặng rũ mi xuống, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của chính mình. May mà Sa tổng cũng không biểu lộ gì, trực tiếp rời đi, điều này làm cho cậu thở phào nhẹ nhõm. Tuy vậy, trong lòng cậu lại thầm mắng mỗ, đúng là tra công chuyên nghiệp a, có thể thành thạo ứng đối không hề xấu hổ!

Sa tổng vừa đi, phòng làm việc mới chậm rãi nhộn nhịp trở lại. Có hai người ở tổ A từ cửa đi vào, nhìn thoáng qua Đường Đường, lại nhìn cái thùng để bên cạnh chân cậu. Họ trông thấy bên trong để rất nhiều li tách, lúc đi ngang qua, một người nọ cố ý đá một cái.

“Xoảng!”

Tuy rằng thanh âm không lớn lắm, nhưng cũng làm không ít nhân viên còn lại chú ý. Cao Dương lập tức bật dậy, lại bị Lục Manh Manh kéo lại, nhỏ giọng nói: “Từ từ đã, nhìn xem có cái gì bị vỡ không. Em đừng như vậy, em không biết Sa tổng của chúng ta là kỳ ba hả, nếu sau đó ngộ nhỡ em bị cái gì thì làm sao, không đáng.”

Đường Đường lại nghĩ thầm, đá đi, đá cho nát bét càng tốt, cái đó là của thằng cha Sa tổng đưa đó.

Mấy người ở tổ A nhìn thấy bọn Cao Dương cũng không dám làm gì, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn mình, cả bọn đều cất tiếng cười nhạo.

Cao Dương nói: “Em thấy bọn nó cứ sao sao ấy, có phải lại định tính kế chúng ta không vậy?”

Lục Manh Manh hừ một tiếng: “Ai biết được, tụi nó mỗi ngày đều phải giở trò tiểu nhân.”

Cao Dương: “Nhất định là lần trước cạnh tranh design brochure (1), cuối cùng trưởng phòng chọn dùng mẫu của chúng ta cho nên tụi nó không phục.”

Lục Manh Manh: “Không thể nào. Chỉ là brochure thôi mà, có gì to tát đâu.”

Ba người còn đang nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng giày cao gót thanh thúy nện trên mặt đất, sau đó, một người phụ nữ tầm 40 tuổi bước vào phòng. Bà ta mặc một bộ váy công sở, trang điểm rất đậm, lông mày bị cạo sạch, thay vào đó là đường vẽ tinh tế, môi mỏng mím chặt nhưng cũng không khó để nhìn ra nếp nhăn hai bên khóe miệng của bà ta.

Mọi người vừa thấy tổng giám tiến vào, ngay cả thở cũng không dám. Sa tổng cũng còn được yêu thích, cùng lắm thỉnh thoảng bị nhìn như sinh vật lạ mà thôi, còn nhìn thấy vị tổng giám này thì biểu tình của nhân viên cứ như nhìn thấy quỷ dạ xoa.

Vị tổng giám Đào này tuổi không nhỏ, hỏa khí mười phần, tính tình rất là hung dữ, trước kia từng mắng mấy cô bé mới vào làm đến phát khóc. Tổng giám cầm trong tay một xấp giấy cứng, giày cao gót cộp cộp bước tới, trên mặt không hề có ý cười, khóe miệng thẳng băng, vừa nhìn đã biết bà đang nổi cơn. Bà ta đi thẳng đến bàn làm việc của Đường Đường, đứng lại, không chờ cậu kịp phản ứng, bà ta đã giơ tay lên, bóp một tiếng ném thẳng xấp giấy vào mặt cậu. Giấy tráng PE tương đối sắc và nặng, bay tán loạn, xô cả vào cái cốc mới để trên bàn cậu. Đường Đường bị đánh đến ngất người, cạnh khóe mắt bị xước một đường.

Cốc nước rơi xuống đất, vỡ ngay cạnh chân của Lục Manh Manh. Lục Manh Manh hô một tiếng, dừng nói Đường Đường, ngay cả cô cũng ngất người ra. Cô nhìn thấy khóe mắt của Đường Đường bị chảy máu, ngay lập tức chạy đến, đưa khăn sạch cho Đường Đường lau.

Lục Manh Manh tức giận hỏi: “Tổng giám, ngài làm cái gì vậy?!”

Tổng giám Đào trừng Lục Mạnh Mạnh, cười lạnh: “Làm gì sao? Tôi không mời nổi cậu ta, chỉ có thể tự mình đến đây. Đường Đường, cậu chán làm ở đây rồi phải không, giỏi nhỉ, tôi gọi cậu đã 10 phút rồi mà cậu còn không thêm tới.”

Đường Đường tròn tròn mắt, “Tổng giám, ngài gọi tôi lúc nào?!”

Tổng giám Đào trả lời: “Còn muốn giả đồ sao? Vừa rồi tôi nhờ mấy người tổ A đi gọi cậu, sau đó chờ đến 10 phút đồng hồ. Cậu giỏi nhỉ, làm tôi phải đích thân đến đây cơ đấy.”

Cao Dương đứng phắt dậy, tức giận quát to, “Mấy người ở tổ A căn bản không có đến đây gọi Đường Đường!”

Tổng giám Đào nhìn Cao Dương dám lớn tiếng với mình, tiếp tục cười lạnh: “Được a, cứ cho là nhân viên tổ A không gọi cậu ta đi, vừa vặn tôi cũng muốn đi tìm các người. Lần trước công ty giao việc cho các người, các người lại làm ăn cái kiểu gì đây hả?! Tự nhìn đi!”

Bà ta nói xong, chỉ vào mấy cái brochure vương vãi đầy trên đất, nói, “Ngay cả logo của khách mà cũng làm sai?! Các cậu muốn nghỉ việc có phải không?! Có biết kinh phí in brochure tốn bao nhiêu tiền không?! Hiện tại khách hàng tức giận rồi đấy, công ty thiết kế cái kiểu gì mà cái logo thôi cũng sai! Cái này mà truyền ra ngoài thì còn mặt mũi nào mà làm ăn nữa! Còn có ai muốn làm việc với cái công ty này nữa đây!”

Đường Đường nhặt brochure lên, lật sang nhìn, nói: “Không thể nào, tôi đã kiểm tra đến mấy lần, không thể nào sai logo được.”

Tổng giám Đào cười một tiếng, “Đừng lí lẽ với tôi nữa, vô dụng thôi. Cậu không phải là tổ trưởng tổ B sao, ngay lập tức thu dọn đồ đạc rồi cút đi!”

Bà ta nói xong, lại chỉ vào Cao Dương, “Đừng tưởng rằng chỉ có thể là xong, cậu ta bị đuổi việc, còn các người bị trừ tiền lương! Brochure đã in xong rồi mà khách không chịu lấy, tiền in ấn khấu trừ vào tiền lương của các người!”

Tổng giám nói xong, đập lên giày cao gót, cộp cộp đi ra ngoài. Khẩu khí của bà ta rất nặng nề, mấy đồng sự khác nhìn thấy không dám nói lời nào, ngay cả trưởng phòng cũng bị dọa. Nhưng làm thiết kế thì kỹ nhất chính là in sai logo của khách hàng, nói thẳng ra, không có công ty nào chịu giữ lại nhân viên có sai lầm cơ bản như vậy cả...

Lục Mạnh Mạnh đổi khăn giấy, đưa cho Đường Đường áp vào chỗ bị trầy da, đừng nhìn giấy bìa có vẻ không sắc bén, nhưng quét vào da thì cũng trầy xước sâu. Cô sốt ruột nói: “Đường Đường, làm thế nào bây giờ?!”

Đường Đường nhìn brochure, “Không thể nào sai được, em rõ ràng đã kiểm tra thiết kế rất kỹ mà!”

Cao Dương tức giận mắng: “Mẹ nó! Chú còn giữ file gốc không?!”

Đường Đường một tay bịt khăn vào khóe mắt, một tay di chuột máy tính, click vài cái, mở lịch sử mạng ra. Trưởng phòng gửi file gốc cho cả tổ A và tổ B qua mạng công ty, vẫn còn lưu lại trong lịch sử. Mở file ra, quả nhiên là logo trong file gốc được gửi đã nhầm ngay từ đầu!

Trưởng phòng cũng sốt ruột, mở lịch sử của mình lên, file mà ông gửi cho tổ thiết kế là do tổng giám Đào trực tiếp gửi qua, click vào file, quả nhiên logo cũng sai nốt.

Cao Dương vỗ bàn cái rầm, “Mẹ nó! Hóa ra là do con mụ đó gửi sai file ngay từ đầu, vậy mà còn dám đến đây mắng chửi người khác! Không được, tôi không thể bỏ qua chuyện này được!!!”

Cao Dương nói xong, vừa định lao đi đã bị Đường Đường kéo lại, cậu nói: “Anh đừng đi, chẳng lẽ anh định tạt vào mặt bà sao! Bà làm sao mà chịu thừa nhận là bà đã gửi sai file chứ, lỡ anh bị liên lụy thì làm thế nào!”

Cao Dương tức giận nói: “Không được, tôi nhịn không nổi!!! Cùng lắm thì tôi nghỉ việc với chú thôi!!!”

Giọng của cậu ta rất lớn, Sa Tuấn còn chưa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng nói ồn ào của cậu ta. Anh vừa bước vào, nhất thời trong phòng làm việc đều im lặng, mấy người đang hóng chuyện lập tức rút lại, người của A tổ lại càng không dám thở mạnh. Sa Tuấn liếc mắt một cái liền trông thấy “xác” của một cái cốc đã bể tan tành.

Anh giương mắt nhìn Đường Đường, cậu đang dùng khăn chấm mí mắt, phản ứng đầu tiên của Sa Tuân là, cậu ấy khóc sao? Ngay sau đó, anh đã cảm thấy không đúng, khăn giấy có dính máu, trên mặt đất là một mảnh hỗn độn, ngoài mảnh vỡ của cốc nước ra còn có giấy tờ bay tán loạn. Sa Tuân trên mặt như cũ không có bất luận biểu tình gì, chẳng qua khí tràng càng âm trầm, cơ hồ muốn đông chết người khác.

“Xảy ra chuyện gì?”

Đường Đường còn chưa kịp nói, Cao Dương đã tức giận kể lại chuyện ban nãy cho anh nghe, cô nàng Lục Manh Manh cũng hòa vào, nói tổng giám Đào kia là dựa vào quan hệ, chồng là chủ của cái xí nghiệp gì gì đó không biết, nhưng quen biết rất rộng, nếu không thì mục tổng giám khốn kiếp kia làm sao có thể an ổn ngồi trên cái ghế đó lâu đến thế được.

Những ông chủ khác, nếu nghe thấy chuyện một nhân viên bình thường và một tổng giám có quan hệ xích mích với nhau, không cần nghĩ cũng biết người ta sẽ thiên vị ai. Chỉ tiếc, Sa Tuân không là ông chủ bình thường, mà là một ông chủ bị dở hơi! Xà tinh bệnh tổng tài không có thích bị khó chịu!

Sa Tuân nghe xong, không nói chuyện, chỉ có điều sắc mặt đen thui, thoát nhìn rất là không cao hứng. Anh dùng ngón trỏ gõ gõ bàn của Đường Đường, rất súc tích nói đúng bốn chữ: “Cậu đi theo tôi.”

Anh nói xong liền mở cửa văn phòng đi vào, Đường Đường không tình nguyện đi theo, còn quay đầu lại nhìn Cao Dương cùng Lục Manh Manh, ý bảo họ yên tâm.

Sa tổng: “Đóng cửa.”

Đường Đường: “...”

Cậu nghĩ thầm rằng, tôi thật sự không muốn đóng cửa a, mỗi lần vào phòng anh anh đều nói câu đó! Lúc trước chưa có chuyện gì thì không sao, còn bây giờ á...

“A.”

Cậu lúng túng đưa tay đóng cửa lại, thời điểm cửa thủy tinh khép lại, cậu bỗng cảm thấy cục hoa của mình căng thẳng...

Sa tổng ngồi xuống, chỉ vào trong phòng nghỉ, “Lấy cái hộp y tế lần trước dùng ra đây, biết chỗ rồi đúng không.”

Đường Đường nuốt nước miếng, anh đừng có nói chuyện như kiểu chúng ta rất thân thiết có được không!

Thấy Đường Đường đứng im không động, Sa tổng hắt cằm, ý bảo cậu mau đi vào trong, sắc mặt như cũ rất lạnh lùng. Đường Đường không cốt khí lại nuốt nước miếng, nhận mệnh đi vào lấy hộp y tế.

Đường Đường quen thuộc tìm hộp thuốc đem ra, vừa lúc nghe thấy Sa tổng gọi điện thoại nội tuyến.

Sa tổng: “Bảo phòng hành chính tra lịch sử mạng công ty của Đào Gia cho tôi. Kiểm tra cái file của hạng mục thiết kế brochure cho khách ấy, xem logo trong file với logo trong brochure đã in có giống nhau không. Cho cậu 5 phút. Không cần đưa cho tôi, tra xong nếu đúng như tôi bảo thì nói phòng nhân sự đuổi việc Đào Gia đi.”

Đường Đường chút xiu nữa là đánh rơi hộp y tế. Tổng tài thật sự rất là khí phách a! Quá đã!

Chẳng qua, tổng tài còn chưa nói hết câu sau...

Sa tổng: “Tìm cho tôi hai luật sư nữa... Không, lấy danh nghĩa cá nhân, Đường Đường muốn khởi tố Đào Gia ác ý đã thương người.”

“...” Từ từ!!!

Đường Đường nháy mắt liền vỡ nát, Sa tổng hình như khí phách quá mức cần thiết, giúp mình lấy lại công đạo cũng đã đủ lắm rồi, còn chuyện ác ý đã thương người... hay là... thôi bỏ đi...

Đường Đường còn chưa kịp bày ra tư thế tay Nhĩ Khang (2), Sa tổng đã rất là quyết đoán cúp điện thoại. Anh giương mắt nhìn Đường Đường, nhú nhú mày, tựa hồ cảm thấy vết thương ở khóe mắt cậu nhìn thật chứng mắt, sau đó, Sa tổng đặc biệt có khí tràng mà đưa tay lên ngoắc ngoắc.

Đường Đường trong lòng oán thầm, bộ coi cậu là sủng vật sao?! Chỉ cần ngoắc ngón tay là cậu sẽ nghe lời mà lạch bạch chạy tới sao?! Cậu là đàn ông, một người đàn ông rất có cốt khí! Không phải là người mà gọi là đến đuổi là đi!

Sa tổng: “Lại đây, tôi dán băng cho.”

Sau đó, Đường Đường nghe lời đi tới...

(1) Brochure: Bản gốc là “ ” – Tam chiết khấu, vì brochure thường gấp lại làm 3 như thế này. Dịch nghĩa của brochure hơi khó, nhưng nôm na là nó tương tự như tờ quảng cáo, giới thiệu, có thể là quảng bá cho công ty hoặc tour du lịch.

20081121152600353

(2) Tư thế tay Nhĩ Khang: “Thiếu hiệp! Yamete!”

460

19. Chương 19: Tổng Tài Bị Hiểu Lầm

Đường Đường nghe lời đi qua.

Sa tổng lấy một miếng băng keo cá nhân từ hộp thuốc ra, vừa định xé vỏ thì đã bị Đường Đường cản lại: “A! Khoan đã!”

Đường Đường nghĩ thầm, tan làm mình còn có hẹn, đi quẩy bar mà trên mặt dán băng keo thì còn ra cái thể thống gì nữa.

Sa tổng nhướn mày.

Đường Đường cười gượng: “Vết thương nhỏ thôi ấy mà, không cần dán băng keo đâu, tôi bôi ít thuốc là được.”

Sa tổng lại nhú mày, Đường Đường tại sao cứ phải rối rắm như thế, anh có thể không biết sao, chuyện cậu ấy muốn đi bar ngày hôm qua còn được cả đám tám đến ngất trời trong nhóm chat. Tuy vậy, Sa tổng cũng không phản bác cậu, anh trả lời: “Cũng được, dán băng lâu lành lắm, vậy đến đây bôi thuốc.”

Anh nói xong, động tác cực kỳ tao nhã thả băng keo vào hộp thuốc, sau đó móc ra một lọ thuốc tím.

Đường Đường: “...”

Nội tâm của Đường Đường bắt đầu gào thét, nội dung như sau:

AAAAAAAAAAAAAAAAA!!! XÀ TINH BỆNH TRA CÔNG NHẤT ĐỊNH LÀ CỐ Ý ĐÚNG KHÔNG! MẶT KHÔNG DÁN BĂNG KEO MÀ TRÉT MỘT ĐỒNG THUỐC TÍM LỊM NHƯ THẾ THÌ MÌNH LÀM SAO DÁM ĐI RA NGOÀI GẶP NGƯỜI NỮA ĐÂY?!!!

Sa tổng muốn đi lấy bông gòn, Đường Đường đã nhanh tay lẹ mắt đè tay anh lại, cười gượng nói: “Haha-haha...Phiền Sa tổng quá rồi, tôi vẫn là nên dán băng keo đi thôi...Tôi..tôi tự dán.”

Lúc ra khỏi cửa, Đường Đường mặt đỏ hồng, ngay lập tức làm Lục Manh Manh cùng Cao Dương nhanh chóng vây quanh cậu.

Lục Manh Manh nói: “Ai nha Đường Đường! Sa tổng đưa băng keo cho chú sao? Sa tổng thật dịu dàng a! Còn vụ kia thế nào, anh có nói gì chú không?!”

Đường Đường lắc lắc đầu, “Sa tổng bảo đặc trợ Ngô đi xác minh rồi.”

Cao Dương lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng sau đó cậu ta lại kỳ quái hỏi: “Đường Đường, sao mặt chú đỏ au vậy, trong người không thoải mái hở?”

Đường Đường nhanh chóng lắc đầu, kỳ thật không phải là cậu không thoải mái, mà là lúc này xà tinh bệnh tổng tài dán băng cho cậu, cả người anh đều dựa vào rất gần cậu. Lúc cảm thấy hơi thở ấm áp của người kia phả vào mặt mình, tim bỗng dưng đập thành thịch! Đặc biệt không được tự nhiên!

Đặc trợ Ngô hiệu suất rất cao, phòng nhân sự nhanh chóng gửi báo cáo điều tra qua, kết quả đúng là tổng giám Đào gửi nhầm file, gửi xong không kiểm tra nên cũng không biết chính mình đã chuyển sai file, sau đó chạy đi quát tháo tổ B. Lúc bộ phận nhân sự thông báo cho tổng giám Đào xuống kết toán tiền lương, bà ta sợ đến mức choáng váng, sau đó còn đi dây dưa náo loạn một trận. Mới đầu, bà ta nói là bà ta bị Đường Đường hãm hại, cậu đã chỉnh sửa lịch sử mạng nội bộ công ty trong máy của bà ta, bắt quá cái này đòi hỏi một kỹ thuật cao siêu, Đường Đường là nhân viên thiết kế, không phải hacker. Sau đó nữa, tổng giám Đào còn hét lên: “Chồng tôi là XXX đó!!! Tại sao các người dám sa thải tôi hả?!”

Nghe thấy thế, nhân viên của bộ phận nhân sự đều sôi nổi lắc đầu tỏ vẻ nuối tiếc. Ở cái công ty này, bố mi hoặc chồng mi có vĩ đại đến đâu cũng vô dụng, bố chỉ có thể có một, chồng có thể có vài đứa, cho dù đúng là chồng của tổng giám Đào cũng lợi hại, nhưng ổng có lợi hại được như bố của Sa tổng không?

Nhân viên ở đây cũng biết cái vị Sa tổng mới tới này của bọn họ rất hẹp hòi, căn bản không chấp nhận bản thân mình bị khó chịu. Rất nhiều những lỗi nhỏ chỉ như lông gà vỏ tỏi cũng đòi trừ tiền lương người ta, nhưng cũng không ai dám phản bác.

Cao Dương trông thấy thông báo bật ra từ website công ty, nói tổng giám Đào đã từ chức, coi như đã cho bà ta chút mặt mũi. Cậu sung sướng cười nói: “Chút về đi ăn cơm không, anh khao nhé?”

Đường Đường trả lời: “Hôm nay em có hẹn mất rồi.”

Lục Manh Manh ánh mắt sáng như đèn pha, “Lại có hẹn? Xem mắt tiếp hả?”

Đường Đường cười gượng không nói chuyện.

Trước khi tan tầm 30 phút, Sa tổng bước ra khỏi văn phòng, đặc trợ Ngô đi phía sau, tay ôm một cái cặp đựng laptop, theo Sa tổng vào thang máy. Mọi người trông thấy, còn tưởng Sa tổng phải đi ra ngoài bàn công chuyện. Làm tổng tài thật bận rộn a.

Kỳ thật Sa Tuấn phải đi quán bar a...

Nếu Sa tổng đã biết Đường Đường muốn đi bar nào, đương nhiên anh không thể không đi cấm cọc. Hôm nay công việc của anh hơi nhiều, anh vẫn chưa xử lý xong bèn bảo đặc trợ Ngô mang theo laptop, vào bar rồi làm tiếp, đúng là thật bận rộn.

Sa Tuấn mới vừa vào quán bar, anh đã thấy Thời Minh Châu đang ngồi ở trên ghế salon, hai bên đều có hai người nam trẻ tuổi đang dựa sát vào, bộ dáng như một hoa hoa công tử. Thời Minh Châu mất sắc, liếc mắt một cái cũng trông thấy Sa Tuấn, lập tức đứng lên, “Ồ, Sa tổng! Ngọn gió nào đã thổi em đến đây vậy ta? Sa tổng bình thường đâu có thích đến mấy chỗ như thế này đâu. Haha, hay là em biết anh ở đây nên mới đến tìm anh? Cảm động quá đi a, không ngờ em lại đối với anh tình sâu tựa biển...”

Sa tổng: “...”

Sa Tuấn không thềm để ý đến anh ta, trực tiếp đi thẳng vào trong, tìm một chỗ yên tĩnh ngồi xuống, bảo đặc trợ Ngô lấy máy tính ra. Thời Minh Châu cũng không chê chán, chạy đến đây dựa vào bên cạnh đặc trợ Ngô, nhìn cậu từ trên xuống dưới. Sau đó, anh ta nở một nụ cười mê người khêu gợi, nói, “Chào em, lâu quá không gặp.”

Nói xong, anh ta vươn tay ra.

Đặc trợ Ngô đẩy đẩy kính mắt, cậu cũng không bắt tay với anh ta, chỉ nở một nụ cười xã giao tiêu chuẩn, “Thời tổng, thật ngại quá, chúng ta mới gặp nhau sáng nay.”

Thời Minh Châu: “...”

Sa Tuấn thâm ý liếc nhìn Thời Minh Châu, sau đó cầm số tay của đặc trợ Ngô lên, mở ra, viết một dãy số điện thoại vào rồi đưa cho cậu.

Sa tổng: “Đây là số điện thoại của bố anh ta, nếu anh ta dám quấy rối *** cậu thì cậu cứ gọi điện thoại méc ông là được.”

Thời Minh Châu: “...”

Đặc trợ Ngô: “...Vâng, thưa Sa tổng.”

Sa tổng mở laptop ra, vào QQ. Nhóm “Sắp sửa trở thành đại thần của chúng ta” đang rất là náo nhiệt, bọn họ còn đang tính xem Đường Đường rốt cuộc có đến quán bar đó hay không, nếu đi thì chắc giờ này đã tới, không biết có điểm ngộ nào hay không.

Sa Tuân vừa chỉnh lý bảng biểu vừa nhìn đối thoại trong nhóm, Đường Đường là lần đầu tiên đi bar, cảm thấy hồi hộp nên cậu ấy nhất định sẽ liên tục báo cáo cho đồng bọn. Quả nhiên, Đường Đường rất nhanh liền online.

[Đường cát trắng]: Tui sắp tới rồi.

[Sản phẩm 3 không]:!!!!!!!!!!!!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!!

[Sản phẩm 3 không]: Hiu hiu hiu, tiểu bạch thụ Đường Đường đáng yêu của chị vậy mà sắp bán thân rồi, hiu hiu hiu cảm giác như con trai lớn rồi không thể giữ trong nhà nữa ý...

[Đại thần bị mất ngủ]: ...

[Đường cát trắng]: = =

[Tui đang offline]: Đường Đường đừng có sợ nha, quán này không có giống mấy cái bar tạp nham kia đâu, yên tâm!

[Đường cát trắng]: Ai sợ! Lão tử mới không sợ!

[Đường cát trắng]: Không sợ!

[Đường cát trắng]: Không có sợ!

[Sản phẩm 3 không]: Nói liên tục ba lần không sợ...

[Sản phẩm 3 không]: Có thể thấy được Đường Đường đã sợ tới cực điểm [Đường cát trắng]: ...

[Đường cát trắng]: Tới nơi rồi, tui không nói nữa.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!!

[Sản phẩm 3 không]: Có gì nhớ kể liền nha!!!

[Sản phẩm 3 không]: Thấy trai đẹp nhớ chụp hình!!!

Sa Tuân im lặng nhìn mọi người nói chuyện, đến khúc Đường Đường bảo rằng cậu sắp tới, kỳ thật, anh cũng có cảm thấy hồi hộp một chút.

Hai người lúc này cũng đi theo Thời Minh Châu, bọn họ vừa nhìn thấy Sa tổng, ánh mắt nhất thời sáng như đèn pha, thấy Thời Minh Châu tỉnh queo đặt mông ngồi bên cạnh đặc trợ Ngô tán tỉnh, hai người nam kia lớn mật, cũng chuẩn bị lao vào tán tỉnh Sa Tuân.

Bọn họ nhìn thấy bộ dáng lạnh như băng của Sa Tuân, nghĩ chắc anh cũng sẽ không thèm đáp lại bọn họ, nhưng nói không chừng anh là một người muện tao, bề ngoài cứng rắn lãnh đạm, nhưng lúc beep lại rất là lợi hại!!!

Đúng vậy, Sa tổng cho dù không thân thể không bối cảnh, chỉ dựa vào cái mặt đẹp trai đến mức nhân thân cộng phần cộng thêm vẻ cấm dục mê người kia cũng đủ hút biết bao nhiêu là fan! Mấy người không biết có bao nhiêu kẻ cả nam lẫn nữ muốn trèo lên giường Sa tổng đâu!

Một người đàn ông trong tay nâng hai chiếc cốc chân cao tiến đến, cười tủm tỉm nhìn Sa tổng, “Vị tiên sinh này, tôi mời anh một li có được không?”

Sa tổng ngay cả đầu cũng không thềm ngẩng lên, người kia hừ nhẹ một tiếng, cốc rượu trong tay nghiêng đi, rượu trào ra, rót lên áo khoác của Sa tổng. Sa tổng lập tức nhú mi, anh là cuồng sạch sẽ có được không!

Nam nhân giả bộ kinh ngạc, sau đó luống cuống tay chân phủ phủ trên người Sa tổng, nhân cơ hội ăn đậu hũ, mồm nói: “Ngại quá, xin lỗi anh, tôi rất xin lỗi! Tôi không phải cố ý đâu, để tôi lau cho anh.”

Sa Tuân không thềm để ý đến anh ta, anh rất không vui, âm trầm bước vào wc.

Sa Tuân mới vừa đi, Đường Đường cũng nhắn tin cho nhóm chat biết mình đã đến nơi. Sa Tuân vừa đi toilet, Thời Minh Châu lập tức liền ưỡn mặt tranh thủ đi thông đồng đặc trợ Ngô, đặc trợ Ngô rất muốn đi theo giúp Sa tổng xử lý vết ố trên áo nhưng cứ bị Thời Minh Châu cản lại.

Đường Đường vừa bước vào quán bar đã trông thấy cái bản mặt nhăn nhó lỗ mãng của Thời Minh Châu. Trong lòng cậu vẫn luôn nghĩ Thời Minh Châu và Sa tổng là gian phu *** phụ chuyên đào tường nhà người khác, cho nên cậu vừa nhìn thấy Thời Minh Châu đã cảm thấy trên mặt anh ta có viết bốn chữ: Không biết xấu hổ!

Đường Đường rất muốn về nhà, dù sao nơi này cũng là gay bar, lão tổng người ta có tiền, muốn cong cở nào cũng được, công nhân quèn như mình mà bị phát hiện có khi bị đuổi việc như chơi!

Cậu nào biết Thời Minh Châu cũng nhìn thấy cậu, anh lập tức cười tủm tỉm, ô, là cái nhóc eo nhỏ mặc âu phục kia, người trong lòng của Sa tổng đây mà.

Thời Minh Châu vẫy vẫy tay, “Nè nè, bên này nè!”

Đường Đường trên mặt nhất thời một đồng hắc tuyến, đành phải kiên trì đi qua, cười gượng: “Thời tổng, trùng hợp quá a.”

Thời Minh Châu nói: “Đúng vậy đúng vậy, cậu đến đây tìm Sa tổng hở?”

Đường Đường kinh ngạc, sau đó lập tức nghiêng răng nghiêng lợi, quả nhiên là gian phu *** phụ, ngay cả đi bar mà cũng đi chung. Thôi thì dù sao đây cũng là gay bar, chắc hai người này tới đây đi chơi thôi.

Thời Minh Châu kéo cậu ngồi xuống, cười tủm tỉm nói: “Đúng lúc lắm, lát nữa Sa tổng mời khách để tôi gọi rượu quý cho cậu nếm thử nha, chúng ta phải cạ với nhau mấy li, cậu đừng từ chối đó!”

Đường Đường nhanh chóng xua tay, đừng nói là rượu quý, rượu cạ cũng không được! Chỉ cần là rượu, ngay cả rượu gạo cậu uống một li thôi thì cũng say bét nhè! Nhưng cậu còn chưa kịp nói gì, đã trông thấy chiếc laptop đặt bên cạnh Thời Minh Châu.

Laptop đang mở, màn hình còn sáng trưng, phía trên còn hiện ra mấy cái bảng biểu. Đường Đường là chỉ là công nhân quèn, bản thiết kế thì còn được, bảng biểu thì cậu xin chào thua, nhưng cái này không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, trên màn hình cũng mở một cái cửa sổ QQ, trên đề: Nhóm [Sắp sửa trở thành đại thần của chúng ta]

Con trỏ vừa lúc dừng ở icon QQ nên avt cũng bị bật lên, tên là... Sa tổng moe moe!!!

Đường Đường nháy mắt trong lòng gào thét, giống như có một ngàn con thảo nê mã đang điên cuồng chạy qua. Hóa ra Sa tổng moe moe quả thật là nam, lại còn là đại gia, hơn nữa còn là một thằng đại gia không biết xấu hổ!!!

SA TỔNG MOE MOE = THỜI MINH CHÂU!!!

Đường Đường cũng không biết đây là laptop của Sa Tuân, cậu thấy Thời Minh Châu ngồi ở bên cạnh bên thuận lý thành chương cho đó là laptop của anh ta. Đường Đường nhất thời đứng ngồi không yên, bật dậy nói, “Ngại quá, tôi có việc đột xuất, đi trước!”

Thời Minh Châu: “...”

Thời Minh Châu còn đang buồn bực, sao Đường Đường giống như bị kim châm ấy. Đường Đường chân trước vừa đi, Sa Tuân đã chân sau bước ra.

Thời Minh Châu: “Mới nãy bảo bối của chú em có đến đây đó.”

Sa tổng: “Mới nãy? Đâu?”

Thời Minh Châu: “Đi rồi, đột nhiên bỏ chạy.”

Sa tổng nguy hiểm nheo mắt, Thời Minh Châu nhanh chóng xua tay thanh minh.

“Anh vô tội mà! Người của em anh tuyệt đối không dám động! Thật đó! Lúc cậu ấy còn ở đây anh ngồi im thìn thít luôn!”

“...”

Đường Đường chạy như điên lao ra khỏi quán bar, bắt xe về nhà, bật máy tính lên vào QQ, tìm tên Sa tổng moe moe trong danh sách bạn tốt. Quá tốt, đối phương còn đang online, Đường Đường quyết đoán chính nghĩa nghĩ, kết hôn xong lại đi thông đồng với em rể của mình, đi chết đi! Cút khỏi giang hồ đi!

Sau đó, cậu kéo chuột.

Kéo thẳng Sa Tuân vào sổ đen.

20. Chương 20: Tổng Tài Thật Suất Khí

Sa Tuân không hiểu sao anh lại bị Đường Đường kéo vào danh sách đen, trong lòng căng thẳng. Anh còn tưởng rằng anh bị phát hiện rồi, cho nên cậu ấy nhất thời sinh khí, kéo QQ anh vào sổ đen. Sa Tuân vừa định lên nhóm chat pm Đường Đường, nhưng vừa lên thì phát hiện ra mình cũng bị đá ra ngoài. Đây không phải là lần đầu tiên Sa Tuân bị kick, hồi trước ở cái nhóm “Hảo cơ hữu, ahihi” cũng y chang.

Sa Tuân: “...”

Hôm nay là một ngày rất đặc biệt, áp khí ở công ty rất thấp, thấp đến mức làm mấy nhân viên không dám lớn tiếng nói chuyện, ngay cả thờ cũng không dám, sợ bị tổng tài đại nhân đang áp khí thấp lời ra làm pháo hôi. Về phần Sa tổng tại sao lại áp khí thấp cũng không ai biết.

Vừa lúc Đường Đường cũng đang bực bội, cậu hồn nhiên không biết là mình đã kéo Sa Tuân vào danh sách đen, lại còn đá anh ra khỏi nhóm. Cậu cứ tưởng người bên kia chính là hoa hoa công tử Thời Minh Châu. Nhưng sau khi cậu làm xong tất cả mọi việc trên, trong lòng lại không hề cảm thấy thoải mái.

Tại sao chứ, rõ ràng Sa tổng moe moe trên mạng đâu có đáng ghét như vậy, ngược lại thì đúng hơn. Sa tổng moe moe không chỉ cộng thưởng cho cậu, lại còn là fan trung thành của cậu. Anh ấy bình thường cũng rất dịu dàng, không nóng không lạnh, nguyện ý nghe cậu cầu nhàu chửi rửa xà tinh bệnh thủ trưởng...

Đường Đường từng suy nghĩ rất nhiều về bộ dáng của Sa tổng moe moe, thậm chí còn cho anh ấy chắc sẽ giống giống như tổng tài dõ hơi của mình, nhưng cậu không nghĩ tới anh lại là cái thằng cặn bã kia!

Đường Đường tâm tình không tốt, ai hỏi gì cũng lạnh lùng không muốn đáp, hai đứa ngố Lục Mạnh Mạnh cùng Cao Dương ngược lại không phát hiện, như trước nói chuyện với nhau ồn ào náo nhiệt.

Sa Tuân vắt chân ngồi ở trước bàn làm việc, ngón trỏ có quy luật gõ lên mặt bàn, đây là biểu hiện của việc Sa tổng đang khó chịu.

Anh click click chuột, đổi “Sa tổng moe moe” trở về “Sa Tuân”, sau đó kéo “Mẫu thân đại nhân” từ danh sách đen ra. QQ tự động gửi đi tin nhắn của hệ thống.

[Chúng ta bây giờ là bạn tốt, mau tới nói chuyện phiếm đi]

[Mẫu thân đại nhân]:!!!!!!!

[Mẫu thân đại nhân]: Thằng nhóc kia!!!

[Mẫu thân đại nhân]: Rốt cục mi cũng kéo ta ra! Mi dám bỏ mẹ của mi vào sổ đen hả?!!!

[Sa Tuân]: ...

[Mẫu thân đại nhân]: Con yêu, kéo vào rồi lại kéo ra, này không giống phong cách của con a!

[Sa Tuân]: Mẹ nói nhiều quá, con phiền.

[Mẫu thân đại nhân]:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Mẫu thân đại nhân]: Ta đây liền nói cho tới khi mi chết đuối trong nước miếng luôn!!!

[Mẫu thân đại nhân]:!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

[Mẫu thân đại nhân]: Thế nào! Chết đuối chưa?! Sợ chưa?!

[Sa Tuân]: = =

[Sa Tuân]: Bởi vì con mới biết được bị người kéo nick vào danh sách đen rất là khó chịu.

[Mẫu thân đại nhân]: Hả?! Con trai!!! Đứa nào?!!! Là đứa nào dám kéo nick con của mẹ vào danh sách đen?! Con mau nói cho mẹ nghe đi! Con quên là chị hai con học IT sao! Nói đi con, mẹ bảo chị báo thù cho con!!!

[Sa Tuân]: ...

[Mẫu thân đại nhân]: Làm sao vậy! Cái dấu chấm lửng của con làm mẹ sợ!

[Sa Tuân]: Con dâu của mẹ.

[Mẫu thân đại nhân]: AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!

[Mẫu thân đại nhân]: HAI ĐỨA BÂY CHIA TAY?!!!

[Mẫu thân đại nhân]: Nhất định là do mi đi trèo tường đúng không?! Làm cho Tiểu Đường Đường buồn có đúng không hả!!! Ta nói cho mi biết, mi nếu dám chia tay với Đường Đường ta sẽ bỏ nhà ra đi!!!

[Sa Tuân]: = =

[Sa Tuân]: Nghĩ cách giúp con, nếu không con lại kéo mẹ.

[Mẫu thân đại nhân]: Đừng mà đừng mà o()o

[Mẫu thân đại nhân]: Mẹ sai rồi còn không được sao Tuân Tuân ngoan[Sa Tuân]: Làm sao bây giờ?

[Mẫu thân đại nhân]: AAAAAAAA hai đứa chia tay thật hả?! Đừng mà!

[Sa Tuân]: = =

[Mẫu thân đại nhân]: Đừng kéo! Đừng kéo nha! Mẹ giúp con là được chứ gì!

[Mẫu thân đại nhân]: Rốt cuộc hai đứa làm sao a?

Sa Tuân ngắn gọn kể lại cho mẫu thân đại nhân nghe, đều là do Thời Minh Châu không giữ miệng nói bừa, kết quả không cẩn thận để Đường Đường nghe thấy được, sau đó cậu ấy đơn thuần tin là thật.

[Mẫu thân đại nhân]: Minh Châu về rồi sao????? Minh Châu về sao con không dắt nó về nhà ăn cơm, mẹ rất nhớ Minh Châu nhaaaaaa o()o

[Sa Tuân]: ...

[Sa Tuân]: Mẹ.

[Mẫu thân đại nhân]: Sao con[Sa Tuân]: Rốt cuộc mẹ là mẹ của ai?

[Mẫu thân đại nhân]: ...

[Mẫu thân đại nhân]: Rồi rồi, mẹ thật lòng thích đứa nhỏ này, là do chị cả con chương mắt nó đầy thôi. Nhưng cũng tại mẹ không tốt, nhất quyết ép chị của con liên hôn với Thời gia, nếu không hai đứa nó cũng không mâu thuẫn đến mức ly hôn.

[Sa Tuân]: ...Mẹ à, mẹ cảm thấy Minh Châu tốt ở chỗ nào?

[Mẫu thân đại nhân]: Đẹp trai o()o

[Sa Tuân]: = = Không phải cái đó.

[Mẫu thân đại nhân]: Bàn chính sự này! Con à con chả biết nói ngọt gì cả, còn muốn theo đuổi được Tiểu Đường Đường sao a? Con nếu thật sự thích Đường Đường, muốn ở với nó cả đời. Người với người đương nhiên cũng có lúc cãi vã, nam nữ còn liên tục đòi ly hôn, hai đứa con đều là nam, khó khăn lại càng nhiều hơn.

[Mẫu thân đại nhân]: Tại sao Tiểu Đường lại ngay lập tức tin tưởng lời nói của Minh Châu, đó là bởi vì con chưa cho nó cảm giác an toàn! Cảm giác an toàn của đàn ông rất là quan trọng!!! Rảnh rồi phải kéo Tiểu Đường Đường đi ăn một bữa cơm a, biểu lộ tình cảm a, làm thằng bé có cảm giác an toàn a con trai[Sa Tuân]: Vậy lúc ở bên cạnh bố, mẹ cũng cảm thấy rất an toàn sao?

[Mẫu thân đại nhân]: Đúng vậy đúng vậy, ở bên cạnh tiền của ông mẹ cảm thấy rất an toàn[Sa Tuân]: ...

Sa Tuân nghĩ nghĩ, anh còn chưa biểu lộ tình cảm với Đường Đường, đừng nói chi là cảm giác an toàn. Nhưng Sa Tuân lại cảm thấy, rõ ràng là Đường Đường thăm mền anh trước, còn dựa theo hình tượng của anh để tạo nhân vật viết tiểu thuyết, không phải anh đang phối hợp diễn theo truyện của cậu ấy hay sao?

Ai cũng nói tiểu thuyết cách rất xa so với hiện thực, nhưng anh luôn cảm thấy Đường Đường viết thân phận của tiểu thụ thăm thương như vậy, cậu ấy ngoài đời nhất định cũng bị đối xử rất tệ bạc, cho nên anh luôn diễn theo tình tiết trong tiểu thuyết của Đường Đường. Sa Tuân cho rằng, nếu Đường Đường thích mình trước thì cậu ấy phải thổ lộ trước chứ?

Kỳ thật, Sa tổng à...

Dở hơi là một căn bệnh rất nghiêm trọng, phải trị!

Nhưng quả thật đi ăn cơm và biểu lộ tình cảm rất quan trọng, Sa tổng là người làm việc với phong cách sấm rền gió cuốn, chưa bao giờ dây dưa dài dòng, vì thế anh ngay lập tức quyết định, hôm nay đi làm về sẽ dẫn Đường Đường đi ăn cơm.

Tan tầm, tất cả mọi người một khắc cũng không chậm trễ, lao ra khỏi văn phòng sung sướng về nhà. Cao Dương muốn rủ Đường Đường đi ăn cơm, nhưng hôm nay tâm tình của cậu không tốt, vừa hết giờ đã bỏ chạy, Cao Dương cũng đuổi theo không kịp.

Đường Đường vừa ra khỏi cao ốc, mới bước được hai bước chợt nghe thấy có người gọi tên mình.

Cậu vừa ngẩng đầu lên, cả người đều ngây ngẩn.

Một phụ nữ hơn 40 tuổi đang đứng ở vỉa hè bên kia đường, đeo trang sức trang nhã, trong tay còn cầm một chiếc túi nhỏ, khi mỉm cười, khóe mắt bà hằn rõ những nếp nhăn.

“Đường Đường! Con về rồi sao, dì chờ con ở đây lâu lắm rồi!”

Đường Đường nhìn nữ nhân, vẻ mặt vừa phức tạp vừa có chút cao hứng, sau đó cậu mới lên tiếng: “Dì, sao dì lại đến đây?”

Vương Tuệ buồn cười, đặc biệt ân cần nói: “Dì rất nhớ con, muốn rủ con đi ăn cơm. Đi thôi con, đi ăn với dì.”

Vương Tuệ chính là dì của Đường Đường, năm đó khi cha mẹ cậu ly hôn, không có ai muốn cưu mang cậu. Mẹ cậu gả cho người khác, nói không tiện, bố cậu bận công tác, nói không tiện, cuối cùng ném cậu cho người dì này.

Vương Tuệ cũng không thân thiết với Đường Đường là bao, trong nhà mọc ra thêm một đứa ăn không ngồi rồi, có ai mà vui cho nổi. Lúc ấy Đường Đường ở nhà Vương Tuệ chưa được nửa tháng, bà ta đã lấy cớ con mình sắp thi tốt nghiệp, cần phải yên tĩnh học bài, sau đó đuổi cậu đi.

Nhưng Đường Đường dù sao cũng từng được bà ta nuôi nấng một thời gian, sau khi tìm được công việc cũng mấy lần gửi tiền về nhà cho bà. Nhưng sau đó bà ta lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu, Đường Đường chủ động gọi điện thoại, muốn sang nhà bà nói một tiếng cảm ơn, nhưng Vương Tuệ lại sợ Đường Đường

đến rồi sẽ ở lì trong nhà mình, trong điện thoại liên tục nói cậu không cần đến, chăm chỉ làm ăn, kiếm được tiền thì tốt rồi.

Lúc ấy, Đường Đường đã nghĩ rằng, ngay cả bố mẹ ruột của cậu còn không muốn nuôi dưỡng cậu, vậy thì cậu trông mong được gì ở người dì họ xa này cơ chứ. Sau đó, Vương Tuệ cũng không liên lạc với Đường Đường nữa.

Đường Đường không nghĩ tới Vương Tuệ lại đột nhiên muốn tìm cậu.

Vương Tuệ dẫn Đường Đường đến một tiệm ăn Trung Hoa chuyên bán mì và lẩu. Tiệm ăn rất nhỏ, bàn ghế kê cao kê thấp, phía trên còn dính đầy dầu mỡ. Hai người ngồi xuống, gọi một chén mì nhỏ rồi ăn. Vương Tuệ nhìn giá đồ uống trong thực đơn than thở: “Ai nha sao nước ở đây mắc vậy. Nếu con muốn uống thì chờ lát nữa đi ra ngoài dì mua cho con a.”

Đường Đường lắc lắc đầu.

Vương Tuệ buồn cười, nói: “Đường Đường, công việc của con thế nào? Dì nghe nói công ty của con rất được, công ty mẹ là thuộc Sa thị đúng không. Tuyệt quá a, tiền lương của con chắc cũng nhiều ha?”

Công ty này quả thật danh tiếng không tồi, bắt quá cậu cũng chỉ mới tốt nghiệp, làm việc cũng chưa được bao lâu, tiền lương cũng không nhiều lắm, hồi trước cậu gọi điện thoại cho Vương Tuệ cũng không đề cập qua. Vương Tuệ thế nhưng lại bắt đầu nói bóng nói gió: “Ai nha, cái này... Đường Đường đi làm còn gửi tiền về cho nhà dì, dì rất vui. Con cũng biết, lúc con học đại học không phải là dì không muốn lo cho con, mà là dì thật sự không có năng lực đó. Chú con làm việc vất vả, đi sớm về khuya, lúc đó em trai con cũng chuẩn bị thi...Em con gần đây không được khỏe, bị bệnh nên phải mổ, tuy rằng không nghiêm trọng lắm, nhưng mà phải đóng viện phí a...”

Đường Đường nghe đến đây, đã hiểu ra. Hóa ra đến đây là muốn moi tiền mình.

Trong lòng cậu giờ đây cũng không biết là tư vị gì, vốn còn tưởng rằng dì ấy thật sự nhớ mình nên mới đến đây. Cậu không ngờ bà ta lại đến đây vì tiền, một chút tình cảm còn sót lại nhất thời tan biến, ruột gan cũng lạnh buốt.

Còn không chờ cậu thương cảm đủ, đã nhìn thấy một người đàn ông mặc âu phục mang giày da bước vào trong tiệm ăn. Người đàn ông tướng mạo anh tuấn mê người, mang theo một cổ cầm dục gọi cầm, bộ dáng bắt mắt ngôn tuấn đẹp trai đến ngất trời.

Đường Đường trông thấy Sa tổng bước vào cái loại tiệm ăn xập xệ này, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, phụt một cái phun hết mì trong miệng ra.

Sa tổng nhíu mày, tựa hồ cảm thấy cái điệu cười sắc súa của Đường Đường rất là không ổn, anh lại cúi đầu nhìn nhìn bàn ghế trong tiệm, dính đầy dầu mỡ, bẩn đến mức làm anh mắc ói, nhưng cuối cùng, Sa tổng vẫn chịu đựng, ngồi xuống.

Chủ quán nhìn thấy Sa tổng một thân đạo cụ trang phục lấp lánh, cũng không dám đi qua hỏi anh muốn ăn gì.

Vương Tuệ trông thấy Sa tổng, cũng không khỏi nhìn thêm mấy lần, nhưng bà ta vẫn không quên chuyện muốn moi tiền Đường Đường: “Dì cũng biết là khó cho con lắm, nhưng bây giờ dì thật sự rất cần tiền. Tiền của nhà dì đều gửi ngân hàng cả rồi, phải chờ một tháng nữa mới rút được, nhưng em trai con thì không thể chờ được a! Đường Đường cho dì mượn tạm, tháng sau rút tiền dì trả lại cho con được không?”

Đường Đường quay lưng về phía Sa tổng, cậu cảm thấy sống lưng mình lạnh buốt, cũng không dám ăn tiếp sợ lại phun ra, bèn lấy đũa chọc chọc mì trong bát.

Đường Đường hỏi: “Dì cần bao nhiêu?”

Vương Tuệ lập tức hớn hở ra mặt, “Không nhiều lắm đâu! Chi phí mổ chừng 10 vạn, dì có 4 vạn rồi, con cho dì mượn 6 vạn đi!”

6 vạn...

Đường Đường nháy mắt liên tục bình tĩnh, cậu mới vừa tốt nghiệp, đi làm cũng chưa lâu, cậu bó buộc ra số tiền đó bây giờ? Mỗi tháng trả tiền phòng và tiền điện nước xong, tuy có cố gắng tiết kiệm nhưng cũng phải mất gần 1 vạn.

Thấy Đường Đường không nói chuyện, Vương Tuệ biết là cậu đang do dự, thế nên sắc mặt của bà ta bắt đầu trầm xuống.

Đường Đường nói: “Con thật sự không có nhiều tiền như vậy, con còn 5 vạn nhưng cũng sắp phải trả tiền thuê nhà, con có thể cho đi mượn 4 vạn.”

“4 vạn?” Vương Tuệ sắc mặt càng không tốt, ngữ khí cũng không ân cần như lúc trước nữa, “Đường Đường, mày không muốn cho đi mượn tiền đúng không?! Đi đây đã hỏi thăm cả rồi, công ty của mày không phải lương cao lắm sao, không phải mày cũng viết sách kiếm thêm sao?! Thu nhập của mày nào có ít! Còn nữa, tiền phòng làm sao mà tới 1 vạn được?! Cho dù đi không nuôi mày từ bé tới lớn, nhưng mày cũng phải có lương tâm chút đi chứ! Bố mẹ mày ly hôn xong bỏ mặc mày, nếu đi không cho mày vào nhà ở thì chắc lúc đó mày đã phải ngủ ngoài bờ ngoài bụi! Hai người bố mẹ kia của mày cũng không thêm gửi trợ cấp! Hiện tại đi gặp khó khăn mà mày lại có lệ như vậy sao?! Hả? Mày nói coi...”

Vương Tuệ còn chưa trách mắng xong, Sa tổng đột nhiên đứng lên, đi đến trước bàn của bọn họ. Anh móc ra một cái ví da màu đen nhìn rất là xa xỉ, rút một tấm thẻ ngân hàng đập xuống mặt bàn đầy dầu mỡ, lại rút thêm một tấm danh thiếp để lên trên thẻ.

Sa Tuấn lạnh lùng nhìn Vương Tuệ, nói, “Trong thẻ này có vừa đúng 10 vạn, gọi điện thoại cho trợ lý của tôi mà lấy mặt mã.”

Anh nói xong, không chờ Vương Tuệ kịp phản ứng đã nhanh chóng xách Đường Đường đi ra khỏi tiệm ăn.

Đường Đường kinh ngạc nhìn bóng lưng của Sa Tuấn, khẽ gọi: “Sa tổng?”

Động tác mới nãy của Sa tổng suất khí vô biên, từ đó tới giờ cậu chỉ thấy có người dùng tiền đập vào mặt người khác ở trên TV! Mụ nội nó, 10 vạn lận!!!

Sa Tuấn mở cửa xe, ra lệnh, “Lên xe.”

Đường Đường: “Cái kia... Sa tổng, anh để quên thẻ trong tiệm cơm rồi kìa. Sa tổng? Chúng ta đi đâu a?”

Tuy Đường Đường nói vậy nhưng động tác lại rất thành thật, nghe lời mở cửa xe, ngồi vào ghế phó lái.

Sa Tuấn thắt dây an toàn xong, quay sang nhìn cậu một cái, sau đó anh nghiêng người, cũng thắt dây an toàn cho Đường Đường, động tác vô cùng dịu dàng nhưng ngoài miệng vẫn rất lạnh nhạt.

Sa tổng: “Đi bán cậu lấy tiền trả nợ.”

Đường Đường: “... Haha, Sa tổng, anh vui tính quá.”

21. Chương 21: Tổng Tài Dụ Đỗ Con Nhà Lành

Sa Tuấn không nói chuyện, chỉ nâng mắt lên, không nóng không lạnh liếc Đường Đường một cái.

Tim của Đường Đường trong nháy mắt hẫng đi một nhịp, sau đó đập nhanh đến mức như sắp nhảy ra khỏi ***g ngực cậu.

Đường Đường nghĩ thầm, Sa tổng thật sự là yêu nghiệt nhân gian a, lớn lên đẹp trai như vậy thì làm ơn ngồi xa xa ra dùm cái! Thắt dây an toàn ai mà không biết làm chứ, đừng có làm điều thừa thãi như vậy được không! Tui cũng không phải nữ chính trong ngôn tình tổng tài văn đâu!

Đường Đường đã quên, còn có một thể loại truyện khác cũng sẽ xuất hiện tình tiết tương tự như thế này.

Đam mỹ tổng tài văn.

Cậu cười gượng, chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, Sa tổng cũng không trêu cậu nữa, quay sang khởi động xe. Cậu nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt trông thấy Vương Tuệ một tay cầm thẻ ngân hàng một tay cầm danh thiếp, trợn mắt nhìn bọn họ, vẻ mặt bất khả tư nghị.

Đường Đường: “Sa tổng... Cái kia, chúng ta đi đâu a?”

Sa Tuân khẽ cong khoe miệng, cố ý không quay sang, không chớp mắt chuyển tâm lái xe, sau đó anh đáp: “Không phải nói là đi bán cậu trả nợ sao?”

“...”

Sa tổng, đây không phải là lúc để đùa!

Đường Đường trong lòng điên cuồng thóa mạ Sa tổng, giỡn cái kiểu gì mà kỳ cục!

Chẳng qua, Sa tổng thật sự mới vừa giúp cậu. Đường Đường run rẩy nghĩ thầm, 10 vạn lận! Nhiều tiền như vậy, mình đào đâu ra bây giờ? Cho dù nhịn ăn nhịn uống đưa hết toàn bộ tiền để dành ra, cùng lắm cũng chỉ được có 5 vạn! Chỉ có 5 vạn thôi! Còn không bằng xách mình vào siêu thị bỏ lên bàn cân bán theo ký.

Sa Tuân cảm giác được Đường Đường đang nôn nóng, rót cục hảo tâm mở miệng.

Sa tổng: “Ra biển chơi, mang cậu đi giải sầu.”

...Sa tổng, cái này tuyệt đối không mắc cười, tổng tài dẫn nhân viên đi giải sầu, giỡn không có vui gì hết!!!

Đường Đường chỉ dám âm thầm chửi rủa, cuối cùng cũng không dám nói ra, chỉ cười gượng.

Đường Đường: “Haha, haha... Giải sầu, được a, quá được...”

Trên đường đi, Sa tổng đột nhiên ngừng xe, rồi đi đâu đó tận 10 phút. Trong 10 phút này, Đường Đường vẫn luôn luôn cố gắng phỏng đoán dụng ý của Sa Tuân.

Sa tổng đi vệ sinh hả? Hay mình tranh thủ lúc này trốn đi? Nhưng mà chạy được hòa thượng không chạy được miếu a!

Đây là kinh nghiệm thâm thiết của Đường Đường, hơn nữa trong tình huống này, cậu đang là một con nợ chồng chất, càng không thể chạy được.

10 phút sau, Sa tổng quay trở lại, trong tay xách theo một cái túi giấy, mở cửa xe ném cho Đường Đường, sau đó ngồi vào ghế lái tiếp tục lái xe.

Đường Đường cúi đầu nhìn, vừa trông thấy mấy thứ ở trong cái túi đã tá hỏa. Mẹ ơi đây có thật là đi dạo bờ biển không vậy!

Túi giấy là túi của hãng bánh trứ danh, trong túi có sandwich, bánh ngọt, donut, bánh bích qui linh tinh, còn có mấy chai nước.

Đường Đường nhất thời lông mày đều dựng đứng, mí mắt cũng giật giật không ngừng, đây nhất định là điếm xấu!

Hai người rất nhanh đã đến bờ biển, gió đêm rất lớn, Đường Đường vừa mở cửa xe đã bị gió thổi đến mức tóc tai tán loạn. Sa Tuân thấy cậu chậm chạp không đi ra, anh nhướn mày ra lệnh: “Xuống xe.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường nhận mệnh ôm túi bánh ngọt, chầm chậm từ trên xe bò xuống.

Sa Tuân nhìn bộ dáng của cậu, nhúu nhúu mày, đột nhiên cởi áo khoác tây trang, ném lên trên người Đường Đường.

Đường Đường nhìn Sa tổng chỉ mặc độc một chiếc áo sơ mi, cảm giác chiếc áo ấm áp phủ trên người mình, hơn nữa còn mang theo mùi thơm trên người của Sa tổng. Cậu cũng không có cảm động gần chết, mà là ớn lạnh gần chết.

...Sa tổng bị tổng tài văn nhập rồi!!!

Sa Tuân đỗ xe ở ven đường, tìm một mỏm đá ngồi xuống, anh vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh mình, cũng không quay đầu lại.

Đường Đường lập tức bị khí thế của Sa tổng áp đảo, đặc biệt chân chó ôm túi giấy lều đèo chạy tới, thật cẩn thận ngồi xuống.

Đường Đường hỏi: “Sa tổng, anh muốn ăn cái nào?”

Nói xong, hai tay cầm túi dâng lên.

Sa Tuấn lấy ra hai cái sandwich giống nhau, anh lấy một cái, cái còn lại đưa cho Đường Đường. Cậu đặc biệt chân chó nhận lấy, luôn mồm nói cảm ơn.

Trên giấy gói sandwich vẫn còn tem giá, Đường Đường thuận tiện nhìn thoáng qua, nhất thời cảm thấy như bị sét đánh!

Một cái sandwich 90 đồng! Cái này là nhai tiền chứ nhai bánh cái nỗi gì?! Sandwich làm gì mà mắc vậy a, rõ ràng là anh ấy bị cái chỗ bán nó chém đẹp rồi, sandwich này nhân gan ngỗng hả, hay là nhân bạch kim?!

Đường Đường nhìn sandwich đang tản ra khí trắng màu vàng rực rỡ, có chút ăn không vô. Cậu đặc biệt nhả nhận mà gặm từng chút một, sợ nuốt nhanh quá không ném ra được vị gì.

Sa tổng nhìn Đường Đường, tưởng rằng cậu vẫn đang buồn phiền chuyện ban nãy. Gia cảnh của Đường Đường Sa tổng sớm đã rõ như lòng bàn tay, đặc trợ Ngô đã đi điều tra tận mấy lần, cho dù bây giờ không nhìn tư liệu anh cũng có thể đọc lầu lầu.

Ảnh chụp của người phụ nữ kia anh cũng xem qua, bà ta tên là Trương Tuệ, là họ hàng của Đường Đường, không đi làm mà ở nhà làm nội trợ. Chú của Đường Đường thật ra không tệ, lúc cha mẹ của Đường Đường không ai chịu chăm sóc cậu, ông đã chủ động muốn dẫn Đường Đường đi, chẳng qua Trương Tuệ lại không đồng ý.

Sa tổng sẽ không an ủi người, bảo anh đi an ủi chẳng thà bảo anh dùng tiền đập chết người ta còn hơn.

Sa tổng: “Chuyện vừa rồi...”

Đường Đường lập tức cả kinh nhảy dựng, sống lưng thẳng tắp, Sa Tuấn nói còn chưa nói xong cậu đã hấp tấp cướp lời.

Đường Đường: “Sa tổng ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ trả lại tiền cho ngài! Tôi có để dành được 5 vạn, tôi sẽ đưa hết cho ngài luôn! 5 vạn còn lại...Ngài cho tôi khát tạm với, tôi ghi giấy nợ rồi trả góp có được không, tới kỳ rồi mà chưa trả hết thì ngài trừ lương của tôi cũng được!”

Sa Tuấn nhìn Đường Đường dùng đôi mắt trông mong nhìn mình. Trông cái bộ dáng kia, mắt to ngập nước lấp la lấp lánh khiến cho Sa Tuấn chỉ muốn lập tức đẩy ngã cậu.

Làm ở bờ biển cũng không tồi.

Bất quá vì để không dọa đến Đường Đường, Sa tổng đành ho khan một tiếng, đáp: “Đưa hết cho tôi sao? Cậu còn phải trả tiền thuê nhà cơ mà. Đưa hết cho tôi rồi cậu ngủ ở đâu?”

“Cái đó... cái đó... Tôi tính sang nhà Tiểu Cao xin ngủ nhờ.”

Sa tổng sắc mặt lập tức không tốt, đen thui, thanh âm cũng lạnh lùng, “Cao Dương?”

Đường Đường còn đang tự ngợi khen ý tưởng của mình, Cao Dương trợn nghĩa như vậy, nhất định sẽ không để cậu phải ăn ngủ đầu đường đầu. Ở nhờ nhà ông mình cũng sẽ tiết kiệm được chút tiền. Minh thật là thông minh quá đi!

Đường Đường lòng tràn đầy vui mừng gật đầu, căn bản không chú ý đến sắc mặt của Sa tổng.

Sa tổng càng lúc càng không vui, mặt mày khó chịu đen thui y như đáy nồi. Anh nói: “Không được.”

Đường Đường: “Không cho trả góp sao? Sa tổng... Cái đó... Hiện giờ tôi thật sự không có nhiều tiền như vậy, ngài cho tôi trả góp đi a...”

Sa tổng: “...” Đúng là ông nói gà bà nói vịt.

“Không cần đến nhà Cao Dương đâu, cậu trả phòng đi, nhà tôi còn nhiều chỗ trống lắm, qua ở với tôi.”

Đường Đường cả kinh, lập tức nói: “Sa tổng, tôi sẽ không bỏ trốn đâu! Ngài không cần theo dõi tôi, thật đó!”

“ ... ”

Sa Tuân bắt đầu tự kiểm điểm bản thân mình, chẳng lẽ là anh bình thường nhìn rất nghiêm túc nên trông không giống người tốt sao? Thế cho nên Đường Đường mới coi anh thành chủ nợ cho vay nặng lãi? Hay là do anh đã muốn 30 mà cậu cũng chỉ mới hai mươi mấy tuổi, cách biệt tuổi tác nên giao lưu không thông?

Sa Tuân không nghĩ nữa, lấy từ trong túi giấy ra hai cái chai thủy tinh. Anh đưa một chai cho Đường Đường, “Cứ quyết định vậy đi, ngày mai cậu về phòng trọ thu dọn một chút, tôi lái xe qua đón cậu. Nhà của tôi đủ đồ hết rồi, không cần mang nhiều, lấy mấy bộ quần áo là được.”

Đường Đường nhanh chóng đỡ lấy cái chai, nhìn nhìn. Trên thân chai viết toàn tiếng Anh, chất lỏng bên trong màu sắc rực rỡ, cậu còn tưởng đó là nước gì đó mắc tiền, mở ra, yên lặng uống. Vừa uống còn vừa oán thăm Sa tổng, tốt xấu gì anh cũng là tổng tài mà, sao lại nhỏ mọn như vậy, phải giữ con nợ ở bên cạnh mình mới yên tâm được sao?

Đồ uống mang vị ngọt lịm, là nước có ga, uống rất ngon. Sa Tuân nhìn cậu uống đến vui vẻ, anh dùng một loại ánh mắt sâu không lường được đánh giá Đường Đường, thiếu chút nữa làm cậu chết sặc.

Cậu nào biết, cái này căn bản không phải là nước giải khát, mà là bia trái cây...

Sa tổng là muốn thừa dịp Đường Đường say để xuống tay, tranh thủ rèn sắt khi còn nóng, cho cậu tí cồn để thuận tiện siết chặt quan hệ. Tốt nhất là rượu say loạn x, x một hồi rồi cũng yêu nhau thôi...

Bất quá, Sa tổng đã quên mất một chuyện...

Đường Đường uống xong, đứng ở bờ biển gió thổi âm âm, cậu bò lên hàng rào cách ly hò hét, hơn nữa ngũ âm không được đầy đủ, cơ hồ là ma âm xuyên tai.

Đường Đường: “Sa tổng anh đúng là người tốt! Người tốt! Đã tốt lại còn giàu!!! Cả đời của tôi cũng chỉ mong được trở nên giàu có, ngựa mất đứa nào thì dùng tiền đập chết đứa đó, hahahahahaha!!!”

Sa tổng: “...” Có gì đáng cười sao?

Đường Đường: “Sa tổng, anh tuy rằng bị lạm tổng tài văn, nhưng là anh là một người tốt a! Nhưng mà... Hức... Nhưng mà anh lại là tra công, anh thế nhưng cùng Thời Minh Châu có một chân!!! Còn đi đào góc tường của chị mình! Tôi nói cho anh biết, tôi ghét nhất là mấy đứa đi ngoại tình, tội nó là một đám bại hoại! Cạn bả! Phải hủy diệt chúng một cách nhân đạo! Phải đưa vào trong cung làm thái giám!!!”

“ ... ”

Đường Đường: “Ai...Nhưng mà cho dù anh một thằng tra công mất nết, nhưng anh lại rất dịu dàng. Cho tới bây giờ chưa từng có ai đối xử dịu dàng với tôi như vậy hết, huhuhu tôi muốn khóc quá!”

Sa tổng: “... Cậu khóc luôn rồi còn đâu.”

Đường Đường mặc kệ anh, vẫn tiếp tục lải nhải: “Anh không biết đâu, gia đình tôi không ai thêm lo cho tôi! Bố mẹ tôi lúc chưa li dị ngày nào cũng cãi nhau, đánh nhau, còn ném đồ đạc trong nhà nữa...Tôi sợ, tôi sợ lắm... Lúc hai người chia tay nhau, tôi thậm chí còn cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi thật đúng là đứa xấu xa, xấu xa mà! Sau khi li dị rồi thì hai người đó không quan tâm đến tôi... Anh không biết, anh không biết đâu...”

Đường Đường nói xong, bắt đầu gào khóc, so với vừa rồi chỉ im lặng chảy nước mắt, lúc này trông cậu rất đáng thương.

Sa Tuân nhìn cậu, thở dài, ôm người vào lòng. Đường Đường đặc biệt phối hợp, lập tức chui vào trong ngực của Sa Tuân, bầu lấy áo sơ mi của anh bắt đầu chùi hết nước mắt nước mũi lên đó. Sa tổng lại đen mặt, nhưng anh nhìn Đường Đường khóc trông rất thương, hơn nữa còn vừa khóc vừa nhắc đi nhắc lại tuổi thơ đau khổ của mình. Cậu nháo một hồi, Sa Tuân đã không biết người anh ướt là do nước mắt hay nước mũi nữa...

Đường Đường khóc ròng rã một tiếng đồng hồ, may là trời đã tối nên cũng không có ai ra biển làm gì. Cậu khóc một liên dừng, lau mặt vào người Sa tổng, sau đó bày ra bộ dáng anh dũng hy sinh, áp sát thân thể vào người Sa Tuân.

Đường Đường: “Tuy rằng anh là tra công, tôi đây khinh bỉ tất cả mọi hành động của anh...”

Sa tổng: “...”

Sa tổng thật không rõ mình rốt cuộc đã làm chuyện gì để bị khinh bỉ, cậu ấy đang nói cái gì vậy. Cuộc hôn nhân của Thời Minh Châu và chị cả là liên hôn thương nghiệp, hai người không yêu nhau, cho nên cuối cùng cũng ly hôn. Nhưng mà hai người này lại rất thân thiết, dù sao vợ là hủ nữ thích đọc đam mỹ còn còn chồng là song tính luyến nam nữ đều chơi...

Đường Đường vẫn tiếp tục lải nhải, “Nhưng mà...Hức... Nhưng mà Sa tổng thật sự rất dịu dàng, còn làm tôi cảm thấy rất thoải mái nữa, nhưng mà... nhưng mà ngày hôm sau có chút đau... Ừ...”

Sa Tuân lúc này mà còn nhịn được nữa thì anh không phải là đàn ông, Đường Đường rốt cục say quá cần câu rồi, hai người có thể thuận lý thành chương làm.

Đường Đường bị anh hôn đến mức rên rỉ không ngừng, thừa dịp hai người tách ra thở, cậu lập tức giãy dụa kêu lên: “Anh nghe tôi nói cái đã, anh là tra công nhưng tôi không phải tiện thụ a... Đau!”

Sa Tuân cắn một nhát trên cổ Đường Đường, híp mắt, hỏi: “Ai là tra công?”

Đường Đường kêu ư ư trong cổ họng, cậu bị Sa Tuân cắn vừa đau lại vừa thích, cả người đều mềm nhũn, nhắm mắt lại, lặng lẽ thở dốc.

Sa Tuân ôm thốc cậu lên, mở cửa xe ném người vào ghế sau, sau đó cả người đều dề xuống. Đường Đường uống say quá, cả người bắt đầu rã rời, lại bị Sa Tuân sờ đến thoải mái, cả cơ thể đều đặc biệt thành thật, thuận theo để cho Sa Tuân hôn. Môi cũng đều bị nhay cắn đến mức hơi đau đớn.

Sức kiên nhẫn của Sa Tuân có hạn, vừa định đi vào chuyện chính, di động lại đột nhiên vang lên, đầu anh nhất thời tê rần! Anh móc điện thoại lên, màn hình hiển thị cuộc gọi của đặc trợ Ngô.

Đặc trợ Ngô: “Sa tổng ơ!”

Sa tổng: “Cậu tốt nhất nên nói là cậu có chuyện rất quan trọng cần thông báo, nếu không tôi đóng gói cậu gửi cho Thời Minh Châu.”

Đặc trợ Ngô: “...”

Đặc trợ Ngô lập tức hiểu mình đã gọi điện không đúng lúc, can trở chuyện tốt của Sa tổng...

“Sa tổng, hợp đồng với bên XX có chút vấn đề. Chuyện này rất quan trọng nên công ty muốn xin ý kiến của ngài, ngài xem...”

Sa Tuân nhìn Đường Đường nằm dưới thân mình, bộ dáng rất thành thật. Anh xoa xoa thái dương, ngữ khí khó chịu nói, “Số XX đường ven bờ biển, cậu lái xe tới đón tôi đi, tôi vừa uống rượu.”

Đặc trợ Ngô: “Vâng thưa Sa tổng, tôi đến ngay!”

Đặc trợ Ngô rất nhanh đã đến nơi, Sa Tuân nhìn Đường Đường còn đang ngủ say, sẵn sóc đem áo khoác đắp lên cho cậu. Sa Tuân hé cửa sổ ra một chút để cậu không bị lạnh quá, sau đó, anh nhét chìa khóa xe vào tay của Đường Đường, để lại một tờ giấy nhớ cho cậu, sau đó bước lên xe của đặc trợ Ngô. Đặc trợ Ngô có thâm ý nhìn thoáng qua dấu hôn trên cổ Đường Đường, trong lòng run rẩy, xem ra mình thật sự là quấy rầy Sa tổng làm việc...

Đường Đường ngày hôm sau tỉnh lại, cũng không cảm thấy khó chịu sau khi say. Ghế xe Bentley ngủ rất thoải mái, so với giường nhà cậu còn êm hơn. Cậu vừa ngồi dậy, đã trông thấy giấy nhắn của Sa Tuân.

“Tôi có chút việc phải đi xử lí. Cho cậu mượn chìa khóa xe về nhà, ngày mai tôi lại sang đón cậu.”

Xe Bentley!!! Bán cả mình đi cũng mua không nổi một cái bánh xe!!!

Đường Đường nhìn chìa khóa xe trong tay mình, cái xe này làm sao sánh bằng 10 vạn chứ, Sa tổng lại yên tâm mà giao thứ quý trọng như vậy cho mình. Không thể không cảm động!

Đường Đường còn đang xúc động dâng trào, nhưng sau đó, cậu lại nhớ ra một vấn đề.

Cậu không biết lái xe a, chẳng lẽ phải đẩy xe về nhà sao!

22. Chương 22: Tổng Tài, Moah Moah

Đường Đường thật ra có bằng lái xe hơi, lúc lên đại học cậu đã cố ý để dành chút tiền để đăng kí đi học lái. Đường Đường nghĩ rằng thời buổi bây giờ công việc khan hiếm, nếu tốt nghiệp xong mà cậu không tìm được việc làm thì đi lái taxi cũng được.

Chẳng qua, tưởng tượng thì lúc nào cũng rất tốt đẹp.

Tuy Đường Đường đúng là có bằng lái xe nhưng thật ra cậu chính là sát thủ đường phố, cứ hễ ngồi sau vô lăng là lại run cầm cập cho nên cũng chẳng dám lái xe thật bao giờ. Hiện tại, cậu đã muốn quên luôn bên nào là chân ga bên nào là chân phanh.

Đường Đường nắm chặt chìa khóa xe trong tay, cậu bây giờ còn đang nợ nần chồng chất, phá thêm một cái xe nữa thì lấy tiền đâu mà đền, đây là xe Bentley đó!

Cậu khóa xe, kiểm tra kỹ càng, sau đó mới chậm rãi đi về nhà. Hôm qua uống rượu say, hôm nay được nghỉ nên chắc về nhà đi ngủ tiếp.

Tới 9 giờ, Đường Đường bật điện thoại lên kiểm tra đã thấy có ba cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là của Vương Tuệ.

Cậu còn chưa đi đến nhà ga, di động lại vang lên, màn hình biểu hiện cuộc gọi vẫn là Vương Tuệ.

Đường Đường nhìn di động vài giây, nhấc máy. Vương Tuệ hấp tấp bắt chuyện, nhưng từ giọng điệu thì dễ dàng nghe ra bà ta đang rất vui vẻ.

Vương Tuệ: “Đường Đường! Ai nha bây giờ mới thức dậy a, mấy đứa thanh niên thời nay đứa nào cũng như đứa nào hết! Đường Đường a, cái cậu Sa Tuấn kia là lão tổng của công ty con phải không?! Ba của cậu ta thuộc dạng tai to mặt lớn đó, ông ấy chính là chủ tịch của công ty mẹ đó nha! Dì vừa bảo em con lên mạng tra thử, ai nha cậu ta cũng rất giỏi a, đúng là con ông cháu cha! Sáng nay dì lấy danh thiệp hôm bữa cậu ta đưa cho gọi điện thoại, con đoán thử coi? Là trợ lý của cậu ta bắt máy, nói chuyện rất là ân cần! Dì vừa bảo dì là dì của con thì người ta lập tức đọc mật mã thẻ ngân hàng cho dì. Trong thẻ có 10 vạn 8 ngàn lặn đó! Dư tới 8 ngàn luôn! Ai nha thật nhiều tiền a!”

Vương Tuệ bắn liên thanh y như đại bác, thậm chí không thèm ngừng lại để thở, cũng không cho Đường Đường có cơ hội nói chuyện.

“Đường Đường nè, Sa Tuấn giàu vậy chắc không cần dì trả tiền lại đâu ha? Dì thấy cũng phải, cậu ta là phú nhị đại, lại còn là kim cương vương lão ngũ nữa. 10 vạn kia coi như là quà cậu ta biếu cho dì của con đi. Đúng rồi! Thoạt nhìn hai đứa quan hệ không tồi a! Đúng đó Đường Đường, con đừng có suốt ngày ở lì trong nhà mãi thế! Thi thoảng thứ 7 chủ nhật đi ra ngoài giao lưu một chút, sau này có gì cần nhờ vả cũng tiện. Ai nha, thấy con hiện giờ sống không tệ, dì cũng an tâm. Con không biết đâu, chú của con ngày nào cũng mong con, chỉ sợ con không có người nhà ở bên phải chịu cực! Bao giờ rảnh lại qua dì chơi nha, chứ mấy đứa bây giờ hay xa mặt cách lòng thì khổ lắm! A đúng rồi, nhớ rủ cái cậu bạn thủ trưởng của con qua nữa, cậu ta giúp chúng ta nhiều như vậy, hẳn là nên mời người ta sang ăn một bữa cơm...À, em gái của dì có đứa con gái, năm nay vừa lên 20, còn đang học đại học. Con bé lớn lên trông xinh xắn lắm, tuổi này cũng nên kết bạn dần đi thôi, con thấy hai đứa nó xứng đôi không? Con chơi thân với cậu ta như vậy thì thử giới thiệu hai đứa nó cho nhau xem! Nhà trai tốt như thế thời buổi này khó kiếm lắm, để dì nói con nghe...”

Đường Đường trong lòng trầm xuống, nghe Vương Tuệ đòi mai mối cho Sa Tuấn, trong lòng cậu đột nhiên cảm thấy chua xót. Cũng không biết nghĩ như thế nào, chỉ thầm nói một câu, tổng tài là gay, sau đó quyết đoán cúp điện thoại. Vương Tuệ bên kia còn đang lải nhải, chợt nghe thấy tiếng tút tút truyền ra từ ống

nghe. Bà ta cố gắng gọi lại một lần nữa lại chỉ nghe thông báo của tổng đài nói thuê bao không liên lạc được.

Đường Đường tắt nguồn di động, thế giới lập tức liền trở nên yên tĩnh, cậu leo lên xe bus, đi về nhà.

Hôm qua uống say, những chuyện xảy ra sau đó Đường Đường đều quên sạch, nhưng sáng nay khi cậu tỉnh dậy lại phát hiện thân thể không hề khó chịu, hiển nhiên Sa tổng cũng không có lợi dụng lúc người ta đang gặp khó khăn mà ra tay.

Đường Đường nghĩ, có lẽ Sa tổng chỉ đùa với mình thôi, bắt dọn nhà qua để theo dõi con nợ gì đó, dù sao người ta là tổng tài, tiền không thiếu, cũng sẽ không kiệt sỉ đến mức đó, huống chi cậu cũng sẽ không bỏ trốn.

Thế là, cậu cho cái mệnh lệnh bắt về ở chung của Sa Tuân là nói giỡn, bình thản đi về nhà tắm rửa, sau đó yên ổn bật máy tính xem B (trang web Bilibili), giữa trưa ăn một tô mì ăn liền, buổi chiều cậu buồn ngủ gần chết nhưng vẫn cố gắng phần đầu gõ mấy ngàn chữ của [Tổng tài không mạnh].

Độc giả đều ồn ào đòi tẩy trắng cho tổng tài công, Đường Đường cũng hiểu được là do cậu nhất thời tức giận viết tổng tài công thành tra công, cơ mà nếu như thế thì sau này làm sao HE được với íu-đúi thụ a! Vì thế, Đường Đường hai mắt tỏa sáng, bùm bùm gõ bàn phím!

Kỳ thật hết thảy đều là hiểu lầm, tổng tài công không phải là tra công, hơn nữa tổng tài công còn dắt íu-đúi thụ ra bờ biển để giải thích.

Đầu tiên, tổng tài công dẫn íu-đúi thụ dùng bữa tối lãng mạn dưới ánh nến trong một khách sạn xa hoa, sau đó lái xe ra bờ biển hóng gió, hai người thuận lý thành chương củi khô lửa bốc, lăn ở trên bờ cát bắt đầu như vậy như vậy. Bởi vì tổng tài công bị hiểu lầm, hấn quyết định trừng phạt íu-đúi thụ một chút, hai người lăn lộn đến mức cả người toàn là cát, sau đó lại chạy xuống bãi tắm tiếp tục như vậy như vậy.

Đừng hỏi tại sao ban đêm mà bãi tắm vẫn còn mở cửa, bọn họ làm sao mà chạy vào được?

Đường Đường bảo rằng, tại vì tổng tài công có tiền!

Tổng tài công ép íu-đúi thụ vào vách tường bằng gạch men lạnh lẽo, vẻ mặt tà mị quỷ súc.

Tổng tài công: “Hửm? Dám chiến tranh lạnh với tôi? Còn dám hiểu lầm tôi? Em ăn gan hùm rồi có phải không?”

Íu-đúi thụ: “Đừng beep nữa! Không muốn beep... Xin anh đừng beep!”

Tổng tài công lãnh khốc mỉm cười, “Vậy em nói tôi nghe xem, em có đáng bị phạt không?”

Íu-đúi thụ co rúm người lại: “Đừng beep mà...”

Tổng tài công nhếch khóe miệng, “Trả lời.”

Íu-đúi thụ lập tức nức nở, thốn thốn nói: “Đáng.”

Tổng tài công: “Em nói tôi nên phạt em thế nào mới được đây? Tự mình ngồi lên đi.”

Đường Đường viết đến lang huyết sôi trào, trong nội tâm điên cuồng cười ha hả, tổng tài công dưới ngòi bút của mình thật sự là tà mị khốc suất đến mức thượng thừa, tràn ngập khí tràng tổng tài bá đạo quỷ súc, thật sự là không thể đỉnh hơn được nữa!

Người xem 1 – [Bóp chặt trứng] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh] Chương XX – Đánh giá:

A a a a a a a a a a a a làm lành!!! Làm lành!!! Làm lành rồi!!! Cảm động muốn khóc luôn TAT!!! Cơ mà tổng tài công thật sự rất lợi hại! Dem tiểu thụ thụ ăn gấu gao, tui thích nhất là chơi trừng phạt! Tác giả đại đại, thỉnh không cần xen xọt, tiếp tục trừng phạt đi

Người xem 2 – [Tuyệt cầu] đã bình luận:

[Tổng tài không mạnh] Chương XX – Đánh giá:

Tổng tài công mỗi ngày đều tà mị khóc suốt đó nha Tác giả đại đại cố lên (^o^)/ Chương này đọc ta nói nó đã gì đâu á

Người xem 3 – [.....] đã bình luận:

[Tổng tài không manh] Chương XX – Đánh giá:

Tui thích cái kiểu này hơn là manh văn nè, tổng tài công đẩy ngã tiểu thụ chơi trừng phạt, không thể tốt hơn được nữa tiểu thụ thụ kháng định cũng rất thích đó nha Người xem 4 – [Trên trời có máy bay bay] đã bình luận:

[Tổng tài không manh] Chương XX – Đánh giá:

Rốt cục cũng làm lành rồi, trước còn tưởng tổng tài công là tra thiệt chó. Ra là hiểu lầm thôi, thật tốt quá, vui muốn khóc luôn, tung hoa!

Người xem 2 – [==] đã bình luận:

[Tổng tài không manh] Chương XX – Đánh giá: –

Gớm quá má, bày đặt mình oan cho tra công nữa chứ. Vậy mà bà tác giả cũng dám viết hả, không sợ bị ăn gạch sao? Gớm muốn ói luôn, chúc tác giả sau này bị mấy đứa cặn bã giống vậy đè hen!

Đường Đường nhìn cái bình luận kia, rất là bình tĩnh.

Mi không cần rửa, tau bị rồi...

Chẳng qua, công bằng mà nói, Sa tổng trừ bỏ thích cường x, rượu say loạn x, ngoại tình, cặn bã, còn đâu những phương diện khác đều rất tốt. Tính tình dịu dàng, làm việc nghiêm túc, công tư phân minh lại đặc biệt rộng lượng cho mình vay nợ.

Nếu như có thể làm bạn với nhau, anh ấy chắc hẳn sẽ là một người bạn không tệ.

Lúc Sa Tuân bận bịu giải quyết công việc xong thì cũng đã giữa trưa, cả đêm qua không ngủ làm anh có chút mỏi mệt, nhưng anh lại rất nhớ Đường Đường nên vẫn quyết định gọi điện thoại hỏi thăm cậu một chút. Kết quả, điện thoại của Đường Đường tắt máy làm Sa Tuân bắt đầu lo lắng lung tung.

Đêm qua cậu ấy say xong thì lăn ra ngủ, chắc chắn không có tắt di động. Chẳng lẽ cậu ấy gặp phải người xấu? Bị giật điện thoại?! Hay là xảy ra chuyện gì rồi?!

Sa Tuân đứng ngồi không yên, anh đi xuống gara, lái một chiếc BMW màu bạc đi về phía phòng trọ của Đường Đường. Sa Tuân đậu xe trong tiểu khu, xuống xe, đi nhanh vào cổng nhà, vào thang máy. Anh vừa mới bước ra, chợt nghe thấy trong nhà của Đường Đường phát ra tiếng động rất lớn.

Sa Tuân nhú nhú mày, bước nhanh tới sát ruột đập cửa. Bên trong rất ồn ào, Đường Đường đang xem Gintama, đang xem đến đoạn gay cấn đột nhiên lại nghe thấy có người gõ cửa. Cậu không tình nguyện ấn tạm dừng, chạy ra mở cửa.

Đường Đường vẻ mặt không kiên nhẫn mở cửa, diện kiến Sa tổng vẻ mặt không kiên nhẫn gõ cửa. Đường Đường nháy mắt liền hóa đá.

“S...Sa... Sa tổng?”

Sa Tuân cao thấp đánh giá người một chút, “Tại sao lại tắt điện thoại?”

Đường Đường chột dạ, nuốt nước miếng, cậu ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Tại sáng giờ có người cứ gọi điện quấy rầy mãi nên tôi mới tắt máy. Sa tổng, m...mời vào... Phòng tôi có hơi bừa bộn...”

Sa Tuân nghiêng đầu nhìn thoáng qua căn phòng, phòng khách không lớn lắm, phòng ngủ cũng nhỏ, đồ đạc bày đầy ra sàn nhà đến mức ngay cả chỗ đặt chân cũng không có.

Anh nhú mày, nói: “Không cần, tôi chờ ở đây. Cậu thu dọn nhanh lên, tôi lái xe tới, chúng ta đi về chung.”

Đường Đường cả kinh, hốt hoảng hỏi lại, “Cái gì? Thu dọn gì cơ?!”

Sa Tuấn thức trắng một đêm, hậu quả chính là cả người bực bội dễ phát hỏa, anh nhú mày, nói, “Dọn đồ đạc chuyển nhà ngay lập tức, tôi không nhắc lại lần thứ ba đâu.”

Đường Đường: “Vâng thưa Sa tổng! Tôi làm ngay!”

Cậu nói xong xoay người, theo phản xạ chạy đi thu dọn đồ đạc, xếp quần áo, laptop, giấy tờ. Toàn bộ gia sản của cậu chỉ có mỗi cái laptop là quý nhất, nhưng cậu lại nuối tiếc những vật dụng cá nhân đã theo mình bao nhiêu năm nay. Chờ Đường Đường dọn dẹp xong cũng chưa tới 10 phút, lúc đó cậu mới giật mình nhớ ra, tại sao cậu lại phải nghe lời Sa tổng đi thu dọn đồ đạc a!

Sa Tuấn lại không cho cậu cơ hội tỉnh ngộ, anh đã bấm sẵn thang máy, miệng còn nói, “Không cần mang nhiều, đồ dùng cá nhân nhà tôi có đủ cả.”

Đường Đường thành thật khóa cửa, theo sau anh bước vào thang máy, “Tôi...Tôi không có mang nhiều.”

Sa Tuấn lái xe về nhà mình, cũng không xa lắm. Anh có nhà ở trung tâm thành phố, có cả biệt thự ở ngoại ô. Do anh thường xuyên phải đi làm nên cũng giống như những người khác, cư ngụ tại trung tâm, ở trong một khu dân cư dành cho tầng lớp thượng lưu. Khu dân cư này tuy rằng không phải thuộc dạng phố biệt thự xa xỉ, nhưng nhà ở đây cũng toàn là kiểu dáng nội thất cao cấp, làm Đường Đường nhìn đến mức muốn lóa mắt.

Tầng 1 nhà Sa Tuấn là phòng khách, phòng bếp, wc chung cho cả nhà linh tinh, còn thư phòng, phòng ngủ, phòng giải trí và phòng cho khách toàn bộ đều ở tầng 2.

Sa Tuấn tháo cúc áo sơ mi, kéo cà vạt xuống, vừa cởi cổ tay áo vừa nói: “Phòng cho khách ở trên tầng 2, cậu muốn ở phòng nào thì ở. Phòng cuối cùng là phòng của tôi, hôm qua tôi không ngủ, chút tôi lên tắm rửa rồi đi nghỉ, tối cậu nhớ lên gọi tôi dậy.”

Hóa ra tổng tài thuộc họ cú, ban ngày đi ngủ buổi tối hoạt động a...

Đường Đường gật gật đầu, cậu nhìn Sa tổng cởi nút áo, cảm thấy anh ấy đẹp trai không chịu nổi. Chắc là do áo và cà vạt đều là hàng hiệu đi, lại thêm Sa tổng thiếu ngủ thoát nhìn vừa biếng nhác lại vừa gợi cảm, cho dù có đang mệt mỏi thì cũng đẹp trai đến mức không biên giới!

Cậu lắc lắc đầu, mình nhất định ngủ nhiều đến phát ngốc rồi...

Đường Đường đi lên tầng 2, chọn một phòng nằm sát ngoài cùng, xách hành lý của mình vào.

Cách xa Sa tổng một tí thì mới an toàn.

Cậu còn đang vội vàng bỏ đồ ra thì đột nhiên điện thoại bàn trong phòng vang lên làm cậu giật bắn mình. Điện thoại vẫn tiếp tục réo inh ỏi không ngừng, Đường Đường chợt nhớ ra Sa tổng đã đi ngủ rồi, phỏng chừng anh cũng không chịu dậy nghe điện thoại. Vì thế Đường Đường nhấc máy lên, từ trong ống nghe truyền đến giọng nói của Sa tổng.

Sa tổng: “Tại sao chuông kêu bao nhiêu lâu rồi mới chịu bắt máy?”

Đường Đường: “...”

Sa tổng: “Lấy cho tôi cái khăn.”

Đường Đường: “...”

Ra là ông chưa có đi ngủ mà là đi tắm! Đi tắm cho đã còn quên mang khăn!

Đường Đường nhận mệnh đi vào phòng của Sa tổng, bố cục căn phòng này cũng giống như phòng cậu, chỉ có điều phong cách nội thất lại rất nghiêm túc.

Cậu trông thấy một chiếc khăn đang vắt trên lưng ghế sofa bèn thuận tay cầm lên, gõ cửa phòng tắm.

“Vào đi.”

Cậu vừa đẩy cửa ra đã cảm thấy một luồng nhiệt khí phả vào mặt mình, trong phòng tắm tràn ngập hơi sương, bồn tắm cũng chưa rút nước. Chỉ có điều, Sa tổng không ngồi trong bồn tắm mà là trần truồng đứng trước mặt Đường Đường.

Đường Đường: “!!!!!!!!!!!!!!” Body đẹp thì hay lắm sao!

Bọt nước men theo cơ bụng chảy xuống, hình ảnh cực kỳ kích thích đập thẳng vào thị giác làm Đường Đường thiếu chút nữa ném khăn tắm vào mặt Sa tổng. Nhưng vì tương lai sáng lạn sau này, cậu không thể làm ra hành động hủy diệt tiền đồ của bản thân được.

Đường Đường cúi đầu, hai tay đem khăn lông dâng lên:

“Sa tổng, khăn của ngài đây.”

Sa Tuân không nói chuyện, anh nhìn nhìn đôi tai đỏ lựng của Đường Đường, cười thoáng qua, sau đó tiếp nhận khăn tắm nhưng cũng không lau người.

“A!”

Đường Đường hoảng sợ mở to hai mắt, Sa tổng đột nhiên nổi điên cầm tay của cậu, kéo cậu vào trong ngực mình. Người của Sa Tuân đầm nước, hơn nữa anh còn đang trần như nhộng!!!

Đường Đường lập tức nhảy dựng lên như bị lửa đốt, “Mụ nội nó, lão tử ướn nhẹp rồi!!! Anh làm cái gì thế hả, đồ bệnh xà tinh?!”

Sa tổng trầm mặt xuống, hô hấp nóng bỏng phả vào mặt Đường Đường, hỏi lại: “Ai là bệnh thần kinh?”

Đường Đường: “...”

Đường Đường rất không cốt khí không dám lặp lại, ở trong lòng rửa xả Sa Tuân 100 lần!

Đồ bệnh xà tinh! Bệnh xà tinh! Bệnh xà tinh!!! Anh bệnh đó anh bệnh đó anh bệnh đó anh bệnh đó!!! Rồi sao?! Có tiền thì hay lắm a, có bản lĩnh thì cần chết lão tử đi a!

Nhưng còn chưa đợi cậu rửa xong, Sa Tuân thật sự cúi đầu, cắn vào môi cậu một cái...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!!!”

Đường Đường nhất quyết không chịu phối hợp, không hề ngoan như lúc đang say. Sa tổng bắt mãn nhúu mày, thanh âm có chút khàn khàn trầm thấp.

Sa tổng: “Hôn một cái cho 5 ngàn.”

Đường Đường: “...Có tiền thì giỏi lắm sao?!!!”

“Cũng chả giỏi lắm, chỉ cho cậu được có mấy vạn thôi.”

“...”

Sa tổng nhúu mày: “Dù sao cậu cũng hưởng thụ mà, cậu nói tôi hôn cậu thoải mái lắm.”

Đường Đường: “Đừng có xạo! Ai hưởng thụ! Thoải mái cái con khỉ!!!”

Sa tổng nhướng mày: “Thế có hôn không?”

“...Hôn.”

23. Chương 23: Tổng Tài Thật Uy Vũ!

Phòng tắm ảm thấp tràn ngập hơi sương, âm thanh vang vọng khắp bốn phía. Đường Đường tựa vào trong ngực Sa Tuân, bị hôn đến mức đầu óc trống rỗng, còn nhịn không được mà thắm rửa trong lòng. Sa tổng kỹ thuật hôn điêu luyện đến vậy, vừa nhìn chính là tra công, nhất định là đã luyện tập với không ít người!

Đường Đường nghĩ như vậy, bỗng nhiên tức tối, cắn lưỡi của Sa Tuân một cái, nhưng do e sợ *** uy của Sa tổng nên cũng không dám cắn mạnh. Cậu không hề biết rằng kỹ thuật hôn của Sa tổng đều là thừa lúc cậu say rượu mà luyện ra...Đường Đường vốn tưởng rằng Sa tổng sẽ biết khó mà lui, nào ngờ Sa tổng bị cậu cắn nhẹ một cái, radar của hai người không dò trúng nhau, anh còn tưởng rằng đó chính là tình thú, hô hấp đột nhiên dồn dập, ấn chặt Đường Đường vào ngực mình, hung hăng hôn cắn.

Lúc Đường Đường được buông ra đã muốn hấp hối, cậu cơ hồ không thở nổi, từ cổ đến mặt đều đỏ ửng, quần áo cũng ướt đầm. Cậu trừng mắt liếc Sa Tuấn một cái, quay đầu lao ra khỏi phòng tắm.

Sa tổng nhìn Đường Đường hai mắt ngập nước, khóe miệng anh nhin không được cong lên, nở một nụ cười sâu không lường được.

Đường Đường chạy về phòng mình, bình tĩnh bắt đầu thu dọn đồ đạc, vừa làm cậu còn vừa suy nghĩ, nếu thật sự hôn một cái được 5 nghìn, vậy 10 vạn tiền nợ kia chẳng phải trong mấy chốc cũng trả được hết hay sao?! Nhưng mà nghĩ lại, làm như vậy hình như có hơi vô liêm sỉ? Cậu vẫn là thành thật lấy lương của mình gán nợ đi thôi. Nhưng nếu lấy tiền lương của cậu ra trả thật, vậy lúc này bị Sa tổng dè ra hôn hít một trận không phải là lỗ to rồi sao?! Bộ mình là cái đứa muốn hôn thì cứ hôn chắc?! Không bằng bây giờ chạy sang phòng của Sa tổng hôn lại cho nó huê đi!

“...”

Hình như có gì đó kỳ kỳ, nhưng mà nghe qua lại cảm thấy rất kích thích!

Đường Đường thu dọn xong, phát hiện mình vẫn còn giữ chìa khóa xe Bentley của Sa tổng, cậu bèn rón ra rón rén ra khỏi phòng. Cậu đứng trước cửa phòng của anh, nhẹ nhàng gõ gõ, nửa ngày không nghe thấy động tĩnh liền bạo gan hé ra một khe hở nhỏ nhìn vào, Sa tổng hình như đúng là rất mệt, anh đang nằm trên giường ngủ say. Đường Đường cũng không đi vào, đặt chìa khóa trên bàn nhỏ cạnh cửa, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa lại, rồi đi.

Tuy rằng lạ giường, nhưng giường nhà Sa tổng rất thoải mái, Đường Đường thu dọn xong cũng thấy mệt, bò lên giường định chợp mắt một lát, nào ngờ cậu cũng ngủ thẳng tới sáng hôm sau, hai người ngay cả cơm tối cũng không ăn.

Sáng sớm hôm sau, Đường Đường tỉnh lại trên chiếc giường xa hoa rộng xx mét, còn đang mơ mơ màng màng, trong đầu cậu đột nhiên bật ra một câu.

.....Chẳng lẽ cứ thế mà ở chung sao?

Đường Đường nhất thời bị sấm sét đánh thẳng xuống đỉnh đầu, bò xuống giường, đi rửa mặt. Lúc cậu đi xuống tầng một, Sa tổng đã tao nhã ngồi trên ghế salon, đang vắt chéo chân đọc báo.

Sa Tuấn thấy cậu đi xuống, cũng không thèm liếc thêm một cái, lật báo, nói: “Làm chút điểm tâm đi, bánh bao hấp xúng tre hoặc bánh quẩy, cái gì cũng được.”

“...”

Đường Đường nuốt nước miếng, mấy cái tiểu khu cao cấp kiểu này thì làm gì có hàng quán nào bán sớm vậy a?! Cậu đào đầu ra bánh bao hấp xúng tre hoặc là bánh quẩy bây giờ?!

Sa tổng thấy người đứng im không động, anh ngẩng lên nhìn cậu một cái, “Phòng bếp đi thẳng quẹo trái.”

Đường Đường: “...Tôi làm?”

Sa tổng rút cục buông tờ báo trong tay xuống, dùng cái bản mặt than kia nhìn Đường Đường chằm chằm, bất quá Đường Đường không khó phát hiện ra cái mặt mốc kia như đang muốn nói, “Cậu không làm chẳng lẽ tôi làm?”

Đường Đường cười gượng, “Haha... Ngại quá a Sa tổng, tôi không biết gói bánh bao, cũng không biết nặn bánh quẩy, hai món này khó làm lắm...”

Sa tổng là người luôn luôn lắng nghe, luôn luôn thấu hiểu, vì thế anh đáp: “Vậy cứ tùy tiện nấu đi, dù sao cũng trễ rồi, trưa nay tôi muốn ăn chút rau xào nhà làm.”

Đường Đường: “...”

Ra ổng vác mình đến đây là để làm bảo mẫu!

Tuy rằng Đường Đường tự lập từ sớm, nhưng không có ai dạy cậu nấu ăn, cậu cũng chỉ cần no bụng là được, cho nên xào rau gì đó thật sự không dám khen tặng. Cuối cùng, Đường Đường lại vô cùng kinh ngạc, Sa tổng thế nhưng không xoi mói món rau xào của mình! Tuy rằng anh ấy cũng không nói là ăn ngon.

Ăn cơm trưa xong, Đường Đường liền lui về trong phòng, xem anime viết tiểu thuyết, Sa tổng vào thư phòng xử lý công việc một chút sau đó chạy lên web 123yq (1), ngày hôm qua “Tổng tài không manh” có chương mới nhưng anh còn chưa kịp xem.

Bờ cát PLAY...

“Tự mình ngồi lên đi.”

Sa tổng xem xong, nhất nhất nhớ kỹ, Đường Đường bình thường nhìn im lặng ủ rũ, hóa ra nội tâm lại cuồng nhiệt như vậy. Khẩu vị rất táo bạo.

Ngày thứ 7 và chủ nhật bình yên ở chung của hai người rồi cũng trôi qua, nhưng Sa tổng cũng không nóng nảy, dù sao Đường Đường từ nay về sau sẽ ở nhà anh.

Thứ 2 đi làm, Đường Đường cùng ngồi xe Bentley với Sa tổng đi đến công ty, tuy rằng cậu không muốn lắm, nhưng tiểu khu Sa Tuân ở bên cạnh lại không có xe bus, đi bộ ra ga tàu điện ngầm thì rất xa, hơn nữa cậu còn là một đứa mù đường, mới vừa dọn đến đây nên cũng chẳng biết đường đi lối lại thế nào.

Sa tổng vừa lái xe vừa liếc mắt nhìn Đường Đường đang ngồi thẳng lưng bên cạnh mình. Anh nói:

“Tan tầm cứ đi thẳng xuống tầng hầm, tôi đón cậu rồi chúng ta cùng về.”

“!!!”

Hai chữ “cùng về ” kia đánh cho Đường Đường run cầm cập! Sao nói cứ như hai vợ chồng son vậy hả?!

Đường Đường: “Không... Không cần đâu, phiền Sa tổng lắm...”

Sa Tuân không cho cậu cơ hội phản bác, rất là suất khí lao xe xuống bãi đỗ dưới tầng hầm, “Không phiền, đằng nào tôi cũng phải đi về.”

Sa tổng nói xong, xuống xe, một tay vịn cửa xe, anh thoáng khom lưng xuống nhìn Đường Đường, nói: “Còn không đi xuống, trễ giờ rồi.”

Đường Đường: “A!”

Đường Đường nhanh chóng xuống xe, cùng Sa tổng bước vào thang máy.

Trong thang không có ai, Đường Đường nhấn vào nút tầng trệt, cửa thang máy vừa khép lại, cậu đột nhiên bị một cỗ lực đạo mạnh mẽ kéo qua.

Sa Tuân ấn cậu vào tường thang máy, hung hăng hôn xuống, Đường Đường hốt hoảng, miệng chỉ phát ra được mấy tiếng ư a vô nghĩa, mắt mở to, cậu sợ hãi nhìn bảng điện tử hiển thị số tầng trong thang máy. Thang máy từ tầng hầm lên tầng một rất nhanh, cùng lắm chỉ mất 5 giây nhưng cậu lại cảm thấy dài như 5 tiếng, sau lưng đổ đầy mồ hôi lạnh, bị hôn đến mức mặt mũi đỏ bừng, ngay cả tai cũng đỏ lên.

“Đinh!”

Thang máy ngừng lại ở tầng trệt, trong khoảnh khắc cửa thang máy chuẩn bị mở ra, Sa Tuân đột nhiên buông cậu xuống, chân dài lui về phía sau một bước, trong chớp mắt đã đứng ở góc thang đối diện với Đường Đường.

Đường Đường tựa như vừa mới marathon mấy vòng, thở hổn hển, cậu vươn tay chỉnh lại cà vạt cùng cổ áo của mình, lại sờ thấy một mảng ướt nhẹp. Bị dọa đến mức người đầy mồ hôi!

Sa tổng lại một bộ không có việc gì, nhàn nhã đứng một bên.

Đây là giờ cao điểm nên lúc này trong thang máy chen vào rất nhiều người, Lục Manh Manh và Cao Dương bước vào, bọn họ nhìn thấy Đường Đường liền vô cùng vui vẻ:

“Ai nha Đường Đường, chào buổi sáng a.”

Mắt vừa đảo qua trông thấy Sa tổng, nhất thời qui củ đứng nghiêm, “Chào buổi sáng, Sa tổng!”

Sa Tuân gật gù đầu, bộ dáng bình thản lại tao nhã, rất có phong vị của một tổng tài tiêu chuẩn.

Lục Manh Manh sấp vào bên cạnh Đường Đường, cô nàng thấy mặt cậu tái mét, kỳ quái hỏi: “Đường Đường, em chạy bộ đến công ty à? Nhìn mặt em đỏ hết lên rồi kia, còn 5 phút nữa mới đến giờ mà, yên tâm đi, không có trễ đâu.”

Cao Dương cũng đứng ngay bên cạnh, buồn bực nói: “Tại sao chú lại từ dưới tầng hầm đi lên thế?”

Lục Manh Manh: “A? Đúng rồi, tầng hầm là bãi đậu xe mà, Đường Đường có xe rồi a! Tan tầm cho chị về kè đi!”

Đường Đường: “.....Hahaha.”

Đường Đường há miệng thở dốc, giọng cũng khàn đi, toàn thân vẫn còn dư âm của xúc cảm tê dại ban nãy, cậu chỉ có thể cười gượng với Lục Manh Manh và Cao Dương. Nói ít sai ít, im lặng là vàng.

Thang máy đến nơi, Sa tổng lập tức trở về văn phòng vách kính quen thuộc của mình, cũng không gây khó dễ thêm cho Đường Đường nữa.

Lục Manh Manh: “Ai nha Hôm nay Sa tổng đẹp trai quá a! Hôm nay bảo đảm ảnh đang rất vui đó, chị vừa mới thấy ảnh cười kia, hơn nữa cười đến đặc biệt sùng nịch!”

Cao Dương: “Hay là có bạn gái rồi?”

Lục Manh Manh: “A?! Không thể nào, đau lòng quá đi! Sa tổng đẹp trai như vậy cơ mà, lại còn giàu nữa, nhỏ nào xứng với ảnh chứ!”

Đường Đường: “...”

Cao Dương tiếp lời: “À đúng rồi, thằng nhóc kia, sao thứ 7 vừa rồi đi động chú tắt máy gọi mãi không được vậy, anh còn định rủ chú đi chơi bóng.”

Đường Đường bị cậu ta nhắc mới nhớ ra, Vương Tuệ cứ gọi điện thoại làm phiền mãi nên cậu tắt điện thoại đi, sau đó cũng quên luôn, thứ 7 vừa rồi chui trong nhà Sa tổng nên cũng không đụng tới đi động.

Đường Đường nhanh chóng bật điện thoại lên, trong lòng cân nhắc chuyện Sa tổng cho đi cậu 10 vạn đồng.

Tuy rằng đối với Sa tổng, 10 vạn đó chẳng là gì cả, nhưng đối với Đường Đường mà nói, cậu phải dành dụm rất lâu mới có được số tiền đó. Năm đó khi bố mẹ ly hôn, hai người không ai muốn dẫn cậu theo, chỉ có chú là vẫn luôn giúp đỡ cậu. Bây giờ, đi muốn cậu cho tiền, quả thật là cậu phải hỗ trợ, hơn nữa em họ còn đang bị bệnh, coi như là trả lại nhân tình, về sau không ai nợ ai.

Nhưng Đường Đường lại không thích giọng điệu của dì, có vay thì có trả, bà ta lại còn viện cớ Sa Tuấn nhiều tiền để tìm cách quýt nợ. Cậu còn đang buồn phiền, điện thoại lại đột nhiên liên vang lên, không cần nhìn cũng biết, lại là Vương Tuệ gọi tới.

Đường Đường nhìn điện thoại nhấp nháy nửa ngày, cuối cùng mới nghe máy.

Vương Tuệ thanh âm thực vui sướng, nói: “Đường Đường, rốt cục cũng gọi điện được cho con rồi! Dì nói con nghe a, em con mổ xong hôm thứ 7 rồi, đặc biệt thuận lợi! Thật ra cũng chỉ là tiểu phẫu thôi, nhà dì đang ở bệnh viện XX. Con đến đây thăm nó đi, không cần mang quà cáp thuốc bổ gì đâu, tùy tiện mua chút trái cây là được rồi, em con muốn ăn. Con mua cái quả gì mà mới nhập khẩu ấy, gọi là...”

Đường Đường: “... Dạo này con bận lắm, con không đi đâu.”

Vương Tuệ bị hắt một bát nước lạnh, nhưng bà ta vẫn rất kiên trì nói tiếp, “Ai nha, công ty con bận quá a, đừng có cố quá nha con, ráng mà kiếm nhiều tiền. Con thật là có tiền đồ a Đường Đường, ai như ông chú của con ấy, đã đến tuổi này rồi mà chả kiếm được bao nhiêu cả, thật là... À đúng rồi Đường Đường, quên nói với con, chúng ta đang định dỡ nhà, chuyển sang khu khác. Khu đi đang ở toàn là nhà trệt, lại toàn là nhà cũ, chất lượng không tốt, hoàn cảnh kém như vậy sợ ảnh hưởng đến em con học tập. Dì đang tính gom thêm chút tiền mua một cái nhà ở Nhị hoàn. Nhị hoàn đường xá thuận tiện, nhưng mà nhà cửa thì đắt đỏ lắm, tiền dì gửi ngân hàng còn chưa đến kỳ hạn, tiền lần trước đều đóng viện phí phẫu thuật cho em con cả rồi, cơ mà con không phải là còn 5 vạn đó sao?”

Nếu 10 vạn lúc trước là để trả nhân tình cho Vương Tuệ, tuy rằng cậu chỉ ở lại nhà bà ta có gần nửa tháng, nhưng dù sao nhân tình vẫn là nhân tình, Đường Đường không muốn về sau bị người ta mắng mỏ là đồ vô ơn bạc nghĩa.

Chẳng qua Vương Tuệ quả là không biết đủ.

Đường Đường ngữ khí rất không tốt, âm thanh lạnh lùng đáp, “Hồi trước dì đã cầm 10 vạn.”

Vương Tuệ nghe thấy cậu nói vậy, sững sốt vài giây, hiển nhiên không ngờ Đường Đường đột nhiên chuyển chủ đề, “Đường Đường, con cũng không phải không biết, dì không đi làm, em con cũng sắp thi đại học rồi a, học khoa âm nhạc tốn tiền biết bao nhiêu a. Chú con đi làm mệt mỏi, tiền còn thiếu...Nhưng mà con thì khác, con có công việc tốt a, còn có bạn bè làm ông chủ nữa, cái cậu Sa Tuân kia đó, đặc biệt có tiền, con cứ bảo là có việc gấp, kể cho cậu ta nghe, nhờ cậu ta...”

Bà ta còn chưa nói xong, Đường Đường đã cắt lời:

“Sa tổng là cấp trên của con chứ không phải là máy ATM, 10 vạn lúc trước cũng là Sa tổng tốt bụng cho đi mượn, xin dì đừng quên.”

“Cái gì?!!” Thanh âm của Vương Tuệ đã đạt đến quãng 8, “Mượn?! Cậu ta giàu có lắm tiền như vậy, thế mà có 10 vạn cũng bắt người ta phải trả?!”

Đường Đường phì cười, “Ngân hàng cũng giàu lắm đó, thế dì đi vay ngân hàng có phải trả không a.”

Đầu kia điện thoại, Vương Tuệ cảm lạnh, tựa hồ là bị Đường Đường chọc giận, bà ta rầm một tiếng cúp điện thoại.

Đường Đường thở ra một hơi, nhất thời cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Sa tổng đang xem hợp đồng, di động đột nhiên vang lên, màn hình báo là số lạ gọi tới, liền thuận tay nhấc máy. Anh không nghĩ tới người gọi điện thoại cho anh lại là Vương Tuệ, dì của Đường Đường.

Sa Tuân mặc dù là phú nhị đại, nhưng cũng là một thương nhân từ đầu đến chân, vì Đường Đường, bảo anh tiêu bao nhiêu tiền anh cũng chịu, nhưng tiền đề là Đường Đường phải vui, nếu không thì anh việc gì phải phí phạm của cải nhà mình.

Cũng ngay trong thứ 7 vừa rồi, Sa Tuân bảo đặc trợ Ngô đi tra một chút chuyện của Đường Đường và Vương Tuệ, con trai của Vương Tuệ đúng là phải mổ, nhưng chẳng qua chỉ là mổ ruột thừa, cho dù có làm ở bệnh viện xịn tới mức nào đi nữa, cùng lắm cũng chỉ tốn 2 vạn, nào cần đến tận 10 vạn đồng bao giờ. Nói trắng ra là Vương Tuệ đột nhiên nhớ ra Đường Đường đã ăn nhờ ở đậu nhà bà ta nửa tháng, cảm thấy mình đã cho cậu một cái ân huệ, sau đó bắt cậu phải trả ơn cho mình.

Sa Tuân vừa nhấc máy, giọng điệu của Vương Tuệ vang lên rất nịnh nọt, ngữ khí y hệt như lúc đầu nói chuyện với Đường Đường, kể rằng gia đình bà ta chuẩn bị dỡ nhà chuyển đi nơi khác, đó là ngôi nhà trước kia Đường Đường cũng từng ở, bà ta muốn mua nhà mới nhưng hiện giờ trong tay không có tiền, không mua được.

Sa Tuân vừa nghe liền nở nụ cười, anh điều chỉnh tư thế ngồi cho thoải mái một chút, vắt chéo hai chân, tay chống đầu, cười đáp: “Bà Vương, tôi nghe nói con của bà phải làm giải phẫu, Đường Đường cũng coi như là nhân viên đặc lực của công ty, tôi tình cờ có quen vài người bạn làm bác sĩ, có cần tôi giúp an bài một chút không?”

Vương Tuệ thụ sủng nhược kinh, “Không cần không cần, phiền ngài quá rồi! Tiểu phẫu thôi ấy mà, thứ 7 vừa rồi đã xong rồi, một tuần sau là có thể xuất viện, con tôi nó mổ hôm trước hôm sau là xuống giường được luôn rồi đó!”

Sa Tuân tiếp tục nói: “Lần trước tôi nghe bà kể chuyện, cảm thấy rất lo lắng nên đã bảo trợ lý đi xem một chút. Hóa ra là mổ ruột thừa, xin hỏi, ruột thừa gì mà cần tới 10 vạn tiền viện phí vậy? Bà Vương này, không phải bà bị người ta lừa đi? Hay là, bà đi lừa người ta vậy.”

Vương Tuệ bắt đầu nóng nảy, “Này! Cậu nói vậy là có ý gì?!”

Thanh âm của Sa Tuân trầm xuống, cười lạnh một tiếng, anh đáp: “Bà Trương, thẻ ngân hàng kia là thẻ của tôi, 10 vạn đồng bà mua cái gì mà tôi còn biết, chẳng lẽ tiên sinh đây lại không biết sao?”

Vương Tuệ tức giận, bắt đầu quát tháo: “Cậu có ý gì?! Tiền kia là cậu cho tôi, bây giờ cậu muốn đòi lại sao?!”

Sa Tuân cũng không vội, thanh âm lạnh lùng thản nhiên trả lời, “Tiền kia là tôi cho gia đình của nhân viên mượn để phẫu thuật. 6 vạn bà đã sử dụng, tôi biếu bà, coi như cảm ơn ân nghĩa của bà Vương đã thu lưu Đường Đường nửa tháng. Còn lại 4 vạn, phiền bà Vương chuyển vào tài khoản của Đường Đường, lát nữa tôi sẽ bảo trợ lý gửi số tài khoản của cậu ấy cho bà. À, còn kính nhờ bà về sau đừng có quấy rầy Đường Đường nữa...”

“...”

Sa Tuân dừng một chút, kẹp di động vào bả vai, vừa nghe điện thoại vừa ấn chuột máy tính, nhàn nhã lên diễn đàn. “Tổng tài không mạnh” lại có chương mới. Anh vừa click vào biểu tượng chương vừa đáp: “Bà dù sao cũng là trưởng bối của Đường Đường, cho nên tôi tôn trọng bà, nhưng tôi không thể bỏ qua cái từ tục tĩu vừa mới nảy được. Hôm nay trước khi tan tầm mà tiền còn chưa chuyển vào tài khoản của Đường Đường, tôi sẽ gọi luật sư khởi tố bà tội danh trộm cắp tài sản của công dân.”

Vương Tuệ gào thét chói tai, bà ta quát vào trong điện thoại: “Cậu dựa vào cái gì?! Tiền đó rõ ràng là cậu cho tôi! Có tiền thì giỏi lắm sao?! Cậu làm gì có chứng cứ!!!”

Sa Tuân cười nói: “Bà Trương thật là vui tính quá, bà cũng đã nói rồi đấy thôi, có tiền thì đúng là giỏi lắm.”

Txt của chương trước là “ ” – Vương Tuệ, chương này lại là “ ” – Trương Tuệ, chả biết đâu mà lần...

(1) 123yq: Trang đăng truyện cũng khá nổi tiếng bên Trung, hồi đó đa số là ngôn tình nhưng như trong đây thì chắc bây giờ cho đăng cả đam mỹ, mấy bạn thích ngôn tình ở Vn thường truy cập trang này bằng Vietphrase

.123yq.org/

24. Chương 24: Tổng Tài Thích Điều Này

Vương Tuệ nhất thời ghen hòng, sợ dĩ bà ta mặt dày gọi điện thoại cho Sa Tuân là bởi vì vừa nãy bị Đường Đường hắt cho một chậu nước, bà ta bèn quay sang muốn xin tiền của anh.

Sa Tuân quả thật là đại gia, có thể rất hào phóng nhưng anh không thuộc dạng mấy đứa ngu ngốc chuyên ném tiền qua cửa sổ. Đầu óc tính toán của Sa Tuân rất cao thâm, hơn nữa còn là con ông cháu cha, kiếm tiền so với người khác thì dễ dàng hơn cho nên anh ra tay tương đối bạo, điển hình là chuyện lúc đầu anh tặng Đường Đường hẳn 10 gói điểm thưởng Tấn Giang, tổng cộng 1 vạn tệ làm quà gặp mặt.

Nhưng mà, như đã nói, Sa Tuân không có bị down.

Muốn cùng Sa tổng so khôn khéo, Vương Tuệ có lẽ nên chui vào bụng mẹ lại một lần.

Đặc trợ Ngô nhanh chóng gửi tin nhắn cho Vương Tuệ, cuối cùng còn rất nghiêm túc mà dặn dò:

“Công ty buổi chiều xx giờ tan tầm, bà Vương nhớ chú ý nha.”

Vương Tuệ tức đến phát điên, nhưng bà ta lại sợ kẻo có tiền nói được thì làm được. Nếu cậu ta thật sự kiện mình, lúc đó khóc cũng không ra nước mắt, nhưng tiền đã cầm trong tay rồi lại phải buông ra, thật so với bị giết còn khó chịu hơn.

Quầy quả đến sát giờ tan làm, Vương Tuệ mới chịu ra ngân hàng chuyển tiền, biểu tình hết như bị bóp cổ.

Đường Đường còn đang trộm lên mạng, coi như giải trí nửa tiếng trước khi đi về. Gần đây cậu dần dần nhận được nhiều điểm thưởng hơn, ngoại trừ mấy fan ruột của mình, thỉnh thoảng cũng có mấy độc giả lạ

cũng sẽ cmt cho cậu, đương nhiên cũng không thiếu anti fan, nói gì mà thật ghê tởm a, máu chó quá a, tác giả trong óc đều là xx a.

Lúc Đường Đường chán đến sắp chết, di động đột nhiên vang lên, báo có tin nhắn, cậu còn tưởng là mấy cái tin rác mời mua đất mua nhà, kết quả vừa mở máy lên, lại là thông báo của ngân hàng gửi tới.

[Ngân hàng XX chi nhánh Bắc Kinh] XX/YY/2014]

“Số tài khoản XXX của ngài nhận được 4.000.000 đồng, số dư 4xxxxx đồng.

Bảo vệ mình, nói không với rửa tiền.”

Đường Đường nhìn tin nhắn, trợn mắt, lại trợn mắt, ngân hàng thật đúng là tận tụy, cái câu cuối cùng thật sự là...

Đường Đường không hề nghĩ là Vương Tuệ gửi tiền cho cậu, còn tưởng rằng trên trời lại rớt xuống bánh nhân thịt, kết quả di động lại vang lên, là Vương Tuệ gọi tới.

Cậu vừa nhắc máy đã nghe nghe thấy tiếng của Vương Tuệ mắng to, thanh âm vô cùng bén nhọn: “Tao trả lại tiền cho tụi bay đó, đừng có lại đe dọa tao! Gì chứ?! Đường Đường mày đúng là cái đồ bạch nhãn lang! Về sau đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tao nữa!”

Vương Tuệ mắng xong lập tức cúp điện thoại, đầu bên kia, Đường Đường còn đang ngây ra.

“Tụi bay”?...

Cậu không hiểu ra sao cả, Vương Tuệ nói đã trả lại tiền cho bọn cậu, là có ý gì?

Cậu cũng không ngờ Vương Tuệ sẽ ưỡn mặt đi xin tiền Sa tổng, cũng không ngờ Sa tổng tà mị tao nhã như vậy lại có thể đi “đe dọa” Vương Tuệ. Đường Đường muốn trả lại tiền cho Sa Tuấn, nhưng cũng sắp hết giờ rồi, để về nhà rồi nói.

Hai chữ “về nhà” vừa xuất hiện trong đầu, Đường Đường nháy mắt có xúc động muốn biến mất. Cái nhà cao cấp hai tầng kia, giường lớn xa hoa rộng xx mét kia, sao có cảm giác y như mình đang bị người ta bao dưỡng vậy...

Kỳ thật, hiện thực cũng chẳng cách xa tưởng tượng là bao.

Tan việc, Đường Đường cố ý nán lại một chút, chậm rãi thu dọn đồ đạc.

Lục Manh Manh trông thấy thế, lại bắt đầu trêu chọc cậu: “Ai nha Đường Đường, trưa nay ăn phải thịt rùa hay sao mà giờ chú em cứ lễ lễ mà lễ lễ thế? Không phải hôm nào chú cũng là đứa phi ra khỏi phòng đầu tiên sao?”

Cao Dương cười hì hì: “Đang âm mưu cái gì phỏng? Chia sẻ cho bạn bè nghe chút coi!”

Đường Đường bị cậu ta nói trúng tim đen, cậu đành giả bộ bình tĩnh ho khan một chút, “Đi về dùm đi, anh thì lúc nào mà chả nghĩ xấu cho người khác.”

Cao Dương: “Trong bụng anh có bao nhiêu xấu xa, em còn không biết sao?”

Lục Manh Manh nghe hai người nói chuyện, ôm mặt la hét: “AAAA! Hai đứa bay phạm quy a!!! Không chơi bán hủ nha!!!”

Cao Dương vừa định giỡn tiếp, cửa thủy tinh đột nhiên kêu “cạch” một tiếng, mở ra, Sa tổng trầm mặt đứng đấy, quét mắt nhìn mọi người.

Lục Manh Manh cùng Cao Dương rụt cổ, lập tức bỏ mặc Đường Đường, xông vào thang máy chạy mất.

Sa tổng mới không muốn thừa nhận, anh vừa rồi nghe thấy Cao Dương và Đường Đường trêu ghẹo nhau, trong lòng đặc biệt không thoải mái!

Mấy nhân viên khác vừa trông thấy Sa tổng cũng đều nháo nhào chạy thoát thân, chỉ có Đường Đường vẫn đứng đó, chậm rãi thu dọn đồ đạc chờ những người khác về hết, lúc này cậu mới làm xong. Kỳ thật cậu cũng không có nhiều đồ, nhưng mà có cả một cái thùng đựng toàn cốc uống nước.

Là cái thùng mà Sa tổng đưa cho cậu.

Lúc trước đi xe bus vác theo thì quá nặng, Đường Đường không mang về nhà, hiện tại đã dọn sang ở cùng với Sa tổng, hai người về chung, Sa tổng lại lái xe, vừa lúc cậu cũng đem theo cái thùng về.

Sa Tuân thấy Đường Đường ôm cái thùng, sắc mặt chẳng biết tại sao dịu đi không ít, không giống như vừa rồi lạnh lẽo đến muốn đóng băng.

Hai người không nói chuyện, đồng thời vào thang máy. Không khí rất là vi diệu, Đường Đường nâng thùng lên cao, che mặt lại, sợ Sa tổng lại đột nhiên nổi điên nhào qua, trong thang máy có gắn camera đó trời ơi!

Nghĩ tới chuyện ngoài ý muốn lúc sáng, còn thiếu chút nữa bị người khác nhìn thấy, Đường Đường lúc này chỉ muốn gào to lên rằng, Sa Tuân là đồ dở hơi mất nết!!!

Nhưng Đường Đường không dám...

Hai người xuống tầng hầm, lấy xe, đặt thùng vào cốp xe, sau đó đi về nhà.

Sa tổng: “Tôi nay định nấu món gì?”

Đường Đường: “...”

Cậu thật muốn nói cho Sa Tuân biết buổi tối cậu toàn mua đồ ngoài về ăn, trong nhà bình thường cũng ít bật bếp nấu nướng, có chăng cũng chỉ là đun nước sôi nấu mì mà thôi. Bất quá Sa tổng hiển nhiên không thích ăn hàng, anh thích ăn đồ nhà làm, ngay cả ăn mì sợi cũng thà rằng ăn bún tàu nấu với muối, nhất quyết không ăn mì ăn liền...

Đường Đường ho khan một tiếng, “Trong nhà không có nguyên liệu, nếu không Sa tổng thả tôi trước cửa siêu thị đi, tôi mua đồ về nấu.”

Sa tổng dùng giọng mũi “ừm” một tiếng, lại nói: “Tôi đi với cậu.”

“...”

Đường Đường tưởng tượng cảnh Sa tổng mặc tây trang xa xỉ, đẩy xe đẩy hoặc là xách giỏ hàng trong siêu thị, hòa cùng một đồng các mẹ các dì lựa chọn thức ăn, đột nhiên cảm thấy như vừa bị sét đánh. Cậu nhanh chóng lắc đầu đáp: “Không cần không cần, phía trước có một cái siêu thị đó, Sa tổng cứ thả tôi ở trước cửa là được, tôi mua đồ xong sẽ bắt taxi đi về.”

Sa tổng hạ mắt, liếc cậu một cái, lấy sự hiểu biết của Đường Đường với Sa tổng, cậu cảm thấy cái biểu cảm này hình như không được tốt cho lắm.

Vì thế Đường Đường lập tức chân chó bồi thêm một câu, “Sa tổng, anh đi làm mệt mỏi, về nhà nghỉ ngơi đi. Tôi sẽ mua nhiều nguyên liệu một chút, đủ ăn cả tuần luôn ha.”

Sa tổng một giây trước môi mỏng còn đang mím chặt, một giây sau khóe miệng đã cong lên, có tác dụng! Đường Đường nghĩ thầm, chân chó quả nhiên vạn năng a!

Sa tổng cũng không có thả Đường Đường giữa phố, mà là đưa cậu đến tận cửa siêu thị, sau đó anh mới quay đầu xe trở về.

Đường Đường nhìn xe Bentley đã đi xa, đột nhiên nhẹ nhàng thở ra, Sa tổng thật đúng là khó chiều, nhanh chóng gom tiền trả nợ nhanh chóng thoát khỏi vòng tay của thằng cha xì tinh bệnh tổng tài này mới là chính đạo!

Vào siêu thị, Đường Đường mua rất nhiều đồ, từ rau dưa, thịt cá đến đồ hộp bỏ lò, tuyệt đối đủ ăn đến cuối tuần. Sau khi đóng gói, tính tiền, ước chừng có ba túi to, túi nào túi nấy đều nặng trĩu.

Đường Đường mới vừa ra khỏi siêu thị, liền thấy một chiếc Ferrari đỏ phanh ngay trước cửa. Bên cạnh xe có một người đàn ông mặc tây trang đeo kính râm đang đứng đó, hai tay quy củ đặt ở trước người, hai chân mở rộng, tư thế tiêu chuẩn của Men In Black.

...Buổi tối mà còn đeo kính râm.

Đường Đường trong lòng rửa xả, đang định vòng sang bên cạnh để đi qua, chỉ thấy Men in Black kia vươn tay ngăn lại, hỏi: “Ngài là Đường tiên sinh phải không?”

Đường Đường hai tay còn đang xách đồ, theo bản năng gật gật đầu, Men in Black liền mở ra cửa sau của xe, sau đó, một người phụ nữ mặc váy đỏ bước ra, trên mặt cũng mang kính râm.

Nữ nhân tháo kính râm xuống, cao thấp đánh giá Đường Đường một chút. Cô liếc nhìn bộ âu phục cậu đang mặc, nút áo bung ra, cà vạt thắt xiêu xiêu vẹo vẹo, trong tay còn xách theo ba túi nilon to đùng, tựa hồ là cảm thấy bộ dáng cậu rất khôi hài, cô ta cười lạnh một tiếng.

Người phụ nữ kia lãnh đạm mở miệng, nói: “Đường tiên sinh, chúng ta đến chỗ khác nói chuyện đi.”

Đường Đường rất muốn trả lời, tôi không muốn a, nhưng Men in Black đã làm một cái thủ thế mời, cậu bất đắc dĩ phải bước lên xe.

Men in Black lái xe, cô gái kia ngồi ở bên cạnh cậu, cũng không thèm liếc cậu một cái.

Ferrari đỗ dừng lại trước một cửa tiệm cà phê xa xỉ, cô nàng bước xuống xe, Đường Đường nghĩ nghĩ, vẫn xách theo mấy túi đồ sau đó mới đi theo cô vào trong tiệm.

Sau khi hai người ngồi xuống, nữ nhân gọi một ly cà phê gì đó có tên tiếng Anh, Đường Đường nghe cũng không hiểu. Người bồi bàn mỉm cười chuyên nghiệp, quay sang nhìn Đường Đường, lễ phép hỏi.

“Tiên sinh, ngài muốn dùng gì ạ?”

Đường Đường không thích ra tiệm uống cà phê, phái Cái Bang như cậu không có rảnh tiền, vốn định kêu một ly nước khoáng, nhưng vừa nhìn đến giá tiền trong menu, cậu suýt nữa nhảy dựng lên.

Mụ nội nó! 50 đồng! 50 đồng một ly nước lọc!!!

Đường Đường cũng nở một nụ cười chuyên nghiệp, trả lời: “Không cần đâu, cảm ơn.”

Người phụ nữ cười lạnh một tiếng, bồi bàn thực biết điều rời đi. Cô ta lúc này mới bắt đầu nói: “Đường tiên sinh, chúng ta đi thẳng vào vấn đề, tôi họ Thích, là hôn thê của Sa Tuân.”

Đường Đường: “...”

Thích tiểu thư thấy bộ dáng bình tĩnh Đường Đường, tựa hồ rất không vừa lòng, bưng cà phê lên uống một ngụm, “Tôi nghe nói cậu cùng Sa Tuân đang ở chung? Xem ra cậu cũng có chút bản lĩnh. Nhưng mà, cho dù có bản lĩnh đến đâu, thì con trai cũng không thể biến thành con gái được!”

Đường Đường: “...” Đúng vậy, tôi là con trai a, tôi cũng không có nhu cầu chuyển giới.

Thích tiểu thư cũng không chê cậu im lặng, nói cứ như đúng rồi, “Sa Tuân có thân phận địa vị như thế nào, tôi nghĩ cậu hẳn là biết rõ. Đường tiên sinh chắc cũng là vì những thứ đó nên mới đi nịnh bợ Sa Tuân, có đúng không Đường tiên sinh?”

Đường Đường quyết đoán chỉ ra sai lầm, “Không đúng!”

Thích tiểu thư cười lạnh, “Hừ, cậu không cần ngại biện, ngoài việc đi làm tình nhân bao dưỡng, cậu còn làm thêm hai cái nghề tay trái nữa. Anh ấy vung cho cậu cũng không ít tiền đi, mới đầu là 2 vạn, sau đó là 10 vạn... Tôi nói đúng chứ?”

Đường Đường cẩn thận nghĩ nghĩ, 10 vạn thì cậu biết, nhưng 2 vạn kia ở đâu ra vậy?

Đường Đường không biết rằng, cái vị “Sa tổng moe moe” tặng cho cậu 2 vạn tiền thưởng kia, kỳ thật chính là Sa Tuân. Thích tiểu thư tiếp tục nói: “Tôi không quan tâm việc anh ấy bao dưỡng vài tiểu tình nhân bên ngoài, nhưng cậu nên nhớ rằng mình đang đứng ở đâu. Tôi nhất định sẽ trở thành Sa thái thái, cậu nên biết điều một chút, tự mà lượng sức mình đi!”

“...”

Đường Đường mấy hôm nay hơi bị lậm anime, tuyên ngôn của Thích tiểu thư rơi vào tai cậu, ngay lập tức, não cậu đã y như cassette tự động tua đi tua lại mấy lời sau thành:

Tôi nhất định sẽ trở thành vua hải tặc (1).

Trở thành vua hải tặc...

Vua hải tặc...

Đường Đường:

Thích tiểu thư vẫn tiếp tục nói: “Thích gia cùng Sa gia là môn đẳng hộ đối, tôi còn có thể sinh con cho Sa Tuân, sau này nó sẽ trở thành người thừa kế của Sa thị! Sa Tuân chẳng qua là vui đùa với cậu một chút mà thôi, biết không? Đừng có mà ảo tưởng bản thân mình nữa!”

Đường Đường: “Thích tiểu thư, tôi nghĩ cô hiểu lầm rồi, chúng tôi không có chơi đùa, chúng tôi...”

Thích tiểu thư nhất thời biến sắc, cô ta cao giọng mắng: “Ý cậu là sao?! Định nói là các người nghiêm túc sao?! Bớt giỡn! Đường Đường, tôi nói cho cậu biết, lúc tôi gặp Sa Tuân thì cậu còn đang nằm trong bụng mẹ đó! Một công nhân quèn chạy đến Bắc Kinh làm thuê mà đòi đấu với Thích gia sao! Cậu nghĩ cậu đấu lại được hả! Biết điều thì nhanh chóng rời khỏi Sa Tuân đi!”

“...”

Thích tiểu thư, người hiểu lầm rồi, tôi kỳ thật chỉ muốn nói với người rằng, tui tôi không có quan hệ gì với nhau hết đó, người có thể để tôi nói hết câu không a.

Đường Đường còn đang nghĩ ngợi miên man, Thích tiểu thư nhìn bộ dáng suy tư của cậu, còn tưởng là cậu đang sợ, cô ta cười lạnh.

Đường Đường nghiêm túc ngắt đầu lên, cậu hỏi vặn: “Thích tiểu thư...Cô nói lúc cô gặp Sa tổng thì tôi vẫn còn ở trong bụng mẹ, thế có nghĩa là giờ cô bốn mươi mấy tuổi rồi đó hả?”

Thích tiểu thư: “...”

Thích tiểu thư rất cục tức giận, đập bàn “rầm” một tiếng, đứng phắt dậy, cô ta trừng mắt liếc Đường Đường một cái sau đó quay đầu bỏ đi.

Đường Đường nhìn bóng dáng của Thích tiểu thư dần dần đi xa, trong lòng cười đắc ý. Cô nàng này đúng là kiểu tiểu thư được nuông chiều từ bé, không thềm nghe ai nói, cũng không thềm nói chuyện tử tế với người ta, lúc này chắc cô ta đã bị cậu chọc cho tức chết.

Đường Đường còn đang khoái chí, sau đó, nụ cười trên mặt cậu lại đột nhiên cứng ngắc. Trên bàn, tách cà phê của Thích tiểu thư còn đó, chỉ mới uống có một chút, cô ta cũng chưa trả tiền.

Đường Đường: “...Bồi bàn đâu?”

Bồi bàn tiến lại, cười đến là rục rờ, “Xin chào tiên sinh, ngài cần gì ạ?”

“Cà phê uống không hết bỏ hộp đem về được không? ”

“...”

Uống một tách cà phê tốn hơn 300 đồng, Đường Đường tim gan đều đau xót, đáng ra lúc này không nên vội chọc Thích tiểu thư tức giận bỏ đi, ít ra cũng phải chờ bả thanh toán xong cái đã.

Cuối cùng Đường Đường vẫn đem cà phê về, người bán hàng sẵn sóc đổ cà phê vào một chiếc hộp nhỏ đưa cho Đường Đường, chẳng qua không lấy được phần kem bơ và chocolate vụn để trên cùng mà thôi.

Hôm nay xảy ra việc ngoài ý muốn, lại còn tốn tận 300 đồng, Đường Đường quyết định không bắt taxi nữa, đi xe bus về nhà. Lúc cậu mang theo gói lớn gói nhỏ quay trở lại tiểu khu cao cấp sang trọng kia, đồng hồ đã chỉ hơn 8 giờ tối.

Sa tổng trên ghế salon ở phòng khách tầng một, anh đã thay quần áo mặc ở nhà, tuy trông có vẻ hơi xuề xòa nhưng bù lại có cái mặt bánh bao cùng dáng người hoàn mỹ, trai đẹp thì mặc cái gì mà chẳng đẹp. Sa tổng dựa vào lưng ghế, tay cầm điều khiển từ xa, đang xem đĩa CD. Anh thấy Đường Đường quay trở lại, cũng không thềm tiến lên xách phụ, một bộ dáng đại thiếu gia ngồi tĩnh bơ.

Đường Đường tròng mắt, nhìn chăm chăm Sa tổng vẫn đang ngồi xem TV, cơ hồ muốn đục trên người anh vài cái lỗ, bất quá cậu vẫn nhận mệnh đổi giày, xách túi đặt lên bàn trà trước ghế salon.

Đường Đường: “Sa tổng, bây giờ cũng trễ rồi, mình ăn cái gì đơn giản chút nha? Cơm chiên thập cẩm được không?”

Cậu nói xong, vô tình nhìn lên chiếc TV màn hình tinh thể lỏng đang gắn trên tường. Trên màn hình TV không phải là phim Mỹ, cũng không phải chương trình giải trí, mà là một đoạn video được ghi lại bằng camera.

Bối cảnh trong video là thang máy, diễn viên chính là Sa tổng tà mị khí phách, cùng ai đó đang bị khi dễ đến vô lực buông tay, ngoan ngoãn bị người đặt ở trên vách thang máy cưỡng hôn – Đường Đường.

Video này mang tên: “Tổng tài bá đạo cưỡng hôn tiểu nhân viên trong thang máy”...

Đường Đường khiếp sợ chỉ vào TV, gào ầm lên: “Đây là cái gì?!!!”

Sa tổng nhàn nhã ngồi trên ghế, anh ấn điều khiển, hình ảnh lập tức dừng. Ở trên màn hình TV siêu lớn, Đường Đường nhắm mắt lại, hai tay bấu lấy ngực áo của Sa Tuấn, lúc đó cậu vừa mới bị cưỡng hôn, vẻ mặt kia làm cho người khác phải nhộn nhạo trong lòng.

Sa tổng: “Camera trong thang máy đấy, yên tâm, sáng nay tôi đã bảo bộ phận an ninh cắt hết đi rồi... Biểu cảm này không tệ.”

Đường Đường: “...”

(1) Câu nói nổi tiếng của nhân vật Luffy trong One Piece (Đảo hải tặc)

25. Chương 25: Tổng Tài Rất Là Tà Mị

Thời lượng video rất dài, nhưng phân đoạn bá đạo tổng tài cưỡng hôn tiểu nhân viên chức thì lại ngắn, y như một cái trailer, chống đỡ được chừng 10 giây thì hết.

Sa tổng nhàn nhã ngồi ở trên ghế, xem còn rất hăng say, lúc thì tua lại xem lúc thì ấn tạm dừng, khoe miệng cong lên, nở một nụ cười tà mị bá đạo làm Đường Đường rùng rùng mình mãi không thôi. Sa tổng thấy Đường Đường đứng nhìn trần trối, anh nhướn mày, nói: “Ngồi xuống xem chung đi.”

Sự bình tĩnh của Sa tổng làm cho Đường Đường ghen hợm, cậu cười gượng: “Không... không cần.” Nói đoạn, cậu xách túi lên chuẩn bị đi xuống bếp, cuối cùng vẫn dừng lại, thăm dò hỏi: “Sa tổng... Tôi có thể hỏi anh một câu không?”

Sa tổng: “Cái gì?”

Đường Đường: “Anh xóa video đi được không...”

Sa tổng: “Không.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường dùng đầu gối nghĩ cũng biết là không được, vì thế mặt xám mày tro lết vào bếp chuẩn bị nấu cơm. Sau đó, Sa tổng thực sắc nói: “Cậu yên tâm, tôi bảo đảm không có ai thấy cái video này đâu.”

Đường Đường nghe thế, có chút cảm động, tuy rằng tổng tài bình thường có hơi từng tưng một chút, có không chịu nói lý một chút, nhưng ở thời điểm cần thiết anh thật ra lại rất biết suy nghĩ!

“Về mặt này của cậu, chỉ có tôi mới được nhìn.”

“...”

Sao tự nhiên lại đổi phong cách rồi! Sao anh có thể ngụy biện một cách hùng hồn và tuyệt đỉnh đến thế cơ chứ, quả thực không đành lòng nhìn thẳng!!!

Đường Đường đứng trong bếp nấu ăn, cậu nghĩ thầm, nên cho thuốc tẩy hay nước chà toilet vào cơm của anh đây nhỉ? Nếu không thêm một ít dung dịch sát trùng? Không, kỳ thật hẳn là nên bỏ thuốc vào, thuốc của Sa tổng phải uống đều đặn! Ngàn vạn lần không được buông tha trị liệu!

Lúc Sa tổng ăn cơm thì không nói chuyện, cũng sẽ không trách móc Đường Đường nấu không ngon, có vẻ rất dễ nuôi. Bất quá đây chỉ là biểu hiện bên ngoài, chẳng qua là Sa tổng giáo dục tốt mà thôi. Hơn nữa, mẹ của Sa Tuân nấu dở hơn Đường Đường một tỷ lần, bà lại không chịu thuê đầu bếp mà thích tự mình ra trận để thể hiện tài năng, người trong nhà dù tức giận hay giả chết bà đều không tha. Sa Tuân sống to gió lớn đều trải qua, còn sợ cái loại tôm tép như Đường Đường sao?

Đường Đường ăn cơm xong, ngoan ngoãn đi rửa bát, lúc đi ra, Sa tổng đã lên thư phòng làm việc từ lúc nào. Đường Đường cầm thẻ lương, thấp thỏm đứng trước thư phòng, gõ gõ cửa.

“Tiến vào”.

Cậu đẩy cửa bước vào trong, dè dặt đem thẻ đặt lên bàn, đẩy về phía trước, trình trọng nói: “Sa tổng, tôi muốn thương lượng với anh một chuyện...”

Sa Tuân nhướng mày, không nói gì.

Đường Đường nói: “Xế chiều hôm nay, di của tôi chuyển cho tôi 4 vạn, trong thẻ của tôi có 5 vạn, tổng cộng là 9 vạn, tôi trả trước cho anh. Còn 1 vạn chờ tôi có lương tôi sẽ đưa cho anh ngay.”

Sa tổng nhìn thẻ lương nằm chờ vợ trên bàn, biểu tình đặc biệt phức tạp, Đường Đường cứ ngỡ rằng anh không vui, cậu nào biết lúc này, tâm lý của Sa tổng đang nhảy nhót.

Tuy rằng Đường Đường là đang trả nợ, nhưng tấm thẻ lương để trên bàn lại cho anh một cảm giác rất “mới lạ”. Giống như kiểu tới cuối tháng vợ nộp lương cho chồng ỹ!

Sa tổng thật ra đang mừng thầm kìa.

Sa Tuân cũng không nói nhiều, anh trực tiếp cầm thẻ lên, lật tới lật lui trong tay, khóe miệng có chút cong lên, “Vậy để tôi giữ.”

Đường Đường nhìn nụ cười nhạt của Sa tổng treo trên khóe miệng, toàn thân một trận lạnh run, vội nói: “Tôi đi ngủ đây.”

Nói xong lập tức bỏ chạy, còn đóng cửa lại dùm Sa Tuân.

Đường Đường rảnh rỗi, đầu tiên là muốn lên cập nhật chương mới, không có chương mới sẽ không tăng lượng view được, làm một tiểu trong suốt mà nói, lượng view rất là quan trọng. Đường Đường suy nghĩ nội dung của chương hôm nay, cậu viết truyện chưa bao giờ có outline, lúc vừa mới viết thì hùng tâm tráng chí, nhiệt tình tràn đầy, y như bị chích máu gà, viết hẳn 3 vạn từ gì đó để leo top không thành vấn đề, sau đó bắt đầu ra nhỏ giọt, bởi vì không có outline cho nên mỗi ngày đều ngồi suy nghĩ nội dung.

Nhưng mà cái truyện [Tổng tài không manh] này của Đường Đường không cần phải suy nghĩ, bởi vì ngay bên cạnh cậu có tổng tài hàng thật giá thật!

Đường Đường quyết định hôm nay sẽ viết về hôn thê pháo hôi!

Đối tác của tổng tài công giới thiệu một đối tượng xem mắt cho hắn, tiểu thư nhà giàu, khuôn mặt xinh đẹp, ăn nói tao nhã, nhưng mà khốc suất tổng tài công lại cong, trời sinh không lên nổi với nữ nhân, hắn bèn uyển chuyển cự tuyệt thiên kim tiểu thư kia. Tiểu thư nhà giàu cầu yêu không thành, tìm đến íu-đúi thụ, đánh chửi íu-đúi thụ, ném 10 vạn đồng vào mặt íu-đúi thụ, bảo cậu cầm tiền lăn, đừng có quẩn lầy tổng tài công nữa.

Đường Đường viết đến đây, cố ý nhấn mạnh vào tình tiết cầu huyết: tiểu thư ném tiền – íu-đúi thụ bị khinh bỉ đến vô biên, thử thách khẩu vị của độc giả.

Cậu đọc lại từ đầu đến cuối một lần, sửa mấy lỗi chính tả, sau đó đột nhiên chợt nhớ, cậu không thể phí phạm 300 đồng tiền mua cà phê về mà không uống, vì thế moi cái hộp mà tiệm nước đã đóng gói lại, rót cà phê vào cái cốc của Sa tổng tặng, vừa uống vừa lóc cóc gõ thêm vài chỗ.

Mấy cái chỗ thêm vào đương nhiên là chuyện thiên kim tiểu thư gọi một tách cà phê giá hẵn 300 đồng, sau đó cô nàng cười nhạo íu-đúi thụ uống nước lọc 50 đồng.

Đường Đường vừa viết vừa chửi rửa, nước lọc 50 đồng là cắt cổ rồi đó có biết không, có giỏi thì cười đi, cho dù là nước lọc đựng trong cốc pha lê cũng chả đắt đến thế.

Đường Đường bùm bùm viết xong, nhanh chóng up lên, bình luận ở dưới tăng đột biến, ai cũng hô to: Íu-đúi thụ, vùng lên đi a!

Còn có cả anti fan bay vào góp vui.

Người xem 1 – [==] đã bình luận:

[Tổng tài không manh] Chương XX – Đánh giá: –

Thật ghê tởm, thằng thụ yếu đuối quá đi. Người ta tát vào mặt mình thế mà vẫn không dám phản kháng, có phải là đàn ông không vậy? Gớm. May là chưa lên Vip, bỏ tiền ra mua đọc cũng mắc ỏi. 123yq mà cho ba cái truyện kiểu này lên Vip, vậy thì hết nói, web càng ngày càng đi xuống.

Người xem 2 – [==] đã bình luận:

[Tổng tài không manh] Chương XX – Đánh giá: –

Mới vừa cập nhật đã có tình tiết máu chó cỡ này, bị khi dễ vậy mà cha íu-đúi thụ cũng không có phản ứng, cho cái đầu trừ nè, không cần cảm tạ.

Người xem 1 – [Bóp chặt trứng] đã bình luận:

[Tổng tài không manh] Chương XX – Đánh giá: –

Theo hồ này lâu như vậy, mới phát hiện ra thụ chả khác gì cái củ cải cả, bị ném tiền vào mặt cũng không có cảm giác gì, tui sợ hãi quá.

Người xem 1 – [Kéo dài comment] đã bình luận:

[Tổng tài không manh] Chương XX – Đánh giá: –

Cái chương này mắc ỏi quá!!! Có người như thế thật sao?!!! Nhân vật chính bị khi dễ thành như vậy cũng không dám rên một tiếng, thật sự là quá gớm, thiếu năng trí tuệ, không còn gì để nói! Thiên lôi! 88! (Bye bye)

Đường Đường nhìn liên tiếp phụ phân, thuận tay kiểm tra số hiệu của mấy cái acc kia, cùng một IP, quả thực chính là vua anti!

Kỳ thật cậu cũng thực không còn gì để nói, chỉ là một cái tình tiết trong truyện thôi mà, tiểu thụ nhà hần không phải là không có phản ứng a, không biết cuộc đời có cái gọi là “ngây người” sao? Đó là nội dung chương sau a, về phần vua anti khó chịu, hóa ra người ngoài chức vua anti còn kiên luôn chức vua tiên đoán sao, đi đến tương lai thấy được sau này thụ-kun của tại hạ không dám phản kháng gì cơ đấy.

Đường Đường nhìn mấy acc anti này một lúc, vị độc giả này cũng rảnh ghê, người khác bình luận cái gì bả cũng nhảy vô tấp cái đó. Nếu người ta khen tiểu thụ moe, bả sẽ đi chửi là mắt mù a, thằng thụ ghê tởm như vậy! Nếu người ta nói tiểu thụ đáng thương, bả sẽ chửi, mắt mày mù a, thụ ngu như vậy, đáng đời! Nếu người ta bảo bị dọa như vậy thụ làm sao phản ứng được a, bả vẫn sẽ chửi, mắt mày mù a! Bị ném vào mặt cũng không phản ứng, gớm muốn chết!

Bất quá Đường Đường cũng không đi trả lời, bởi vì kinh nghiệm lâu năm nói cho chúng ta biết, phải làm một vị tác giả cao quý lãnh diêm, trả lời lại nhất định sẽ bị xuyên tạc ra, không thể giải thích được, bởi vì anti fan có 1001 cách để xuyên tạc lời nói của mi.

Đường Đường chán đến chết mở diễn đàn ra, vậy mà trong nhóm thậm chí có thành viên mới!

Bạn có 1 tin nhắn mới từ nhóm “Nhất định trở thành đại thần chúng ta”.

[Sản phẩm 3 không]: Nhóm chúng ta có người mới nè!!!

[Tui đang offline]: ...

[Đại thần bị mất ngủ]: Có thể là add nhầm.

[Sản phẩm 3 không]:!!!!!!

[Tui đang offline]: Không chừng là gián điệp của đám Hảo cơ hữu ahihi đó.

[Đường cát trắng]: ...

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!!!

[Đại hôi lang ăn đường]: ...

[Đường cát trắng]: Làm chi mà gọi đến thê lương như vậy?

[Sản phẩm 3 không]: Ê, em gái mới vào xuất hiện rồi kìa.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường, giới thiệu cho chú em a, em gái “Đại hôi lang ăn em” là người mới, nghe nói cũng là tác giả, mới vừa xin vào tối nay.

[Đường cát trắng]: ... Sao chị lại gọi là “ăn em” cơ chứ!

[Sản phẩm 3 không]: Thì em là “đường” chứ còn gì nữa.

[Tui đang offline]: HAHHAHAHAHAHAHAHA!!!

[Đại hôi lang ăn đường]: Chào cậu.

[Đường cát trắng]: ...

[Đường cát trắng]: Chào em gái!

[Đường cát trắng]: Em nhất định phải tránh xa bà 3 không một chút nha.

[Đại hôi lang ăn đường]: Tại sao?

[Đường cát trắng]: Bà là phù thủy đó.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường dám phỉ báng chị sao, người ta đáng yêu lắm chứ bộ, chị đây là tỷ tỷ moe moe đó nha[Đại thần bị mất ngủ]: Mới vừa ăn cơm xong, mắc ói quá.

[Sản phẩm 3 không]: Mấy người khi dễ tui TvT...

[Sản phẩm 3 không]: À đúng, em gái cũng viết truyện mà ha, cho xin cái link truyện đi, không chừng là đại thần!!!

Sa Tuân ngồi trước máy tính, thật vất vả lại một lần nữa trà trộn vào nhóm [Nhất định trở thành đại thần chúng ta]. Anh chọn một cái nick mang ý nghĩa rất thâm thúy, thấy 3 không đòi xin link, nghĩ nghĩ, rất nhanh trả lời.

[Đại hôi lang ăn đường]: Tôi không viết truyện trên 123yq.

[Sản phẩm 3 không]: Ê, vậy em viết ở đâu, Điểm Điểm hả? Hay Tú Tú (1)?

[Đường cát trắng]: Bà 3 không bà từ từ chút có được không, dọa con gái nhà người ta rồi kìa, bà cho là em cũng bư hăn được như bà sao?

[Sản phẩm 3 không]:Thằng kia, mi có ý gì hả?!!! Bà đây yếu đuối muốn chết, bư hăn chỗ nào?!

[Tui đang offline]: Chỗ nào cũng bư hăn.

[Đại thần bị mất ngủ]: 1 like cho sự thông minh của Offline

[Sản phẩm 3 không]: ... TAT

[Sản phẩm 3 không]: À, Đường Đường, sao mấy bữa trước không thấy chú onl vậy?

[Đường cát trắng]: Ủm, có chút việc.

[Sản phẩm 3 không]: Trả lời có lệ.

[Đường cát trắng]: ...

[Sản phẩm 3 không]: Tui nhớ cậu giai moe hồi đó quá đi, sao chú lại đá người ta đi thế, hai đứa lúc trước thấy thân nhau lắm mà.

[Đường cát trắng]: = = Đừng nhắc tới ổng trước mặt tui.

[Sản phẩm 3 không]: Làm sao vậy, hai đứa chia tay hả?

Sa Tuân nhìn màn hình máy tính, sống lưng căng thẳng, chẳng lẽ Đường Đường phát hiện đó là nick của anh, cho nên mới đá anh ra, sau đó còn kéo anh vào sổ đen sao?

[Đường cát trắng]: Còn nhớ thằng cha pháo hôi hồi đó em viết trong truyện không, thằng chồng cũ của chị của công-kun đó.

[Sản phẩm 3 không]: Ừm ừm nhớ chứ, cái thằng cặn bã đó, đã gay rồi mà còn đi cưới gái, đã cưới gái rồi còn nhớ thương tiểu công, quả thực nên hủy diệt một cách nhân đạo!

[Đường cát trắng]: Bữa đó em đi bar, vừa lúc đụng phải người quen, ông này là hình mẫu của thằng pháo hôi đó đó, nào ngờ đầu ổng lại chính là Sa tổng moe moe! Em tức quá... nên đá ra luôn.

Sa Tuân nhìn màn hình, đột nhiên nâng tay lên lau mặt, trong lòng anh đã đem Thời Minh Châu lăng trì một vạn lần a một vạn lần!

[Đại hôi lang ăn đường]: Sao cậu biết nick kia là của anh ta?

[Đường cát trắng]: Tui tận mắt nhìn thấy a, tuyệt đối không sai! Khi đó ổng đang đùa giỡn với một vị đặc trợ làm trong công ty tui, trước mặt ổng để một cái laptop. Laptop đang mở, tui vô tình liếc mắt một cái, QQ còn đang online, hiện ra khung chat của nhóm chúng ta nữa!

[Sản phẩm 3 không]: A!!! Chị nhớ ra rồi! Ngày đó cái cậu moe đó đúng là có onl!

[Sản phẩm 3 không]: Đúng là hần, không thể nghi ngờ!!!

[Sản phẩm 3 không]: Moe moe đến vậy, không ngờ lại là cặn bã trá hình, nên bị hủy diệt nhân đạo, rất thiếu đạo đức!!!

[Đại hôi lang ăn đường]: ...

Sa Tuân cũng nhớ ra rồi, ngày đó có một người muốn đu bám anh, làm đổ rượu vào người anh, sau đó anh đi wc để gội rửa, kết quả lúc đi ra Đường Đường đã mất dạng, Thời Minh Châu đặc biệt vô tội nói với anh là hần ta không biết chuyện gì đang xảy ra cả. Hóa ra tất cả lại rối rắm khúc chiết đến như vậy.

Sa tổng quả thực oan ức muốn chết.

Sa Tuân cân nhắc nên giải oan cho mình thế nào, cũng không thể luôn giả bộ làm em gái moe chạy vào diễn đàn thông đồng Đường Đường đi, huống chi anh cũng không có moe.

Sa tổng đang nhìn Đường Đường nói chuyện, [Tổng tài không mạnh] có thông báo chương mới, Sa Tuân lúc nào cũng ưu tiên việc đọc truyện đầu tiên, anh cảm thấy xem tiểu thuyết của Đường Đường viết vui hơn lên mạng tự tìm scandal của mình.

Nội dung kỳ này thật sự là máu chó đầy người, vô luận đam mỹ hay ngôn tình đều có nữ phụ pháo hôi hy sinh để xúc tiến tình cảm của nhân vật chính, chẳng qua cái chương mới này làm Sa tổng phải nhú mày.

Một thiên kim tiểu thư nhà giàu, họ Thích, chặn đường của tiểu thụ lúc cậu đi siêu thị mua đồ về, có Man in Black lái Ferrari đỏ, từng chi tiết đều vô cùng ăn khớp, rõ ràng không phải là trùng hợp ngẫu nhiên. Hơn nữa cvị Thích tiểu thư kia, còn tự xưng là vợ-chưa-cưới của Sa tổng...

Sa Tuân xoa xoa thái dương, cầm lấy di động lên gọi, qua vài hồi chuông, đối phương rất nhanh nhấc máy.

Mẹ Sa: “Ai nha con trai cưng của mẹ sao bữa nay tự dưng gọi điện thoại về cho mẹ vậy, thứ 7 về nhà ăn cơm không? Có đất Đường Đường về không? Đây là lần đầu tiên mẹ gặp thằng bé đó, con thấy mẹ đeo dây

chuyền ngọc bích đẹp hơn hay dây chuyền ruby đẹp hơn? Mẹ có một sợi dây ruby màu huyết bò câu, hình như màu không đủ tươi a, mẹ thấy nên chọn màu đậm hơn mới đẹp, nhưng mà cái vòng tanzanite kia thì lại không hợp, đeo lên trông mẹ già lắm luôn, bla bla bla...”

“...”

Sa tổng lại xoa xoa thái dương, anh ngắt lời mẹ Sa, “Mẹ, người rớt cuộc có muốn con mang Đường Đường về cho người không?”

Thanh âm của mẹ Sa ngay lập tức vút lên quãng 8, “Muốn a! Mẹ thích Đường Đường lắm! Hiện tại người nhất được của rơi đem trả lại hiem lắm a, tâm địa tốt như vậy, mẹ đã dặn con rồi a, đứa nhỏ tốt như vậy, nhất định có rất nhiều soái ca xếp hàng theo đuổi!”

Sa tổng: “...”

ĐƯỜNG ĐƯỜNG LÀ CON TRAI, SOÁI CA THEO ĐUỔI CẬU ẤY LÀM CÁI GÌ?!

Sa tổng cơ hồ muốn gào vào trong điện thoại.

Bất quá đầu bên kia điện thoại là thái hậu nương nương, gào thét rất là mạo hiểm.

Sa tổng bình tĩnh trả lời: “Hôm nay tan tầm, có một cô gái họ Thích chạy đến tìm Đường Đường, nói gì đó thì con không biết, bất quá, mẹ cũng đoán được phải không?”

“Cái gì?!!!” Giọng mẹ Sa vẫn cao vút, “Con gái của Thích gia a?! Con trai, con phải tin tưởng mẹ a, mẹ không có phá rối, cũng không khuyến khích nhà đó đi qua! Lần trước con đi xem mắt về nói không thích, mẹ cũng đã từ chối rồi! Mà sao con không nói sớm con là gay a, thế thì mẹ cũng chẳng bắt con đi xem mắt với con gái làm gì...”

Sa tổng: “Chuyện của Thích tiểu thư phiền người xử lí.”

“Con...”

Lời của mẹ Sa nói xong không thể thu lại, Sa Tuân rất bình tĩnh cúp điện thoại, làm gì có mẹ nào nghe thấy con trai mình là gay lại vui vẻ như vậy. Sa tổng bắt đầu tự hỏi, anh rớt cuộc có phải là con ruột của người ta không.

Sa tổng cúp máy, nhìn đồng hồ, lại lấy điện thoại bàn gọi nội tuyến, Đường Đường rất nhanh liền nghe máy.

Đường Đường: “Alo?”

Sa tổng: “Đến phòng tôi một lát.”

Đường Đường: “... A, vâng, Sa tổng.”

Đồng hồ đã chỉ 10 giờ rưỡi, Đường Đường không biết Sa tổng muốn làm gì, bất quá nghe khẩu khí trịnh trọng của anh, chắc cũng không sao. Cậu rất nhanh đã đến phòng ngủ của Sa tổng. Sa tổng đang ngồi ở trên ghế salon, tao nhã ngoắc ngoắc ngón tay.

Đường Đường: “...”

Đường Đường trong lòng thầm rửa xả, nhưng vẫn chân chó chạy đến. Cậu mới vừa khom lưng xuống muốn nghe Sa tổng phân phó, đã bị Sa Tuân một phát bắt được cổ áo, kéo mạnh xuống, môi hai người ngay lập tức chạm vào nhau.

Đường Đường mở to hai mắt, chỉ cảm thấy môi của mình bị Sa tổng nhẹ nhàng hôn cắn, từng cở từng cở cảm xúc tê dại từ từ dâng trào. Sa tổng không chỉ hôn cắn môi của Đường Đường, anh thuận thế đẩy khớp hàm của cậu ra, mạnh mẽ đưa lưỡi vào, cậu sợ tới mức kêu lên.

“Ư...ưm...”

Sa tổng hôn đủ, môi tà mị bề nghệ liếc cậu một cái, hợp tình hợp lý nói: “Cậu về được rồi, chúc ngủ ngon.”

“...”

Cả người đều thấy không khỏe!

(1) Điểm Điểm (Khởi Điểm) & Tú Tú (?) đều là những web chuyên up ngôn tình.

Khởi Điểm: .qdm.com/Default.aspx

26. Chương 26: Tổng Tài, Tha Mạng!

Đường Đường bị hôn, cảm thấy có chút đau bao tử!

Sa tổng chẳng những đỡ hơi, mà còn là một đứa đỡ hơi không ngạo kiêu sẽ chết!

Cậu trở về phòng của mình, vào wc rửa mặt, lại súc miệng lại lần nữa, lúc này mới cảm giác mình đã đủ moe, chuẩn bị tiến vào ổ chăn đi ngủ!

Đường Đường bò lên giường, tắt đèn, trong phòng một mảnh tối đen, cửa sổ cũng kéo rèm kín mít, hết thấy đều rất bình thường. Khoảng 5 phút sau, cậu bỗng nhiên y hệt như xác ướp vùng dậy, miệng không kìm được chửi tục một câu.

Quả nhiên âm no sinh *** dục, nhất định là do bà dì đột nhiên chuyển cho hẳn 4 vạn, trang trải nợ nần hộ cậu, thoải mái quá cho nên trước khi đi ngủ cậu mới đột nhiên cư...cái kia kia!

Tuyệt đối không liên quan đến chuyện hôn Sa tổng!!!

Đường Đường nằm ngay đơ ở trên giường, ngẩn người nhìn trần nhà tối đen, hít vào thở ra, muốn áp chế dục vọng xuống, đương nhiên là không hiệu quả. Cuối cùng, cậu đành phải nhận mệnh đứng lên, mở đèn đi vào wc, bật nước lạnh tắm. Sau một lát, cả người đều rét buốt đến run rẩy.

Đường Đường lần thứ hai ra khỏi wc, cảm giác mình đã được tái sinh, cả người còn moe hơn cả lúc trước! Rốt cục có thể an tâm lên giường ngủ.

Nước lạnh dập tắt được cái kia kia của Đường Đường, bất quá cảm giác đau nhói ở bụng sau khi hôn Sa tổng ngược lại càng lúc càng kịch liệt. Chờ đến khi cậu mở mắt ra, mồ hôi đầm đìa từ trong mộng mơ màng tỉnh lại, Đường Đường mới xác định, mình quả thật là đau dạ dày chứ không phải đơn giản là đau nhói ở bụng nữa, không liên quan đến chuyện mình với Sa tổng hôn nhau!

Đường Đường có chút choáng váng, từ ổ chăn bò ra muốn lấy miếng nước uống, cậu y như bị mộng du sờ soạng trong phòng một hồi, sau đó mở cửa chuẩn bị đi ra ngoài tìm nước.

Sa tổng rất tỉnh ngủ, nói trắng ra chính là kiểu thiếu nam đỡ hơi khó tính. Phòng của Đường Đường tuy rằng cách phòng anh rất xa, nhưng từ lúc cậu mò mẫm tới lui trong phòng, Sa Tuấn lập tức liền tỉnh dậy. Anh nằm nghe ngóng một hồi, cảm thấy trong nhà giống như có trộm, hay là bọn trộm nghĩ Đường Đường là quả hồng mềm dễ nắn, làm gì cậu ấy rồi?

Sa Tuấn bật dậy, đẩy cửa đi ra ngoài, chỉ thấy Đường Đường đứng ở hàng hiên, đèn hành lang cũng đã mở. Sắc mặt thanh niên có chút đỏ, không biết là do nóng hay do nhìn thấy anh nên đỏ mặt, ánh mắt mơ màng kia cũng không giống cậu ngày thường cứ như thể tiểu bạch thỏ trông thấy đại hôi lang. Sa Tuấn thấy cậu ấy cứ nhìn anh mãi làm anh thật muốn đi lên hôn chết cậu!

Sa tổng đặc biệt lạnh nhạt ho khan một tiếng, hỏi: “Mộng du?”

Đường Đường phản ứng rất trì hoãn, như cũ đờ ra nhìn Sa Tuấn, nửa ngày sau cậu mới lắc đầu, “Tôi khát nước, muốn tìm nước uống.”

Sa tổng xoa xoa thái dương, “Cậu về phòng đi, tôi lấy nước cho. Đừng đi chân đất, coi chừng cảm lạnh.”

Đường Đường gật gật đầu, rất nghe lời trở về phòng, điều này làm cho Sa Tuấn không biết Đường Đường có mộng du thật hay không. Anh về phòng mình lấy một cốc nước, đi sang gõ gõ cửa phòng Đường Đường, chờ cả buổi lại không thấy cậu ừ hử gì, anh liền trực tiếp đẩy cửa đi vào. Kết quả người nọ thế nhưng đã chui vào trong ổ chăn quần chăn bông kín mít, lại còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ.

Nháy mắt gân xanh trên thái dương của Sa tổng giật giật, đáng nhẽ anh không nên tin cái tên trạch nam này, quả nhiên là đang mộng du, đã mộng du rồi mà còn mê sảng!

Sa Tuân đặt cốc nước lên tủ đầu giường, vừa mới tắt đèn ngủ đi, Đường Đường tựa hồ lại bắt đầu nói mê, miệng ồm ồm kêu lạnh quá. Sa Tuân nhú nhú mày, vươn tay chạm vào trán của cậu, phát hiện trán người kia nóng bỏng, anh liền lay Đường Đường dậy.

“Đứng lên, cậu bị sốt rồi, tôi đưa cậu đi bệnh viện.”

Đường Đường hừ một tiếng trong cổ họng, cậu cảm thấy Sa Tuân thật là phiền, sau đó còn phất phất tay hệt như đang đuổi muỗi muốn xua anh đi. Sa Tuân nhìn đồng hồ, mới có 2 giờ sáng, Đường Đường lại nhất quyết không chịu dậy, thậm chí đem mình bọc thành bánh chưng, anh không còn cách nào khác, lại nghe cậu cứ than lạnh mãi nên đành phải về phòng lấy thêm một cái chăn sang.

Sa tổng mới vừa cầm chăn lại đây thì Đường Đường đã tỉnh lại, cậu mơ màng ngồi trên giường, vươn tay mạnh mẽ chụp cái cốc nước để ở đầu giường, ngửa cổ tu ừng ực uống hết, sau đó nằm vật xuống tiếp tục ngủ.

Sa Tuân thở dài, lúc này đến phiên anh nhận mệnh.

Đắp chăn cho cậu xong, anh đang chuẩn bị xem trong nhà có thuốc không, thuốc trị cảm mạo phát sốt gì đó, trong lòng còn nghĩ thầm, mùa hè rồi mà còn phát sốt, đồ ngốc.

Sa Tuân còn chưa kịp rời đi, Đường Đường đột nhiên soạt một phát bật dậy, sau đó dùng tay bịt miệng.

Sa Tuân nhú mày, “Cậu muốn làm gì?”

Đường Đường cũng nhú mày, đặc biệt ủy khuất nói, “Muốn ới...”

Chữ “ới” vừa nói xong, cậu đã lao xuống giường, Sa Tuân nhanh chóng mở cửa wc cho cậu.

Đường Đường chỉ uống một cốc nước nhưng cậu vẫn cứ nôn suốt, cơ bản là 10 phút lại nôn một lần, thiếu chút nữa phun cả tim gan phèo phổi, bộ dáng co rúm lại, nhìn rất đáng thương. Ới một hồi, lại còn đang phát sốt nên cả người cứ nhũn ra.

Sa Tuân thấy để cậu nôn mãi như vậy cũng không tốt, nhưng lại không dám lấy thuốc lung tung cho cậu uống, đành phải gọi điện thoại hỏi.

Điện thoại vang lên mấy hồi chuông dài, đối phương mới chậm chạp bắt máy.

Mẹ Sa bị bắt rời giường có vẻ rất chi là cáu kỉnh, thanh âm vô cùng âm trầm, rốt cục cũng có cảm giác hai mẹ con giống nhau.

Thái hậu nương nương: “Hơn nửa đêm rồi còn gọi điện thoại! Muốn chết hả?!!!”

Sa tổng: “...Con chỉ định hỏi mẹ một chút, bị sốt rồi còn buồn nôn nữa thì phải uống thuốc gì.”

Thái hậu nương nương: “Con trai con sốt rồi mắc ới hả? Mày trâu bò thế thì uống thuốc làm gì hả con, cứ ới cho đã đi rồi hồi nữa nó hết...”

Sa tổng: “...”

Nghe mẹ mình nói xong, Sa tổng đã lơ mơ nhận ra anh không phải là con ruột của người ta.

Sa tổng: “Không phải con, là Đường Đường.”

Thái hậu nương nương: “Cái gì?! Đường Đường phát sốt rồi còn nôn nữa hả! Thằng con chết tiệt kia mi chiếu cố thằng bé cái kiểu gì a, thuốc thang gì nữa, dẫn nó vô bệnh viện nhanh lên!!! Mi cho là Đường Đường trâu bò được như mi sao, lỡ uống lộn thuốc thì thế nào! Có phải là nó ăn trúng cái gì bị thiu hay quá hạn không vậy, hay là ăn ở mấy cái quán lề đường không sạch sẽ rồi!”

“...”

Sa tổng gần đây đọc truyện hơi nhiều, đột nhiên anh không thể không ảo tưởng ra một bộ phim truyền hình dài tập máu chó, kỳ thật Đường Đường mới là phú nhị đại, mà anh chỉ là một thằng dân đen, chẳng qua

năm đó y tá trao nhầm con, biến thành con nhà giàu! Nếu không thì trên đời này có mẹ nào đối xử với con ruột của mình như thế này không?!

Sa tổng: “Ừ, con cúp máy.”

Sa tổng nói xong, không để ý tới sự quan tâm sâu sắc của thái hậu nương nương, xoay một cái cúp điện thoại.

Sa tổng lay Đường Đường đang quần trong chăn giả chết, nói: “Dậy thay quần áo, tôi đưa cậu đến bệnh viện, cứ nôn mãi thế này không tốt đâu.”

“...”

Đường Đường rụt lui trong chăn, không thèm nhúc nhích.

Sa tổng lấy quần áo của cậu ra ném lên giường, lại đẩy đẩy cậu, “Đừng giả chết nữa, phải đi bệnh viện.”

“...” Vẫn tiếp tục nằm im.

Sa tổng lập tức nổi trận lôi đình, gân xanh trên thái dương hằn lên, anh ghé vào mép giường mạnh mẽ xóc chăn của Đường Đường lên, trông tư thế hết như ác bá cường x dân nam, bất chấp tất cả bắt đầu lộ đồ ngủ của cậu ra.

Đường Đường mới đầu còn mơ màng nửa tỉnh nửa mê, thẳng đến lúc quần bị Sa tổng kéo xuống, hai chân trơn bóng lộ ra, lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh. Tay của Sa tổng “không cần thận” xẹt qua đùi non trần trụi của Đường Đường, Đường Đường nức nở trong họng một tiếng, cả người đều giật bắn.

Mạnh mẽ co chân, một cước đạp vào người Sa tổng.

Sa Tuấn bị đạp mạnh một cái, sắc mặt nhất thời đen thui.

Đường Đường sau khi đạp người ta xong đã thấy hối hận, vừa nãy mình lỡ đá ảnh mạnh quá. Cậu nhanh chóng giả bộ ủy khuất, mếu máo nói: “Sa...Sa tổng, tôi, tôi là... bệnh nhân... A!”

Đường Đường tay chân mảnh khảnh, căn bản không thể nào chống lại Sa tổng được, vừa nãy lại ới đến không còn sức lực, sốt đến cả người mềm nhũn. Cậu ngay lập tức bị Sa tổng đè xuống giường, Sa Tuấn cúi người, một chân chen vào giữa hai đùi quang lỏa của Đường Đường, tư thế như sắp sửa tử hình ai kia ngay tại chỗ. Anh ghì chặt cổ tay của cậu, sắc mặt thâm trầm, âm u hỏi: “Có-đi-bệnh-viện-không?”

“Sa...Sa...Sa tổng, không dám giấu anh... Tiểu nhân rất rất rất sợ chích...Tôi sợ máu lắm...”

Sa Tuấn nhú mày, cúi sát hơn một chút, Đường Đường lại càng nói lắp, “Sa...Sa... Sa tổng, anh đừng có tới gần tôi, coi...coi, coi chừng lây bệnh.

Sa tổng: “Nhanh chóng mặc quần áo đi bệnh viện, nếu không tôi giết cậu.”

Giết... giết...giết sao?!

Đường Đường thiếu chút nữa thốt ra, giết như thế nào?

Bất quá, may là Đường Đường còn chưa sốt đến phát ngốc, cậu vội vàng gạt đầu như giả vờ, “Anh hùng tha mạng! Tiểu... tiểu, tiểu nhân mặc quần áo ngay đây!”

Sa Tuấn lúc này mới đứng lên, cũng không ra khỏi cửa, anh dựa vào tường, khoanh tay nhìn chăm chăm cậu lúng túng thay quần áo.

Đường Đường nghĩ thầm, đều là con trai cả, mình có ảnh cũng có, cứ dặt dờ dặt dẹo rất là không đàn ông. Không phải chỉ là thay đồ thôi sao! Cậu nghĩ thế, tâm trí cũng thông suốt, bèn sảng khoái cởi đồ ngủ ra sau đó mặc quần áo mới vào. Chẳng qua Đường Đường vừa thay quần áo vừa cảm thụ tầm mắt vô cùng nóng bỏng của Sa tổng đang bắn qua đây, tựa hồ như sắp đốt cháy cậu. Bỗng nhiên cậu giật mình, đầu mề, tuy rằng đều là đàn ông, nhưng Sa tổng là gay a! GAY! Đây là thị x! Thị x trắng trợn! Mình lỗ to rồi!!!

Đường Đường cuối cùng vẫn đi theo Sa tổng vào bệnh viện, bắt thủ trưởng của mình lái xe chở đi truyền nước, vị nhân viên này hẳn là thiên tài.

Nguyên nhân Đường Đường bị sốt và buồn nôn kỳ thật rất đơn giản, bởi vì cậu hồi đó đã có tiền sử viêm dạ dày mãn tính, hôm qua uống cà phê lạnh, lại tắm nước lạnh, đối với em bao tử yếu ớt của cậu mà nói là vô cùng không tốt. Viêm dạ dày mãn tính biến thành viêm cấp tính, cho nên mới phát sốt và ói cả tối hôm qua. Bác sĩ cho Đường Đường truyền nước biển, nói là do cậu nôn nhiều quá, phải truyền nước mới được.

Đường Đường bị bảo đi truyền nước biển mà y hết như bị bảo đi lên đoạn đầu đài, chỉ còn kém khóc huhu. Mặt mũi đang phát sốt đỏ bừng, thế mà vừa nhìn thấy cái kim tiêm thì mặt cắt không còn giọt máu. Tiểu y tá trông rất dày dặn kinh nghiệm, cô nhìn thoáng Sa Tuân, nói: “Sợ hãi, người nhà qua trấn an bệnh nhân chút đi.”

Sa tổng rất là vừa lòng hai chữ “người nhà” này, đi qua ôm lấy Đường Đường. Đường Đường cũng không sợ Sa tổng là gay, cậu bầu chặt lấy tay áo sơ mi của anh, siết đến áo cũng nhăn nheo, vẻ mặt trắng bệch, ra vẻ hiên ngang lắm liệt quay đầu đi chỗ khác.

Sa tổng nhìn cậu ngoan ngoãn rúc trong ***g ngực mình, tâm tình có chút sung sướng. Ừ, thỉnh thoảng mang cậu ấy đi tiêm một hai mũi vắc-xin phòng bệnh cũng không tệ. Anh bỗng nhiên nghĩ, nếu coi Đường Đường thành sủng vật mà nuôi, xem như mang chó con mèo con đi tiêm ngừa cũng ổn, thấy thế nào cũng rất hợp...

Lúc kim tiêm đâm vào mu bàn tay, Đường Đường cả người đều giật nảy, cơ hồ liều mạng chui vào ngực Sa Tuân, run rẩy a run rẩy. Sa Tuân rốt cục nhìn không được, nắm lấy tay cậu, chậm rãi nhẹ nhàng trấn an vuốt ve.

Chờ đến khi bắt đầu truyền nước, Đường Đường không sợ nữa, bởi vì cậu bị gây sức ép nửa ngày, hiện tại đã gần 5 giờ sáng. Mấy bình nước dung tích rất lớn, phỏng chừng phải chờ mấy tiếng. Phòng truyền nước không đông lắm, nhưng Sa tổng không thích vì trong đó đều là bệnh nhân, nằm chung phòng với nhau dễ lây nhiễm, cho nên anh cố ý thuê một cái giường, để cậu nằm trong phòng nghỉ.

Đường Đường cũng mệt mỏi, nôn sạch sẽ hết đồ trong bụng ra xong cũng chưa ăn thêm được cái gì, uống được miếng nước cũng nôn ra luôn, thiếu chút nữa ói cả dịch dạ dày ra luôn. Trong nước biển có thuốc hạ sốt, bụng của Đường Đường cũng từ từ hết đau, cuối cùng cậu không chịu nổi nữa, mệt mỏi rã rời nằm trên giường bệnh.

Sa tổng đắp chăn cho Đường Đường, cậu buồn ngủ đến díp hết cả mắt lại nhưng vẫn trông mong nhìn chăm chăm cái bình truyền nước kia.

Sa tổng nhìn dáng vẻ của cậu, nói: “Cậu ngủ đi, để tôi trông cho, hết thuốc rồi tôi gọi y tá đến.”

Đường Đường cười gượng, “Phiền anh quá, Sa tổng tối nay đã vất vả rồi. Anh cứ về đi nghỉ đi, tôi không sao đâu.”

Sa tổng không nói chuyện, chỉ im lặng ngồi xuống. Đường Đường tuy nói thế nhưng chỉ một lát sau cậu đã thiếp đi, hơn nữa còn phát ra tiếng ngáy nho nhỏ thỏa mãn.

Sa tổng nhìn chăm chăm Đường Đường, tướng ngủ gì trông đến là xấu, bắt quá trong lòng anh lại không ghét bỏ, chỉ có hơi buồn cười. Cứ luôn mồm bảo mình mau về đi, kết quả bây giờ đã lăn đùng ra ngủ. Vậy chẳng phải là ngoài miệng nói không cần, nhưng thân thể lại rất thành thật sao...

Sa Tuân không dám lơ là, chỉ sợ thuốc truyền hết mà không kịp rút kim ra sẽ chảy máu. Anh cứ ngồi đó nhìn chăm chăm vào mấy bình nước, tổng cộng có ba bình, truyền hết một bình cũng mất một tiếng rưỡi. Truyền xong còn phải đi thanh toán dọn dẹp đồ các thứ, phỏng chừng cũng phải tới trưa, mà Sa tổng hiển nhiên đã quên, hôm nay mới có thứ 3.

Sa tổng dù không đi làm thì cũng chả ai dám nói gì, nhưng không ai dám nói gì anh không có nghĩa là cũng không ai dám nói gì Đường Đường, cậu chẳng qua chỉ là một nhân viên nho nhỏ. Thứ 2 là hội nghị thường kỳ của các vị giám đốc cao cấp, thứ 3 là buổi họp của các vị trưởng phòng với nhân viên, Đường Đường không đi, cũng không xin phép, trưởng phòng chờ từ 9 giờ đến 9 giờ rưỡi, ông ta liền cho rằng Đường Đường đến trễ, ừ một bụng lửa giận định chờ cậu đến rồi thiêu chết cậu, chẳng ngờ đến tận 10 giờ cũng không thấy cậu đâu!

Đường Đường đêm hôm qua ngủ không được, sáng nay 10 giờ vẫn chưa dậy nổi, nước thuốc còn chút nữa mới truyền xong, Sa Tuân cũng không gọi cậu dậy, chỉ ngồi bên cạnh lẳng lặng nhìn. Cầm của Đường Đường vốn đã hơi nhỏ, bệnh một trận xong nhìn càng gầy hơn, trông rất đáng thương. Cậu còn đang ngủ say, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, Đường Đường ư một tiếng, nghiêng thân muốn xoay người.

Sa Tuân nhanh chóng đứng dậy vịn lại bả vai của Đường Đường, tránh động đến kim tiêm để bị chảy máu, sau đó móc điện thoại của cậu ra xem.

1 cuộc gọi đến: “Trưởng phòng đại ác ma”

Sa tổng: “...”

Chuông di động cứ kêu liên tục, Sa tổng tùy tay ấn nghe, anh còn chưa kịp nói chuyện, đầu bên kia đã dừng dưng quát mắng.

Trưởng phòng: “Đường Đường! Cậu bị cái gì vậy?! Cậu có còn muốn đi làm hay không hả?! Hôm nay là ngày họp có biết không, không tới thì cũng phải xin phép có biết không?! Cả một cái tin nhắn chết dẫm cũng không thèm gửi, có biết cả cái công ty chỉ chờ có mỗi mình cậu thôi không hả! Cho dù bây giờ trời có sập đi nữa thì cậu cũng phải lập tức cúp lại đây cho tôi!!!”

Sa tổng: “...Tôi là Sa Tuân.”

Trưởng phòng: “Cậu là ai thì mặc xác cậu!!! Cho dù là ngọc hoàng thượng đế cũng phải lập tức lặn lại đây!!! Hôm nay phải họp!! PHẢI HỌP!!!”

Sa tổng: “...”

Sa tổng cầm điện thoại, chợt nghe thấy có tiếng của vài người khác hốt hoảng vọng sang khi đối phương vừa nói xong. Thanh âm bên kia là của Lục Manh Manh.

Lục Manh Manh: “Trưởng...trưởng phòng ơi... Sa Tuân là tên của Sa tổng.”

Chủ quản: “Cái gì?”

Lục Manh Manh: “Trưởng phòng... Sa Tuân là tên của vị Sa tổng mới tới công ty chúng ta, là cái vị hay ngồi trong phòng có vách thủy tinh ấy...”

Trưởng phòng: “...”

Sa tổng nghe thấy bên kia chợt im như thóc, anh liền hừ lạnh một tiếng.

Trưởng phòng: “Sa...Sa...Sa, Sa tổng... Haha, xin chào Sa tổng, buổi sáng tốt lành, ngài như thế nào... Tôi không biết đây là di động của Sa tổng, tôi gọi lộn số a, thật ngại quá...”

Sa tổng: “Anh không nhầm đâu, đây là điện thoại của Đường Đường. Cậu ấy bị bệnh, giờ đang phải truyền nước nên không nghe điện thoại được. Anh xin phép dùm cho cậu ấy hôm nay không đi làm được không.”

Trưởng phòng: “...Được được được! Vâng, thưa Sa tổng, cứ để Đường Đường nghỉ ngơi, xin ngài yên tâm, cứ giao cho tôi!”

Sa tổng nghe âm thanh run rẩy của ông ta, cảm thấy rất sướng khoái, muện tao nói: “Ừm.”

Sa tổng mới vừa cúp máy, di động của anh lại vang lên, là mẫu thân đại nhân gọi tới.

Thái hậu nương nương: “Con trai nè, Đường Đường khám bệnh về sao rồi con?”

Sa tổng: “Vẫn đang ở bệnh viện, Đường Đường đang ngủ, vẫn còn phải truyền nước.”

“Đường Đường còn buồn nôn không? Nó hết sốt chưa a?”

“Không nôn nữa rồi...”

Sa Tuân nói đoạn, sờ sờ đầu Đường Đường, không nóng rực như hôm qua nữa, nhưng hình như vẫn còn sốt nhẹ.

Anh đáp: “Cũng không biết còn sốt không, nhưng trán không nóng nữa.”

Thái hậu nương nương bên kia đột nhiên phát ra một tràng cười quỷ dị lại đáng khinh, tiếng cười kia vọng ra từ di động, cơ hồ là ma âm xuyên tai.

Thái hậu nương nương: “Con trai à, để mẹ nói cho con nghe, kiểm tra thân nhiệt của người bị sốt thì không được sờ trán.”

Sa tổng: “Vậy phải sờ ở đâu?”

Thái hậu nương nương: “Sờ mông a!”

Sa tổng: “...”

Thái hậu nương nương: “Ai, con trai con đừng không nói lời nào a! Mẹ nghiêm túc đó! Thật sự! Mẹ không có đùa con a! Lúc bị sốt mông rất nóng. Giống như bây giờ nè, mẹ đâu có sốt đâu, không tin con sờ mông mẹ đi thì biết! Con phải tin tưởng mẹ của con chứ, thật là, hồi con còn nhỏ mẹ sờ mông con hoài mà!”

Sa tổng: “...”

Sa Tuấn nhận nhìn một hồi, cuối cùng anh không thể chịu được nữa, mau chóng cúp điện thoại. Sa tổng vừa nghĩ đến chủ ý của thái hậu vừa cười nhạt. Anh ngồi xuống ghế, ánh mắt lại không tự chủ được mà lia về phía...mông của Đường Đường.

Hay là thử sờ một chút?

Dù sao Đường Đường đang ngủ say, lại còn ngáy, ngược lại anh cả đêm qua đều không được ngủ. Hơn nữa sờ cũng là để kiểm tra xem Đường Đường đã hạ sốt chưa, không hề có ý gì khác! Hơn nữa, nếu hiện tại không sờ, chờ Đường Đường hết bệnh rồi, nào chịu ngoan ngoãn nằm trước mặt mình để mặc mình muốn làm gì thì làm nữa?

Sa tổng tao nhã bình tĩnh ghé lên mép giường, trong đầu lại thiên hồi bách chuyển, nội tâm đang đấu tranh kịch liệt.

Cuối cùng, anh yên lặng đứng lên, yên lặng vươn tay, yên lặng thò vào trong quần áo của Đường Đường. Sa Tuấn vuốt ve thất lưng mát lạnh của cậu, sau đó men theo eo luồn thẳng xuống.

“Ừ...”

Đường Đường cảm thấy trên người cậu bị cái gì cọ vào hơi ngứa, nhưng lại mát lạnh rất thoải mái, kết quả vừa mở mắt ra liền thấy Sa tổng đang chống tay cạnh tai cậu! Anh hơi cúi đầu xuống, giống như đang chuẩn bị hôn, mà tay kia của anh lại đang vói vào trong chăn của cậu. Chính xác mà nói, tay của Sa Tuấn không có vói vào trong chăn, mà là trong quần áo của cậu!

Trong! Quần! Áo!

Sa tổng đang sờ beep của mình!!!

Đường Đường nhất thời hết cả buồn ngủ, rất muốn hô to một câu “Cứu mạng!” Bất quá cậu lại cho rằng, một thằng đàn ông mà đi hô cứu mạng nghe rất éo lả, vì thế lập tức biến thành gào thét.

Đường Đường: “Tổng tài tha mạng!”

Sa tổng: “...”

27. Chương 27: Tổng Tài Là Phúc Hắc

Đường Đường cảm thấy chỗ nào đó của mình có một bàn tay nóng bỏng đang dán lên, cậu sợ hãi nuốt nước bọt, hoảng hốt ngược lên nhìn Sa tổng. Sa tổng cũng không nghĩ tới cậu lại đột nhiên tỉnh dậy, nhất thời có chút xấu hổ, nhưng mà anh là ai, anh là tổng tài a! Mà một tổng tài tiêu chuẩn thì trước khi làm gì cũng phải luôn luôn nắm chắc rồi mới động thủ!

Sa Tuấn rất là bình tĩnh, rút cái tay trong quần Đường Đường ra, trong lúc đó, ngón tay còn “vô tình” chạm vào rãnh mông của Đường Đường...

“...”

Đường Đường cả người đều phát run, chỉ nghe Sa tổng sâu kín nói: “Tôi chỉ định xem cậu hết sốt hay chưa thôi.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng: “Ừm, mát rồi, hết sốt rồi, xem ra truyền nước có tác dụng.”

Anh kỳ thật rất muốn nói, sờ đã quá đi.

Sa Tuân nhìn cậu cứng người, dựa sát vào đầu giường phía sau, anh sợ Đường Đường làm lệch kim, nhanh chóng giữ chặt cậu lại, đè xuống bắt nằm im. Sa tổng giả dò nhìn nhìn đồng hồ trên cổ tay, sau lại ngẩng đầu lên nhìn bình truyền, nói: “Cũng sắp xong rồi, lát nữa tôi đưa cậu về nhà nghỉ ngơi. Chiều tôi còn phải đi họp, ngoan ngoan ngủ một giấc đi.”

Đường Đường nhìn Sa tổng đang giơ tay xem đồng hồ, trong lòng cậu đột nhiên rung động. Quả nhiên đàn ông nên đeo đồng hồ đeo tay, động tác này quả thực là quá quá ngẫu.

Tuy nhiên, lúc cậu nghe thấy Sa tổng nhả ra hai chữ “đi họp” thì thiếu điều nhảy dựng lên, suýt nữa lăn từ trên giường bệnh xuống.

Đường Đường: “Chết rồi! Hôm nay là thứ 3, tôi quên xin nghỉ mất rồi! Hôm nay tôi cũng phải họp...”

Cậu nói xong, cúi mặt xuống, ngữ khí cực kỳ uể oải.

Sa tổng nhìn thấy thế, hận không thể thò tay xoa đầu Đường Đường một trận, bắt quả anh vẫn cố gắng kìm lại, bình tĩnh nói: “Không sao, lúc cậu ngủ trưởng phòng có gọi điện thoại đến đây rồi.”

Đường Đường gào lên: “Cái gì?!”

Sa tổng vẫn rất bình tĩnh, “Tôi nghe máy dùm cậu, bảo ông ấy xin nghỉ hộ rồi.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường tưởng tượng cảnh trưởng phòng gọi điện thoại tới, một đường đuổi giết chửi má nó, sau đó phát hiện ra đầu bên kia là tổng tài đại nhân, nhất thời lúng túng ử rữ giải thích. Chết rồi sao nghĩ tới đây lại thấy sung sướng thế này! Nhưng ngày mai đi làm thì chết chắc! Làm sao giải thích được quan hệ của mình với Sa tổng đây?!

Cũng không thể nói với trưởng phòng rằng, sếp a, thật ngại quá, ngày hôm qua em bị bệnh, mà em ở chung với Sa tổng nên ảnh nghe điện thoại dùm em. Không chừng còn có người cho là mình ưỡn mặt đi ôm đùi nịnh bợ Sa tổng.

Nước biển cuối cùng cũng truyền xong, Đường Đường xuất viện được Sa tổng dẫn đi ăn, dù sao hôm qua nôn nhiều quá, hiện tại trong bụng đã trống rỗng. Cậu cần quét một vòng, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn leo lên xe của Sa tổng đi về nhà.

Sa Tuân rất bận, về đến nhà đã hơn 12 giờ, anh tranh thủ tắm rửa thay quần áo, sau đó lại lái xe đi. Trước khi đi còn dặn dò Đường Đường: “Đừng có ăn lung tung, uống thuốc xong thì đi ngủ, nhớ uống nước ấm, đắp kín chăn, đừng mở điều hòa lạnh quá.”

Đường Đường trong lòng đặc biệt cảm động, Sa tổng thật sự là rất săn sóc dịu dàng, nếu bỏ qua mấy cái tính dở hơi kia, thì ảnh chính là đàn ông vừa giàu lại vừa ôn nhu!

Sa tổng vừa định đóng cửa chạy lấy người thì Đường Đường đột nhiên nhớ ra cái gì đó, vội vàng chạy từ lầu hai xuống, còn vừa chạy vừa gọi “Sa tổng ơ!”

Sa Tuân dừng tay, biểu tình trên mặt rõ ràng nhu hòa đi rất nhiều, anh quay đầu lại nhìn Đường Đường, tựa như đã đoán được Đường Đường chuẩn bị nói mấy câu cảm kích với mình.

Trong tiểu thuyết, lúc này đây, tiểu thụ bị tiểu công làm cho vô cùng cảm động, sau đó em ấy sẽ gọi anh ấy lại, bảo anh ở bên cạnh mình, thuận tiện củi khô lửa bốc làm chuyện không thể văn hồi, lăn giường lăn chiếu lăn sàn nhà lăn phòng tắm, tóm lại chỗ nào cũng lăn một lần!

Đường Đường đứng ở đầu cầu thang, ánh mắt vô cùng kiên định, cậu đồng dục phát biểu: “Sa tổng, tôi nhất định sẽ trả lại tiền viện phí cho anh!”

Sa tổng: “...”

Sa Tuấn thiếu chút nữa hộc máu, rầm một tiếng đóng cửa lại, làm Đường Đường sợ tới mức run rẩy.

Đường Đường nghĩ, chẳng lẽ Sa tổng thấy mình trả tiền chậm quá. Cậu vừa muốn trở về phòng đi ngủ, kết quả của cách một tiếng lại mở, Sa tổng đẩy cửa ra, lạnh lùng nói: “Phải trả cả lãi.”

Nói xong lại rầm một tiếng đóng cửa bỏ đi.

Đường Đường: “...”

Quả nhiên là ngại mình trả tiền chậm sao...

Đường Đường nằm trên giường mơ màng, rõ ràng hôm qua đã ngủ tới trưa, kết quả vừa đặt lưng xuống, mở mắt ra đã thấy hôm nay là sáng thứ 4, cơn chiều tối qua cũng chưa ăn, trên đầu giường của cậu có để một cốc nước, đưa tay sờ thử vẫn thấy ẩm áp.

Chờ lúc Đường Đường rửa mặt xong, mặc quần áo tử tế đi xuống, Sa tổng đã ngồi ở lâu một từ bao giờ, “Nhanh lên, tới nơi rồi ăn sáng sau, sắp trễ rồi.”

Đường Đường nhanh chóng đáp, vội vàng đeo cà vạt. Sa tổng nhìn cậu loay hoay một hồi, nhin không được cau mày, vẻ mặt ghét bỏ ngoắc ngoắc tay. Đường Đường nhanh chóng chạy qua, Sa tổng thành thạo thắt cà vạt cho cậu, sau đó còn kéo thẳng cổ áo.

Anh cầm lấy chìa khóa xe đi ra cửa, vào gara lấy xe.

Đường Đường chui vào ngồi ở ghế phó lái, dè dặt hỏi: “Cái kia... Sa tổng, hôm qua anh về lúc nào thế?”

Sa tổng lái xe, liếc cậu một cái, “Lúc cậu đang ngủ.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng, anh độc miệng quá đi.

Sa tổng: “2 giờ sáng.”

Đường Đường: “Cái kia... Sa tổng, mệt mỏi thì không nên lái xe đâu.”

“... Vậy cậu lái đi.”

“...Thôi, tôi là sát thủ đường phố đó.”

Đến công ty, Sa Tuấn lái xe xuống tầng hầm, Đường Đường sợ anh lại tập kích cậu trong thang máy, cũng sợ bị đồng nghiệp bắt gặp, lúng ta lúng túng nửa ngày mới dám nói, “Sa tổng, chúng ta tách ra đi nhé. Anh cứ lên trước đi, lát nữa tôi lên sau.”

Sa tổng nhíu mày, “Tại sao?”

Đường Đường chưa kịp trả lời, chợt nghe Sa tổng nói tiếp: “Dù sao hôm qua điện thoại của cậu tôi toàn nghe.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng: “Đi mau, bị muộn rồi.”

Đường Đường thấp tha thấp thỏm lết vào thang máy, quả nhiên, chỉ cần đi muộn 5 phút, người trong thang máy rất đông, từ tầng hầm đi lên, thang máy còn chưa tới nơi đã nghe thấy tiếng ồn ào huyền não của đám người đang đứng ngoài.

“Đinh!”

Cửa thang máy mở ra.

Mọi người: “...”

Thanh âm hihi haha lập tức dừng lại, ai nấy đều nhất thời ngậm miệng, vừa quỷ dị vừa bát quái nhìn Sa tổng cùng Đường Đường đang sừng sững trong thang máy. Đường Đường nháy mắt đã hiểu ra, chuyện Sa tổng nghe di động của cậu đã lan truyền đi khắp nơi.

Vừa mới tiến vào văn phòng, Lục Manh Manh cùng Cao Dương liền sáp qua, nhỏ giọng bà tám: “Đường Đường, chú em cùng Sa tổng là như nào a, tại sao ngày hôm qua sếp gọi điện thoại cho chú mà Sa tổng lại bắt máy thế?”

Đường Đường: “...Sao mấy người nhiều chuyện quá vậy?”

Lục Manh Manh kích động nói: “Chị đây khó khăn lắm mới tìm thấy chuyện để tám. Nói mau! Không được giấu!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường còn chưa nói gì, chợt nghe cả văn phòng ồ lên. Từ bên ngoài vang lên tiếng giày cao gót nện lên mặt đất nghe rất chói tai, sau đó, một cô gái mặc váy cổ yếm màu đỏ rực xuất hiện, đeo kính râm, trong tay còn ôm một bó hoa to, cả người cô nàng trông như có lửa đang bốc cháy. Chiếc váy để lộ ra một mảng lưng trắng muốt và cặp chân thon dài, cực kỳ chọc người chú ý.

Đường Đường liếc mắt một cái đã nhận ra, là hào môn thiên kim Thích tiểu thư!

Cậu cảm giác bà Thích tiểu thư này là đi dần mặt, lập tức cúi đầu thật thấp, cơ hồ muốn chui vào trong bàn, sợ Thích tiểu thư nhận ra mình. Cô nàng Thích tiểu thư vừa tiến đến, ánh mắt liền tập trung lên người Đường Đường, cô nâng nâng cằm nhón, tựa hồ là thị uy, sau đó ngạo mạn ôm hoa bước đến, gõ lên cửa thủy tinh.

Đường Đường xích đến gần, chỉ nghe thấy Sa Tuân nói một câu, “Vào đi.”

Thích tiểu thư lập tức đẩy cửa ra, Sa tổng vừa ngẩng đầu lên, đầu tiên là hơi kinh ngạc, sau đó lập tức nhú mày.

Cô ta cố ý ôm hoa đứng ở cửa phòng, cười đặc biệt quyến rũ, “Không biết có thể vịnh hạnh mời Sa tổng tối nay tan tầm cùng em dùng một bữa cơm không, sau đó...”

Thích tiểu thư nói xong, đột nhiên nở nụ cười, cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy đồng nghiệp nam khác nghe vậy đều muốn rớt hàm. Váy của Thích tiểu thư rất ngắn, còn lộ cả lưng ra, dáng người đồng hồ cát nóng bỏng ngực tấn công mông phòng thủ. Một cô gái như vậy còn chủ động theo đuổi một người đàn ông, lại trực tiếp ám chỉ, ai mà chẳng biết ăn cơm xong thì làm gì, đi thuê phòng thôi chứ còn sao nữa.

Sa Tuân biểu tình không thay đổi, lạnh lùng nhìn Thích tiểu thư, “Ngại quá, Thích tiểu thư. Lịch trình của tôi hôm nay đều kín cả, nếu Thích tiểu thư có chuyện muốn hợp tác, xin mời liên hệ với trợ lý của tôi, cậu ấy sẽ sắp xếp thời gian hẹn với cô.”

Thích tiểu thư: “...”

Mặt Thích tiểu thư có chút đỏ lên, hơn phân nửa là bị chọc tức, cô nàng không hề nghĩ rằng mình đã biểu đạt rõ ràng như vậy, thế mà Sa Tuân lại không thêm chừa mặt mũi cho mình.

Thích tiểu thư kiên trì nói: “Không phải là chuyện làm ăn, đây là chuyện của em... Em muốn trò chuyện cùng Sa tổng, chẳng lẽ thế thôi mà cũng phải tìm trợ lý hẹn trước thời gian sao?”

Sa Tuân nhú mày, đột nhiên khoe miệng cong lên, lộ ra một nụ cười mê người khêu gợi, Thích tiểu thư trên mặt nhất thời lại đỏ bừng, lúc này là do thẹn thùng.

Sa tổng nhẹ nhàng nói: “Nếu Thích tiểu thư có việc muốn nói, kia vừa lúc tôi đang rảnh rỗi, mời cô vào.”

Thích tiểu thư rất vui vẻ, cô nàng hất tóc, quay đầu lại nhìn Đường Đường liếc mắt thị uy, hừ một tiếng, sau đó lác mông đi vào văn phòng, cách một tiếng đóng cửa lại.

Thích tiểu thư vừa đi vào, mấy anh giai trong văn phòng đã bắt đầu khe khẽ nói nhỏ.

“Đậu mèo! Cái cô Thích tiểu thư kia hot quá đi mất!!!”

“Chân dài quá đi a, lưng cũng trắng nữa!”

“Sa tổng thật là có diễm phúc a! Tổng tài chính là tổng tài, đi làm mà cũng có gái lên giải sầu cho.”

“Thoạt nhìn cái cô này còn rất có tiền.”

“Đương nhiên, môn đăng hộ đối a, tiểu thư người ta nếu không theo đuổi tổng tài chẳng lẽ đi theo đuổi dân đen sao?”

“Chú nói coi hai người họ đang làm gì a?”

“Thì còn làm cái gì nữa! Đương nhiên là cái kia kia!”

Đường Đường: “...”

Mẹ nó.

Đường Đường ở trong lòng chửi tục, làm cái kia kia là có ý gì a, tổng tài công quả nhiên là tra công, ban ngày ban mặt dám ở trong phòng làm việc tuyên ***, cái đồ vô sỉ!!!

Đường Đường không chớp mắt nhìn chằm chằm máy tính, nhìn qua có vẻ rất chuyên tâm, nhưng thật ra cậu đang vênh tai lắng nghe động tĩnh bên trong phòng làm việc của Sa Tuấn.

Lục Manh Manh ngó qua, tò mò hỏi, “Đường Đường? Em đang làm gì thế? Cái quảng cáo này bộ có thâm ý gì sao?”

Đường Đường lúc này mới hồi phục tinh thần, hóa ra trên màn hình máy tính của cậu đang nhảy ra mấy trang quảng cáo. Nãy giờ chỉ ngồi lom lom nhìn mấy cái quảng cáo này, quả thực không thể khá hơn nữa...

Cậu ho khan một tiếng, nhanh chóng tắt quảng cáo đi, còn liếc Lục Manh Manh một cái.

Lục Manh Manh: “...”

Văn phòng vách kính vẫn luôn yên lặng, đột nhiên phát ra âm thanh kêu to của Thích tiểu thư, nghe y hệt như tiếng rên rĩ!

“Cốp!”

Tay Đường Đường run lên, tách mug bên cạnh rơi xuống đất, đáng thương chia năm xẻ bảy. Mấy đồng nghiệp nam kia nghe thấy động tĩnh trong phòng, nhất thời phát ra một tràng cười quái dị.

Qua một lúc lâu sau, cửa kính mới chịu mở ra, Thích tiểu thư từ bên trong bước ra, lại hất tóc, sau đó thần nhiên rời đi.

Đường Đường: “...”

Đường Đường hung tợn nhìn chằm chằm vào trong văn phòng, nào ngờ cửa vẫn chưa đóng, Sa tổng vừa lúc cũng đồng thời nhìn ra, rất có thâm ý cười cười, cậu nhất thời có chút xấu hổ, bèn xoay đầu nhìn qua chỗ khác.

Đường Đường dời mắt, lại cảm thấy không thích hợp, hẳn là Sa tổng phải chốt dạ mới đúng, anh ta đầu tiên là cường x cậu, sau lại cùng nữ nhân ở trong phòng làm việc ái muội không rõ, quả thực là xấu xa.

Cảm hứng của Đường Đường mạnh mẽ bùng nổ, cậu mở word ra điên cuồng gõ.

Tổng tài công thường xuyên xã giao, nhưng cuối cùng hẳn đều sẽ trở về nhà ngủ. Có một ngày, hẳn cũng bảo phải đi xã giao, nhưng đêm đó lại không về, ngày hôm sau thụ phát hiện trên người hẳn có mùi nước hoa nồng đậm. Sau đó, lại có một phụ nữ ăn bận rất sành điệu đến công ty tìm đến tổng tài công. Sau đó nữa, trong công ty truyền ra tin tổng tài công sắp kết hôn, íu-đúi thụ đau đớn khôn nguôi, hạ quyết tâm chặt đứt quan hệ xx không minh bạch của mình cùng tổng tài công. Cậu liền hẹn hẳn sau khi tan tâm vào gian nước nói chuyện. Tổng tài công cho rằng íu-đúi thụ đã thông suốt, muốn thử chút tình thú trong công ty cùng hẳn, nào ngờ vừa gặp nhau, íu-đúi thụ đã ném vào mặt hẳn một quả bom nguyên tử.

Íu-đúi thụ: “Sa Cẩm, chúng ta chia tay đi.”

Tổng tài công: “Em nói cái gì?”

Íu-đúi thụ: “Tôi không muốn beep với anh nữa.”

Tổng tài công giận không kiềm được, đột nhiên xông lên, đè íu-đúi thụ trên quầy bar trong gian nước, tà mị *** đang cười lạnh:

“Tôi không cho phép, em là của tôi, cả đời đều là của một mình tôi.”

Tổng tài công nói xong bắt đầu cường x, íu-đúi thụ giãy dựa kịch liệt, nhưng lại sợ có người đến nên không dám to tiếng, sau đó một hồi beep đặc sắc bắt đầu.

Tổng tài công: “Không phải nói là muốn rời khỏi tôi sao? Hừm? Trả lời đi!”

Íu-đúi thụ: “A! Không đượcbeep... Xin anh, đừng beep nữa mà!”

Tổng tài công: “Ngoài miệng nói không cần, không phải thân thể cũng rất thành thật sao.”

Sa tổng thấy [Tổng tài không mạnh] có chương mới, click vào, xem xong thì sững sốt. Anh không khỏi nở nụ cười, không ngờ Đường Đường máu ghen lớn như vậy, hơn nữa cậu ấy còn muốn mình ở trong gian nước cường beep cậu ấy sao?

Tình thú mới à, không tồi.

Sa tổng hơi hơi cong khoe miệng, tựa hồ cảm thấy chuyện này nghe rất được, anh có thể cân nhắc để thỏa mãn Đường Đường. Đường Đường bình thường nhìn thấy anh cũng có vẻ sợ sệt, hóa ra sâu thẳm trong tim lại muốn cùng anhbeep như vậy sao?

Anh còn đang kéo lên kéo xuống chương mới, di động đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị cuộc gọi đến: Thời Minh Châu.

Sa tổng tâm tình không tồi, nhắc máy lên, thanh âm gào thét của Thời Minh Châu lập tức vang vọng.

Thời Minh Châu: “SA TUÂN!!! ANH VỚI CHÚ CÓ THÙ OÁN GÌ SAO???”

Sa tổng: “Ý anh là thù mới hay thù cũ, đợi tôi đếm cái đã.”

Thời Minh Châu: “...”

Thời Minh Châu: “Chú nói nhăng nói cuội gì với cái bà họ Thích kia đó! Sao tự nhiên bả lại đu theo anh!”

Sa tổng chậm rãi nói: “Thích tiểu thư tới tìm tôi, nói muốn làm Sa thái thái, tôi liền nói cho cô ta biết, Sa gia thái hậu rất cay nghiệt. Sa bà bà thích hành hạ con dâu, tôi sợ Thích tiểu thư chịu ủy khuất, vừa vặn Thời gia thái tử vừa mới ly hôn, đang thiếu thốn tình thương, cầu an ủi.”

Thời Minh Châu: “... Sa Tuân, có ai nói với chú là chú rất hiểm độc chưa?”

Sa tổng nhướn mày, “Làm người phải có thủ đoạn mới thành công, lòng dạ thương nhân vẫn luôn hiểm độc, có oán trả oán có ơn trả ơn, chiếu theo đó mà phân biệt đối xử.”

Thời Minh Châu: “...Chú cố ý trả thù anh đúng không?”

Sa tổng: “Đúng.”

Thời Minh Châu: “...”

Sa tổng: “Nếu không còn gì muốn nói nữa thì tôi cúp máy, cũng đừng có quấy rầy trợ lý của tôi.”

Thời Minh Châu: “Đừng mà, anh giúp chú chặn hoa đào, chú tặng trợ lý của chú cho anh đi!”

“Tít tít.”

Thời Minh Châu mới vừa nói xong, bên kia đã ngắt máy, Sa Tuân cứ thế gác điện thoại, không thèm để ý tới hân.

Thời Minh Châu: “...”

Sa Tuân cất di động, cầm lấy điện thoại nội tuyến gọi cho đặc trợ Ngô.

Đặc trợ Ngô nhắc máy: “Sa tổng?”

Sa tổng: “Cậu đi thông báo cho Đường Đường, nói với cậu ấy kế hoạch tháng này có vấn đề, sau khi tan tầm cần bàn bạc, giữ cậu ấy lại cho tôi.”

Đặc trợ Ngô: “...”

Đặc trợ Ngô đặc biệt muốn bày tỏ với Sa tổng, cậu là một trợ lý, thương lượng kế hoạch cái gì, vừa nghe chính là kiểm cớ, một cái cớ không thể ngu hơn.

Đặc trợ Ngô: “...Vâng, thưa Sa tổng.”

Đường Đường rất bức mình, cậu đang ngồi ngẩn ra thì lại có điện thoại công ty gọi tới, không ngờ lại là đặc trợ Ngô. Anh ta nói kế hoạch của cậu có vấn đề, tan tầm ở lại một chút. Khó hiểu thật đấy, công ty có phải là đang thiếu người không, kế hoạch có vấn đề thì trưởng phòng hoặc tổng giám đốc là được rồi a, đặc trợ Ngô cũng thật sự là không dễ dàng, việc gì cũng bị đổ lên đầu, đây chính là tiết tấu lao lực mà chết a.

Đường Đường không còn cách nào khác, đành phải ở lại tăng ca, không ngờ đặc trợ Ngô đột nhiên lại gọi điện thoại đến, bảo cậu đi ra gian nước. Đường Đường trong đầu hiện lên một dự cảm xấu, cậu luôn cảm thấy cái gian nước kia có gì đó hơi đen tối, nhưng cụ thể là đen tối thế nào thì cậu lại nhớ mãi không ra.

Đường Đường ôm theo laptop và hồ sơ, đặc biệt nghiêm túc đi vào gian nước, trong phòng không có ai cả, đồng nghiệp đều đã về hết. Cậu đợi một lát, vừa định gọi cho đặc trợ Ngô thì đã nhìn thấy một người đàn ông tây trang phẳng phiu đi tới.

Sao lại là Sa tổng?

Đường Đường trong đầu lại hiện lên linh cảm xấu.

Cậu cười gượng hai tiếng, nói: “Sa tổng, anh đi uống nước a, đã trễ thế này rồi mà còn chưa về sao, hahahaha.”

Sa tổng không cầm cốc, trông chả có vẻ gì là muốn tới đây uống nước cả. Anh nhìn cậu chằm chằm, đôi mắt đen thẳm kia cơ hồ sắp thiêu cháy Đường Đường, cậu thậm chí có thể cảm giác được ánh mắt của Sa Tuấn, anh à, hơi nóng quá rồi đó! Quả thực y như du tẩu bên cạnh cầm thú a!

Sa tổng liếc nhìn bộ ghế sofa đặt trong phòng, nói: “Ngồi.”

Đường Đường: “Cái gì?”

Sa tổng nhướn mày: “Hay là cậu thích đứng?”

Đường Đường: “Đ...Đứng?”

Cậu mới vừa nói xong, xà tinh bệnh Sa tổng lại đột nhiên lên cơn, anh kiểm tra cảm của cậu, bắt cậu ngược mặt lên. Anh cúi xuống, tư thế như sắp sửa hôn môi cậu.

Đường Đường nhất thời ngừng thở, mặt đỏ bừng, đã cùng anh hôn mấy lần làm cho cơ thể cậu theo bản năng nhũn ra, triệt để bị khí tràng bá đạo độc đoán của Sa tổng dọa sợ.

Nhưng là, đợi nửa ngày lại không cảm thấy nụ hôn nồng nhiệt mọi khi của xà tinh bệnh, cậu không khỏi kỳ quái, hé mắt nhìn.

Sa tổng đang mỉm cười nhìn Đường Đường, như cũ nắm chặt cảm của cậu, bắt cậu ngẩng đầu lên, nhìn qua tựa như đang chủ động mời hôn.

Sa tổng: “Muốn tôi hôn không?”

Biểu cảm ra vẻ tà mị của tên xà tinh bệnh kia lại còn kiêu: “Nói ra đi rồi tui sẽ lâm hạnh mấy người.”

Đường Đường: “...”

28. Chương 28: Tổng Tài Muộn Tao

Sa tổng thấy Đường Đường nhìn mình chằm chằm không nói tiếng nào, anh cong khóe miệng lên, dịu dàng hỏi, “Không muốn tôi hôn sao?”

Đường Đường lập tức kiên quyết lắc đầu, “Không muốn!”

Sa tổng nghe thế, cũng không tức giận, ngược lại lộ ra một ánh mắt rất có thâm ý. Anh nói: “Ngoài miệng nói như vậy, không phải...”

Đường Đường vội vàng nhảy vào, “Cơ thể của tôi một chút cũng không thành thật!”

Sa tổng: “...”

Đường Đường: “...”

Đường Đường nói xong mới cảm thấy chính mình rất lạnh chanh, lời này nói ra nghe ngu hết chỗ nói, cộng thêm cái động tác như thế này, không khỏi quá áy náy đi. Cơ mà, thân thể thành thật thì không tốt, thân thể không thành thật cũng không tốt nốt!

Đầu năm nay còn có để cho người khác sống hay không!

Sa tổng nghe cậu nói xong, dùng ánh mắt trên tức cao thấp đánh giá cơ thể Đường Đường, giống như trên người cậu không hề mặc gì cả, cười nói: “Vậy để tôi kiểm tra xem nó không thành thật đến mức nào nhé.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng, người tốt cuộc đã cày bao nhiêu truyện tổng tài rồi vậy.

Đường Đường còn chưa kịp chửi, xà tinh bệnh tổng tài đã cúi xuống hôn cậu.

Đường Đường cả kinh mở to hai mắt, nơi này là gian uống nước, lẽ như có người chưa tan tằm, bị phát hiện thì làm sao!

Nghĩ thế, cậu tựa như người cầm ăn phải hoàng liên, chỉ có thể trợn mắt lên, hai tay khua khoắc loạn xạ.

Sa tổng vô cùng tập trung chuyên môn, môi hai người dính sát vào nhau, chạm rây cọ xát. Sa Tuấn cạy mở khớp hàm của Đường Đường, đầu lưỡi của anh nhẹ nhàng trườn vào, cọ xát lưỡi nhỏ của cậu. Đường Đường phát ra tiếng rên rỉ nghẹt thở, cậu chỉ cảm thấy sống lưng mình lạnh ngắt, trong đầu còn có sấm chớp ù ù ù ù. Chút ý thức ít ỏi còn sót lại làm cho cậu cảm thấy kỳ quái, cái cảnh này sao mà giống trong tiểu thuyết mình viết đến thế.

Đường Đường bị hôn đến thở hổn hển, thời điểm hai người tách nhau ra, Đường Đường không biết từ khi nào đã bị đặt trên ghế salon, Sa tổng nằm đè lên người cậu, từ trên cao nhìn xuống.

Anh khẽ cười, lại liếc một cái về phía hạ thân của cậu, “Thân thể coi như thành thật.”

Đường Đường: “...” Thằng cha này!!!

Đường Đường vừa thở dốc kịch liệt vừa âm thầm chửi bới, trong khi đó Sa tổng lại muốn chuyển sang bước tiếp theo, chính là cúi khô lửa bốc, gian nước PLAY!!!

Sa tổng đưa tay vào, luồn thẳng xuống, hông của Đường Đường lập tức nảy lên, hệt như bị điện giật, “Sa tổng! Tôi, tôi, tôi không có bị sốt, Đừng...Sờ...”

Cái chữ “mông” rất là thô tục đó!

Đường Đường xấu hổ đến mức nói không nên lời. Sa Tuấn mặc kệ bộ dáng lắ bắ đáng thương của cậu, anh hung bạo hít thở, hô hấp khàn khàn cơ hồ như muốn ăn thịt người, ánh mắt chuyên chú nhìn chằm chằm Đường Đường. Đường Đường chỉ cảm thấy, mình sắp bị thiêu chết rồi.

Ngay tại lúc đại hôi lang chuẩn bị hóa thú, điện thoại di động reo lên.

Sa tổng có chút không kiên nhẫn, nhìn thoáng qua màn hình, là thái hậu nương nương gọi tới.

Sa Tuân bực bội hít sâu hai cái, lại thâm ý nhìn thoáng qua Đường Đường, lúc này mới chịu đứng dậy nghe máy.

Sa tổng: “Alo.”

Thái hậu nương nương: “Ừa, con trai, con làm sao thế, giọng nghe khó chịu dữ hen?”

Sa tổng: “...”

Thái hậu nương nương: “Ai nha, có mùi bất mãn đâu đây, mi đang làm chuyện gì xấu đúng không!”

Sa tổng: “Nếu biết thế thì mẹ còn gọi làm gì.”

Thái hậu nương nương: “Cầm thú a! Con à!!! Hai đứa bây còn chưa có kết hôn đâu, không được ăn cơm trước kẻng!!! Mẹ đã dạy con như thế nào hả, phải biểu hiện thân sĩ một chút, phải nắm giữ được con tim của đối phương Giống như bố của con ý, giữ tim của mẹ rất chặt đó nha”

Sa tổng nhíu nhíu mày, “Kết hôn?”

Bên kia, Đường Đường còn đang định tranh thủ lúc Sa Tuân nghe điện thoại trốn đi, nhưng khoảnh khắc cậu nghe đến hai chữ này, đột nhiên tựa như bị đánh một gậy, cả người đều ngậy ngậy.

Đúng rồi, tổng tài còn phải kết hôn với Thích tiểu thư cơ mà.

Cậu không biết hai mẹ con Sa Tuân đang nói chuyện gì, nghe thấy chuyện kết hôn liền liên tưởng đến Thích tiểu thư, còn tưởng rằng Sa tổng thật sự sẽ kết hôn với cô ta bèn nhất thời đập đổ một bình dấm chua thật bực. Ngay chính bản thân cậu cũng không rõ, cảm giác nôn nóng trong lòng mình là như thế nào.

Sa tổng bên kia còn không quên sỉ vả thái hậu nương nương nhà mình một câu, “Mẹ, như thế không phải là thân sĩ, mà là muện tao.”

Thái hậu nương nương: “... Con trai, ai dạy con cái kiểu độc mồm độc miệng như thế hả.”

Sa tổng: “Không có việc gì vậy con cúp.”

Thái hậu nương nương: “Mi dám!!! Lần nào mi cũng dám cúp ngang điện thoại của ta, mi ra về đứa con hiếu thảo một chút có được không a!”

Sa tổng: “...” Đó là bởi vì mỗi lần người gọi điện đều làm cho con hiếu không nổi.

Thái hậu nương nương nghe anh không nói được câu nào thì vô cùng đắc ý, “Mẹ là có chuyện mới gọi cho con, Đường Đường hết bệnh chưa, dốt nó về ăn cơm a. Chọn ngày không bằng đi ngay, hôm nay hai đứa về luôn nha! Bố con đang ở nhà đó, mấy chị của con cũng thế, mọi người đều muốn gặp Đường Đường ”

Sa tổng: “... Người xác định cậu ấy sẽ không bị các chị ăn sống sao?”

Thái hậu nương nương: “Đáng ghét! Mấy chị của con đều hiền lương thực đức giống mẹ mà, con nói như kiểu mẹ là sư tử Hà Đông không bằng!”

Sa tổng: “...Vậy thì tùy mẹ.”

Thái hậu nương nương: “Quyết định vậy nha, mẹ nhớ Đường Đường lắm Được rồi, mẹ cúp đây!”

“Tít tít”

Thái hậu nương nương cứ thế gác máy.

Sa tổng: “...”

Sa tổng im lặng nhìn di động, sau đó lại nhìn Đường Đường.

Đường Đường còn đang buồn bực, bị ánh mắt thâm thúy của Sa tổng quét qua, nhất thời giật bắn hết cả mình. Cậu bèn gom hết dũng khí, trừng ngược lại anh!

Sa tổng nhìn thấy ánh mắt “chân tình đấm đui” của Đường Đường, tim anh đột nhiên tê dại, cổ họng khô khốc, yết hầu trượt lên trượt xuống. Anh ho khan một tiếng, nói: “Đi thôi, về nhà.”

Đường Đường: “...”

Đậu mèo!

Đường Đường chửi thầm trong lòng, vừa rồi còn y hệt như sói đói chực mồi dè mình trên ghế sa lông như vậy như vậy, sờ cũng sờ rồi hôn cũng hôn rồi, hiện tại miệng cậu vẫn còn đau đau, ngay sau đó lại giở chứng không chịu làm tiếp nữa! Cầm thú!

Đường Đường hung tợn đi theo Sa tổng vào thang máy, hung tợn nhìn bảng điện tử trong thang máy, hung tợn đi theo Sa tổng ra khỏi thang, thẳng đến lúc đã yên vị trên ghế pho lá, cậu mới chợt giật mình tỉnh ra. Tại sao mình lại cư xử như thế, tại sao trong lòng lại tiếc nuối đến vậy, cái thái độ này cứ như thể dục cầu bất mãn do Sa tổng không chịu dè mình ra như vậy như vậy 100 lần a 100 lần, sau đó...

“!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Đường Đường nháy mắt đổ mồ hôi lạnh đầy người, cậu diên rồi, diên thật rồi! Hóa ra dờ hơi nó cũng lây được sao!!!

Sa tổng thấy cậu ngồi cứng ngắc lại còn chảy mồ hôi ròng ròng, sẵn sóc mở điều hòa trong xe thấp xuống, một lát sau, Đường Đường run cầm cập. Anh nào biết, Đường Đường là đang đổ mồ hôi lạnh, là mồ-hôi-lạnh!

Đường Đường còn đang diên cuồng đấu tranh nội tâm, 20 mấy năm ròng làm một thanh niên chính trực đáng tin, đã thế còn thẳng đều tằm tấp, cho dù một ngày đẹp trời có cong, thì cũng không phải là do bị cường x, bị x, sau đó xx nên mới cong! Càng không phải là cong bẩm sinh!

Cậu xoắn xuýt cả nửa ngày, thế nhưng lúc ngẩng đầu lên lại phát hiện mình vẫn chưa về tới nhà. Chỉ thấy bốn phía tối thui, ánh sáng của đèn đường nhờ nhờ hờn ám. Nhà của Sa tổng ngay tại khu Nhị hoàn, cách công ty rất gần, bình thường đi một tí là về tới ngay, nhưng lúc này đây, hai người đã đi đến tận 9 giờ tối!

Đường Đường nháy mắt hoảng hốt, mắt to sợ hãi nhìn Sa tổng, “Sa...Sa tổng...” Đây là muốn đem cậu đi bán sao...

Sa tổng nghiêng đầu nhìn cậu một cái, Đường Đường nuốt cổ nước miếng đánh ực, chẳng lẽ ông định vác mình ra ngoại ô, đêm hôm khuya khoắt, x trước giết sau sao?!!!

Sa tổng: “Vừa rồi mẹ của tôi điện thoại gọi tôi về ăn cơm.”

Đường Đường: “Ăn cơm?”

Đường Đường lại nhìn thoáng qua đồng hồ trong xe, 9 giờ thật rồi kìa! Anh này, nhà anh 9 giờ tối mới ăn cơm sao, hình như hơi bị sớm ha.

Sa tổng bình tĩnh chậm rãi nói tiếp: “Bây giờ về thì có một mình cậu ở nhà thôi, theo tôi về ăn cơm luôn đi.”

Đường Đường: “...” Tổng tài à người là thành tâm kiểm chuyện đi? Bộ nhà anh là nhà hàng sao, nói đi là đi, cho dù là nhà hàng thật đi nữa thì cũng là cái loại năm sao, tôi vào không nổi a!

Sa tổng vẫn bình tĩnh liếc Đường Đường một cái, “Cậu yên tâm, mẹ của tôi tuy có hơi...Ừm, nhưng mà bà ấy tốt lắm.”

Sa tổng bác học thiên tài không tìm thấy từ ngữ thích hợp để hình dung mẫu thân đại nhân nhà mình liên hợp thời hạ giọng xuống đánh trống lảng, cuối cùng còn an ủi Đường Đường một chút.

Đường Đường: “...”

Cậu một chút cũng không cảm thấy an toàn có được không.

Đường Đường: “Sa tổng, bằng không...anh dừng xe lại đi, tôi gọi taxi về cũng được.”

Sa tổng: “Đây là ngoại ô, không có taxi.”

Đường Đường cắn răng: “Tôi đi bộ về!”

Sa tổng: “Chỗ này cách trung tâm rất xa, cậu bò 3 tiếng cũng chưa chắc tới.”

Đường Đường: “... Tôi, tôi không muốn làm phiền Sa thái thái.”

Sa tổng mềm cứng đều không ăn, “Bà ấy không có nấu, là đầu bếp nấu, không phiền.”

Anh thật ra chưa nói hết, tuy rằng mẹ anh bình thường rất thích nấu nướng, nhưng một khi có khách đến, bà tuyệt đối sẽ không bước chân xuống bếp, sợ người ta ăn xong sẽ lăn đùng ra sùi bọt mép rồi chết. Bị kết tội đầu độc người khác hình như cũng không hay cho lắm.

Đường Đường tâm tình đặc biệt bất an, đặc biệt khẩn trương, giống như...giống như là...

Con dâu ra mắt bố mẹ chồng.

...So sánh cái kiểu vợ vắn gì đây.

Đường Đường yên lặng tự chửi rửa bản thân.

Không bao lâu sau, xe tiến đến trước mặt một khu biệt thự to lớn đồ sộ, cổng lớn mang theo phong cách cổ xưa, còn có hệ thống tự động vô cùng tân tiến.

Đường Đường khẩn trương cười gượng, “Hahahaha, Sa tổng, tiểu khu này lớn ghê đó, chắc ở đây có nhiều tổng tài lắm ha.”

Sa tổng nghĩ nghĩ, nói: “Đây không phải là tiểu khu, cũng không có nhiều tổng tài như vậy, chỉ có hai người là tôi với bố tôi thôi.”

Đường Đường: “...” Mụ nội nó.

Đường Đường trừng đến mức mắt sắp lọt tròng, không phải là tiểu khu sao, vậy chẳng lẽ cả cái khu to đùng này là của ông hết sao!

Sa tổng lái xe đi vào sân, xe dừng lại trước cửa nhà, lúc cả hai vừa chuẩn bị xuống xe đã có mấy người mặc âu phục đen nhanh chóng đi tới, lạnh tay lẹ mắt mở cửa mời Đường Đường xuống xe.

Một người mặc áo đen hướng Sa tổng gọi: “Thiếu gia.”

Sa tổng gật gật đầu, đưa chìa khóa xe cho anh ta, áo đen kia cung kính nhận chìa khóa, đưa xe vào trong gara.

Đường Đường: (= O) ... Giống trong phim quá đi.

Sa tổng nhìn thoáng Đường Đường, cậu liền nhanh chóng đi theo anh vào trong. Tới huyền quan, Sa tổng quen thuộc đổi giày, ngay lập tức có một người hầu đi tới, mỉm cười ngọt ngào nói với Đường Đường, “Đường tiên sinh, xin mời đổi giày ạ.”

Đường Đường: “A, vâng vâng.”

Cậu nhanh chóng đáp ứng, cảm giác mình y như nhà quê lên tỉnh, áp lực chồng chất như núi. Vừa đi vào trong nhà, cậu đã nghe thấy thanh âm hihi haha, tiếng cười vô cùng the thé vang lên làm Đường Đường sợ tới mức giật bắn mình. Mặt mày Sa tổng tối sầm, anh lớn tiếng ho khan một cái.

Bên trong lại truyền ra tiếng con gái nói chuyện.

Chị cả: “Ê, chị vừa nghe thấy tiếng ai ho khan ý, hình như là em trai về đó.”

Chị hai: “Nhờ là bố thì sao.”

Chị ba: “Cơ mà ngoài bố ra thì cũng chỉ có thằng út mới ho cái kiểu đó thôi.”

Chị tư: “Đúng vậy đúng vậy.”

Bố Sa: “...”

Mẹ Sa xoay đầu lại, vừa lúc thấy Sa Tuân đang đen mặt đứng ngoài cửa, phía sau còn có Đường Đường đang hoảng sợ.

Mắt mẹ Sa sáng lên, y hệt như quỷ chuẩn bị ăn thịt người, bà lập tức đứng bật dậy, cười y hệt như thiếu nữ hai mươi tuổi, một bước phi qua. Đường Đường còn tưởng rằng mẹ Sa nhớ con trai, kết quả cậu lại bị bà lao tới nắm chặt hai tay.

Đường Đường: “...”

Đường Đường sợ tới mức không dám động, mẹ Sa cười, nhích đến gần, “Ai nha, em còn nhớ chị không? Chị là người bữa làm rớt tiền nè, không ngờ lại gặp được em ở đây! Đến đến, ngồi xuống đi, cứ tự nhiên đừng khách sao a...Ai nha cơm nấu xong chưa, mau dọn lên, đói muốn chết luôn rồi nè!”

Đường Đường bị sự nhiệt tình của mẹ Sa dọa sợ, bà đã để lại cho cậu một ấn tượng rất sâu sắc. Dù sao lớn lên xinh đẹp như vậy, mặc váy hàng hiệu làm rớt 10 vạn ngay giữa đường, người như thế chắc cả đời cũng không quên nổi. Cậu lúc ấy chỉ cảm thấy bác gái này có chút quen mắt, nhưng chắc cậu cũng chưa từng gặp bao giờ, không ngờ rằng đó là do diện mạo của bà cùng Sa tổng có vài phần tương tự.

Quả thực là sét đánh ngang tai!

Sa tổng nhìn Đường Đường đang xấu hổ, anh lại ho khan một tiếng, “Mẹ, mẹ đừng dọa cậu ấy nữa có được không?”

Mẹ Sa cũng ho khan một tiếng, lúc này mới buông tay của Đường Đường ra, bốn người chị gái liền lập tức vây lại đây, đẩy mẹ Sa ra, đứng chung quanh nhỏ giọng bàn tán.

Chị cả: “Chắc tui chót, tiểu thịt tươi, phần nộn quá a! Lớn lên thật đáng yêu!”

Chị hai: “Chị cả chị đừng có mơ, chị nhìn ánh mắt của thằng út xem, đứa nào dám lên nó lập tức cắn chết đứa đó!”

Chị cả: “...”

Chị ba: “Thật đáng yêu a, tiểu bạch thụ là moe nhất! Các chị xem, lúc này thằng bé bị mẹ mình dọa sợ đến mức chỉ hận không thể chui vào ngực Tiểu Tuân nha!”

Chị tư: “Hi hi, mắt to thật đáng yêu a, quá sức moe ”

Mẹ Sa: “Mấy đứa bình tĩnh một chút được không! Đừng có làm Đường Đường sợ!”

Các chị gái: “...” Thế vừa rồi ai mới lao lên đó.

Chị cả sâu kín nói: “Em trai mạnh bạo như vậy mà thằng bé còn chịu được, tụi con thì có là gì?”

Mọi người: “...”

Đường Đường không nghe thấy bọn họ nói cái gì, nhưng cảm giác sau lưng cứ run lên, cậu sợ đến mức không dám nhúc nhích.

Bố Sa xem như trầm ổn nhất, dùng lời của Sa Tuân mà nói, thì phải là muộn tao, Sa Tuân cũng coi như là di truyền từ bố.

Bố Sa cao thấp đánh giá Đường Đường một chút, sau đó nói: “Cơm được rồi, mọi người chắc cũng đói, cả nhà đi ăn cơm thôi.”

Đường Đường lúc này mới biết ngoài vòng tay Sa Tuân chính là bão tố, cậu nơm nớp đi theo anh vào phòng ăn. Sa Tuân nhìn Đường Đường nép sát vào người mình, trong lòng không khỏi vui vẻ.

Mọi người ngồi vào bàn, ai nấy đều giữ yên lặng trong lúc dùng bữa, vừa nhìn đã biết tố chất đặc biệt cao, Đường Đường cả buổi nhai cơm như nhai sáp, tuy vậy đồ ăn lại rất ngon, cậu cả đời đều chưa từng được ăn ngon như vậy.

Sa Tuân sợ cậu ngại người lạ, liên tục gấp đồ ăn vào bát cho Đường Đường. Mấy người khác tuy rằng không nói lời nào, nhưng vẫn luôn trao đổi bằng mắt với nhau.

Ăn cơm xong, cả nhà quây quần ngồi uống trà tâm sự.

Mẹ Sa ngồi vào bên cạnh Đường Đường, cười tủm tỉm bắt chuyện: “Đường Đường a, năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Nhà ở quận mấy? Quê quán ở đâu? Đi làm được mấy năm rồi? Gia đình có bao nhiêu người? Có anh chị em gì không? Có bạn gái bao giờ chưa?”

Đường Đường: “...”

Sa Tuân đen mặt, cắt lời mẹ Sa, “Mẹ, mẹ định điều tra hộ khẩu sao?”

Mẹ Sa: “Ai nha, thằng con hư đốn này, bình thường cũng không chịu tâm sự với mẹ gì cả! Hiện tại con cái đều như vậy, cả ngày chỉ biết chúi đầu vào công việc, mặc kệ bố mẹ ở nhà! Có biết người già neo đơn rất dễ bị lừa không, có biết người già neo đơn rất dễ bị vấn đề về tâm lý không?!!!!”

Đường Đường: “...”

...Người già neo đơn.

Bác không chạy đi lừa người là may lắm rồi, ai dám đi lừa bác a?

Bất quá cái vụ tâm lý có vấn đề, cậu rất muốn phát biểu rằng, hóa ra bệnh xà tinh của Sa tổng là di truyền từ mẹ của mình a, chẹp chẹp, khó trách...

Mẹ Sa cũng không biết, còn tưởng là Đường Đường đang xấu hổ, bà tiếp tục cười tủm tỉm nói: “Đường Đường a, so với cái thằng nhóc đáng ghét nhà chị thì em thật là một đứa trẻ ngoan. Tuy rằng trên Sa Tuân có mấy chị gái, nhưng con gái lớn không thể giữ trong nhà, gả ra ngoài như bát nước hắt đi. Nhà chị bình thường cũng rất vắng vẻ, không có ai nói chuyện với chị cả, chị cô đơn lắm. Cơ mà, chị luôn cảm thấy em giống như con của chị vậy...”

Đường Đường: “...”

Đường Đường thăm rửa trong lòng, bác gái à mắt bác có vấn đề rồi phải không, con năm nay mới hơn 20, so với Sa tổng đã 30 rồi thì giống chỗ nào. Cậu còn đang suy nghĩ miên man, chợt nghe mẹ Sa tiếp tục nói: “Đằng nào cũng giống con của chị rồi, chi bằng em làm con nuôi của chị luôn đi! Ai nha thật tốt quá, mau mau, gọi mẹ đi!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường cả người đều thấy không ổn, cậu chưa bao giờ biết rằng bước vào xã hội thượng lưu lại dễ dàng như vậy, nhanh chóng nhận con nuôi như vậy, đây quả thực... không thể ổn hơn.

Mẹ Sa thấy Đường Đường do dự, lập tức nước mắt rơm rớm nói, “Ôi, số tôi sao lại khổ thế này, quanh năm suốt tháng chỉ có mình mình với bốn bức tường, sinh được mấy đứa con cũng chẳng đứa nào biết hiếu thuận. Ngay cả nói chuyện với mẹ mà chúng nó cũng không thèm. Tôi...tôi khổ quá đi...”

Mẹ Sa vừa nói vừa nức nở, hai mắt đã ngân ngấn lệ.

Sa Tuân vừa thấy thái hậu nương nương nhà mình nổi điên, nhất thời đau đầu. Thái hậu nương nương có ba kỹ năng tất sát, một khóc hai nháo ba thất cổ, vô cùng xảo quyệt, đặc biệt hiệu quả!

Sa Tuân cùng bố Sa đồng thời đưa tay cầm cốc trà che mặt, coi như không quen biết gì với nhau cả.

Đường Đường thấy mình thế nhưng làm Sa thái thái khóc, ngay lập tức hốt hoảng, tay chân cũng không biết để chỗ nào cho phải, nhanh chóng đổ dành: “Bác ơi, bác đừng khóc mà, con...”

Mẹ Sa: “Huhuhu...”

Đường Đường: “...”

Đường Đường hết cách, thôi thì có mẹ nuôi cũng không tồi, cậu đành cố gắng mở miệng, ấp úng gọi.

“... Mẹ.”

Sa tổng phụt một tiếng, phun nước trà đầy ra bàn.

“...”

29. Chương 29: Tổng Tài Có Tình Dịch

Sa tổng nhìn thái hậu, thái hậu dùng ánh mắt “còn non lắm con ạ” nhìn lại anh. Bố Sa không nghĩ tới Đường Đường lại dễ dụ như vậy, ông cũng bị sắc nước trà, còn đang vuốt ngực ho khan.

Bốn người chị gái rất vui vẻ, sắp qua tranh nhau nói: “Bọn chị là chị của Tiểu Tuân nè, gọi chị đi bé!”

Đường Đường cảm thấy thật vi diệu, bất quá cậu vẫn thành thật gọi: “Chị...”

Mẹ Sa rất là hài lòng, bà kéo tay của Đường Đường qua sờ a sờ, tiếp tục dụ dỗ: “Đường Đường, đây là bố của con đấy, gọi bố đi con.”

Bố Sa ho sượng mồm xong, nhanh chóng bày ra một bộ người cha hiền từ, mỉm cười dịu dàng với Đường Đường. Đường Đường cảm thấy có chỗ nào đó hơi kỳ kỳ, nhưng cũng không biết là kỳ chỗ nào, đành tiếp tục ngoan ngoãn gọi một tiếng: “Bố”.

Sa Tuân nhìn không nổi nữa, kéo Đường Đường từ trong chà đạp của mẹ Sa ra, nói, “Cũng muộn rồi, tụi con về đây, ngày mai tụi con còn phải đi làm.”

Mẹ Sa: “Về? Về đâu? Về cái gì mà về a? Trễ rồi con lái xe mẹ không yên tâm. Chạy tới chạy lui phiền lắm, thôi, hôm nay hai đứa ở lại đây luôn đi! Đường Đường lần đầu tiên tới chơi, ở lại với mọi người chút ha con!”

Đường Đường nghĩ thầm, ở đây là ngoại ô, nói vậy thì ngày mai mới bánh mắt đã phải dậy đi về, thế thì cậu thà về luôn ngay bây giờ còn hơn, dù gì nhà của Sa tổng cũng ở Nhị hoàn ngay rìa thành phố.

Sa tổng nhất thời không nói chuyện, mẹ Sa bèn tranh thủ rên sất khi còn nóng, nhìn Sa Tuân chớp chớp mắt, “Ai nha, hai đứa ở lại đi mà! À đúng rồi, Đường Đường hôm nay chịu khó ở chung với Tiểu Tuân một bữa ha, chứ máy lạnh ở mấy phòng khác không hiểu sao hư hết trơn rồi ”

Đường Đường: “...”

Mẹ Sa: “Phòng của Tiểu Tuân rộng lắm, hai đứa nằm chung là vừa, buổi tối còn có thể giao lưu tình cảm một chút, quá chuẩn luôn ”

Thời điểm mẹ Sa nói đến mấy chữ “giao lưu tình cảm” trông y như sói đói hiện hình, vẻ mặt vô cùng bỉ ổi đáng khinh.

Bố Sa ngồi bên cạnh ho khan một tiếng, “Được rồi, cũng muộn rồi, cả nhà đi nghỉ đi. Để hai đứa nó tự chơi với nhau.”

Bố Sa nói câu này thật sự không hề có ý gì khác, nhưng lúc câu này lọt vào tai mẹ Sa, bà thiếu chút nữa đã ôm lấy chồng mình mà gào rú.

“Tự chơi với nhau”!

Chồng à, anh hiểu em quá đi mà! (1)

Mẹ Sa ngay lập tức lôi kéo bố Sa đi lên lầu, miệng còn cười hihi, “Được được, Tiểu Tuân a, nhớ chơi với Đường Đường đừng hoang nha con.”

Gân xanh trên thái dương của Sa Tuân lại hằn lên, mẹ à mẹ có cần phải trắng trợn thế không, chẳng lẽ mẹ khi dễ cậu ấy ngốc sao.

Bất quá Đường Đường quả nhiên rất thuần khiết, nghe không hiểu. Kỳ thật cái tên trạch nam này một chút cũng không thuần khiết, nhưng cậu hiển nhiên là đã xem nhẹ mẹ Sa, còn tưởng rằng bác gái là một người phụ nữ ngây thơ trong sáng, cho nên lời của bác ấy nói ra nhất định cũng rất ngây thơ trong sáng!

Nhóm chị gái đã nhanh chóng rời đi từ lúc nào, nhưng chỉ mình Sa Tuân hiểu, mấy bà chuẩn nhanh như vậy nhất định là để chuẩn bị đi nghe trộm.

Sa Tuân thấy mọi người đều đã về phòng, anh xoa xoa thái dương, kéo tay Đường Đường nói, “Đi thôi, phòng ngủ ở lầu hai.”

Đường Đường a một tiếng, thành thật đi theo Sa tổng lên lầu.

Phòng ngủ của Sa Tuân ở biệt thự cùng phòng của anh ở Nhị hoàn giống nhau y như đúc, chẳng qua căn phòng này trông càng rộng càng xa xỉ, giường... cũng càng lớn. Nhìn cái diện tích này đi, đừng nói là hai người đàn ông, sáu người lẫn cũng không thành vấn đề.

Sa Tuân đặt chìa khóa phòng lên bàn nhỏ, “Bên trong có phòng tắm đầy, cậu tắm rửa xong thì cứ đi ngủ trước, tôi xuống lầu tắm, không cần chờ.”

Đường Đường: “...A, ừm.”

Ai thèm chờ anh a, đừng có nói mấy thứ dễ làm người ta hiểu lầm nữa có được không!

Sa Tuân nói xong liền đi ra ngoài, Đường Đường nhanh như chớp vọt vào wc chuẩn bị cấp tốc đánh răng rửa mặt sau đó chạy lên giường quần chăn, tránh cho Sa tổng nửa đường vòng lại quấy rối.

Bất quá, thời điểm cậu vừa lao vào trong wc đã bị bồn tắm lớn xa hoa lộng lẫy làm chói mù mắt chó, nếu hôm nay mà không được dùng được cái bồn tắm này thì Đường Đường sẽ ân hận cả đời!

Đường Đường trong lòng đấu tranh nửa ngày, cuối cùng cậu ngâm nước nóng, còn bật nước chế độ massage, nằm khểnh y như đại gia!

Đường Đường tắm rửa sạch sẽ xong mới lưu luyến bước ra, cậu lau khô người rồi mặc áo tắm, sau đó chui vào ổ chăn đem mình bọc thành bánh chưng, ghé vào trên giường nằm mơ màng. Ước chừng nửa tiếng sau, Đường Đường đã sắp ngủ mất, tối nay được ăn ngon lại còn được tắm nước nóng, cả người đều trầm tĩnh lại, mệt không chịu được.

Ngay lúc đó, cửa phòng đột nhiên bật mở, Đường Đường cả người cứng ngắc, cậu len lén hé mắt ra nhìn, quả nhiên là Sa tổng.

Sa Tuân mặc áo tắm màu trắng, tuy rằng có dây lưng nhưng quả thực có buộc cũng như không, ***g ngực rắn chắc ẩn hiện kia cơ hồ làm cho các em muốn chảy nước miếng.

Đường Đường nhắm mắt lại, thầm mắng mỏ Sa tổng cuồng khoe thân. Sa Tuân nghĩ cậu đã ngủ rồi, tắt đèn, phòng ngủ lập tức tối đen, anh nhẹ nhàng đi tới, ngồi vào bên giường.

Đường Đường cảm thấy nệm giường lõm xuống, bỗng nhiên có chút khấn trương, cậu cảm giác được Sa tổng bước lên giường, nằm cách cậu một khoảng. Cậu âm thầm thở ra, may mà giường rộng.

Mấy phút sau, Đường Đường còn tưởng Sa tổng đã ngủ rồi, bỗng nghe kéo kẹt một tiếng, Sa tổng đột nhiên xoay người, vươn tay ôm lấy lưng cậu.

Đường Đường: “...”

Đường Đường rất muốn dịch sang chỗ khác, nhưng cậu đang nằm sát mép giường, nếu còn cứ nhúc nhích thì sẽ ngã mất. Tay của Sa tổng khoát trên lưng cậu, anh đã nằm sát ngay bên cạnh, từ phía sau kéo cậu vào trong ngực mình, hơi thở ấm áp của anh cứ thế phả vào tai của Đường Đường.

Đường Đường trong lòng giật nảy, không ổn rồi!

Cậu còn đang kiên trì chờ thời cơ bỏ trốn, Sa tổng đột nhiên lại động đậy, tay của anh vói vào trong chăn của Đường Đường, sau đó...

“Sa...Sa tổng?”

Sa Tuân không nói chuyện, anh thấp giọng cười khê một tiếng, thanh âm trầm trầm rung động phát ra, làm cả người Đường Đường hết như bị điện giật! Mẹ nó, anh cố ý đúng không!

Sa Tuân đã chui hẳn vào trong chăn của Đường Đường, anh ôm lấy cậu từ phía sau, thân thể hai người dính sát vào nhau. Cả người Đường Đường đã đỏ như tôm luộc, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

Sa tổng hôn hôn vành tai của cậu, lại kiểm trụ cầm cậu, đẩy lên. Lúc Đường Đường bị bắt ngẩng đầu, môi anh đã chạm vào môi cậu. Đường Đường hoảng hốt hít sâu một hơi, hai mắt mở to.

Đường Đường: “Sa, Sa... Sa tổng, tay của anh!”

Sa tổng: “Suyt...”

Đường Đường: “...”

Sa tổng: “Thoải mái không?”

Đường Đường: “Không... Không thoải mái!”

Sa tổng ái muội cười rộ lên, “Giọng của cậu đang run kìa.”

Đường Đường: “Bởi vì, bởi vì tôi sợ... Sa, Sa tổng, đừng... Đừng!”

Âm cuối của Đường Đường đột nhiên cất cao, lại bị Sa tổng cúi đầu hôn chặn lại, cậu cảm thấy cả người đều không ổn, vừa đau vừa beep...

Sa tổng: “Nếu thật sự nhịn không nổi muốn rên lên, vậy cứ hôn tôi là được.”

Đường Đường: “...” Sa tổng, anh có biết là anh muộn tao lắm không.

Sa tổng: “Không phải là tôi không muốn nghe cậu rên, nhưng ở bên ngoài đang có người nghe lén.”

Đường Đường: “...Cái gì cơ?!”

Bên ngoài phòng ngủ, nhóm chị gái còn đang bám vào cửa dán tai nghe ngóng.

“Ai nha, mạnh bạo quá a.”

“Không ngờ em trai mình lại cầm thú như vậy ”

“Cầm thú thêm chút nữa đi em! Chị không ngại đâu!!!”

“Ể, sao bỗng dưng im re rồi!”

“Ai nha, chẳng lẽ Đường Đường đáng thương bị em trai chúng ta làm đến ngất rồi!”

“Không phải chứ, quá kịch liệt!!!”

“Chị muốn quay phim lại quá!”

“Chị có tin là chị làm xong thằng út sẽ cắn chết chị không?”

“...”

Sáng hôm sau, Đường Đường đương nhiên là dậy không nổi...

Rất mệt, eo rất đau, cả người đều uể oải, ngủ không đủ a.

Quả thật là “ngủ không đủ”, đêm qua cầm thú tổng tài dày vò cậu đến tận 2 giờ sáng, Đường Đường cảm thấy em thân của mình thật sự rất đáng thương.

Sa tổng trái lại thần thanh khí爽, cả người thoát nhìn khỏe đến không thể khỏe hơn. Anh đã thức dậy thay đồ từ sớm, thân thể cao lớn mặc áo sơ mi trắng cùng âu phục đen, còn đang đeo cà vạt. Người đàn ông đứng đấy, cả người đều toát ra vẻ thành thực gợi cảm.

Đường Đường: “...”

Đường Đường nhìn ngón tay của Sa tổng, từng ngón từng ngón thon dài, khớp xương rõ ràng, trông rất mạnh mẽ. Cậu nhìn mấy ngón tay kia còn đang tung bay thướt tha cà vạt, đột nhiên không hiểu sao mặt lại nóng bừng, nhanh chóng vùi đầu vào trong chăn.

Sa tổng chỉnh trang xong, bước qua xích chắn của cậu lên, “Dậy nhanh còn về, từ ngoại ô đi vào thành phố xa lắm.”

Đường Đường: “Ừm ừm.”

Đường Đường tiếp tục vùi mặt vào trong chăn, rầu rĩ đáp ứng nhưng vẫn nhất quyết không chịu động dậy. Sa tổng đột nhiên nở nụ cười, anh kéo Đường Đường từ trong chăn ra, sau đó cúi đầu dịu dàng hôn phớt lên môi cậu một cái. Mặt của Đường Đường cơ hồ sắp bốc hơi.

Sa tổng trái lại vô cùng bình tĩnh, đứng lên cầm quần áo của cậu để lên trên giường, “Mặc quần áo.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường nghiêng rần nghiêng lợi trừng mắt nhìn bóng dáng của Sa tổng, hung tợn mặc quần áo vào.

Sa tổng đã có kinh nghiệm mấy lần như vậy như vậy với Đường Đường, đương nhiên sẽ giúp cậu rửa mấy thứ gì đó không nên để lại, đêm qua anh cũng đã ôm Đường Đường vào phòng tắm tắm rửa, cho nên bây giờ người cậu tuy có hơi nhứt nhối nhưng còn lại đều ổn cả.

Đường Đường nhanh chóng thay quần áo, đánh răng rửa mặt xong liền đi theo Sa tổng xuống lầu.

Mẹ Sa cười tủm tỉm muốn giữ bọn họ lại ăn sáng, thế nhưng Đường Đường luôn cảm thấy mẹ Sa cười đến là quỷ dị, như thể tối hôm qua cậu với Sa Tuấn làm cái gì bà đều biết hết. Đường Đường sợ tới mức không dám ở lại lâu, lúc rời đi còn y hệt như chạy trốn.

Lúc đến công ty thì vẫn còn sớm, cậu liền ghé vào trên bàn chợp mắt một lát. Chờ đến giờ làm, trong phòng đã lục tục có người, Lục Manh Manh cùng Cao Dương vừa đi vào đã nhìn thấy Đường Đường đang bò ra bàn.

Lục Manh Manh: “Đường Đường em làm sao vậy, bệnh hả?”

Cao Dương cười, “Chú em quen bạn gái chứ gì? Đây là thận mệt đi. Chú nhìn cặp mắt đen thui của chú đi, hôm qua hẳn là sung sướng lắm ha.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn hai đứa xấu xa Lục Manh Manh và Cao Dương một cái, sau đó, cậu phát hiện trên bàn làm việc của mình có để một tách cà phê. Cà phê còn đang nghi ngút khói, cái tách lại còn giống y chang cái tách bị vỡ lúc trước của cậu. Không cần đoán cũng biết, nhất định là Sa tổng mua cho, ngoại trừ ông ra thì còn ai vào đây, cũng không biết ông đã mua bao nhiêu li tách rồi nữa.

Đường Đường cầm tách lên uống một hơi, cà phê không đắng, chỉ lưu lại một mùi vị ngọt ngào trong vòm miệng. Cậu không khỏi giương mắt lên, nhìn thoáng qua cánh cửa thủy tinh đang đóng chặt, trong lòng có chút dao động.

Lục Manh Manh: “Ai nha, Đường Đường em bệnh thật đấy à, mặt đỏ lên hết rồi kìa, bị sốt hả?”

Đường Đường: “...”

Giờ làm việc, khi mọi người còn đang bận bịu thì trưởng phòng đi tới, thái độ vô cùng khách khí cười nói với Đường Đường, “Đường Đường, ngày hôm qua công ty nhận được một hạng mục, là khách hàng thân thiết của chúng ta nha. Trước giờ thành tích của tổ cậu không tồi nên hạng mục này tôi giao cho cậu đấy. Khu Đông thành phố đang chuẩn bị xây trung tâm thương mại, hiện tại đang thi công. Họ muốn dựng hàng rào dự án (2) bên ngoài công trường để PR. Lát nữa cậu với Tiểu Cao ghé qua xem rồi về làm đi nhé.”

Đường Đường nhanh chóng đáp ứng, sau đó nói với Cao Dương một tiếng, hai người sắp xếp công việc xong liền rời đi.

Cả hai đi đến công trường, nhân viên đưa cho bọn họ xem thiết kế kiến trúc và mô hình của trung tâm, lại dẫn bọn họ đi ra ngoài hàng rào nhìn một vòng. Bởi vì là khách quen nên Cao Dương và Đường Đường cũng rất am hiểu phong cách yêu thích của đối phương, xem một hồi coi như cũng rõ ràng. Khi hai người đang chuẩn bị đi về, trời bỗng tối sầm lại rồi đổ mưa ào ào, Đường Đường và Cao Dương hết cách, đành phải ở lại công trường trú mưa. Cứ tưởng sấm chớp mưa rào nhanh đến nhanh đi, nhưng cả hai chờ mãi mà cũng không thấy ngớt. Đường Đường nhìn đồng hồ, Cao Dương bên cạnh cũng bắt đầu mất kiên nhẫn, “Sao mãi vẫn chưa tạnh thế này, sắp đến giờ về mất rồi.”

Đường Đường nhún vai, Cao Dương nói tiếp: “Nếu không chúng ta chạy ra ngoài bắt taxi đi, đứng đây hoài mất thời gian quá.”

Đường Đường không phản đối, quay sang nói với người nhân viên đã dẫn bọn họ đi tham quan, người nọ rất nhiệt tình, còn cho hai người mượn hai cái dù. Cả hai vừa bung dù ra, còn chưa đi được hai bước, đột nhiên nghe thấy có người gào lên: “Coi chừng!”

Đường Đường nghe thấy âm thanh ầm ầm trên đỉnh đầu, nhanh chóng đưa tay đẩy Cao Dương một cái. Sau đó, cậu chỉ cảm thấy cánh tay mình đau buốt, mồ hôi lạnh nháy mắt tuôn ra, phía sau truyền đến tiếng nổ ầm vang, mặt đất dưới chân dường như cũng đang run rẩy chấn động. Đường Đường cùng Cao Dương ngã nhào trên mặt đất, người của công trường cũng nhanh chóng chạy đến.

Sa Tuân bực bội ngồi trong phòng làm việc, giữa trưa anh muốn cùng Đường Đường ăn cơm nhưng đi ra ngoài tìm một vòng lại không thấy người đâu cả. Lục Manh Manh nhìn gương mặt lạnh như băng của anh, thật cẩn thận nói, “Đường Đường và Cao Dương ra ngoài làm việc rồi ạ.”

Sa tổng đen mặt, Đường Đường ra ngoài cùng Cao Dương sao, đừng bảo với anh hẳn ta chính là tình địch trong truyền thuyết đấy nhé!

Sa tổng cả một buổi chiều đều không thoải mái, mặt hầm hầm chui trong phòng làm việc đóng cửa kín mít. Đến khi anh chuẩn bị tan tầm, điện thoại nội tuyến lại đột nhiên vang lên.

Sa tổng vừa nhắc máy đã nghe thấy giọng nói sốt ruột của đặc trợ Ngô truyền đến, “Sa tổng! Đường Đường xảy ra chuyện rồi!”

“Cái gì?!”

“Lúc này Đường Đường và Cao Dương đến công trường làm việc, nhân viên ở đó vừa mới báo là có tai nạn ngoài ý muốn, hai người đều bị thương, hiện tại đã được đưa đến bệnh viện!”

Sa tổng sắc mặt trầm xuống, trong tim đột nhiên lạnh lẽo. Anh hỏi đặc trợ Ngô tên bệnh viện, sau đó cúp điện thoại, cầm chìa khóa xe đi thẳng xuống tầng hầm. Đặc trợ Ngô đã đứng chờ sẵn, cậu thấy Sa tổng đi lại đây bên vội vàng nói, “Sa tổng, để tôi lái xe cho, bên ngoài mưa to lắm.”

“Không cần.”

Sa Tuân nói xong, mở cửa xe ngồi vào, đặc trợ Ngô cũng nhanh chóng đi theo, chân của Sa Tuân cùng lúc giẫm vào chân ga một phát.

“...”

Cả một đoạn đường này đặc trợ Ngô ngồi đến kinh hồn táng đảm, bên ngoài trời đang mưa, lại là giờ cao điểm, đường nào cũng kẹt cứng, thế mà Sa tổng lái xe y hệt như chán sống.

Đến cổng bệnh viện, anh cũng không chờ đặc trợ Ngô lấy dù đã trực tiếp mở cửa lao ra ngoài, đặc trợ Ngô chỉ có thể cầm dù chạy theo.

Người chờ thang máy đông như kiến, bảng hiện thị thang vẫn còn đâu đó ở tầng 10, Sa tổng cũng không thêm chờ mà cứ thế leo thang bộ lên.

Đường Đường bị thương ở cánh tay, chỗ thì trầy xước chỗ thì bị cắt rất sâu, bất quá Cao Dương lại càng đáng thương hơn. Đùi của Cao Dương bị gãy, mặt cũng chảy máu, chân anh tuy đã được bó thạch cao nhưng vẫn rất đau, nằm một đống trên giường bệnh, y tá còn đang sát trùng vết thương trên trán cho. Tay của Đường Đường đã được băng bó, chân cậu không bị thương, đang ngồi ở giường bệnh bên cạnh chờ Cao Dương. Cậu nhìn vết thương trên đầu anh, hồ thẹn nói: “Em xin lỗi anh, em không nghĩ là anh sẽ bị...”

Cao Dương đau đến nhe răng nhếch miệng, “Không sao đâu, chú mà không đẩy anh ra có khi giờ này anh về châu trời rồi quá.”

Lúc Sa Tuân chạy tới, cả người anh đều ướt nhẹp, đầu đầy mồ hôi. Anh còn đang thở dốc không ngừng, hình tượng tổng tài vĩ đại thường ngày triệt để vỡ nát. Anh cố gắng bình tĩnh lại, mím môi, lúc nhìn thấy Đường Đường đang yên lành ngồi trên giường mới nhẹ nhõm thở phào một hơi.

Đường Đường cùng Cao Dương thấy Sa tổng đến thì giật mình, hơn nữa bộ dáng của Sa tổng còn chật vật như vậy. Sa tổng nhìn chăm chăm Đường Đường, anh mới vừa rồi còn thở một hơi, sau đó lại đánh mặt lại, cuối cùng lại cố gắng bình ổn bản thân. Đường Đường nhìn sắc mặt đen thui của anh, còn tưởng rằng anh sắp sửa mất mạng. Nào ngờ, Sa tổng bước tới, đột nhiên ôm Đường Đường vào lòng, hai tay gắt gao siết chặt cậu, thiếu chút nữa làm Đường Đường gãy đôi.

Cao Dương cùng các tiểu y tá đều dần mặt ra, miệng há hốc, Đường Đường cũng sợ đến choáng váng, cậu chỉ lo tổng tài đại nhân đột nhiên lại lên cơn, ôm xong sẽ cúi đầu hôn lưỡi, chứng tỏ khí thể tiêu chuẩn của một tổng tài.

Đường Đường: “Sa tổng?”

Sa Tuân không nói chuyện, chỉ ôm chặt lấy Đường Đường, siết cậu vào trong ngực mình. Tay của anh vòng sau lưng cậu, nhẹ nhàng vuốt ve dỗ dành, cho dù là cách một lớp quần áo, những động chạm ấy vẫn làm Đường Đường run rẩy.

Đặc trợ Ngô chạy không lại Sa tổng, tuy rằng bình thường việc gì cũng đều do một tay cậu làm, nhưng là vị trợ lý này lại thuộc dạng gầy gò, một hơi chạy lên mười tầng đến sắp tắt thở, vừa tới nơi đã trông thấy cảnh tượng kinh dị kia.

Đặc trợ Ngô đẩy kính mắt, ho khan một tiếng, bình tĩnh nói: “Vết thương của Cao tiên sinh thế nào?”

Tiểu y tá lúc này mới hồi phục tinh thần, lắp bắp nói: “Sắp xong rồi ạ, sắp xong rồi!”

Đặc trợ Ngô rất tinh mắt cho rằng phòng bệnh này hơi bị đơn sơ, muốn đổi sang một phòng cao cấp hơn, bảo tiểu y tá đưa Cao Dương sang phòng mới, sau đó cậu rất săn sóc đóng cửa dùm Sa tổng.

Tới khi mọi người đều đã đi ra ngoài, Đường Đường lúc này mới nuốt nước miếng, lắp bắp nói: “Sa tổng... Người tôi bắn lắm, lại còn ướt nữa, anh đừng...”

Sa Tuân lúc này mới buông cậu xuống, bình tĩnh nói, “Vây cởi ra.”

Đường Đường: “... Cái gì?”

Sa tổng: “Quần áo đã bắn rồi, còn ướt nữa. Cởi ra, coi chừng vết thương bị nhiễm trùng.”

Sa tổng nói xong đã đặt Đường Đường trên giường bệnh, vươn tay bắt đầu lột quần áo của cậu xuống.

Đường Đường: “Sa tổng, anh bình tĩnh đã! Tôi là bệnh nhân...”

Sa tổng nhú mày, “Phòng bệnh PLAY?”

Đường Đường: “...” Sa tổng, ngài cũng rành quá ha.

(1) Bản gốc là “Thái thượng lão quân” – ý chỉ tinh thông và hiểu biết nhiều thứ trên đời. Để vậy thì hơi khó hiểu nên tớ mạn phép sửa lại.

(2) Hàng rào dự án: Để quảng bá cho công trình, thường là village, resort và trung tâm thương mại, v...v
hang-rao-cong-trinh-du-an-era-town-8

30. Chương 30: Tổng Tài Là Bảo Mẫu

Bên công ty nghe nói Sa tổng đích thân đến bệnh viện thăm nhân viên, lập tức liền gọi điện thoại qua, chuông reo một lúc lâu mới có người nhắc máy.

Sa Tuân đen mặt, nói vào trong di động, “Alo.”

Đầu bên kia, trưởng phòng nhân sự ân cần hỏi, “Alo, Đường Đường đây phải không?”

Sa tổng tiếp tục đen mặt, thái độ rất là lời lõm trả lời: “Tôi là Sa Tuân.”

Trưởng phòng nhân sự: “Sa tổng! Xin chào ngài, Sa tổng! Tôi là Tiểu Lưu của bên nhân sự a!”

Sa tổng: “...”

Trưởng phòng cũng không biết mình đang quấy rầy tình thú của Sa tổng, cho dù Sa tổng đầu bên kia không nói chuyện, anh ta vẫn vô cùng nhiệt tình nói: “Tôi nghe nói Đường Đường bị thương, vốn định đến thăm nhưng mà kẹt xe quá a. Không ngờ Sa tổng đã đến đó rồi a, ngài quả là một người sắp tốt bụng!”

Sa tổng: “Nói xong chưa?”

Trưởng phòng nhân sự: “...Xong rồi ạ.”

Sa tổng: “Cho Đường Đường và Cao Dương nghỉ phép một tuần.”

Trưởng phòng nhân sự: “Vâng vâng, không thành vấn đề! Sa tổng ngài yên tâm, đây là trách nhiệm của tôi mà! Thật ra trước đó tôi cũng đã tính như vậy rồi, tôi sẽ báo ngay với công ty, ngài yên tâm ngài yên tâm!”

Sa tổng rất là thâm thúy “Ừ” một tiếng, sau đó liền cúp điện thoại.

Trưởng phòng nhân sự cúp máy, sau đó cũng rất thâm thúy mà nhìn chăm chăm điện thoại. Anh ta bắt đầu cân nhắc, cái tên Đường Đường này hình như có quan hệ mờ ám với Sa tổng, nếu không thì tại sao mười lần như cả mười Sa tổng đều nghe điện thoại dùm cho cậu.

Vì thế, chuyện Đường Đường cùng tổng tài có gian tình cứ thế lan truyền rầm rộ trong công ty.

“Đường Đường bên ban thiết kế đó, nghe bảo chơi thân với sếp mới lắm hả?”

“Hình như là vậy đó, tôi cũng nghe bảo thế. Cậu ta bị tai nạn lao động mà Sa tổng mắng ông trưởng phòng nhân sự té tát luôn!”

“Nếu thế thì Sa tổng phải thân với Cao Dương mới đúng chứ, người ta ít ra cũng khá giả. Hay là thằng Đường Đường định đào mỏ nhà Sa tổng?”

“Chắc không phải đâu!”

“Chắc là đi nịnh bợ đó? Tôi cũng muốn đi nịnh bợ ôm đùi Sa tổng a, được nghỉ phép mà vẫn có lương, quá hời!”

“Haha, kể cho cậu nghe một bí mật, cái thằng Đường Đường kia a, nó là đồng tính luyến ái! Được Sa tổng bao dưỡng đó!”

“A?! Thiệt hả! Không thể nào, Sa tổng lớn lên đẹp trai như vậy...”

“Đẹp với không đẹp thì liên quan gì ở đây? Thời buổi bây giờ trai đẹp nó yêu nhau hết rồi.”

“Thế sao?! Gớm quá đi! Ta nói đàn ông con trai mà lại tên là Đường Đường, nghe thiệt mắc ói!”

Đường Đường ở nhà dưỡng thương, Sa Tuấn chỗ nào cũng không cho cậu đi, một ngày 24 giờ cậu cứ nằm bẹp trên giường, cũng lắm chỉ được đi lòng vòng trong phòng. Đường Đường đôi lúc oán thăm, chân tui không có bị gì a, người bị gãy chân là Cao Dương có được không!

Cậu đương nhiên không biết gì về mấy lời đồn nhảm đang lan truyền trong công ty, nhưng Lục Manh Manh thì biết. Buổi trưa cô nàng đi ăn cơm thì tình cờ nghe thấy, giận sôi gan lại không có chỗ xả, cuối cùng lên chui vào gian nước gọi điện thoại cho Đường Đường.

Lục Manh Manh vô cùng tức giận nói, “Em không biết đâu, chị điên máu muốn chết! Một đám ăn không ngồi rồi rửng mỡ đi nói xấu người khác! Còn dám bịa chuyện bôi nhọ em! Chị khâu miệng tui nó lại có được không vậy!!!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường: “Chị Lục chị bình tĩnh a, không được đánh nhau trong công ty.”

Đường Đường còn nhớ năm đó, Cao Dương, Lục Manh Manh và cậu rủ nhau đi bar chơi thử cho biết, nào ngờ đụng phải một thằng cha nhậu say muốn đùa giỡn Lục Manh Manh. Kết quả chị Lục một cước đá vào cửa quí của người ta, thiếu chút nữa phé luôn thằng cha đó. Sau đó, cô nàng còn túm tóc của hắn ta lôi đi xềnh xệch, vừa túm vừa mắng chửi, “Còn dám động tay động chân với tao không hả?! Còn dám không?!”

Đường Đường và Cao Dương đứng bên cạnh còn đang xắn tay áo chuẩn bị đánh nhau đều ngây ra, cả hai rất muốn ôm lấy hạ thân của mình trả lời không dám.

Lục Manh Manh nghiêng rằng: “Cái đám mắt dạy kia nói chuyện nghe thấy ghét!”

Đường Đường cười nói: “Không phải chị thích YY sao? Sao bây giờ lại tức giận vậy?”

Lục Manh Manh tức giận trả lời: “Chị đây làm sao mà giống bọn họ được! Một đám ghê tởm ác mồm ác miệng, nói ra không thấy bẩn thỉu hay sao! Sa tổng là một người đàn ông độc thân tốt bụng, sao có thể chạy đi bao dưỡng tình nhân được chứ!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường trong lòng yên lặng rơi lệ, chị Lục thân mến, con mắt nào của chị thấy Sa tổng tốt bụng vậy? Ông từ cường x, văn phòng PLAY đến phòng bệnh PLAY đều đã kinh qua, còn thiếu thuốc cùng xx nữa thôi là đủ bộ.

Lục Manh Manh nói: “Ai nha, không nói chuyện này nữa. Vết thương của em sao rồi?”

Đường Đường: “Em không sao hết, nhưng mà tay phải bị đau không tiện làm việc. Cơ mà anh Cao Dương còn thảm ác nữa kìa.”

Lục Manh Manh không phúc hậu cười: “Hôm qua chị mới đi thăm thằng bé rồi. Mặt nở hoa bung bét luôn, nó nói là bị em đẩy, má ơi chị cười gần chết...À mà nè, em chuyển nhà rồi hở? Hôm qua chị sang nhà em, gõ cửa mãi mà không thấy ai cả.”

Lục Manh Manh vừa nói xong, sống lưng của Đường Đường nhất thời run rẩy, chẳng lẽ đi kể với cô nàng là cậu và Sa tổng đang ở chung sao?

Kỳ thật không phải là sống chung cái kiểu... kia kia, nhưng mà nói ra thì ai mà tin bây giờ.

Hai người còn đang nói chuyện thì cửa đột nhiên mở ra, Sa Tuấn tan ca sớm, giờ này đã về đến nhà. Anh vừa bước vào đã trông thấy Đường Đường đang ngồi ở trên ghế salon gọi điện thoại.

Sa tổng đứng ở huyền quan nói lỏng cà vạt, đổi giày, thuận miệng hỏi: “Gọi điện cho ai vậy?”

Đường Đường lại càng run hơn, Lục Manh Manh bên kia nghe thấy có tiếng người nói chuyện, cô lại bắt đầu tò mò: “Ua, có người hử, chị cứ tưởng em ở một mình.”

Đường Đường ha hả cười gượng hai tiếng, “Không phải, tay của em bị thương không ở một mình được nên giờ sang nhà họ hàng mấy hôm... Ừm, nhà người ta... nhà người ta có bảo mẫu, có gì nhờ vả cũng tiện hơn.”

Bảo mẫu...

Sa tổng lập tức đã bắt được từ khóa, anh cười như không cười nhướn mày nhìn về phía Đường Đường. Đường Đường chỉ cảm thấy Sa tổng thật sự là quá đẹp trai, thân thể cường tráng, đường cong mê người gọi cảm, cười lên một cái thật sự làm người ta muốn quì xuống!

Nhưng mà nụ cười kia sao có vẻ kỳ kỳ, Đường Đường bỗng dưng ớn lạnh.

Đường Đường: “Haha...Chị không cần phải đến thăm em đâu, em đã khỏe lắm rồi, mấy ngày nữa có thể đi làm lại. Chị làm tiếp đi nhé, em...em cúp máy. Bye!”

Đường Đường nói xong, lập tức cúp điện thoại.

Sa tổng đi tới, ngồi xuống bên cạnh cậu, cười tủm tỉm hỏi: “Nhà chúng ta thuê bảo mẫu từ bao giờ thế?”

Đường Đường cười gượng, “Sa... Sa tổng, ấy là...tôi chỉ nói thể thôi, haha.”

Sa tổng tiếp tục nói: “Ai gọi?”

Đường Đường thành thật trả lời: “Chị Lục Manh Manh.”

Sa tổng nhướn mày, là người phụ nữ ngồi cạnh Đường Đường ở công ty, năm nay đã trên 30 tuổi, so với anh còn già hơn. Đường Đường thích Lục Manh Manh sao, khẩu vị cũng quá nặng đi.

Lục Manh Manh ở công ty cách đó x km bỗng dưng hắt xì một cái, hừ, nhất định là mấy đứa mất nết kia đang chửi mình.

Sa tổng ngồi ngay bên cạnh, áp lực như núi, Đường Đường chịu hết nổi bèn chuẩn bị chuẩn về phòng lên mạng, kết quả Sa tổng cũng đứng lên theo, hỏi:

“Đi đâu?”

Đường Đường đau khổ trả lời, “Tôi về phòng chơi máy tính.”

Sa tổng nhìn thoáng qua tay cậu, “Tay cậu bị thương, sao mà chơi máy tính được.”

Đường Đường bật người giơ tay trái lên, “Báo cáo Đại vương, tay trái của tôi không sao!”

Sa tổng: “...”

Đường Đường trợn mắt, vội vàng sửa lại: “Báo cáo tổng tài, tay trái của tôi không sao!”

Sa tổng: “Tôi đem laptop của cậu sang thư phòng, cậu ngồi ở đây tôi mới yên tâm.”

Đường Đường: “...” Sa tổng à, anh giống bảo mẫu thật đó.

Đường Đường không dám nói ra miệng, đành phải yên lặng gật đầu.

Sa tổng thật sự đem laptop của cậu vào thư phòng, không nối mạng mà trực tiếp vào wifi. Anh vừa đặt máy tính lên bàn, Đường Đường lập tức áp lực lớn như núi. Cậu im lặng ngồi xuống, cúi đầu, cơ hồ đem mặt vùi vào laptop, Sa tổng ngồi ngay đối diện cậu, cũng mở máy ra cúi đầu làm việc.

Cậu chạy lên diễn đàn, viết một cái tin nhắn.

Giấy xin phép nghỉ: Tay của tác giả bị thương, sắp tới sẽ không có chương mới, chửi vị anh hùng thứ lỗi nha (. .)

Đường Đường bán manh xong, mở nhóm “Nhất định trở thành đại thần của chúng ta” ra.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường tới rồi!!! Sao hôm qua không up chương mới?!

[Đường cát trắng]: (. .) Đừng nói nữa, anh đây từ nay về sau đã là người tàn phế, không viết truyện nữa đâu.

[Sản phẩm 3 không]: Hahahaha xạo vừa thôi má!

[Đại thần bị mất ngủ]: Đường Đường có lần còn nói mình tới tháng nên không up chương mới được nữa đó.

[Sản phẩm 3 không]: HAHAAAAAAAAHAHAHA!!!

[Đường cát trắng]: ...

[Đại hôi lang ăn đường]: = =

[Sản phẩm 3 không]: Hahahaha ê Hôi thái lang (1) lại coi Đường Đường diễn sâu nè!

[Tui đang offline]: ...Sao từ Đại hôi lang ăn Đường Đường biến thành Hôi thái lang rồi?

[Sản phẩm 3 không]: Ngại quá... Nhất thời thuận miệng, là Đại hôi lang ăn Đường Đường mới đúng.

[Đường cát trắng]:!!!!!! ĐÁM MẮT NÉT KIA ĐANG NÓI GÌ ĐÓ?!!!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường tới tháng thật đó hở???

[Đường cát trắng]: ...

[Đường cát trắng]: Tui đã nói là tui bị đau tay rồi mà!!!

[Tui đang offline]: ...

[Sản phẩm 3 không]: Tin mi thì có mà bán nhà.

[Đại thần bị mất ngủ]: Tin mi thì có mà bán lúa giống.

[Đường cát trắng]: ...

[Đường cát trắng]: Thật mà! Tui thề đó! Tui ra công trường có việc, có mấy thanh sắt rút xuống thiếu chút nữa chèn đứt tay tui luôn đó!!!

Đường Đường tốn cả buổi trời chỉ để đi thuyết phục mấy đứa dở hơi kia, cậu vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy Sa tổng đang cong khóe miệng, nhìn màn hình mỉm cười. Cậu nhất thời rùng mình, nhanh chóng cúi đầu xuống. Tại sao Sa tổng bỗng dừng lại lộ ra cái biểu tình phức tạp đến thế chứ?

Cậu nào biết Sa Tuấn là đang cười cậu, đi giải thích với mấy đứa dở hơi thì mình cũng là dở hơi còn gì, nghe cậu nói mà đến anh còn chả tin được.

[Sản phẩm 3 không]: Vậy bây giờ chú em sao rồi, tay vậy có sinh hoạt nổi không?

[Đại thần bị mất ngủ]: Có ở chung với bạn không? Nhờ người ta giúp đỡ chút đi.

[Tui đang offline]: Ai, nhắc đến bạn cùng phòng là lại thấy chán, hôm qua tui mới cãi nhau với cái đứa ở chung một trăn.

[Đường cát trắng]: ... Có ở chung với một người.

[Đường cát trắng]: Nhưng cũng không tính là bạn cùng phòng, so ra giống chủ nhà hơn.

[Đường cát trắng]: ... Là vị thủ trưởng tổng tài có bệnh xà tinh kia.

[Sản phẩm 3 không]: Ô hô, cái vị tổng tài mặt than kia ở lại chăm sóc cậu hả. Hahahahahahaha cười chắc chết, tui cứ tưởng tượng cảnh ông càng giúp càng loạn đã chịu không nổi rồi =]]]]]]]]]]...

[Đại hôi lang ăn đường]: ...

[Đường cát trắng]: ... Thật ra, ông cũng được lắm.

[Đường cát trắng]: Với cả, tui cảm thấy...

[Đường cát trắng]: Hình như xà tinh bệnh tổng tài mấy bữa nay hơi kỳ kỳ...

[Sản phẩm 3 không]: 35

[Sản phẩm 3 không]: Kỳ là kỳ chỗ nào? Có phải ông đem chú cường x 100 lần không?!!!

[Tui đang offline]: ...

[Đại thần bị mất ngủ]: ...

[Đại hôi lang ăn đường]: ...

[Đường cát trắng]: = =

[Đường cát trắng]: Ông tự nhiên đối xử với tui rất là dịu dàng, nhưng tui đồ rằng ông làm thế là có âm mưu!

[Sản phẩm 3 không]: 34, chuẩn phi gian tức đạo (2)!

[Đường cát trắng]: Ừ tui biết, vậy chẳng lẽ ông muốn bán tui đi sao???

[Đường cát trắng]: Nhưng tui không có đáng bao nhiêu hết a!!!

[Đại hôi lang ăn đường]: ...

Sa tổng đã muốn tuyệt vọng với sự trì độn của Đường Đường, anh nhin không được, ngẩng đầu lên liếc cậu một cái. Đường Đường còn đang tám chuyện đến ngút trời, cậu đột nhiên cảm thấy Sa tổng đang nhìn mình, sống lưng nhất thời lạnh toát, cũng theo bản năng ngẩng đầu, kết quả nhìn thấy ánh mắt u oán của Sa tổng bắn tới, cả người cứ run như cầy sấy.

(1) Hôi thái lang: Con sói trong “Cừu con vui vẻ và sói xám”

download

(2) Phi gian tức đạo: Câu đầy đủ là “Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo” – Khi không mà tỏ ra ân cần, không phải chuyện gian trá thì cũng là chuyện trộm cắp

31. Chương 31: Tổng Tài Và Em Trai Của Ảnh

Một tuần sau, vết thương trên tay Đường Đường tuy rằng chưa lành hẳn nhưng cũng đã bắt đầu kết vảy. Miệng vết thương thỉnh thoảng ngứa ngáy làm cậu rất khó chịu, nhưng còn lại coi như cũng ổn.

Đường Đường nói muốn đi làm, Sa tổng tự nhiên lái xe đưa cậu đi. Cậu cũng không biết gì về mấy tin đồn đang lan truyền trong công ty, Lục Manh Manh tuy rất tức giận nhưng cũng chưa dám kể lại cho cậu biết. Không những thế, Đường Đường vẫn nghĩ tốt cho những đồng nghiệp đó, dù sao cậu cũng vừa mới ra trường, đi làm không bao lâu đã quen được nhiều bạn bè nên rất vui vẻ. Đường Đường không ngờ rằng, giới văn phòng là vô cùng nguy hiểm.

Đường Đường như cũ cùng Sa tổng đi thang máy từ tầng hầm lên. Thang máy tới tầng một thì dừng lại đón khách, cửa mở ra, những người đang đứng chờ trông thấy Đường Đường và Sa tổng ở bên trong thì đều sửng sốt. Ngay lập tức, có người cười cười, có người nhủ thầm, có người ngó sang chỗ khác, cũng có người cảm thấy ghê tởm, nhưng chỉ trong nháy mắt, bọn họ đã lập tức cười tủm tỉm, vừa bước vào thang máy đã tranh nhau nói:

“Ai nha, Đường Đường, lâu quá không gặp!”

“Vết thương của cậu sao rồi?”

“Đường Đường đã khỏe hẳn chưa?”

“Đường Đường, mấy bữa trước em muốn đi thăm anh lắm đó, nhưng em lại sợ làm phiền anh nghỉ ngơi.”

“Đường Đường ...”

Đường Đường không hiểu tại sao những người này lại đột nhiên vô cùng ân cần thăm hỏi cậu, lúc ra khỏi thang máy thậm chí có người còn muốn đỡ cậu về bàn làm việc. Đường Đường đều uyển chuyển từ chối những người kia, là tay cậu bị thương chứ không phải là chân a, hơn nữa Sa tổng còn đang nhìn cậu chăm chăm, ánh mắt sắc lẹm kia thiếu chút nữa xéo được hai miếng thịt.

Lục Manh Manh trông thấy Đường Đường đến, đột nhiên, cô nàng ngẩng đầu lên trừng mắt liếc người bên cạnh một cái. Đường Đường không hiểu ra sao, hỏi, “Chị Lục, mới sáng sớm đã bực cái gì a?”

Sa tổng bên kia không nói chuyện, chỉ lẳng lặng bước vào văn phòng. Anh vừa đi khỏi, mấy người kia liền lập tức tản ra, ai làm việc nấy, bộ dáng rất lạnh nhạt.

Lục Manh Manh gặng hỏi: “Sao em lại đi chung với đám đó vậy?”

Đường Đường: “Bọn em chỉ đi chung thang máy thôi mà.”

Lục Manh Manh: “Tụi nó toàn là cái thứ gì đâu không! Trước mặt Sa tổng thì không dám ho he gì cả, ở sau lưng thì nói xấu em!”

Đường Đường: “...Không phải chứ.”

Lục Manh Manh: “Đầu em bị nước vào hay sao vậy hả?! Rành rành thế kia mà còn nhìn không ra sao?! Chị nói cho em biết, tụi nó diễn trò cho Sa tổng nhìn đó, hôm qua tụi nó mắng em còn hơn con tụi nó nữa! Rặt một lũ thảo mai hai mặt!!!”

Lục Manh Manh lớn tiếng quát, có người nghe được, quay sang bên này nhếch mép cười lạnh, hoàn toàn không thấy sự nhiệt tình ban nãy đâu cả.

“Chị Lục à, chị ăn nói cho cẩn thận.”

“Tụi tôi thấy sao thì nói vậy thôi.”

“Phải a, nếu không thì tại sao ngày nào Sa tổng cũng chở Đường Đường đi làm thế?”

“Cao giá quá nhỉ, được Sa tổng đích thân lái xe đưa đón cơ đấy.”

“Bớt giỡn đi, kỹ nữ mà còn đòi lập đèn thờ. Không phải cũng chỉ là một thằng trai bao thôi sao? Chị còn bày đặt giả bộ tốt bụng với nó làm chi vậy?”

“Buồn cười!”

“Đường Đường a, nể tình chúng ta làm đồng nghiệp bấy lâu nay, tôi nói cho cậu nghe, mấy đại gia ai mà không thích ăn rau sạch chứ. Cậu cũng đâu có dễ được, Sa tổng chơi chán rồi sẽ đá cậu đi thôi.”

Lục Manh Manh lập tức phát hỏa, Đường Đường cũng ngậy ra, trong đầu chỉ còn một mảnh hỗn độn.

Hóa ra bao lâu nay, mọi người lại nghĩ về tôi như thế sao?

Lục Manh Manh còn chưa kịp làm gì, trưởng phòng đã đi tới, trừng mắt liếc mọi người lớn tiếng quát mắng: “Ồn ào cái gì hả?! Lo làm việc cho đảng hoàng đi!”

Ông ta ho khan một tiếng, sau đó mới tiếp tục mở miệng, “Nói cho các anh chị biết, lát nữa Sa thái thái sẽ ghé qua đây tham quan. Bà ấy là mẹ của Sa tổng, là một người phụ nữ rất bản lĩnh! Có một năm thiết kế của bà ấy còn đoạt được đến mấy giải thưởng! Khó khăn lắm mới có cơ hội được người ta ghé qua chỉ bảo, các anh các chị làm ơn thương xót tôi với có được không? Mới sáng sớm đã lo tám chuyện, mau dọn lại cái bàn dùm đi, bừa bộn muốn chết!”

Trưởng phòng mắng đã miệng rồi mới quệt mông quay về, đợi ông ta đi rồi, Lục Manh Manh mới sắp qua, an ủi nói: “Đường Đường, em đừng tức giận. Tội nó là vậy đó, em bình tĩnh nha, đừng chấp đấm tiểu nhân!”

“... Chị Lục à, chị mới là người cần phải bình tĩnh đây.”

“...”

Lục Manh Manh chột chột Đường Đường, “Hừ, chú em hại chị suy nghĩ cả buổi coi nên an ủi chú thế nào. Mà dây thần kinh của chú cũng dày quá nhỉ.”

Đường Đường nhún vai, “Chị thôi, lúc bố mẹ ly hôn xong em phải đi ở nhờ, cả ngày nhìn sắc mặt họ hàng mà sống, riết rồi cũng quen.”

Lục Manh Manh sờ đầu Đường Đường, “Ngoan a ngoan a, Đường Đường bé nhỏ tội nghiệp, đến đây chị thương a”

Đường Đường: “...”

Đường Đường nhanh chóng nghiêng đầu tránh khỏi ma trảo của Lục Manh Manh, nói, “Bộ chị không biết đầu của đàn ông là không thể sờ sao? Giọng điệu của chị cũng chả giống chị gái gì cả, nghe cứ như mẹ mình ấy.”

Lục Manh Manh le lưỡi, trở về bàn làm việc của mình.

Sa Tuấn im lặng ngồi trên ghế, đôi mắt đen sâu không thấy đáy. Tuy văn phòng cách âm không tệ lắm, nhưng Sa tổng vẫn luôn chú ý đến Đường Đường, sao có thể không biết chuyện gì xảy ra. Anh thở mạnh, giận dữ ném di động xuống sàn.

Điện thoại nội bộ của đặc trợ Ngô đúng lúc gọi đến, đổ chuông liên hồi, Sa tổng sầm mặt nhấc máy lên nghe.

“Sa tổng, Sa thái thái vừa mới gọi điện thoại đến, nói di động của ngài không gọi được.”

Sa tổng nhìn thoáng qua di động đáng thương nằm chỏng chơ dưới đất, ừ một tiếng, trả lời: “Hư rồi.”

Đặc trợ Ngô: “Sa tổng, bác gái nói chút nữa bác qua đó.”

“... Bà ấy qua làm gì?”

“Sa thái thái nói là bác biết chuyện mấy hôm nay rồi, bác nói là bác sẽ giải quyết, vừa lúc bác cũng lo lắng Đường Đường bị thương nên ghé qua thăm luôn.”

Sa tổng trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới lên tiếng: “Ừ, tôi biết rồi.”

Đặc trợ Ngô còn căn dặn thêm mấy chuyện nữa rồi mới cúp máy.

Lát sau, mẹ Sa rất nhanh đã tới. Hôm nay bà cố ý ăn diện một chút, dù sao cũng là đi chỉ đạo. Mẹ Sa mặc một chiếc váy liền màu đen, tóc xõa dài trên vai, đồ trang sức rất thanh nhã, trên mặt lại còn đeo một chiếc kính râm, hơn nữa bảo dưỡng tốt nên thoạt nhìn trông như phụ nữ trên dưới 30 tuổi. Mẹ Sa mang một đôi giày cao gót mười phân, từ trên limousine màu đen bước xuống. Trưởng phòng nhanh chóng tiến ra nghênh đón, cười nói: “Xin chào Sa thái thái, rất hân hạnh được ngài ghé qua chỉ bảo.”

Mẹ Sa cũng không tháo kính xuống, tay cầm ví, bà cười cười, “Không cần khách sáo, chúng ta vào thôi.”

Trưởng phòng liên tục gật đầu, “Vâng vâng!”

Mẹ Sa ở trước mặt người ngoài ăn nói vô cùng tao nhã chín chắn, không hề lộ ra khí tràng xà tinh bệnh. Trưởng phòng đưa mẹ Sa lên lầu, nhiệt tình giới thiệu: “Bên này là khu nghỉ ngơi của nhân viên, đây là gian uống nước, đây là phòng họp, còn đây là văn phòng của ban thiết kế. Xin ngài chờ một lát, tôi đi mời Sa tổng lại đây.”

Mẹ Sa phát phát tay, “Không cần, tôi cũng không tới đây tìm nó.”

Trưởng phòng lại liên tục gật đầu, nghĩ thầm rằng Sa thái thái có khác, quả nhiên là công tư phân minh, lúc làm việc thì ngay cả con trai mình cũng rất nghiêm khắc.

Mẹ Sa nói xong liền tháo kính râm xuống, lướt mắt nhìn qua đám người trong phòng, tựa hồ là đang tìm ai, sau đó bà đột nhiên nhắc gót, nhanh chóng bước qua. Trưởng phòng cũng không biết mẹ Sa muốn làm gì, đành phải đi theo. Mẹ Sa liếc mắt một cái liền nhìn thấy Đường Đường đang ngồi trước bàn làm việc, tay phải quần bằng vải trắng muốt. Nhóc con kia còn đang dùng tay trái chọt bàn phím, sau đó lao lực bấm bấm chuột máy tính.

Giày cao gót của mẹ Sa khua lộp cộp trên nền gạch, bà cơ hồ là lao đến, giang tay ôm chầm lấy cổ Đường Đường. Đường Đường đột ngột bị người ta ôm, sợ đến mức đờ ra.

“...”

Trưởng phòng đứng bên cạnh chứng kiến cảnh tượng kia, quai hàm của ông cũng sắp rớt xuống. Một giây trước Sa thái thái còn đang uy vũ hệt như một nữ tướng quân, một giây sau đã bay qua ôm chặt Đường Đường, trông y như gấu túi ôm thân cây, lại còn cọ a cọ.

Mẹ Sa: “Con yêu của mẹ a, sao con lại ra nông nổi này! Là đứa nào làm?! Gọi Sa Tuấn tới đây mau lên, nó trông em cái kiểu gì thế hả! Ai nha, đau lòng quá a, ngồi xuống đi con, để mẹ xem con nào!”

Đường Đường: “...”

Trưởng phòng: “...”

Mọi người: “...”

Trưởng phòng đần mặt, con của Sa thái thái không phải là Sa tổng sao, tại sao bà ấy lại ôm Đường Đường, còn một bộ mẫu tử tình thâm như thế?!

Ông ta đổ mồ hôi lạnh, lắp bắp nói, “Cái kia... Sa thái thái...”

Mẹ Sa liếc ông ta một cái sắc lẹm, gằn giọng hỏi: “Anh là sếp ở đây đúng không, con của tôi bị làm sao thế này?! Tài nạn lao động sao?! Sao lại sơ ý như vậy chứ!”

Trưởng phòng lau mồ hôi, “Vâng vâng... Là tai nạn lao động, thưa vâng, chúng tôi sơ ý quá!”

Mẹ Sa quay sang Đường Đường, đau lòng sờ mặt cậu: “Con còn đau lắm không, chỗ nào không thoải mái cứ nói cho mẹ nghe, đứa nào dám khi dễ con cũng phải nói cho mẹ nghe nốt! Tuy rằng hiện tại mẹ chỉ ở nhà làm nội trợ thôi, nhưng mà bố thân yêu của con chính là lão tổng của Sa thị nha. Nào, nói đi con, mẹ sẽ về bảo bố làm cho tụi nó phải sống đỡ chết đỡ! Ai nha, hè nóng nực muốn chết mà còn phải băng bó kín mít thế này, mẹ đau lòng quá đi!”

Đường Đường: “...”

Sa Tuấn ngồi ở trong phòng nghe không nổi nữa, đẩy cửa đi ra, đen mặt nói: “Mẹ, mẹ đang làm gì vậy?”

Mẹ Sa nghe thế, đột nhiên đứng phắt dậy, một bước đi qua. Sa tổng tuy cao hơn bà nhiều nhưng khí tràng của bà tuyệt đối không hề thua kém, bà đột nhiên kiễng chân lên, nhéo tai Sa tổng!

“Thằng nhóc này! Mẹ bảo mày chăm sóc Đường Đường thế mà cuối cùng mày để em mày bị gãy tay là sao!!! Mẹ tức chết với mày mất thôi con ạ! Thằng bé đang bị thương mà chưa chi mày đã bắt nó đi làm, mày làm anh cái kiểu gì vậy hả?! Thôi dẹp đi, để Đường Đường về nhà ở với mẹ, chỗ của mày không tiện, mẹ không yên tâm!”

Sa tổng: “...”

Đường Đường: “...”

Mọi người: “...”

Tất cả mọi người đột nhiên có cảm giác mặt trời chân lý chói qua tim, hóa ra lý do mà Đường Đường ở chung với Sa tổng, hóa ra lý do mà Sa tổng mỗi ngày đều tự mình lái xe đưa đón cậu đi làm, không phải là vì Đường Đường bị Sa tổng bao nuôi, mà là được Sa thái thái bao nuôi!!!

Nghe nói Sa thái thái có bốn đứa con gái nhưng lại chỉ có một con trai nên bà vẫn luôn muốn nhận con nuôi...

Nghe nói Sa thái thái còn cứng bảo bối này hơn cả con ruột...

Nghe nói ai dám khi dễ bảo bối nhà bà, sẽ bị làm cho sống dở chết dở...

Mẹ Sa gây sức ép một trận, tới gần trưa mới chịu về nhà, trước khi đi còn kéo tay của Đường Đường thăm tình nói: “Con trai a, thứ 7 này nhớ về ăn cơm nha con”

Đường Đường: “... Dạ.”

Mẹ Sa lúc này mới hài lòng, đeo kính râm lên, vô cùng lãnh diễm cao quý rời đi.

Sa tổng nhìn đám người đang ngáy ra, anh vẫn bình thản như cũ, nhàn nhạt nói, “Trưa rồi, mọi người nghỉ ngơi đi ăn cơm đi.”

Anh nói xong, lại nhìn sang Đường Đường, “Lại đây.”

Đường Đường đi theo Sa tổng vào văn phòng của anh. Sa tổng vừa ngồi xuống ghế salon, vài phút sau, đặc trợ Ngô đã nhanh chóng đem cơm trưa đến, đặt lên bàn trà. Đồ ăn trông vừa ngon lại vừa cao cấp, đều là những món thanh đạm nhẹ nhàng, có thể dùng thoải mái. Sa tổng nhét một chiếc muỗng vào tay trái của Đường Đường, nhẹ giọng nói: “Ăn đi.”

Đường Đường vui đầu ăn đến lang thôn hổ yết, cơm nước xong xuôi, đặc trợ Ngô lại mang đồ tráng miệng và trà lên. Đường Đường nhìn thân ảnh bận rộn của cậu ta, trong lòng thầm nghĩ cái chức vụ trợ lý kiêm bảo mẫu kiêm lái xe thế kia, cho dù một tháng được 10 vạn cậu cũng không dám làm, không một chút mới là lạ.

Đường Đường ngồi ở trên ghế salon uống trà, mông lại cứ như có lửa đốt, cứ nhích tới nhích lui.

Sa tổng ngẩng đầu nhìn cậu một cái: “Làm sao vậy?”

Đường Đường có vẻ rất khó xử, tựa hồ là đang cố gắng khắc chế cái gì, cậu ngập ngừng nửa ngày mới nhỏ giọng nói: “Ngứa...”

Sa tổng: “...”

Sa tổng bỗng soạt một phát đứng lên, đi đến trước mặt Đường Đường, hai tay chống hai bên thành ghế giam cậu vào trong ngực. Anh cúi đầu, nhẹ nhàng cắn lên vành tai trắng nõn của cậu, ái muội nở nụ cười.

Mặt Đường Đường bỗng chốc đỏ bừng, cậu dùng tay trái lành lặn đẩy Sa tổng ra, gào thét: “Ý tôi là miệng vết thương ngứa! Đầu của anh toàn là nghĩ cái gì đầu không!!!”

32. Chương 32: Tổng Tài Cũng Muốn Đi Xem Mắt

Sa tổng nghe cậu nói thế, trên mặt lộ ra biểu tình tiếc nuối.

Đường Đường khoe miệng co giật, “Sa tổng... Tôi có thể hỏi tại sao anh lại làm ra bản mặt như thế không?”

Sa tổng cũng không ngại, nói thẳng: “Tôi cứ tưởng cậu đột nhiên thông suốt, biết làm nũng với tôi rồi cơ đấy.”

Làm nũng...

Đường Đường ngay tức khắc bị sét đánh khét lẹt từ đầu đến chân, cả người đều nổi da gà. Cậu đành phải cười gượng: “Haha, Sa tổng vui tính quá. Chúng ta... chúng ta có là gì của nhau đâu mà, tôi làm nũng với anh để làm chi.” Giọng càng nói càng nhỏ dần.

Sa tổng đen mặt đứng dậy, vươn tay nói lỏng cà vạt của mình, anh trầm mặt hỏi: “Không phải cậu biết rõ lắm sao?”

Đường Đường tròn tròn mắt, “Biết cái gì cơ?”

À hiểu rồi, một người là xà tinh bệnh thủ trưởng đứng trên cao, một người là tiểu công nhân nhỏ bé chìm chìm. Hai người chính là sếp và nhân viên của nhau!

Sa tổng nhìn cậu dần mặt ra, sắc mặt càng lúc càng đen, “Cậu suy nghĩ cho kỹ đi, rốt cục chúng ta là gì của nhau.”

Đường Đường: “...”

Nửa câu sau của ông có phải là, “Suy nghĩ cho kỹ đi, ngày mai nộp cho tôi một bản báo cáo” không?

Đường Đường cả buổi trưa đều ngồi ngốc trong văn phòng của Sa tổng, đến đầu giờ chiều mới bước ra. Cậu vừa khép cửa lại, ánh mắt của đồng nghiệp trong phòng đều soạt một phát sáng như đèn pha, hết như Xman bắt đầu bắn chiếu lade lên người cậu.

“...”

Đường Đường rốt cục cảm nhận được cảm giác của người nổi tiếng, dân đen tầm thường như cậu quả nhiên chịu không nổi.

Cậu vừa đặt mông ngồi xuống bàn làm việc, Lục Manh Manh đã dùng ánh mắt bát quái hơn ha hơn hơ quay phắt sang cậu.

Đường Đường: “Sao, sao vậy?”

Lục Manh Manh ngả ngớn cười hì hì, “Cái thằng, còn bày đặt giả bộ nữa chứ! Được Sa thái thái nhận nuôi hồi nào đó, bây giờ thành em trai của Sa tổng rồi ha! Chú giấu cũng kỹ ghê nhỉ!”

Đường Đường: “...”

Lục Manh Manh chọt chọt cậu, “Ai ai, chú em cố gắng bước chân vào thế giới đại gia nhen, sau đó giới thiệu cho chị hai ba anh giai ngon nhé tí!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường lau mồ hôi lạnh, vươn hai ngón tay ra hươ hươ trước mặt Lục Manh Manh, “Chị Lục à, hai đứa lặn đó... Chị... có nổi không vậy?”

Lục Manh Manh cười tủm tỉm, “Đó là để dự phòng có biết không? Vậy mà cũng không hiểu!”. Dứt lời, cô nàng lại nói thêm: “Mà chú cũng không thêm tâm sự với bạn bè gì cả, chờ chân Tiểu Cao khỏi chú phải khao bọn chị một châu đó!”

Đường Đường vội vàng gật đầu, “Được được! Em khao!”

Đường Đường cùng Lục Manh Manh còn đang tám chuyện đến ngút trời, thỉnh thoảng Sa tổng mở toang cửa văn phòng, kêu đánh rầm một tiếng, cả phòng làm việc đột nhiên lặng ngắt như tờ, không ai dám ho he gì

cả. Sa tổng một tay đẩy cửa, tay kia đặt lên vách kính, quét mắt lade một vòng bắn mỗi đứa một lỗ, sau đó mới chịu lạnh lòng đóng cửa lại.

Mọi người sợ tới mức phát ngốc, không biết Sa tổng nổi điên cái gì. Đường Đường cũng dần ra, cậu nào biết, Sa tổng là nhìn thấy cậu và Lục Manh Manh thân thiết với nhau, hai người nói chuyện đến là thoải mái, lại còn hươ tay múa chân. Trong lòng Sa tổng vừa ê ẩm vừa chua xót.

Sa Tuân trở về văn phòng, ngồi xuống, nhìn mấy cái bảng biểu một hồi, anh cảm thấy không thể để Đường Đường cứ ngốc mãi như vậy được. Dù sao, lúc đầu Sa tổng là thấy Đường Đường bởi vì “thầm mẩn” anh mà viết hẳn một quyển tiểu thuyết, anh mới “gắng gượng” mà cùng Đường Đường thử một lần. Kết quả, anh đã mở lòng từ bi nhưng tên ngốc nào đó mãi mà vẫn chưa chịu thông suốt.

Sa tổng sắc mặt âm trầm nghĩ nghĩ, đột nhiên khước miệng cong lên, lộ ra một nụ cười thâm thúy. Tay click chuột một cái, chạy lên QQ.

[Sa Tuân]: Mẹ có đó không?

Sa Tuân pm QQ của thái hậu nương nương, chờ đến tận 15 phút sau, mẹ Sa mới trả lời.

[Thái hậu nương nương]: Có a, con trai thân yêu chủ động pm mình kìa vui quá đi

[Sa Tuân]: ...

[Thái hậu nương nương]: Mẹ kể con nghe nè, nãy mẹ vừa xem được một bộ phim vô cùng cảm động trên B đó!

[Sa Tuân]: ...

[Sa Tuân]: Mẹ à, mấy cái trang GV hay có virus lắm.

[Thái hậu nương nương]:!!!!!!!!!!!!!! Mẹ là xem phim về đề tài đồng tính thuần khiết, không phải là GV!!!!!! Mẹ xem B! Là Bilibili a! Bilibili trong sáng a! Cũng không phải Xvideo!!! Làm sao mà có virus được chứ!!!!

[Sa Tuân]: ...

[Thái hậu nương nương]: Hừ, con cứng nhắc như vậy, suốt ngày chỉ mãi cắm đầu vào bàn làm việc, có thèm xem phim cùng mẹ đâu!

[Sa Tuân]: Nếu Đường Đường muốn xem, con sẽ xem cùng.

[Thái hậu nương nương]:!!!!!!!!!!!!!!

[Thái hậu nương nương]: Mày cố ý chọc giận mẹ mày đúng không hả?! Thằng con bất hiếu!

[Sa Tuân]: Con bảo này.

[Thái hậu nương nương]: Mày đừng có đánh trống lảng!

[Sa Tuân]: Tối hôm nay mẹ kiếm một người cho con đi xem mắt đi.

[Thái hậu nương nương]: Đồ bất hiếu, huhuhu[Thái hậu nương nương]: ...XEM MẮT?!!!

[Thái hậu nương nương]:!!!!!! THẲNG KIA! MÀY ĐỊNH LÀM TRA CÔNG PHỎNG?!!! MẸ SẼ BÓP NÁT CÁI CHÂN GIỮA CỦA MÀY!

[Sa Tuân]: = =

[Thái hậu nương nương]: Đường Đường nhà chúng ta tốt biết bao nhiêu!!! Thế mà mày còn muốn đi ngoại tình!!! Đồ tra công!!!

[Sa Tuân]: Ai nói với mẹ là con muốn đi ngoại tình?

[Thái hậu nương nương]: Chứ đứa nào đòi đi xem mắt đó?!!!

[Thái hậu nương nương]: Hồi xưa lúc mẹ bảo mày đi xem mắt mày còn khóc lóc đòi tự sát cơ mà!!!

[Sa Tuân]: Con không có làm mấy chuyện dở hơi như thế.

[Thái hậu nương nương]: Ý là mày bảo mẹ đỡ hơi chứ gì?!!!

[Sa Tuân]: Là mẹ tự nhận đấy nhé.

[Sa Tuân]: Mẹ cũng thông minh thật đấy.

[Thái hậu nương nương]:!!!!!!!

[Sa Tuân]: Đường Đường mãi mà không chịu hiểu ra, con muốn kích thích cậu ấy một chút.

[Thái hậu nương nương]: Như vậy a[Thái hậu nương nương]: 34 Phúc hắc công!!! Mẹ đây thích nhất là phúc hắc tổng tài công x ngơ ngác tiểu bạch thụ Ngao ngao ngao sức mạnh của tình yêu thật là vĩ đại!!! Phúc hắc công phải đem tiểu bạch thụ gặm sạch sẽ, như vậy như vậy 100 lần a 100 lần biết không[Sa Tuân]: Vậy 8 giờ tối hôm nay khách sạn XX được không?

[Thái hậu nương nương]: Con trai yên tâm! Bố con có một cái công ty giải trí nho nhỏ, cũng nhiều diễn viên lắm. Mẹ sẽ chọn cho con một cô vừa đẹp lại vừa diễn sâu. Lần này mẹ trả, chịu không!

[Sa Tuân]: Vậy mẹ đặt cho con một phòng luôn đi.

[Thái hậu nương nương]:!!!!!!!

[Thái hậu nương nương]: Đứa nào vừa bảo nó không phải tra công!

[Thái hậu nương nương]: Mày định phim giả tình thật hả thằng kia!

[Thái hậu nương nương]: Mới xem mắt xong đã đòi đi thuê phòng!

[Sa Tuân]: ...

[Sa Tuân]: Không phải là đặt cho cô kia, con đặt cho Đường Đường.

[Sa Tuân]: Nếu cậu ấy hiểu rồi thì vừa lúc xài luôn.

[Thái hậu nương nương]: Ngộ nhờ nó vẫn không hiểu thì sao? 35

[Sa Tuân]: Nếu vẫn không hiểu ấy à...

[Sa Tuân]: Làm thật tại chỗ, vừa lúc xài luôn.

[Thái hậu nương nương]: ... Sao bỗng dưng ớn lạnh thế này!

[Thái hậu nương nương]: Quỷ súc phúc hắc tổng tài công!!! Con trai, làm tốt lắm!

Sa Tuân phân công nhiệm vụ xong, cầm lấy di động, nghĩ nghĩ, anh mở danh bạ tìm số điện thoại của bố Sa, gửi cho ông một tin.

[Sa Tuân]: Bố ơi, bố có rảnh thì nhớ về nhà xem phim gay với mẹ.

Bố Sa rất nhanh chóng trả lời, tin nhắn cũng rất là ngắn gọn súc tích.

Chỉ có ba cái dấu chấm.

Thật vất vả chờ đến gần giờ tan tầm, Sa Tuân cũng không đi ra ngoài ngay, chỉ nhắn tin cho Đường Đường.

[Sa Tuân]: Tối nay tôi đi xem mắt ở khách sạn số XX đường XX đối diện khu YY. Cậu tự về đi nhé.

Đường Đường trông thấy tin nhắn, mặt cậu đen thui. Dấm chua oanh một phát đổ lênh láng, không buồn suy nghĩ xem tại sao Sa tổng lại ghi rõ ràng địa chỉ xem mắt đến thế, lại còn khách sạn XX đối diện khu YY, cứ như là sợ cậu tìm không thấy.

Đường Đường trong chốc lát lúc thì hốt hoảng, sau đó lại vô cùng tức giận. Sa tổng quả nhiên là tra công, chơi đàn ông xong còn đi đùa giỡn con gái nhà người ta! Cặn bã!!!

Đường Đường trong lòng hăm hừ, tự về thì tự về, bắt xe có 5 phút chứ mấy! Hừ! Mà khoan, không được! Hồi đó ông đi phá không cho mình xem mắt, bây giờ mình lại càng phải đi phá ông, không thể để cho ông tự tung tự tác như thế được!

Đường Đường ngụy biện xong, chuông tan làm vừa reo đã ôm đồ chen vào thang máy, ngay lập tức lao tới khách sạn XX đối diện khu YY.

Cậu đến rất sớm, Sa tổng còn chưa tới. Khách sạn XX đặc biệt xa hoa, Đường Đường không dám gọi gì, chỉ bảo phục vụ mang ra một tách cà phê trước.

Ngồi đối diện với bàn cậu là một cô gái rất xinh đẹp, ăn mặc vô cùng quyến rũ gợi cảm. Cô nàng còn đang mải dặm lại son phấn, thoạt nhìn đặc biệt khắt khe kích động. Đường Đường trong lòng âm thầm nguyên rủa, nhìn bản mặt cô đi, nhìn quần áo của cô đi! Xác định mục tiêu!

Sa tổng dừng xe ở trước cửa khách sạn, còn chưa vào tới nơi đã lập tức trông thấy Đường Đường, anh bèn giả bộ lạnh nhạt, coi như không nhìn thấy cậu, thản nhiên đi tới.

Cô gái kia vừa thấy Sa tổng đến đã đứng phắt dậy, kích động tiến lên định bắt tay với anh. Bỗng cô nàng đột nhiên khựng lại, tựa hồ cảm thấy động tác này hơi bị nam tính, cô nàng bèn xoay một phát biến thành chim nhỏ nép người, nở một nụ cười yếu điệu dịu dàng: “Ngài là Sa tiên sinh ạ?”

Sa tổng không hề keo kiệt, cho cô nàng một nụ cười anh tuấn mê người: “Xin chào Trương tiểu thư.”

Trương tiểu thư bị nụ cười tỏa nắng của Sa tổng đánh choáng, hai mắt cũng sắp rớt ra tới nơi. Đường Đường ngồi bên kia cảm thấy nhỏ điên cuồng khuấy cà phê, cơ hồ muốn khuấy bể cái tách.

Sa tổng ân cần kéo ghế cho Trương tiểu thư, mời cô ngồi xuống trước, sau đó lịch sự đưa menu cho cô nàng. Anh liếc mắt, sâu không lường được theo dõi nhất cử nhất động của Đường Đường.

Đường Đường sợ Sa tổng phát hiện mình, cậu dùng menu che mặt lại, chỉ lộ ra một đôi mắt đen thui hung tợn nhìn chằm chằm hai con người đang chìm đắm nhau kia.

Sa tổng nói: “Trương tiểu thư, gan ngừng ở đây không tệ, tiểu thư có muốn ném thử một chút không?”

Trương tiểu thư cười tươi như hoa, “Để Sa tiên sinh phải trả tiền, em thật ngại quá. Tuy rằng chúng ta mới gặp nhau lần đầu tiên, nhưng Sa tiên sinh quả thật làm em cảm thấy rất ấm áp. Chắc ngài được rất nhiều mỹ nữ theo đuổi đúng không ạ?”

Hai người anh một câu tôi một câu nói mãi nói mãi, Đường Đường đã sắp gặm luôn cái tách, trong lòng điên cuồng nguyên rủa Sa tổng.

Tại sao hôm nay anh lại nói nhiều thế hả?! Thấy gái đẹp thì nhìn đắm đuối! Cái mặt than bình thường của anh đâu?! Nói lắm thế anh không sợ cắn phải lưỡi sao?!!!

Hai người hàn huyên với nhau gần một tiếng, cơm vẫn chưa ăn xong. Đường Đường nhìn đồng hồ, đã sắp 9 giờ, cậu lại tiếp tục nhìn chằm chằm Sa tổng. Thời gian từng giây từng phút đi qua, bên kia trò chuyện với nhau thật vui, Đường Đường bên này cảm thấy dài y như một thế kỷ, thẳng đến hơn 10 giờ, hai người kia mới có vẻ sắp kết thúc.

Trương tiểu thư nhìn đồng hồ, lại nhìn sắc trời tối đen như mực bên ngoài, đột nhiên yếu đuối kêu một tiếng.

Trương tiểu thư: “Sa tiên sinh, đều đã trễ thế này rồi, thành thật xin lỗi ngài!”

Sa tổng vẫn thoải mái tươi cười, có thể so với ảnh đế Oscar, “Đã trễ thế này rồi sao, vậy để tôi đưa Trương tiểu thư về nhà nhé.”

Trương tiểu thư lộ vẻ khó xử, cô nàng nhăn nhó trong chốc lát, hai má đỏ bừng, mãi một lúc sau mới thổ lộ nói, “Phiền Sa tiên sinh quá. Thật ra, thật ra em sợ bóng tối lắm... Không bằng chúng ta hôm nay thuê phòng ở lại đây có được không?”

Đường Đường: “!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!”

Thuê phòng???

THUÊ PHÒNG!!!

Sa tổng vào phòng tắm, Trương tiểu thư ngồi ở trên ghế salon còn đang mãi diễn sâu. Cô nàng rót cho mình một li rượu đỏ, vắt chéo chân, vừa tao nhã lắc lắc cái li vừa lằm bằm lằm bằm:

“Sa tiên sinh... A!...Xin ngài... Chúng ta chỉ mới gặp nhau lần đầu...Thế này... thế này không được đâu... A! Sa tiên sinh! Em thoải mái quá!”

Đường Đường núp ở ngoài cửa không biết Trương tiểu thư bên trong đang tự biên tự diễn, máu nóng cứ thế bốc thẳng lên đỉnh đầu! Sa Tuân! Cái đồ bại hoại kia!

Đường Đường thu hết sức lực, một cước đạp mạnh vào trên cửa, kêu đánh rầm một tiếng cực to. Trương tiểu thư có hơi giật mình, biết là cá đã cắn câu, cô nàng tùm tùm đứng lên, thanh thần đi qua mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Đường Đường còn đang cảm tức nhìn chằm chằm vào trong suýt thì bị chói mù mắt chói. Trương tiểu thư ăn mặc vốn đã vô cùng quyến rũ khêu gợi, hiện tại cô nàng còn cởi áo khoác ngoài ra, ba vòng phô ra đều diện nước đầy đủ, trong tay cô nàng còn cầm cốc chân cao, phong tình vạn chủng dựa vào cửa, ánh mắt lúng liếng nhìn cậu.

Trương tiểu thư: “Ai nha, chào em trai, em tìm ai a?”

Đường Đường: “Chào bác gái, tôi tìm Sa tổng.”

Trương tiểu thư: “...”

Trương tiểu thư lại phong tình vạn chủng hất tóc, cười tùm tùm ném cho Đường Đường một cái mị nhãn, “Khẩu vị của Sa tổng cũng không nặng vậy đâu, người ta năm nay mới 25 à, đừng có gọi người ta là bác gái chứ ”

Đường Đường: “...”

Trương tiểu thư nhìn khoeo mắt đang giật giật của Đường Đường, ho khan một tiếng, đưa tay chỉ chỉ phòng tắm, “Sa tiên sinh đang tắm.”

Đường Đường: “Tắm?!”

Đường Đường trong đầu nổ ầm một tiếng! Ủa đã xong rồi đó hả, tui còn tưởng mấy người bây giờ mới bắt đầu chứ?! Rõ ràng vừa nãy ở ngoài cửa còn đang nghe bả rên mà? Đây cũng quá nhanh đi, chẳng lẽ...chẳng lẽ Sa tổng không được sao?

Trương tiểu thư nhìn cậu đang bày ra bộ dáng của người suy tư, cô nàng cười tùm tùm vẫy vẫy tay, cầm ví lên bước thẳng ra cửa, “Cảm ơn đã chiêu đãi, rượu đỏ ở đây không tệ. Bye, chị về trước nhé.”

Đường Đường trừng mắt nhìn bóng dáng của Trương tiểu thư dần dần đi xa, sao vừa nãy bà bảo là bà sợ tối hả?! Xong việc là quay mông đi ngay! Đúng là một đôi cẩu nam nữ!

Đường Đường tiểu vũ trụ sắp sửa bùng nổ, cậu lao vào bên trong, hùng hổ hướng tới phòng tắm, giơ chân đá cửa đánh rầm một phát.

Sa tổng không biết cá nhanh như vậy mắc câu, còn tưởng rằng là Trương tiểu thư, anh nhướn mày, lạnh lùng nói: “Ai cho đi vào?”

Đường Đường nghe thấy Sa tổng mắng mình, lại càng tức giận. Nghe khẩu khí kia mà xem, sao ông dám hung dữ với mình cơ chứ! Lập tức tiểu vũ trụ lại càng thêm bùng cháy, cậu kéo rèm che sang một bên, trực tiếp bước vào.

Trong phòng tắm sương mù lượn lờ, Sa tổng cũng không có dùng bồn tắm, anh cho rằng khách sạn tẩy rửa bồn tắm không sạch sẽ nên chỉ đứng dưới vòi hoa sen mở nước nóng lên. Sa Tuân còn chưa tắm xong, một thân cơ bắp lấn khuất sau làn sương mờ, anh còn đang mãi vuốt tóc ướt ra sau trán. Đôi tay cong lên đỉnh đầu, cả người hướng về phía trước phô diễn cơ bụng và cơ ngực, nửa người dưới trần trụi, đôi chân dài cong mượt thẳng tắp. Còn có beep to bự giữa hai chân...

Đường Đường vừa mới liếc mắt một cái, mặt nháy mắt đỏ bừng, cậu ngượng ngùng ho khan một tiếng.

Sa tổng không nghĩ tới là Đường Đường, trên mặt nháy mắt có chút kinh hỉ, anh giơ tay tắt nước, “Đường Đường? Sao lại tới đây?”

Đường Đường nghĩ thầm, tại sao tôi lại tới đây á? Tôi tới đây đi đánh ghen đó!

Nghĩ tới đây, trong lòng Đường Đường đột nhiên cảm thấy không thích hợp. Cậu chỉ là nhân viên của Sa tổng mà thôi, cùng lắm thì coi như là con nuôi của Sa thái thái, cậu lấy tư cách gì mà đi đánh ghen. Hơn nữa, Sa tổng cũng chưa kết hôn, muốn yêu đương với ai thì đó cũng là hai bên tình nguyện, là chuyện riêng tư của anh ấy.

“...”

Đường Đường nhất thời cảm thấy vấn đề này thật sự rất nan giải. Sa tổng nhìn bộ dạng rối rắm của cậu, cười khê một tiếng, lại nhìn thấy cậu mặt mũi đỏ bừng, chỉ nhìn chằm chằm sàn nhà, cũng không thèm ngó anh một cái.

Sa tổng thật ra không chỉ cuồng sạch sẽ mà còn thích tự kỷ, bằng không tại sao ngày nào cũng chạy lên mạng tự search tên mình mà không biết chán? Anh đối với body của mình rất là tự tin, thế nên anh càng không thể cho phép Đường Đường bỏ lỡ cơ hội chiêm ngưỡng vẻ đẹp của anh được.

Sa tổng nở một nụ cười thâm thúy, chậm rãi bước qua, Đường Đường giật bắn mình, ngẩng đầu lên lắp bắp nói: “Anh...anh... Anh đừng qua đây a!”

Sa tổng nhướn mày cười, “Tại sao không cho tôi qua? Cậu biết tôi đi qua để làm gì à?”

Anh nói xong, cũng không thèm để ý cả người mình không một mảnh vải, cười tủm tỉm nhìn Đường Đường, giống như cậu mới là người không mặc quần áo vậy.

Đường Đường lui về phía sau một bước, “Anh...anh...anh mặc quần áo vào đi đã!”

Sa tổng hỏi ngược lại cậu: “Mặc quần áo vào để làm gì?”

Đường Đường thẹn quá hóa giận, “Bảo anh mặc thì anh cứ mặc đi, sao anh nhiều chuyện quá vậy hả?!”

Sa tổng: “Ồ, lá gan lớn rồi?”

Đường Đường bị Sa Tổng đâm một câu, hết như quả bóng bị xì hơi, nháy mắt liền ủ rũ, cậu lí nhí nói, “Cái kia...Sa tổng, anh nhanh mặc quần áo tử tế vào đi, tôi...tôi ra ngoài chờ anh.”

Sa tổng lại không cho cậu đi, vươn tay chụp lấy người nhét vào trong ngực, anh mỉm cười, cúi đầu xuống thấp giọng nói: “Nếu đã đến rồi, vậy ở chỗ này chờ tôi đi.”

Đường Đường bị Sa tổng ôm vào lòng, quần áo đều ướt nhẹp. Cậu chỉ cảm thấy cơ thể ấm áp của người kia đang bao bọc lấy mình, từng đường cơ thớ thịt đều nổi rõ. Tim Đường Đường bắt đầu đập thành thịch, cậu đỏ ửng mặt mày, cả người đều phát run.

Đường Đường: “Sa... Sa tổng, anh anh anh buông... Buông tôi ra đã... Quần áo của tôi ướt hết rồi...”

Sa tổng: “Ướt? Vậy thôi.”

Đường Đường: “Sa... Sa tổng! Tay của tôi vẫn còn đau, bác sĩ nói không được để vết thương dính nước!”

Sa tổng: “À, vậy để tôi cẩn thận một chút.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng thấy dê con đã vào bẫy, mỡ dăng tới miệng lý nào không ăn, lập tức đem Đường Đường lột không còn một mảnh, đặt vào trong bồn tắm sứ trắng nõn, sau đó...

Đường Đường kêu đến mức khàn giọng, đáng thương bị Sa tổng vớt ra ném lên giường. Đến khi thân hình cao lớn của người đàn ông lại một lần nữa đè lên, Đường Đường nhận không được, giọng nói mang theo một tia nước nỡ: “Sa tổng... Sa tổng tha mạng a... Tôi... Tôi không được...”

Sa Tổng cười tủm tỉm hôn cậu một cái, “Vậy nói tôi nghe thử, chúng ta là gì của nhau?”

Đường Đường co rúm người lại, chỉ cảm thấy đằng sau của mình bị ma sát đến mức nóng rát, tội nghiệp nói: “Sa tổng, cái đó... ngày mai tôi mới nộp báo cáo có được không?”

Sa tổng: “...”

Sa tổng mặt tối sầm, tay của anh tiến vào trong chăn, mạnh bạo vuốt ve thân hình trơn bóng của Đường Đường, sâu kín nói, “Tôi xem cậu còn không biết chết sống a?”

Đường Đường: “...Sa...Sa tổng tha mạng a!”

Sa tổng: “Nói!”

Đường Đường: “Chúng ta chính là đồng nghiệp của nhau!”

Sa tổng: “...”

Đường Đường: “Anh em?”

Sa tổng: “...”

Đường Đường: “Tôi...tôi...tôi biết rồi! Bạn giường! Đúng đúng, chính là bạn giường!”

Sa tổng: “...”

Sa tổng mặt đã đen như đáy nồi, tà mị bừa bãi nhếch mép cười lạnh một tiếng, “Đường Đường, tôi đã cho cậu một cơ hội, chính cậu lại không biết quý trọng, xem ra tôi vẫn chưa đủ mạnh tay a.”

Đường Đường vừa muốn cầu xin tha thứ, cơ thể đã bị một vật to lớn bá đạo đâm mạnh vào, âm thanh gào thét của cậu vang lên, cao vút y hệt như giết heo, “Sa tổng! Sa tổng cứu mạng a!!! ...Không phải, Sa tổng tha mạng a... Thật sự không được...Tôi sẽ chết mất!”

Sa tổng không để ý tới cậu, xoay người đè vai cậu lại, anh ghì chặt cơ thể nhỏ gầy kia dưới thân, mặt âm trầm nói, “Nghe cho kỹ, tôi chỉ nói một lần thôi. Chúng ta là người yêu của nhau, hiểu chưa hả?”

Đường Đường: “...Người...người yêu?”

Đường Đường hoảng sợ, mở to hai mắt, toàn thân cậu đều căng thẳng, đằng sau cũng theo đó mà vô thức co rút.

Sa tổng buồn bực hừ một tiếng, nhú nhú mày, khí tràng quỷ súc tổng tài toàn bộ khai hỏa, tà mị mỉm cười, “Có ý cậu dẫn tôi? Hửm?”

Đường Đường: “Sa tổng...Anh...anh giận không có vui... A! Sa tổng, tôi sai rồi, tôi sai rồi mà! Sa tổng...Đừng...Ừ!”

Sa tổng: “Ngoài miệng không chịu thừa nhận, thân thể không phải rất thành thật sao?”

Đường Đường: “...”

...Ông trời ơi, hình như tôi vừa xuyên vào tiểu thụ thụ trong cái truyện máu chó tôi viết để xả stress có phải không?

34. Chương 34: Tổng Tài Lòi Đuôi Rồi

Khí tràng tổng tài mạnh quá, Mị đỡ không nổi.

Đường Đường bị giáo huấn cực kỳ thâm, hơn nữa, rõ ràng là Sa tổng đè cậu ra bắt cậu lao động, nhưng anh vẫn luôn cho rằng đây là vì Đường Đường câu dẫn anh, quả thực oan đến không chịu nổi!

Rốt cuộc thiên lý ở nơi đâu QAQ?!

Đường Đường kêu gào cả đêm, sáng hôm sau thức dậy cổ họng đều khô rát, mặt sau cũng bị ma sát đến mức sưng đỏ, cậu quần chăn nằm một cục trên giường. Sa tổng ngược lại khí định thần nhàn, tối hôm qua ôm cứng cục sặc đa năng Đường Đường sặc tới tận rạng sáng, hiện tại 100% pin, rất là sảng khoáiSa tổng ngồi dậy, anh quay sang kéo kéo chăn của Đường Đường. Đường Đường rất mệt, căn bản không muốn rời giường, cậu “ừm” một tiếng, rụt đầu vào trong chăn. Sa tổng nhìn dáng vẻ của của cậu thì bật cười thành tiếng, anh ghé vào tai cậu thì thầm, “Dậy.”

Đường Đường lại “ừm” thêm tiếng nữa, vẫn kiên quyết giả chết, cậu thật sự không còn một chút khí lực. Cả đêm hôm qua đều vất vả cần cù lao động, căn bản không có thời gian ngủ, đã thế lại còn bị Sa tổng ép khô. Hiện tại cả người cậu đều mệt mỏi đau nhức, ngay cả ngồi dậy cũng không muốn. Trong đầu Đường Đường hiện giờ chỉ có một câu đang xoay xoay: Kết luận, nạn nhân tử vong do làm việc quá sức.

Sa Tuấn cau mày nhìn nhóc con đang vùi mặt vào chăn kia, cũng không nỡ gọi cậu dậy nữa. Anh kẻ sát vào vành tai trắng nhỏ của Đường Đường, nhẹ nhàng hôn hôn, thỉnh thoảng còn dùng răng nanh cọ xát.

Sa tổng tuần tự hướng dẫn, “Tối hôm qua tôi nói cái gì còn nhớ không? Chúng ta là gì của nhau? Hửm? Trả lời đi rồi cho em ngủ.”

“...”

Đường Đường vừa nghe đến cái này liền phát hỏa, sao có thể không nhớ được a! Cả đêm hôm qua bị giáo huấn thâm hiểm, chúng ta là người yêu của nhau! Là-người-yêu!!! Có được chưa hả?!

Cổ họng của Đường Đường hiện tại đều khô rất ẩm ách, cả người mệt mỏi bơ phờ chẳng muốn động dậy. Cậu hé mắt ra, liếc Sa tổng một cái, sau đó lại xoay người tiếp tục giả chết.

Sa tổng: “...” Giỏi nhỉ, dám phớt lờ tôi cơ đấy?

Sa tổng lập tức sáp qua, lại thò tay vào dưới chăn của Đường Đường, “Gan lớn rồi? Không để ý tới tôi?”

“Ư...”

Đường Đường bị phiền đến lợi hại, mới sáng sớm đã lôi người ta dậy bắt nói mấy câu cải lương sến súa! Ngay cả khí lực để chán ghét cũng không có!

Cổ của Đường Đường đau quá, nói không nên lời, cậu đành phải gắng sức chống hai tay ngồi dậy, ngẩng đầu, mổ lên môi Sa tổng một cái.

Sa tổng: “...”

Cái này có được tính là hôn chào buổi sáng không?

Sa tổng lúc này mới bắt đắc dĩ mà để cậu ngủ tiếp, “Bỏ qua cho em lần này thôi đấy.”

Sa Tuấn cũng không gọi cậu dậy nữa, anh đi vào phòng tắm tắm rửa thay quần áo, trở về công ty đi làm.

Đường Đường ngủ thẳng đến tự nhiên tỉnh, cậu nằm ở trên giường lớn xa hoa lười biếng duỗi thắt lưng, sau đó cả người đột nhiên cứng ngắc. Cậu ngồi phắt dậy, thò tay xuống đồng quần áo vùng vãi moi đi động ra.

... Trời đất, đầu giờ chiều luôn rồi!!!

Đường Đường hoảng hốt nhấc quần áo của mình lên, ngày hôm qua chơi phòng tắm PLAY, sau đó lại ở trên giường làm a làm, sơ mi đã sớm anh dừng hy sinh, tuy không bị ướt nhưng lại nhăn hết.

Đã giờ này rồi mà không thấy bóng dáng Sa Tuấn đâu cả, sao không chịu gọi mình dậy cơ chứ! Bây giờ mà chạy về nhà thay quần áo thì không kịp, Đường Đường đành phải cắn răng mặc lại đồ cũ, hấp tấp chạy đến công ty.

Cậu vọt vào cổng, chạy đến phòng làm việc, vừa lúc đụng mặt trưởng phòng đang đi ra. Đường Đường lập tức sợ đến xanh cả mặt, vội vàng giải thích, “Trưởng phòng, thật ngại quá... Tôi, hôm qua tôi bị sốt, hôm nay đi làm trễ, xin lỗi...”

Trưởng phòng ân cần nhìn Đường Đường, cười tủm tỉm nói: “Ai nha, Đường Đường lại sốt à, vậy sao không ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Nhớ uống nhiều nước, chú ý thân thể, biết không?”

Đường Đường: “Vâng vâng vâng, cảm ơn trưởng phòng.”

“Mau về bàn ngồi đi, có chuyện gì cậu cứ nhờ Lục Manh Manh là được rồi.”

“Vâng vâng vâng.”

Sau khi trưởng phòng rời đi, Lục Manh Manh mới lăm la lăm lét nhích qua bàn của Đường Đường, hớn hỏ nói: “Phát sốt á? Ahihi chị thấy chú còn mặc nguyên bộ đồ hôm qua kia. Khai mau, đêm qua mấy người đi đâu?!”

Đường Đường: “...” Nữ hiệp, người tinh mắt quá đi.

Đường Đường qua loa trả lời, “Thật mà, hôm qua em bị cảm rồi phát sốt, chị xem giọng em khàn hết rồi này.”

Lục Manh Manh dùng ánh mắt “Tui hiểu mà” nhìn Đường Đường, “Ồ ờ, kêu đến mức khàn tiếng luôn, đêm qua chính là có bao nhiêu tiêu hồn a!” Nói đoạn, cô nàng hạ giọng thì thầm hỏi, “Này, có phải là nữ tổng tài hồi đó chơi tình một đêm với chú không?”

Đường Đường: “...”

Đường Đường đột nhiên nhớ lại, hồi đó cậu từng nói rằng mình và một vị tổng tài đi 419, sau đó bọn họ lại tưởng đó là nữ tổng tài. Kỳ thật đó chính là Sa tổng có được không! Sao Lục Manh Manh lại nhớ dai như thế chứ!

Vừa nghe cô nàng nói thế, Đường Đường bỗng nhiên chột dạ.

Cậu ấp úng nói: “Cái kia... Chính là...”

Lục Manh Manh lộ ra vẻ mặt tươi cười đáng khinh, cô nàng vỗ vỗ vai cậu: “Đến đến Đường Đường, tâm sự nghe cái coi, chị thề là chị sẽ không nói với ai đâu!”

Đường Đường: “...”

Đường Đường: “Cũng không có gì, hôm qua tụi em xác định quan hệ.”

Giọng của Lục Manh Manh vút lên tận quãng tám, cô nàng rú lên: “Tiên sư bố nhà chú chứ!”

Đường Đường: “...”

Lục Manh Manh nhìn quanh quất, sau đó nhỏ giọng hỏi, “Bữa vừa được Sa tổng nhận làm em trai, bây giờ còn tìm được người yêu đại gia, chú biến đi! Ăn cái gì mà sướng quá vậy hả? Cái này là trong cái rủi có cái may hen, bị thương cũng tốt, về sau tiếp tục cố gắng a!”

Đường Đường: “...”

Khoảng 3 giờ chiều, Đường Đường nhận được tin nhắn, cậu mở ra xem thử, hóa ra là của Sa Tuân.

[Sa tổng]: Qua gian nước với tôi.

Đường Đường trên mặt lập tức đều là hắc tuyến, cậu do dự nửa ngày, rốt cục cũng đứng dậy, lại còn cầm theo cái tách trên bàn để ngụy trang. Lúc cậu đi tới, liền thấy Sa tổng đang đứng pha cà phê, trong tay anh cầm một cái tách, trông giống hệt như cái của cậu.

Cái này mà là ngụy trang cái nỗi gì, cái này là vạch áo cho người xem lưng thì có!

Đường Đường nháy mắt rất muốn đập nát cái tách trên tay mình.

Cậu kiên trì bước qua, Sa tổng cũng nhìn thấy cái tách Đường Đường đang cầm, có lẽ là cảm thấy hai người tâm linh tương thông cho nên rất thâm thúy mà nở nụ cười.

Đường Đường thanh âm đặc biệt nhỏ, “Làm chi?”

Sa tổng tao nhã rót cà phê, dựa người vào sofa, còn chạm tách của anh vào tách của Đường Đường, thản nhiên nói, “Không có gì, ở văn phòng khó nói chuyện lắm nên gọi em ra đây chơi.”

Đường Đường: “...” Tổng tài à, anh nghiêm túc đấy hả, vào văn phòng của anh bộ không nói chuyện được sao mà còn chạy đến tận gian nước, anh đây là đi tìm tình thú có đúng không! Vạ nhất bị người phát hiện thì làm sao! Chẳng lẽ phải đi come out?!

Come out...

Đường Đường trong đầu bỗng nhiên bật ra cái từ này, nhất thời sấm sét ngang tai. Không được! Chả nhẽ bao nhiêu năm trời làm thanh niên gương mẫu của đất nước, đi một đường thẳng đều tăm tắp, kết quả chỉ vì gặp Sa tổng mà rẽ ngang thôi sao?!

Sa Tuấn nhìn mặt cậu lúc trắng lúc xanh, đột nhiên nhích qua, hôn lên môi cậu một cái, “Đang nghĩ gì vậy?”

Đường Đường che miệng lui ra phía sau vài bước, “...Lỡ bị người ta nhìn thấy thì sao?”

Sa tổng nhượng nhượng mày, lộ ra biểu tình từ trên cao nhìn xuống chúng sinh, “Thì tốt chứ sao.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng nói xong, đặt tách lên bàn. Anh cúi người, đặt Đường Đường trên quầy bar, thân thể hai người gắt gao dính sát vào nhau, hơi thở dồn dập giao triền cùng một chỗ.

Yết hầu của Đường Đường di động, cổ họng khô khốc, cậu cũng không dám kêu ra tiếng. Nụ hôn của Sa tổng rơi xuống, cực kỳ bá đạo, đầu lưỡi chui vào càn quét khắp nơi cơ hồ làm cậu không thở nổi.

Vài phút sau, có tiếng cười nói từ xa xa vọng lại, vài người vừa đi vừa trò chuyện, sắp sửa tiến vào gian nước. Đường Đường sau lưng cứng ngắc, cậu xấu hổ nhảy ra, chụp lấy cái tách của mình cười gượng vài tiếng sau đó nhanh chân lui đi mất. Sa tổng đứng im tại chỗ, sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm nhóm nhân viên đang hồn nhiên bước vào gian nước.

Mấy nhân viên đáng thương run như cầy sấy, tại sao Sa tổng lại bực nữa rồi? Cơ mà vừa mới thấy Đường Đường nhà ông chạy ra, chẳng lẽ hai người cãi nhau?!

Đường Đường trở về văn phòng, di động đặt trên bàn đang liên tục reo chuông, cậu nhanh chóng đi qua xem, vừa nhìn thấy tên người gọi thì có chút sững sốt. Đường Đường cầm điện thoại lên, do dự nửa ngày mới ấn nghe. Trong điện thoại lập tức truyền ra tiếng quát mắng the thé chói tai của phụ nữ: “Tao rất cuộc tạo nghiệp chứng gì mà lại để ra cái thứ biến thái như mày chứ hả! Mày muốn tao cả đời không góc đầu nổi, bị người ta móc mĩa thì mày mới chịu có phải không! Đồ bất hiếu! Quả nhiên hồi đó đúng là li hôn xong không nên dắt mày theo! Dắt về để mày làm gương xấu cho con tao hả!”

Giọng nữ bén nhọn vang lên, từng câu từng chữ đều đâm vào tim cậu. Đường Đường sắc mặt trắng bệch, im lặng cầm chặt di động.

Mẹ, đã bao lâu mẹ không gọi điện cho con rồi?

Bố mẹ của Đường Đường sau khi li hôn, không ai muốn gặp lại cậu cả. Hai người tái giá xong lại có con, nhìn thấy Đường Đường còn tránh không kịp, nói chi đến liên lạc với cậu. Chỉ không ngờ cú điện thoại này gọi tới cũng chỉ để mắng nhiếc cậu.

Đường Đường bị mắng đến đầu óc choáng váng, chỉ loáng thoáng nghe được mấy chữ, “biến thái”, “thích đàn ông”, “kinh tởm”.

Mẹ của Đường Đường bên kia vẫn còn vừa mắng vừa khóc, “Tôi rất cuộc đã làm gì mà ông trời lại bắt tôi để ra một thằng con thích đàn ông thế này! Mày đây là biến thái mày biết không!”

Sắc mặt của Đường Đường tái nhợt, cậu mặc kệ tiếng khóc mắng vẫn còn truyền ra từ ống nghe, cúp điện thoại.

Cậu vừa ngồi xuống bàn làm việc, QQ đã nhảy liên tục, pm vào nick cá nhân của Đường Đường.

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường!!! Có onl không có onl không???

[Sản phẩm 3 không]: Có chuyện lớn rồi!!!

[Sản phẩm 3 không]: Em đâu rồi a?!

[Sản phẩm 3 không]: Có đưa lại lập topic chửi em nữa kìa! Tụi nó đang âm ỉ ở trong đó!!!

[Sản phẩm 3 không]: Nó công bố cả số điện thoại của em lẫn bố mẹ em kìa! Nó bảo nếu em không ra mặt nó sẽ post cả chứng minh nhân dân với địa chỉ công ty của em đó!!!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường, mau xuất hiện a!

[Sản phẩm 3 không]: Ủa, topic bị xóa rồi kìa.

[Sản phẩm 3 không]: Cái đứa kia còn dọa sẽ gọi điện thoại cho bố mẹ em nữa. Nó là ngốc x đi, viết đam mỹ thì làm sao, có ảnh hưởng gì tới nôi cơm nhà nó không?!!!

[Sản phẩm 3 không]: Đường Đường, có onl không vậy a

Đường Đường click vào đường link, quả nhiên admin thông báo topic vi phạm quyền riêng tư nên đã xóa bài, nhưng 3 không nói là người kia dọa gọi điện thoại cho bố mẹ của cậu, xem ra đã làm thật rồi. Nhưng tại sao có người lại ghét cậu đến mức này?

Đường Đường còn chưa kịp trả lời 3 không, QQ lại tiếp tục nhảy nhảy, thông báo có người pm cậu.

[Đại hôi lang ăn đường]: Đường Đường.

[Đại hôi lang ăn đường]: Không sao chứ?

[Đại hôi lang ăn đường]: Tôi xem cái topic kia rồi.

[Đại hôi lang ăn đường]: Đứng lên trả lời.

[Đại hôi lang ăn đường]: Tôi sẽ bảo người đi điều tra.

[Đường cát trắng]: Cảm ơn, tôi không sao.

[Đường cát trắng]: ... Nhưng vừa rồi mẹ gọi điện thoại mắng tôi một trận.

Sa Tuân ngồi trước máy tính, nhìn từng câu từng chữ của Đường Đường gõ ra, trong lòng nhói lên. Anh nhú mào, trả lời.

[Đại hôi lang ăn đường]: Đứng để bụng.

[Đại hôi lang ăn đường]: Không sao đâu.

[Đường cát trắng]: Cảm ơn cậu nha! 169

[Đường cát trắng]: ...TỪ TỪ – ‘ ‘

[Đường cát trắng]: Cái topic kia đâu có ghi tên của tôi đâu...

[Đường cát trắng]: Sao cậu biết tôi tên là Đường Đường!!!!!!

[Đại hôi lang ăn đường]: ...

35. Chương 35: Tổng Tài Cũng Biết Chơi Clone

Đại hôi lang ăn đường đánh ra ba cái dấu chấm, sau đó im re.

Đường Đường cứ chờ mãi chờ mãi, cậu nhấp nhòm ngồi trên ghế, tuy rằng viết đam mỹ không có gì sai nhưng nếu danh tính bị công khai, công ty mà biết được sau đó đuổi việc thì tiêu.

Đường Đường còn đang lo lắng thì trưởng phòng đã đi tới, cầm một phần văn kiện đưa cho Đường Đường.

Trưởng phòng: “Cậu đem cái này vào nói Sa tổng kí đi.”

Đường Đường nhìn thoáng qua, kỳ quái hỏi: “Tại sao lại là t...”

Cậu còn chưa nói hết câu thì trưởng phòng đã nhìn cậu bằng ánh mắt “Bởi vì cậu là em trai của ông”, Đường Đường hiểu ra, đành phải ngậm ngùi im lặng.

Sa tổng tuy rằng danh tiếng tại công ty cũng không tệ lắm, nhưng anh lại có một khuyết điểm rất lớn, đó chính là dở hơi. Sa Tuân là con người của chủ nghĩa hoàn mỹ, mắt không chứa nổi một hạt cát, mỗi lần nộp thiết kế thì y như rằng sẽ bị bắt sửa đi sửa lại đến tận bảy tám lần, sửa đến khi nào hoàn mỹ vô khuyết thì coi như mới được duyệt qua.

Đường Đường nhận mệnh cầm bản kế hoạch, dưới ánh mắt nồng nàn chan chứa của trưởng phòng gõ gõ cửa văn phòng Sa Tuân.

“Vào đi.”

Sa tổng liếc mắt trông thấy Đường Đường, chuột máy tính nhanh chóng click click hai cái đóng cửa sổ QQ và khung chat lại, lúc này mới ngẩng đầu lên.

Đường Đường cũng không để ý lắm, cầm kế hoạch đi qua đưa cho Sa tổng xem.

Sa Tuân khi làm việc rất nghiêm túc, nghiêm túc đến có phần dở hơi, Đường Đường biết, cho dù là thiết kế của cậu đưa qua anh cũng sẽ kiểm tra mấy lần mới thôi. Sa Tuân thấy Đường Đường vẫn im lặng đứng một bên, anh bèn vỗ vỗ vào chỗ bên cạnh mình, “Lại đây.”

Đường Đường: “...”

Tuy rằng bàn công tác cũng to, nhưng hai người ngồi cùng một chỗ cũng quá kỳ quái đi, sắp ngồi thì nhân viên phải đứng mới đúng.

Sa tổng còn đang xem kế hoạch dở, di động đặt trên bàn đột nhiên vang lên. Sa Tuân nhìn thoáng qua màn hình, nhú nhú mày, vươn tay cầm lên nhưng cũng không lập tức tiếp nghe máy. Anh nói với Đường Đường: “Ngồi đây chơi đi, tôi ra ngoài nghe điện thoại.”

Sa tổng nói xong thì nhanh chóng đi ra ngoài khép cửa lại, chỉ nghe thấy tiếng anh loáng thoáng nói chuyện với người ở đầu bên kia: “Điều tra xong chưa?”

Đường Đường cũng không biết là chuyện gì xảy ra, chờ 5 phút sau mà Sa tổng vẫn chưa trở lại, cậu bèn hí hửng trèo lên ghế của anh ngồi, nệm da dưới móng co dãn vô cùng thoải mái. Đường Đường cảm thán Sa tổng thật là xa xỉ, ghế để ngồi thôi mà phồng chùng cũng phải mấy ngàn tệ.

Cậu nhàm chán nhìn chung quanh, vô tình liếc thoáng qua màn hình máy tính. Vừa rồi lúc Sa Tuân đi ra ngoài, không cẩn thận huých vào chuột máy tính, lúc đấy anh đang mãi đi nghe điện thoại nên cũng không chú ý. Con trỏ chệch đi, bật giao diện của QQ lên.

Đường Đường nhìn thấy, nhất thời liền sửng sốt. Avatar của QQ này trông rất quen mắt, chỉ có nền màu đen đơn giản, bên trên viết một chữ “Sa” màu trắng. Đây chẳng phải là QQ của “Sa tổng moe moe” đã bị mình kéo vào sổ đen sao?!

Đường Đường nhìn nick của QQ, không phải là “Sa tổng moe moe” mà là hai chữ “Sa Tuân” trực tiếp đơn giản. Cậu dừng một chút, vươn tay kéo chuột, ấn vào avatar. Thông tin của QQ lập tức nhảy ra, Đường Đường trông thấy dãy số hiệu quen thuộc kia thì cảm nín. Nick thì có thể đổi, nhưng số ID thì không.

Đường Đường: “...”

Đường Đường nhất thời trên đầu một mảnh hắc tuyến, cậu vẫn luôn cho rằng “Sa tổng moe moe” là Thời Minh Châu, căn bản không nghĩ đến một khả năng khác rằng người kia chính là Sa Tuân. Đường Đường nghĩ tới đây thì giật thót, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Trước kia không phải mình cả ngày cứ kéo lấy Moe moe chửi bởi Sa Tuân sao...

Đường Đường rất muốn đập đầu vào lan can. Quả thực rất dọa người, không biết lúc ấy biểu tình của Sa Tuân là như thế nào nữa, nhất định ổng cảm thấy mình đúng là đồ ngu!

Đường Đường vừa định tắt đi, kết quả chuột máy tính vừa động, con trỏ lại mở ra một giao diện QQ đang được thu nhỏ khác. QQ này rất trống trải, tham gia một nhóm chat tên là “Sắp sửa trở thành đại thần của chúng ta”, bạn tốt cũng chỉ có “Đường cát trắng”. Ở góc trái màn hình, nick của QQ này còn đang tỏa hào quang: “Đại hoi lang ăn đường”.

“.....”

Đường Đường nháy mắt trên trán đổ thêm một đồng hắc tuyến, cậu thuận tay mở nhóm chat ra, cô nàng 3 không còn đang ở trong diễn đàn kêu gào chửi bởi mấy đứa viết bài bôi nhọ cậu.

Tuyệt đối không sai được, đây không phải là chuyện tình cầu huyết hiểu lầm nhau, mà là chuyện tình lại càng cầu huyết hơn: Nick clone.

Hóa ra Sa tổng cũng biết chơi clone, hơn nữa lại còn là clone ẩn núp ở ngay bên cạnh mình, thỉnh thoảng trồi lên nói chuyện với mình!

Đường Đường đen mặt nhìn chăm chăm màn hình, mở khung chat của cậu và Đại hôi lang ăn đường ra, nhìn thấy ba cái chấm đối phương vừa gõ lúc nãy. Hiện tại Đường Đường căn bản không cần hỏi vì sao người ta lại biết tên thật của cậu, bởi vì cái này căn bản chính là clone của Sa Tuân!!

Sa Tuân nghe điện thoại xong đẩy cửa đi vào, chỉ thấy Đường Đường đen mặt ngó màn hình máy tính, sau đó lại đen mặt ngẩng đầu lên nhìn anh. Sa tổng đi qua, nhìn đến tội ác của mình bị phơi bày ra ánh sáng, anh vẫn tỏ vẻ không hề gì, quay sang bình tĩnh liếc Đường Đường một cái, lập tức nói: “Người viết bài kia đã tìm được, chuyện này em không cần phải xen vào.”

Đường Đường: “...”

Khí tràng bá đạo của Sa Tuân tràn về, đúng tiêu chuẩn của soái ca tổng tài. Đường Đường biết anh đang đánh trống lảng, nhưng cậu cũng rất muốn biết rốt cuộc là ai mà lại ghét cậu như vậy. Vì thế Đường Đường đành phải hỏi, “Là ai?”

Sa tổng nhú nhú mày, “Mới đầu viết bài bôi nhọ là mấy người từng đá em ra khỏi diễn đàn tác giả (xem

Đường Đường: “Trương Mộng?!”

Đường Đường nháy mắt liên kinh ngạc, cậu nhớ rõ về cái cô Trương Mộng kia, ngày xưa cô ta bị Sa Tuân đuổi việc, trong nhà có chút tiền, được nuông chiều từ bé, nói chuyện rất ngang ngược.

Đường Đường nghĩ như thế nào cũng không hiểu được, cậu viết truyện đã từng thấy rất nhiều người bị xúc phạm, công khai danh tính trên Tiểu Hồng. Có trường hợp nghiêm trọng đến mức còn phải báo cảnh sát, những chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, nhưng là cậu trăm triệu không ngờ tới, có một ngày nó sẽ rơi xuống đầu mình.

Trương Mộng rõ ràng là muốn trả thù Đường Đường.

Sa tổng: “Tôi nói rồi, chuyện này em không cần phải xen vào, tôi đã cho người đi xử lý. Tôi sẽ không để thanh danh của em bị ảnh hưởng đâu, không sao cả, đừng suy nghĩ nhiều.”

Đường Đường thấy Sa tổng khí tràng toàn bộ khai hỏa, cậu thấp thỏm nhìn Sa Tuân, cẩn thận hỏi: “Anh...anh sẽ không giết người phóng hỏa đấy chứ?”

Sa tổng: “...”

Sa tổng nháy mắt hắc tuyến, anh lập tức cười nói: “Em xem tiểu thuyết nhiều quá rồi đấy.”

Đường Đường thuần túy là bị khí tràng tổng tài bá đạo của anh dọa sợ cho nên mới đột nhiên nói ra cái câu dở hơi như thế, cậu bị Sa tổng cười nhạo bèn thẹn quá thành giận, hung tợn nói: “Mà cái nick QQ kia của anh là sao, em còn chưa tính sổ với anh đấy!”

Sa tổng: “À.”

Đường Đường: “À là sao hả?! Đừng hòng trả lời cho có lệ! Em không có dễ bị lừa đâu!”

Sa tổng: “À, vậy tôi bồi thường cho em ha? Giờ muốn chơi toilet PLAY hôm bữa em mới viết, hay là chơi bãi biển PLAY?”

Đường Đường: “...”

Sa tổng cười tủm tỉm, một tay chống lên bàn làm việc, một tay đặt lên lưng ghế, đem người vòng vào trong ngực. Anh cúi đầu, hôn hôn khóe miệng của cậu, “Tôi thật ra càng thích văn phòng PLAY, tương đối cấm kỵ, tương đối kích thích. Bộ dáng ẩn nhẫn thở dốc của em làm tôi hưng phấn.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng vừa dứt lời, Đường Đường đã có cảm giác cậu xuyên vào tổng tài văn.

Thế này là thế nào?!!!

Đường Đường đưa hai tay lên vịn vào vai Sa tổng, cố gắng đẩy anh ra xa một chút, lấp bắp phản bác: “Sa... Sa tổng...Hình như anh diễn sâu quá rồi...Anh mới xem tiểu thuyết nhiều ấy!”

Sa tổng nhú mày, cẩn thận ngấm ngĩ một chút, “Không nhiều lắm, tôi cũng chỉ xem truyện của em viết thôi, bình thường đều xem mấy tin tức giải trí.”

Đường Đường: “...Vây xin cảm tạ sự ưu ái của tổng tài.”

Sa tổng: “Ừ, em viết mấy cái tình thú rất được. Yên tâm, tôi sẽ cùng em thử từng cái một ha.”

Đường Đường: “Phiền...phiền Sa tổng lắm, không cần đâu... A! Sa Tuân chết tiệt! Hồn dân! Ừ...”

Trưởng phòng ở bên ngoài cứ thấp thỏm mãi, Đường Đường đem bản kế hoạch vào trong cả buổi trời mà vẫn chưa thấy đi ra, ông nghĩ thầm rằng hay là kế hoạch có vấn đề gì rồi, hơn nữa lại còn đặc biệt nghiêm trọng cho nên cậu ấy mới bị Sa tổng giữ lại?

“Xoảng!”

Kết quả, từ trong văn phòng chọt phát ra tiếng vỡ chối tai, cũng không biết là cái gì rớt xuống đất. Mẹ ơi chẳng lẽ tổng tài nổi bão rồi chọi đồ sao?!!!

Trưởng phòng yên lặng thấp một nén nhang cho Đường Đường.

Đường Đường, mạnh mẽ lên. Cậu phải chịu khổ rồi.

Ông nào biết Đường Đường lúc này đúng là đang phải “chịu khổ”, ừ, khổ lắm luôn, cả người đều bị lột sạch, bị Sa tổng đặt ở trên bàn làm việc như vậy như vậy như vậy

Sa Tuân là xà tinh bệnh tổng tài, không chỉ cuồng tự kỷ thích sưu tập scandal của bản thân, cuồng lập clone rải mỗi nơi một đĩa, mà còn cuồng văn phòng PLAY...

Đường Đường bị Sa tổng gây sức ép đến mức cả người bủn rủn, quần áo cũng đầy nếp nhăn. Cậu không dám đi ra ngoài, vì thế trực tiếp làm ổ trong văn phòng Sa Tuân đến khi tan tầm, chờ tới lúc đồng nghiệp đều về hết, lúc này mới cúi đầu thất thủ đi theo Sa tổng xuống tầng hầm.

Hai người vừa ra khỏi thang máy, còn chưa kịp đến chỗ đậu xe đã nghe thấy tiếng ai đó ngậm nga mơ hồ truyền qua. Đã qua giờ tan tầm từ lâu, gara không còn một bóng người, chỉ còn lác đác vài chiếc xe, thanh âm rên rỉ cùng tiếng thở dốc vọng lại từ khắp bốn phía, nghe rất quỷ dị.

Đường Đường nháy mắt run rẩy, còn tưởng rằng công ty có ma.

Sa tổng ngược lại giật giật mí mắt, lập tức đi đến chỗ một chiếc xe thể thao màu đỏ đang đậu. Cửa sổ xe hé ra một cái khe nhỏ, âm thanh là từ đó phát ra. Đường Đường vừa nhìn thấy đã đỏ bừng mặt, cậu vẫn luôn cho rằng Sa tổng là chúa không biết xấu hổ. Hóa ra, không có mặt dày nhất, chỉ có mặt dày hơn.

Ghế phó lái bên trong xe thể thao đã bị đẩy ngửa ra, đặc trợ Ngô y phục lộn xộn, quần đã bị lột xuống. Cả người chỉ còn độc một chiếc sơ mi trắng khoác hồ trên vai, kính mắt cũng không thấy đâu. Khóe mắt của cậu hơi đỏ lên, cuộn mình nằm trên ghế.

Thời Minh Châu mặt dày hơn Sa tổng đang đè trên người đặc trợ Ngô, hung bạo thở dốc hết như sắp ăn thịt người. Ngay lúc hần chuẩn bị vác súng ra trận, Sa tổng đột nhiên gõ gõ cửa sổ xe, biểu tình rất là bình thản.

Sa tổng: “Thời Minh Châu, đây là nơi công cộng.”

Thời Minh Châu: “...”

Đặc trợ Ngô mặt không dày được như vậy, mơ màng ngược mắt lên, trông thấy Sa tổng thản nhiên đứng đó cùng Đường Đường đang đỏ mặt, nháy mắt liên tục bình tĩnh.

Thời Minh Châu bị quấy rầy chuyện tốt, tức đến mức không giữ được miệng, hần nhích qua, vừa che cho đặc trợ Ngô vừa mắng: “Sa Tuân, đi chết đi!”

Đường Đường nhanh chóng kéo Sa Tuân chạy đi, vừa đi vừa nói: “Sa tổng, quấy rầy người ta yêu đương sẽ bị lửa đá.”

Sa tổng: “Tại sao Thời Minh Châu lại muốn đá tôi?”

Thời Minh Châu: “...”

Đường Đường: “...”

Sa Tuân lái xe đưa Đường Đường về nhà, lúc tiến vào gara cũng không cho cậu xuống xe mà là ở lại thực hành gara PLAY. Thời điểm anh ôm Đường Đường tinh bì lực tẫn vào nhà còn đang suy nghĩ, gara PLAY tuy không kích thích bằng văn phòng PLAY yêu quý của anh, nhưng coi như cũng khơi gợi được hưng phấn.

Đường Đường đã muốn cạn kiệt sinh lực nhưng cậu vẫn cứ nhớ thương cái bài post kia mãi, bèn trở về phòng bật máy tính lên chuẩn bị xem tình hình thực tế như thế nào. Kết quả vừa mở ra chuyên mục tác giả của mình, đột nhiên nhìn thấy số người xem tăng lên một đồng!

Đường Đường là một tiểu trong suốt, lượng xem một ngày mà đạt mười người có khi còn bị chửi là xoát, bây giờ sao có thể tăng thêm hơn một trăm người chứ!

Cậu sợ tới mức nhanh chóng mở diễn đàn Tiểu Hồng ra.

Có một topic về tác giả Đường cát trắng đã được gắn tag là “HOT”, lượt bình luận đã kéo đến trang thứ ba. Đường Đường ấn vào trang cuối cùng xem thử, rất cục cũng phát hiện lí do vì sao cậu bỗng dưng nổi tiếng.

36. Chương 36: Tổng Tài Là Lưu Manh

Ở trang bình luận thứ hai, bỗng nhiên vị vua kỹ thuật năm ấy lại xuất hiện, đầu tiên là bới ra chuyện Trương Mộng chơi xấu Đường Đường, hơn nữa còn có chứng cứ đi kèm. Vua kỹ thuật sau đó rất “vô tình” mà thả ra mấy tấm ảnh chụp của Đường Đường, đương nhiên là không nhìn thấy mặt. Ảnh chụp nghiêng phía bên trái và bên phải, quả thực là 360 độ không góc chết, hơn nữa bức nào bức nấy đều moe moe!

Lầu 801: AAAAAAAAA MOE QUÁ MẸ ƠI!!!! Ra là nam thiệt hả! Con trai viết đam mỹ kia! Vừa nhìn đã biết là moe tiểu thụ thụ a!!!

Lầu 802: Trời đất! Tiểu thụ nhà ai đáng yêu thế này, muốn nhéo má quá đi!

Lầu 803: Đòe mòe! Tại sao không chụp mặt vậy! Cơ mà vóc người xinh quá a AAAAAAA Kiểu này là xứng với quỷ súc công lắm nè!

Lầu 804: Một đám SB, thấy trai liền hận không thể quỳ liếm.

Lầu 805: Thím anh hùng bàn phím lầu trên về nhà uống thuốc dùm cái.

Lầu 806: Thật đáng yêu a, vua kỹ thuật, tiếp tục đi! Tiểu thụ thụ đáng yêu như vậy chắc chắn là có bạn trai rồi đúng không?!

SB: (shǎbī): ngu ngốc, kém cỏi

Vua kỹ thuật lại tái xuất ở bình luận thứ 900, tiếp tục tung ra mấy cái ảnh nữa. Ảnh chụp lần này tuy chỉ chụp đến cằm của tiểu thụ nhưng vẫn khiến cho vô số người phải tru lên, bởi vì ảnh này có tận hai người! Hai người trong ảnh nằm ở trên giường, dựa rất gần vào nhau, chỉ có đồ ngốc mới nhìn không ra là người ta đang hôn nhau!

Người kia không phải là Sa tổng thì còn ai vào đây!

Đường Đường vừa trông thấy ảnh chụp, nháy mắt liền mất bình tĩnh! Cái ảnh này chụp lúc nào, chẳng lẽ Sa tổng bảo anh ấy “sẽ giải quyết” chính là giải quyết theo cách này sao, tuy rằng rất có hiệu quả nhưng ảnh kiểu này sao lại đi phát tán ra bên ngoài chứ!

Lầu 901: Chụp ảnh chung với đại thần! Vua kỹ thuật à em muốn sinh con cho anh!!!

Lầu 902: Đkm tại sao đầu năm nay trai đẹp chúng nó đều đi yêu nhau hết vậy?!

Lầu 903: Oa! (P ‘q.) Tiểu công nhà ẻm thiệt là đẹp trai a! Nhìn cái dáng người kia mà xem, quả thực tuyệt phối!

Lầu 904: Body đẹp quá đi!

Lầu 905: TvT Quả nhiên thời buổi này trai đẹp đều đi yêu nhau, body đẹp quá chảy hết nước miếng rồi! Tui cũng muốn!!!

Đường Đường nhìn bình luận, miệng hừ hừ, muốn cái gì mà muốn! Sa tổng là xà tinh bệnh hờ cái là phun ra mấy lời chập cheng, lại còn xấu tính nữa! Cơ mà, cho dù ổng có không tốt đi chăng nữa nhưng ổng đã tỏ tình với tui rồi, cho nên ổng là của tui! Sẽ không giao cho mấy người đâu!

Vua kỹ thuật vẫn chưa có biến mất, còn đang cần cù công tác, tiếp tục đào bới về tiểu công nhà Đường cát trắng. Người ta hóa ra thật sự là tổng tài, con cháu nhà hào môn thế gia hẳn hoi, hai người đã ở bên nhau rất nhiều năm, quả thực là công thụ tình thâm!

Đường Đường: “...”

Đường Đường mí mắt giật giật, cái gì gọi là ở bên nhau rất nhiều năm, chẳng lẽ là Sa tổng đã có *** ý với mình từ chục năm trước rồi sao? Cái này... hình như hơi bị lố.

Vua kỹ thuật vẫn còn đang say sưa kể chuyện, Sa tổng bởi vì thích Đường cát trắng, cố ý nhảy dù vào công ty người ta, làm lãnh đạo trực tiếp của cậu, sau đó bắt đầu thâm tình theo đuổi. Hai người đột phá qua tất cả các trở ngại, pháo hôi nữ, pháo hôi nam, người mẹ ác độc và người bố thích cản trở của tiểu công, còn có cực phẩm thân thích chuyên moi tiền của tiểu thụ, vân vân mây mây.

Sa tổng xem xong, khá là vừa lòng. Sa Tuân dù sao cũng là thương nhân, sở trường của anh chính là thêm mắm dặm muối.

Anh còn đang lướt mạng thì nghe thấy điện thoại kêu, là mẫu thân đại nhân gọi tới.

Mẹ Sa: “Con trai! Thế này là thế nào! Cái gì gọi là người mẹ ác độc của tiểu công chứ! Con thấy mẹ có bao giờ dám nói nặng Đường Đường một câu không! Con nói đi! Con mau nói đi!!!”

Sa tổng vừa nghe mẫu thân đại nhân đang chuẩn bị khóc lóc om sòm, anh liền bình tĩnh chuyển hướng đề tài, “Mẹ, đây chỉ là kẻ ứng đối tạm thời thôi.”

Mẹ Sa: “Không được! Hình tượng tốt đẹp của mẹ bị phá hủy hết rồi! Mẹ không muốn đóng vai bà bà ác độc đâu ahuhu!”

Sa tổng: “... Mẹ, Đường Đường là nam, mẹ không lên chức bà được đâu.”

Mẹ Sa: “...”

Mẹ Sa hiếm khi có lúc nghẹn họng, ngay sau đó, bà đột nhiên lại y như bị chích tiết gà, hưng phấn nói: “À mẹ kể con nghe nè, hôm qua mẹ lên 123yq xem, có quá trời đam mỹ sinh tử văn luôn đó! Con yêu con xem ABO bao giờ chưa, quá ảo luôn! Con với Đường Đường sinh cho mẹ một đứa đi! Ai nha, Đường Đường dễ thương như vậy, mẹ không nỡ bắt nó đau đẻ, hay là con sinh đi!”

Sa tổng: “...”

Sa tổng chớp chớp mắt, bình tĩnh nói: “Công sinh con là sai trái.”

Mẹ Sa: “...”

Sa tổng: “Người bớt xem sinh tử văn lại dùm.”

Mẹ Sa: “Không muốn không muốn!!! Sinh tử văn hay mà! Mẹ thích! Nhất là sinh tử văn cổ trang! Mẹ kể con nghe n...”

“Tít tít...”

Sa tổng quyết đoán cúp điện thoại, thế giới cuối cùng cũng bình yên. Ngay lúc đó, Đường Đường hùng hổ đẩy cửa phòng anh, cuộn cuộn lao đến, cậu chỉ vào màn hình máy tính của Sa tổng vừa lúc cũng đang mở Tiểu Hồng.

Đường Đường: “Cái topic kia là sao! Vua kỹ thuật kia là anh tìm có phải không?!”

Sa tổng nhíu mày, “Ừm. Em hài lòng không?”

Đường Đường nheo mắt lại, Sa tổng thản nhiên hỏi ngược lại cậu, còn vẫy vẫy tay, ý bảo cậu đi qua. Đường Đường cảm giác động tác của Sa tổng y như đang gọi sủng vật, cuối cùng cậu vẫn đen mặt lết qua.

Sa Tuân ôm thắt lưng của cậu, để cậu ngồi lên đùi anh. Đường Đường cực kỳ mất tự nhiên xoay xoay, sau đó nói: “Sao anh lại đưa cả ảnh có anh ở trong đó lên thế?”

Sa tổng: “Như vậy hiệu quả không phải càng tốt sao?”

Đường Đường hắc tuyến, “Lỡ bị người ta phát hiện danh tính, anh bị vạ lây thì làm sao?”

Sa tổng nở nụ cười, anh hôn hôn tai của Đường Đường, “Thì chúng ta come out luôn chứ làm sao.”

Đường Đường liếc mắt xem thường nhìn anh: “Ai là chúng ta với anh?”

Sa tổng cười tủm tỉm nói: “Mẹ của tôi cũng nhận em làm con nuôi rồi, họ tịch của em cũng thuộc nhà tôi, em còn không chịu thừa nhận sao?”

Đường Đường nghe thế, nhất thời xù lông, “Bác gái không có đen tối như anh!”

Sa tổng thái dương giật giật, Đường Đường vẫn chưa biết bộ mặt thật của mẫu thân đại nhân nhà anh, cậu luôn cho rằng bà là một người mẹ đáng quý chính trực. Thật sự là quá thê thảm.

Sa tổng: “Không phải là bác gái, là mẹ của chúng ta.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường không muốn nói chuyện này với Sa Tuân nữa, đành phải hỏi: “Như vậy có được không?”

Sa tổng vuốt tóc cậu, thản nhiên trả lời: “Sao lại không, ngày xưa Trương Mộng còn làm em bị thương, nhân chuyện này tôi sẽ bắt cô ta đền bù cho em luôn.”

Đường Đường: “Lỡ mấy người kia mắng anh thì làm sao?”

Sa tổng: “Chả sao cả, mắng thì cũng là mắng tôi chứ không phải mắng em.”

Đường Đường: “...Mắng anh thì chẳng phải là mắng luôn cả em rồi còn gì!”

Sa tổng đột nhiên lộ ra một nụ cười tà mị, anh nhìn chằm chằm Đường Đường. Đường Đường phía sau lưng phát lạnh, cả người đều nổi da gà, cậu cũng không biết mình đã nói cái gì mà Sa tổng sung sướng đến mức đó.

Sa Tuân vừa lòng nhìn Đường Đường, anh vươn tay nâng gáy cậu, kéo cậu về phía trước, hôn lên môi cậu một cái, “Đúng ha, chúng ta tuy hai mà một.”

Đường Đường: “...” Anh à, bản dịch của anh hơi bị thoát nghĩa so với bản gốc rồi đó!

Sa tổng cạy mở khớp hàm của Đường Đường, hôn đến mức cậu thở hổn hển, anh đè nặng thanh âm, cười nói: “Tuy rằng hôm nay đã làm mấy lần rồi, nhưng em lại câu dẫn tôi, tôi đây liền cố gắng mà chiều em vậy.”

“Chờ... Từ từ! Em câu dẫn anh bao giờ?! Hơn nữa hôm nay đã ba lần rồi! Em sắp chết luôn rồi đây này! Tổng tài đại nhân, ngài có hiểu thế nào là qui luật phát triển bền vững hay không?! ...A! ”

Đường Đường run rẩy kêu la một hồi, âm cuối đột ngột không kìm được mà cao vút nứt nẻ, khoái cảm kịch liệt bức người cứ thế lan tràn.

Thứ bảy cuối tuần, mẹ Sa mãnh liệt yêu cầu Sa tổng dắt Đường Đường về nhà ăn cơm, bà cuối cùng không thể che giấu nội tâm kích động, lao đến giữ chặt Đường Đường bắt đầu thảo luận về vấn đề sinh tử văn.

Mẹ Sa: “Đường Đường, bộ tiếp theo con viết về sinh tử văn đi! Mẹ thích xem sinh tử văn!”

Đường Đường khóe mắt giật giật: “A... A?”

Mẹ Sa: “Viết đi viết đi! Mẹ thích cổ trang nha, võ hiệp chủ tót, tà mị công trung khuyến thụ!!! Ai nha nha ảnh vệ sinh tử gì đó quá là moe! (1) Với cả mẹ cũng thích công của bộ “Phồn hoa ánh tình không” (2) nữa, mới đầu thì có vẻ ngốc ngốc, về sau ngẫu muốn chết! Quá moe quá đẹp trai”

Đường Đường khước mắt tiếp tục giật giật: “Nhưng... Nhưng bộ đó đâu phải là sinh tử văn đâu...”

Mẹ Sa: “Ai nha, thì ý mẹ là kiểu kiểu vậy đó, mẹ còn thích đại hiệp công giáo chủ thụ! Mặt ngoài chính nghĩa kì thực quỷ súc chính phái đại hiệp! Bề ngoài yêu mị kì thực tặc mao lại không được tự nhiên giáo chủ (3) có phải rất moe không?! Có phải hay không?!”

Đường Đường bắt đầu run lấy lấy: “Ồ... Dạ...”

Sa tổng thật sự nhìn không nổi nữa, lấy cớ trời tối về không an toàn nên định dắt Đường Đường đi trước. Mẹ Sa cứ đòi giữ hai người ngủ lại một đêm nhưng Sa tổng còn muốn cùng với Đường Đường hưởng thụ thể giới hai người, cho nên, anh sống chết cũng không chịu ở lại.

Cuối cùng bố Sa thay bọn họ giải vây, hi sinh thân mình chặn mẹ Sa lại để hai người trốn đi. Đường Đường vừa chạy vừa lau mồ hôi, “Bây...bây giờ em mới biết, Sa tổng à, kỳ thật bệnh xà tinh của anh là do di truyền đi!”

Sa tổng: “...”

Hai người tiến vào gara, Sa tổng cũng không vội khởi động xe mà là đề Đường Đường xuống hung hăng hôn một trận.

Đường Đường sợ tới mức quay tới quay lui, “Đừng ở chỗ này a, lỡ mẹ chạy xuống đây thì làm sao?”

Sa tổng cười: “Đúng nhỉ, mấy cái chuyện thiếu đạo đức kiểu này mẹ rành lắm.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng: “Vây về gara trong nhà mình làm vậy.”

Đường Đường: “Sa... Sa tổng...”

Sa tổng nhướn mày, “Gọi Sa Tuân.”

Đường Đường thực khó xử nói: “Em quen miệng rồi.”

Sa tổng cười tủm tỉm nghiêng đầu nhìn cậu, “Ừm, quen rồi thì thôi, vậy ở trên giường cứ gọi như thế đi, rất có tình thú...” Nói đoạn, anh ái muội nhéo nhéo lòng bàn tay Đường Đường, thấp giọng nói: “Mỗi lần nghe em gọi tôi như vậy, tôi đều đặc biệt hưng phấn.”

Đường Đường: “...” Đậu xanh rau má, đồ lưu manh a!

Sa tổng nhanh chóng lái xe trở về, tiến vào gara. Anh thật sự không tính toán xuống xe, trực tiếp đẩy ghế ghế phó lái Đường Đường đang ngồi, đề người lên, hô hấp dồn dập bắt đầu cởi quần của cậu, Đường Đường thật sự sợ anh cởi không được sẽ rách luôn.

Sa tổng cười cười, nói: “Chỗ này hơi chật nên không tiện, ngồi lên, tự mình động đi.”

Đường Đường vẻ mặt hắc tuyến, ngồi lên cái gì chứ, quá kích thích, cậu không dám tưởng tượng tiếp nữa!

Đường Đường: “... Sa tổng, anh vui tính quá.”

Đường Đường thà chết chứ không chịu khuất phục, Sa tổng lại tên đã lên dây không thể không bắn đành phải thỏa hiệp, kết quả ngay tại thời khắc mấu chốt, điện thoại của Đường Đường đột nhiên vang lên. Đường Đường sợ tới mức giật bắn mình, giấy dựa đứng lên muốn nghe. Sa tổng đen mặt, vẻ mặt oán niệm nhìn chằm chằm Đường Đường đi lấy di động.

Đường Đường nhìn thấy tên người gọi thì ngáy ngẩn cả người, cậu ấn nút nghe, còn chưa kịp đưa lên tai đã nghe thấy tiếng chửi bới âm ỉ từ đầu bên kia vọng ra.

Sa tổng: “Ngồi thẳng lên, chúng ta đi ra ngoài một chuyến.”

Đường Đường: “A? Sa... Sa tổng, đi đâu a? Đã trễ thế này rồi.”

Sa tổng nghiêng đầu nhìn cậu một cái, cười nói: “Đi mua nhẫn kim cương.”

Đường Đường: “...”

Đêm hôm khuya khoắt, có hai con người dắt nhau đi mua nhẫn kim cương.

Thương xá tầm này bình thường đều chuẩn bị đóng cửa, nhưng Sa tổng là ai a?! Nhìn một thân trang phục và đạo cụ lấp lánh của anh đã biết không phải là người bình thường, hai người lập tức được đón vào khu VIP.

Nhân viên bán hàng ngọt ngào mỉm cười, ân cần giới thiệu các sản phẩm cho bọn họ. Theo ý của Đường Đường thì nên chọn cái nào đơn giản một chút, dù sao hai người đàn ông đeo cùng một kiểu nhẫn cũng rất thu hút sự chú ý, không phải là cậu sợ bị xem thường, nhưng yêu đương là chuyện của hai người, cũng không cần cả thiên hạ đều biết đi.

Nào ngờ, Sa tổng lại bá khí trắc lậu nói một câu, “Không được, tôi cứ thích khoe ra đấy.”

Đường Đường: “...”

Đường Đường thật vất vả đẩy lên một chút cảm động, sau đó bị cấu tạo não ảo diệu của Sa tổng đập nát bét...

Sa tổng ghét bỏ kim cương 10 carat quá nhỏ, nhưng Đường Đường lại cảm thấy đeo cái này đi ra đường chắc chắn sẽ bị chặt tay! Hơn nữa đàn ông đàn ông ai đòi lại đeo một viên kim cương to tổ bố như thế chứ!

Cuối cùng dưới *** uy của Sa tổng, cả hai quyết định mua hai sợi dây chuyền kim cương và hai chiếc nhẫn bạch kim nạm kim cương. Nhẫn này là kiểu nạm kim cương vòng quanh thân nhẫn cho nên nhẫn phải làm to một chút mới được, nhẫn to thì lượng bạch kim nhiều, đương nhiên mắc hơn, bất quá cũng may so với một cái nhẫn bự đính một viên kim cương 10 carat chêm chệ ở trên thì đỡ hơn nhiều.

Đường Đường yên lặng rửa xả, ai nói chỉ có phụ nữ mới thích trang sức chứ, trông Sa tổng đang hận không thể khuôn cả cửa hàng vàng bạc đá quý về nhà kia kìa!

Nhân viên bán hàng vui như hoa nở, lại đề cử vài món khác, nếu không phải do Đường Đường kéo đi, Sa Tuấn chắc chắn sẽ cầm cộc hoài ở đó.

Ngày hôm sau cậu vừa bước vào công ty, Cao Dương vừa khỏi bệnh liếc mắt một cái liền thấy được nhẫn kim cương trên tay Đường Đường, thiếu chút nữa rớt hàm.

Cao Dương: “Tiên sư bố nhà chú! Anh mới nghỉ làm có vài ngày mà chú đã lên xe bông rồi?! Cái nhẫn này là sao?!”

Lục Manh Manh cũng vậy lại đây, cô nàng chụp lấy tay của Đường Đường nhìn chằm chằm không chịu buông, thiếu điều còn chảy nước miếng.

“Trời ơi Đường Đường!!! Cái này bao nhiêu tiền a, đẹp quá đi mất! Mấy cái nhẫn bình thường làm thô một chút là trông ngu ngu sao ấy, cái này của em trông đẹp thế! Ngao ngao ngao cục kim cương to chưa kìa ngao ngao ngao!!! ”

Đường Đường: “...”

Lục Manh Manh hâm mộ vô cùng, hận không thể chính mình lập tức lập gia đình, đòi ông xã mua cho một cái!

Giờ nghỉ trưa, Lục Manh Manh đi vào gian nước pha cà phê, vừa mở cửa ra đã đụng mặt Sa tổng, cô nàng sợ tới mức không dám ngẩng đầu, nhanh chóng pha cà phê rồi chuẩn bị bỏ chạy, kết quả lại vô tình trông thấy Sa tổng giơ tay lên, ngón áp út bên trái của anh cũng đeo một chiếc nhẫn.

Lục Manh Manh cũng không thấy rõ, vừa về đã hóng hót với Đường Đường cùng Cao Dương: “Ai ai kể nghe, nãy chị vừa thấy Sa tổng đứng trong gian nước nói chuyện điện thoại đó. Mấy đứa đoán thử coi! Sa tổng kết hôn rồi a!!! Tay ảnh cũng đeo nhẫn đó!”

Đường Đường: “...”

Lục Manh Manh: “Nhẫn của ảnh bị lấm lếp lảnh lảnh luôn! A đừng mà, quả nhiên hiện tại trai đẹp một là gay hai là hoa đã có chủ mà! Chị đây chắc ế dài dài quá.”

Đường Đường: “...”

Lục Manh Manh: “Cơ mà giờ đang có một nhẫn bị à, Sa tổng cũng đeo một cái trông y chang Đường Đường luôn.”

Đường Đường: “...”

Chị Lục trì độn như vậy, hèn chi mãi vẫn không gả đi được.

Bọn họ còn đang nói chuyện thì Sa tổng đã quay trở lại, trong tay còn cầm di động, anh lạnh lùng bước ngang qua bàn làm việc của mọi người quay về văn phòng.

Lục Manh Manh kích động chột chột Cao Dương, ý bảo cậu mau nhìn nhẫn bị của Sa Tuấn. Cao Dương không ngờ như Lục Manh Manh, cậu ta cũng sốt một chút, như có điều suy nghĩ nhìn thoáng qua Đường Đường, bất quá Đường Đường cũng rất ngố, không biết rằng Cao Dương đã nhìn ra manh mối.

Sa tổng vừa rời vào gian nước gọi điện thoại cho mẫu thân đại nhân, bởi vì chuyện có liên quan đến Đường Đường cho nên Sa tổng tương đối miễn cảm, cố tình chui vào một chỗ xa xa để nghe.

Sắc mặt anh không được tốt lắm, nói chuyện không vui, cuối cùng lại tắt máy. Vừa bước vào văn phòng, quả nhiên QQ đang nhảy liên tục, mẫu thân đại nhân đã muốn ngàn dặm đuổi giết.

[Thái hậu nương nương]: Thăng nhóc kia!

[Thái hậu nương nương]: Mày lại dám cúp điện thoại của mẹ!!!

[Thái hậu nương nương]: Mau ra đây!

[Thái hậu nương nương]: Đừng giả chết nữa!

[Thái hậu nương nương]: Nếu mày còn không trả lời mẹ sẽ nguyên rửa mày bị Đường Đường phản công!!! Bị một thằng cha béo phì bạo cú!!!

[Sa Tuấn]: ...

[Sa Tuấn]: Mẹ.

[Thái hậu nương nương]: Cái gì?!

[Sa Tuấn]: Con vẫn luôn muốn hỏi mẹ rằng...

[Sa Tuấn]: Con thật sự là con ruột của mẹ sao?

[Thái hậu nương nương]: ... 1

[Thái hậu nương nương]: Giỡn gì mà kỳ cục.

[Thái hậu nương nương]: Mày đừng có mà đánh trống lảng nghe!

[Sa Tuấn]: = =

[Sa Tuấn]: Chuyện của Đường Đường mẹ đừng nhúng tay vào, con sẽ có cách xử lý.

[Thái hậu nương nương]: Cách của con là cách gì!!!

[Thái hậu nương nương]: Thăng nhóc này, mẹ nuôi mày từ nhỏ tới lớn còn không hiểu sao! Mày quệt mông một phát là mẹ cũng biết thừa mày chuẩn bị đi tiểu hay đi đại!

[Sa Tuấn]: ... Mẹ, mẹ đừng nói chuyện thô tục như vậy nữa.

[Thái hậu nương nương]:!!! Mày ghét mẹ chứ gì huhuhuhuhu[Sa Tuân]: ...

[Sa Tuân]: Con nói rồi, con có cách của con.

[Thái hậu nương nương]: Con đương nhiên là có rồi, con là thái tử gia của Sa thị, bố của con hai năm nay cũng bắt đầu rút dần, quyền hành còn không phải nằm trong tay con sao!

[Thái hậu nương nương]: Nhưng mà con à, đó là bố mẹ của Đường Đường.

[Thái hậu nương nương]: Không phải mẹ muốn dọa con, tuy bố mẹ của thằng bé cư xử thế là không đúng, nhưng hai người đó vẫn là máu mủ của nó. Con giải quyết thím của nó như thế là ổn, dù sao bà ta cũng chỉ muốn tiền, coi như là cảm ơn bà ta đã cứu mang Đường Đường đi, nhưng lần này thì không giống!

[Sa Tuân]: Có cái gì không giống.

[Sa Tuân]: Đều là muốn tiền.

[Thái hậu nương nương]: ...Con à con có cần phải huých toẹt ra như vậy không?

[Thái hậu nương nương]: Mẹ nói thật đấy, họ là bố mẹ của Đường Đường, nếu con dùng thủ đoạn cường ngạnh, cho dù là vì thằng bé đi nữa, con cũng không muốn về sau hai đứa cả đời đều sống trong khúc mắc có đúng không?

[Sa Tuân]: ...

[Thái hậu nương nương]: Mẹ trước kia cũng quá mạnh mẽ cường ngạnh.

[Thái hậu nương nương]: Lúc ấy chị của con như sắp phát điên, nếu lúc ấy mẹ không vì một cái đám hỏi của Thời gia, nó sẽ không phải khổ như vậy. Thời điểm đó, mẹ chỉ nghĩ rằng, con trai của Thời gia cao to đẹp trai lại có tiền đồ, chị của con chắc chắn sẽ hạnh phúc, nhưng mẹ lại không quan tâm nó nghĩ như thế nào. Con bé kết hôn xong thì không về nhà nữa, Thời Minh Châu cũng lấy cớ ra nước ngoài phát triển, qua nhiều năm như vậy, cả hai đều không muốn gặp mẹ. Khi hai đứa trở lại thì cũng đã ly hôn, nhưng lúc đó, mẹ lại cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

[Sa Tuân]: ... Mẹ, mẹ đừng day dứt chuyện của chị nữa.

[Sa Tuân]: Hơn nữa người như chị ấy sẽ không chịu thiệt.

[Thái hậu nương nương]: Huhuhu không phải là mẹ sợ nó bị chịu thiệt à, con không biết chị cả của con bưng hân đến thế nào đâu. Minh Châu có khi còn chưa được nắm tay nó ấy chứ[Sa Tuân]: Mẹ, thật ra Thời Minh Châu mới là con ruột của mẹ đúng không?

[Thái hậu nương nương]: ...

[Sa Tuân]: Mẹ yên tâm đi, Thời Minh Châu là gay, anh ta bắt cóc trợ lý của con rồi.

[Thái hậu nương nương]: CÁI GÌ??? MINH CHÂU LÀ CONG???

[Thái hậu nương nương]: Ai nha Mẹ đã sớm cảm thấy Tiểu Ngô là một thanh lãnh cảm dục thụ nha moe quá đi[Sa Tuân]: ...

[Thái hậu nương nương]: Rồi, quay lại chính sự.

[Thái hậu nương nương]: Để mẹ giải quyết cho, con cứ ngồi chờ đi.

[Tổng tài không manh] của Đường cát trắng lên Vip, cũng không biết là do sự moe của Đường Đường hay là hào quang sáu mũi của Sa tổng, vừa lên Vip đã gom điểm thưởng được hẳn 40 đồng một ngàn chữ (1)! Tuy rằng đối với mấy vị đại thần mà nói, 40 đồng không đủ dắt rắng, nhưng so với tiểu trong suốt Đường Đường ký hợp đồng bốn năm rưỡi mà nói, đây quả thực là con số thiên văn! Từ khi lên Vip, số lượt mua đã lên gấp đôi, hiện giờ đã mua đến 75 ngàn chữ, mỗi ngày một tăng lên.

Bình luận bên dưới toàn là:

“Moe moe moe ”

“Sao hồi đó tui không biết có cái truyện moe thế này!”

“Mấy cái truyện trước của tác giả này cũng rất đáng yêu, toàn là tiểu manh văn! Có điều lượt xem không cao nên không lên top được.”

“Ai nha, đô thị văn, tui thích!”

“AAAAAAAAAAAA Tổng tài có cần moe như thế không???”

“Nghe nói tác giả là nam? Hơn nữa ngoài đời cũng có couple, đừng nói truyện này là kể về tác giả cùng tiểu công nhà em nhé? Moe quá đi mất!”

Những ngày sau, bố mẹ của Đường Đường không gọi điện thoại đến mắng chửi cậu nữa. Nguyên nhân rất đơn giản, mẹ của Đường Đường sau khi tái hôn thì sinh được một đứa con trai nhỏ hơn cậu mấy tuổi, vừa rồi thiếu hai điểm nên rút đại học. Trong nhà định chạy trường cho cậu ta nhưng khổ nỗi có tiền lại không có quan hệ, ngay tại lúc bế tắc, mẹ Sa đột nhiên tung cành ô-liu, móc nối vài chỗ cho bọn họ. Bọn họ không có biện pháp cự tuyệt, cuối cùng chỉ có thể kiên trì tiếp nhận, cũng không có mặt mũi đi gọi điện thoại cho Đường Đường nữa.

Vào ngày sinh nhật của Đường Đường, Cao Dương tặng cho cậu một món quà, đặc biệt thần bí, cậu ta cười gian bắt Đường Đường về tới nhà mới được mở ra. Đường Đường cũng không biết bên trong là cái gì, hộp đựng cũng không lớn, bên ngoài bọc giấy gói cẩn thận cùng một chiếc nơ bướm to bằng sa tanh, trông rất đẹp.

Sa tổng nhìn thấy quà của Cao Dương liền không vui, lại bắt đầu hờn cả thế giới.

Hai người lái xe trở về nhà, Sa cũng không chịu mở khóa cửa cho Đường Đường xuống xe, lạnh lùng nói: “Trai đưa đồ mà em cũng dám lấy.”

Đường Đường: “... Đây là quà sinh nhật!”

Sa tổng nhìn cậu như đang nhìn một đứa ngu: “Thì cũng là của trai đưa.”

Đường Đường: “...”

Sa tổng không vui, lập tức đoạt lấy, loạt xoạt hai cái mở ra. Anh vừa nhìn thấy thứ bên trong thì đen mặt, hậm hực cầm lên lắc lắc trước mặt Đường Đường.

“Trai tặng KY mà em cũng nhận?”

Đường Đường: “Sa...Sa tổng ngài bình tĩnh a. Đây không phải là tặng em, mà là...tặng chúng ta.”

Sa tổng hừ một tiếng, đem KY ném xuống ghế sau, sau đó móc một cái túi to từ dưới sàn xe lên đưa cho cậu, “Vừa lúc, tôi cũng có quà tặng em, mở ra xem đi.”

Đường Đường nhận lấy cái túi, cậu nhìn sắc mặt của Sa tổng, thật cẩn thận mở ra. Miệng túi vừa mở, rầm một tiếng, đồng hồ bên trong lập tức tuôn ra ào ào.

Gậy massage đồ.

Trúng rung đồ.

Cồng tay đồ.

Tai mèo đồ.

“...”

Đường Đường đen mặt, “Sa tổng... Đây là cái gì a...”

Sa tổng nhướn mày, nói dối không chớp mắt: “Quà sinh nhật mẹ chọn cho em đấy, mẹ bảo phải tặng cái mà chưa ai tặng bao giờ nó mới lạ.”

Đường Đường: “Cái này cũng lạ quá mức cần thiết rồi!”

Sa tổng mặc kệ Đường Đường đang xù lông, anh bình tĩnh bày đồ ra, cười tủm tỉm nói: “Chọn một cái dùng thử trong xe đi, còn lại đem về nhà để dành, cho em chọn đấy.”

Đường Đường: “Chọn...Chọn cái con khỉ!”

Sa tổng: “Gan lớn rồi? Dám rống lên với tôi.”

Đường Đường vừa giãy dựa vừa bị Sa tổng hôn đến không thở được, cậu vẫn cố gắng gào lên, “Ừ...Cứ rống đó thì sao! Anh cái đồ xà tinh bệnh... A! Đừng...đừng có nhét cái đấy vào người em...nhẹ thôi.”

Sa tổng à, trời lạnh rồi, đi uống thuốc đi!

Lời tác giả: chính văn kết thúc nha, còn có phiên ngoại moe moe của đặc trợ Ngô nữa ()y Chư vị anh hùng Trung thu vui vẻ! Nhớ ăn bánh Trung thu nha, nhân bánh có nhiều “thịt” lắm đó!

(1) Vip của Tấn Giang: Tớ tra thử thì thấy bảo đọc những chương được đặt Vip thì trả từ 3-4 đồng/ 1000 chữ (???), vậy nếu một chương tầm 3000 chữ là khoảng 10 đồng gì đó. Em Đường được 40 đồng 1000 chữ, vậy là khoảng 120 đồng một chương. Có sai xin chỉ tớ dùm ...

38. Chương 38: Phiên Ngoại: Thời Minh Châu Và Ngô Phàm (thượng)

Lúc đặc trợ Ngô từ khách sạn đi ra đã là hơn 5 giờ chiều. Làm trợ lý của Sa tổng, Ngô Phàm lúc nào cũng phải tham dự một đồng tiệc. Mỗi khi có người mời Sa tổng ăn cơm, vị kia thì chẳng bao giờ chịu nề mặt người ta, có thể từ chối thì Ngô Phàm liền từ chối hết, nếu không thể, hy sinh thân mình thay Sa tổng đi xã giao.

Tiệc bắt đầu từ 12 giờ trưa, mọi người vui chơi đến tận 5 giờ, Ngô Phàm có chút đau đầu, cậu tháo mắt kính xuống, vươn tay xoa xoa sống mũi chua xót.

Hình như say mất rồi.

Lần hợp tác này tương đối khó chơi, đối phương cứ đòi ép giá, Sa tổng cũng là an bài chỉ tiêu, đặc trợ Ngô là người khôn khéo, tự nhiên đàm phán cũng thuận buồm xuôi gió.

Bất quá điều này không có nghĩa là Ngô Phàm không biết mệt.

Cậu đeo kính lên, bước vào xe, tài xế nhìn cậu qua kính chiếu hậu, nói: “Anh Ngô, 7 giờ chúng ta có tiệc ở khu giải trí phía Đông, chủ tiệc là ông Giang. Lúc này Sa tổng có gọi điện thoại đến, ngài ấy bảo không muốn đi.”

Đặc trợ Ngô ngửa đầu tựa vào lưng ghế, gật gật, “Ừm, tôi biết rồi.”

Lái xe nói: “Vậy chúng ta đi bây giờ luôn nhé, đã 5 giờ hơn rồi, qua đó cũng mất thêm ít nhất nửa tiếng nữa.”

Ngô Phàm nghe thế, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, “Trước về công ty đã, tôi muốn thay quần áo.”

Đặc trợ Ngô quay về công ty, nhanh chóng tắm rửa thay quần áo, lại cầm hợp đồng lần trước của ông chủ Giang theo, vội vàng lên xe, tài xế lái xe nhanh chóng đi về khu giải trí phía Đông, đến nơi vừa lúc 7 giờ kém 15.

Cậu vừa đi vào liền có giám đốc của khu giải trí đến chào đón, cười tủm tỉm khen tặng, “Ngô tiên sinh sớm a, ông chủ Giang đang chờ ngài ở tầng 8.”

Ngô Phàm mỉm cười đáp lại, cùng vị giám đốc kia đứng hàn huyên khách sáo một lúc lâu. Đừng nhìn cậu chỉ là một trợ lý, nhưng thật ra lại chính là phụ tá đắc lực của Sa thị. Ngô Phàm ngày xưa từng theo bố Sa được một thời gian, sau đó ông muốn thu tay, chuẩn bị tiêu dao khoái hoạt vài năm bèn để Ngô Phàm đi theo Sa Tuấn.

Năng lực làm việc của Ngô Phàm là do một tay bố Sa bồi dưỡng ra, tuyệt đối hoàn hảo, hơn nữa làm người khéo đưa đẩy, làm việc khá chu đáo. Nhân viên trong công ty đều hiểu được địa vị của đặc trợ Ngô, đối xử với Ngô Phàm cũng rất khách khí.

Ngô Phàm bước vào thang máy, cửa vừa chuẩn bị đóng lại thì bỗng nhiên có người đi tới. Hệ thống cảm ứng của cửa thang máy lần nữa lại mở ra cho người nọ đi vào.

Đặc trợ Ngô nhìn người kia, đầu tiên là sững sốt một chút, sau đó lập tức mỉm cười, “Thời tổng.”

Thời Minh Châu là khách quen của khu giải trí phía Đông, từ khi hấn về nước tới nay, một đám hồ bằng cầu hữu suốt ngày rủ rê hấn đến đây chơi. Nơi này không có đám thợ săn ảnh, hơn nữa giám đốc cũng là người quen, hai bên coi như hiểu rõ nhau, không sợ bị tính kế.

Thời Minh Châu nhìn thấy đặc trợ Ngô, hai mắt sáng lên, cười tủm tỉm bước qua, “Tiểu Ngô, trùng hợp như thế a. Cậu cũng đến đây chơi à? Đi với tôi không, tôi mời.”

Đặc trợ Ngô cười nói: “Thế thì phiền Thời tổng quá, nhưng hôm nay tôi có hẹn với ông chủ Giang mất rồi, hôm nào tôi sẽ mời Thời tổng ăn một bữa cơm.”

Thời Minh Châu nghe cậu khách khí, ngược lại đặc biệt xa cách cũng không cảm thấy nhàm chán. Hấn kè sát vào người ta, trên mặt mang theo ý cười, nhìn lên nhìn xuống đánh giá đặc trợ Ngô từ trên xuống dưới một lượt.

Đặc trợ Ngô giữa trưa uống một bụng rượu, lúc này đầu còn đang ong ong, kỳ thật ngay lúc cậu nhìn thấy Thời Minh Châu bước vào thang máy, gân xanh trên thái dương đã bắt đầu điên cuồng giật giật.

Thời tổng bằng cấp cao, gia thế tốt, trong giới thương trường cũng nổi danh là hào phóng, nếu lôi kéo làm quen với hấn cũng không tệ, lần sau có hợp tác gì còn được giúp đỡ. Bất quá Thời Minh Châu thật sự là rất lỗ mãng, tuy rằng đặc trợ Ngô không đến mức chán ghét hấn, nhưng cũng là ưa không nổi hấn.

Vừa vặn hai người đều lên tầng 8, đặc trợ Ngô lễ phép tạm biệt Thời Minh Châu sau đó đi vào khu ghé lô.

Thời Minh Châu chờ đặc trợ Ngô đi rồi mới thu lại tươi cười trên mặt, nhìn thoáng qua số khu ghé, sau đó thanh thần quay người, đi xuống dưới lầu.

Thời Minh Châu dùng thang bộ đi xuống, giữa chừng lại đụng phải giám đốc Trương của khu giải trí. Giám đốc Trương cười gật đầu với hấn, “Thời tổng, sao ngài lại ở đây? Tôi tưởng ngài bao tầng 6 chứ? Hôm nay ông chủ Giang bao tầng 8 mất rồi.”

Thời Minh Châu nhe răng cười: “Tình cờ gặp người quen, mãi nói chuyện nên quên mất.”

Giám đốc Trương nhìn Thời Minh Châu, “Người quen của ngài ở tầng này sao? Chắc không phải là người của ông chủ Giang rồi, là Ngô tiên sinh đi?”

Thời Minh Châu vỗ vỗ bả vai giám đốc Trương, hấn bước xuống, sau đó mới ngẩng đầu lên nói: “Nhờ anh chiếu cố Tiểu Ngô nhé.”

Hấn nói xong liền quay đầu đi thẳng, để lại giám đốc Trương còn đang kinh ngạc đứng đó.

Ngô Phàm lại bị ép uống thêm một đồng rượu nữa, đến khu giải trí phải uống rượu, nói chuyện làm ăn cũng phải uống rượu, uống nhiều mới có thành ý. Ngô Phàm uống nhiều lắm, không gắng thêm nổi nữa. Cậu buồn nôn không chịu được, một cổ mùi tanh chua xộc lên cuống họng. Ngô Phàm khắc chế cơn quay cuồng trong bụng, cười nói: “Xin lỗi, tôi ra ngoài một chút, Giang tổng xin cứ tự nhiên.”

Hai tròng mắt của Giang tổng xoay tròn, nhìn chằm chằm Ngô Phàm, “Ừ ừ, Tiểu Ngô đi nhanh về nhanh a.”

Ngô Phàm mở cửa đi ra ngoài, bước vào wc bên cạnh. Dạ dày tuy rất khó chịu, nhưng cả một ngày nay cậu chưa ăn gì cả, muốn nôn cũng không nôn được.

Cậu dùng nước lạnh rửa mặt, soi gương chỉnh sửa cà vạt cùng cổ áo của mình. Còn chưa kịp định thần lại, cửa phòng rửa tay bỗng cách một tiếng bật mở, ông chủ Giang bước vào, nhìn Ngô Phàm, cười tủm tỉm nói: “Ra là Tiểu Ngô ở trong này a, cậu ra ngoài lâu như vậy, tất cả mọi người đều lo lắng, sợ cậu ngất trong wc.”

Ông chủ Giang vừa nói vừa đóng cửa, sau đó đưa tay chốt cửa lại.

“Cạch.”

Ngô Phàm liếc nhìn ông ta, trên mặt bất động thanh sắc, khách sáo nói: “Phiền ông chủ phải tự mình đích thân đến đây rồi. Tôi cũng đang chuẩn bị quay lại.”

Ông chủ Giang khóa cửa xong, hai con mắt hau háu nhìn chăm chăm Ngô Phàm, ánh mắt tựa hồ như muốn nhìn xuyên qua cổ áo của cậu. Ông ta chậm rãi bước đến, miệng cười, “Tiểu Ngô à, tôi xem sắc mặt cậu không được tốt lắm, có phải hay không uống nhiều quá a? Cậu có nóng không, tôi giúp cậu cởi bớt quần áo.”

Đặc trợ Ngô đẩy kính, ánh mắt đột nhiên trầm xuống, nói: “Ông chủ Giang, ngài đi ra ngoài đã lâu như vậy, nên quay lại đi thôi.”

Ông chủ Giang nhìn sắc mặt Ngô Phàm đột nhiên âm trầm, trong lòng tuy hơi bồn chồn nhưng ngoài miệng vẫn dụ dỗ: “Tiểu Ngô, cậu xem, chúng ta vừa rồi nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Khó khăn lắm tôi mới có thể mời cậu đến đây, cậu bình thường còn bận bịu như vậy...Hôm nay theo tôi vui vẻ một chút, hợp đồng lần này tôi lập tức ký tên, thế nào?”

Đặc trợ Ngô trên mặt vẫn không có biểu tình gì, ông chủ Giang thấy vậy liền cười lạnh, “Ha, hợp đồng lần này tôi mà không ký thì cậu nghĩ cậu vác mặt về công ty được sao, Sa tổng của các cậu là đèn cạn dầu chắc?”

“...”

Đặc trợ Ngô đột nhiên tháo kính xuống, bỏ vào túi áo. Cậu cởi áo khoác âu phục ra vắt lên tay, tháo nút cổ áo và tay áo ra. Một chuỗi động tác này làm ông chủ Giang nhìn đến hoa tâm nộ phóng, hận không thể lập tức nhào qua. Ông ta cười tủm tỉm, chỉ thiếu điều chảy nước miếng, cho rằng đặc trợ Ngô đã đáp ứng, “Đúng! Ngoan ngoan một chút! Cậu cũng là đàn ông mà, có mặt miếng thịt nào đâu! Mặc âu phục đẹp thế kia mà lại đi làm với đàn bà thật sự là quá lãng phí! Á!”

Ông chủ Giang còn chưa nói hết câu đã bị đặc trợ Ngô cho một quyền ngay bụng, Ngô Phàm xoay người, cười tủm tỉm nói: “Đúng vậy, Sa tổng của chúng tôi không phải là đèn cạn dầu. Tôi cũng vậy.”

Ông chủ Giang ôm bụng lặn lội trên mặt đất, ông ta thấy đặc trợ Ngô lúc mặt âu phục nhìn có vẻ gầy, lực tay không ngờ lại lớn như vậy, đánh đến mức ông ta nôn khan vài cái, cảm thấy ruột gan phèo phối đều muốn nhổ ra. Ông chủ Giang quần quai, bắt đầu kêu cha gọi mẹ, “Tôi sai! Tôi sai rồi anh Ngô, tôi không nên trêu chọc anh! Đừng... Đừng đánh nữa! Tôi biết sai rồi!”

Đặc trợ Ngô rút khăn ra lau lau tay, đeo kính lên, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt ông chủ Giang, thân mật nói: “Ngại quá Giang tổng, hôm nay tôi còn có chuyện, xin phép đi trước, ngài cứ tự nhiên nhé.”

“Vâng vâng!”

Ông chủ Giang liền thanh đáp ứng, như cũ ôm bụng nằm rạp trên mặt đất, ông ta liếc nhìn đặc trợ Ngô đang chuẩn bị rời đi, đột nhiên bật dậy, kim tiêm trong tay đâm mạnh vào tay Ngô Phàm.

Cổ tay truyền đến đau đớn tê dại, Ngô Phàm lập tức phản ứng lui về phía sau. Ông chủ Giang đắc chí đứng dậy, cười ha hả, “Phi! Đèn cạn dầu cái gì, mẹ nó! Chơi mày là vinh hạnh cho mày rồi!”

Ngô Phàm không biết ông ta tiêm cho mình cái gì nhưng lúc nhìn thấy kim tiêm, mặt cậu vẫn trắng bệch. Ở mấy chỗ lộn xộn này, kim tiêm còn có khả năng là thuốc gì. Ngô Phàm tuy rằng xuất nhập ở giới thượng lưu nhưng cậu tuyệt đối không dính vào mấy thứ này, Sa gia quản giáo cực nghiêm, cũng không cho phép nhân viên của Sa thị đụng đến.

Ngô Phàm cảm thấy tim mình đột nhiên đập nhanh, cả người hoảng hốt, tứ chi như nhũn ra. Cậu chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt quay cuồng, biến thành từng bóng hình mờ ảo chồng chéo lên nhau, cậu đứng không nổi nữa, bám vào bồn rửa tay khụy xuống thở dốc, đầu càng ngày càng choáng váng.

Tiếng cười của ông chủ Giang hết như từ xa xăm vọng lại, càng ngày càng nghe không rõ. Ngô Phàm há miệng, một phen bị ông chủ Giang xách lên ném trên bồn rửa, kính mắt cũng lệch ra, rơi xuống đất.

Ông chủ Giang nắm cằm cậu, há miệng ra phun một hơi rượu, “Đánh người a?! Xem mày còn đánh người được không! Không phải vừa rồi còn hung hãn lắm sao? Phi! Tao cho mày biết nhé, họ Ngô kia. Sa Tuấn là cái thá gì chứ! Haha, hôm nay chơi với tao, thành thật nghe lời chút đi!”

Đặc trợ Ngô nhắm mắt, cảm giác cả đất trời đều đang xoay tròn, ý thức có chút mơ hồ.

Vừa lúc đó, cửa wc bỗng nhiên bị đập vang, rầm rầm kêu, có tiếng người gào lớn từ bên ngoài truyền đến: “Mở cửa! Mở cửa ra mau!!! Nếu không tôi sẽ phá cửa đấy!!!”

Ông chủ Giang không nghĩ tới lúc này lại có người, tầng 8 đều bị ông ta bao trọn, hơn nữa đây còn là wc của khu ghề lô, làm sao lại có ai đi lên được. Ông ta định mặc kệ, đập chán rồi thì sẽ bỏ đi thôi, nhưng không ngờ người kia không có ý tứ dừng lại, hơn nữa càng ngày càng đập lớn hơn.

“RẦM! RẦM! RẦM!”

“Mở cửa mau! Mẹ nó, tao bảo mày mở cửa ra kia mà!!!”

Một thanh âm khác vang lên, có chút nhỏ, miễn cưỡng còn có thể nghe thấy, “Thời...Thời tổng, chúng tôi có chìa khóa dự phòng... Tôi sẽ bảo nhân viên mang lên ngay.”

“Chờ chìa khóa thì còn đến thiên thu nào nữa hả?!!! Thao!!!”

Người nọ mắng to một tiếng, sau đó bắt đầu mãnh liệt đá cửa, khóa cửa có chút cũ, bình thường cũng ít ai khóa lại, nay bị đá mạnh liên hồi, rốt cục cạch một tiếng, cả tay nắm cửa đều rớt ra. Cửa bị dùng sức đá một cái, nện ở trên tường lại bắn ngược trở về.

Thời Minh Châu sắc mặt không tốt, lại đá thêm một cước nữa, hùng hổ tiến vào. Chỉ thấy đặc trụ Ngô bị đè trên bồn rửa tay, áo khoác âu phục bị ném dưới sàn, kính mắt cũng rơi trên mặt đất gây một bên gọng. Cà vạt của cậu lệch sang một bên, cổ áo bị ông chủ Giang nắm lấy, cả người vô lực nằm ngửa, khoe mắt đỏ bừng.

Thời Minh Châu lập tức phát hỏa, một phen xách áo của ông chủ Giang lên, ném cả người ông ta vào vách tường. Ông chủ Giang vừa té xuống đã bị hất đá vào người, vừa đá vừa gào lên: “Mẹ nó! Mày ăn gan hùm rồi phải không?! Hả? Trả lời đi! Đừng có giả bộ nữa, trả lời tao!!!”

Ông chủ Giang đều ngực, co rúm lại, miệng liên tục cầu xin tha thứ.

Giám đốc Trương theo vào, nhanh chóng đỡ đặc trụ Ngô dậy, nhìn thấy ông chủ Giang bị đánh đến mức miệng đầy máu, ông ta có chút hốt hoảng, vội vã ngăn lại, “Thời tổng! Ngài đừng đánh nữa! Thời tổng, ai, Thời tổng... Ngô tiên sinh không khỏe, mời bác sĩ cho cậu ấy đi.”

Giám đốc Trương không nói thì thôi, vừa nhắc tới đặc trụ Ngô thì Thời Minh Châu bỗng nhiên nổi điên, đá còn ác hơn, “Mẹ nó, em ấy bị làm sao?! Mày đã làm gì em ấy rồi hả?! Thằng khốn này, hôm nay lão tử phải phét người!”

Ông chủ Giang run rẩy, vừa ôm đầu vừa cầu xin: “Ai u tôi sai, Thời tổng... Thời tổng đại nhân xin đừng chấp thứ tiểu nhân này... Không phải...Đau! Không phải là thuốc cấm gì đâu, xin Thời tổng yên tâm... Ai da!!! Chỉ là thuốc an thần thôi.Tuyệt đối... Tuyệt đối không nghiện. Á!”

Thời Minh Châu nghe thấy thế, tâm mới thả lỏng một chút, hấn hung tợn đập thêm hai cái nữa rồi mới tiếp nhận Ngô Phàm từ trong tay của giám đốc Trương. Ngô Phàm tuy rằng đầu óc choáng váng nhưng vẫn còn ý thức thức được một chút, một tay cậu quàng lên vai của Thời Minh Châu, bị hấn đỡ dậy.

Thời Minh Châu ôm thắt lưng của cậu, trấn an vỗ vỗ, thấp giọng nói, “Không sao, không sao rồi. Ngủ đi.”

Giám đốc Trương bên kia cúp điện thoại, nhanh chóng bước qua, “Thời tổng, tôi đã chuẩn bị một phòng ở tầng Vip cho ngài, bác sĩ cũng đã đến, Ngô tiên sinh như vậy đi tới đi lui cũng không tốt.”

Thời Minh Châu không nói gì, chỉ quay đầu lại lạnh lùng trừng mắt liếc ông chủ Giang một cái, sau đó bế đặc trụ Ngô lên, giám đốc Trương nhanh chóng chạy theo, dẫn đường cho Thời Minh Châu lên phòng.

Ngô Phàm mơ mơ màng màng, đầu óc quay cuồng không thể ngủ được, được hiệu vừa hết tác dụng cậu liền bừng tỉnh, hốt hoảng ngồi bật dậy. Cả căn phòng rộng lớn hôn ám không bật đèn, sắc trời bên ngoài cũng tối đen. Trên người cậu đã đổi sang một bộ quần áo khác, ngang hông còn đắp một tấm chăn.

Ngô Phàm nghiêng đầu nhìn về phía ánh sáng yếu ớt hắt vào phòng, chỉ thấy Thời Minh Châu đứng trước ban công, bên ngoài đèn đêm đô thị lóe sáng rực rỡ, một mảnh phồn hoa ảo mộng.

Thời Minh Châu dựa vào lan can, tay áo sơ mi trắng muốt không cài nút, cà vạt cũng nới lỏng. Hắn lẳng lặng đứng đấy, trên tay còn kẹp một điếu thuốc. Người đàn ông cau mày hút một hơi, sau đó lại ngẩng đầu lên, cổ cùng hầu kết tạo thành bóng mờ hắt vào cửa sổ, môi mỏng chậm rãi nhả ra một luồng khói.

Đặc trợ Ngô bỗng nhiên cảm thấy, động tác của Thời Minh Châu thật sự rất gợi cảm.

Thời Minh Châu còn đang hút thuốc, nghiêng đầu nhìn thấy Ngô Phàm đã tỉnh, mắt lập tức sáng lên. Hắn dập lửa, sau đó mở cửa thủy tinh bước vào.

“Tỉnh rồi sao, người có khó chịu chỗ nào không?”

39. Chương 39: Phiên Ngoại: Thời Minh Châu Và Ngô Phàm (trung)

Năm đó Thời Minh Châu còn trẻ, là Thời gia đại thiếu gia. Mẹ Thời rất yêu thương con trai của mình, bỏ ngoài tai mọi lời khuyên nhủ, nuông chiều Thời Minh Châu đến vô pháp vô thiên. Hắn đi học không tán gái, chạy ra ngoài đánh nhau thì cũng là tiêu xài phung phí tiền của của bố mẹ.

Trong vòng một tuần Thời Minh Châu có khi đổi đến ba cô bạn gái, không chịu nghiêm túc với ai cả. Đám hồ bằng cầu hữu kia còn xúi giục hắn, nói rằng phải đổi nhiều mới vui. Khi đó, tuy rằng rất nhiều cô bé biết Thời Minh Châu là tra nam, căn bản không quen với ai lâu dài cả, nhưng hắn có tiền, lớn lên đẹp trai, đáng người cũng tốt, kết quả các cô đều đua nhau lao vào kết giao với Thời Minh Châu.

Đôi khi, Thời Minh Châu cũng hiểu được cuộc đời của hắn thật vô nghĩa, bản thân là một kẻ vô tích sự, chỉ đi tụ tập với một đám du côn, trừ bỏ tiền của bố mẹ, hắn cái gì cũng không có.

Thời Minh Châu không muốn thi đại học, không phải là hắn không thông minh, mà là do hắn thật sự không muốn đi học. Nhưng Thời gia sao có thể để người thừa kế tương lai của dòng họ lại có lai lịch không tốt được, cuối cùng, bọn họ đưa hắn vào trong một trường đại học nổi tiếng. Thời Minh Châu vào đại học lại bắt đầu ba ngày đổi bạn gái một lần, đánh nhau, đua xe, tiêu xài phung phí.

Hắn cứ sống như thế, mãi cho đến khi mẹ Thời cười tủm tỉm nói với hắn, “Con trai, mẹ thấy con cũng đến tuổi kết hôn rồi. Con gái lớn của nhà Sa gia xinh đẹp lắm đấy, con có muốn gặp người ta thử một lần không?”

Thời Minh Châu lúc ấy chỉ nghe nói cô gái kia lớn lên xinh đẹp thì cũng không cự tuyệt nữa. Bản thân đã quen với việc thay bồ như thay áo, hắn cũng không để ở trong lòng, chẳng qua chỉ cần nghĩ đến hai chữ “kết hôn” đã cảm thấy ngọt ngào.

Lần đầu tiên gặp mặt với chị cả Sa gia là lúc Thời Minh Châu tiến vào biệt thự để ra mắt. Thời Minh Châu không chỉ mang theo lễ vật sang trọng, còn tặng cho chị cả một món quà mình tự tay lựa chọn. Mẹ Sa liếc mắt một cái liền nhìn trúng Thời Minh Châu, cảm thấy hắn lớn lên đẹp trai, cư xử lại lễ phép, là một đứa nhỏ tốt. Bà nào ngờ, Thời Minh Châu chỉ là đang diễn kịch với bà, hơn nữa lại còn diễn rất sâu.

Năm đó, Ngô Phàm vẫn còn là sinh viên chưa tốt nghiệp. Bởi vì thành tích của cậu ưu tú, năng lực làm việc lại cao, được bố Sa coi trọng thu về, hôm nay bảo cậu mang hồ sơ đến đây.

Ngô Phàm khi ấy còn mang theo hương vị của thiếu niên ngây ngô, không có sự bình tĩnh khéo đưa đẩy như bây giờ. Bước chân vào biệt thự Sa gia, còn đang ngỡ ngàng đã bị Thời Minh Châu nhìn thấy.

Thời Minh Châu bỗng nhiên cảm thấy, Sa đại tiểu thư tao nhã khéo léo trước mặt mình còn không quyến rũ bằng nam sinh đang đứng ở kia.

Từ đó về sau, mỗi lần hắn ở cùng với bạn gái của mình, không hiểu sao trong đầu chỉ toàn là hình ảnh của Ngô Phàm.

“Đi coi mắt xong nhất kiến chung tình luôn rồi sao?”

“Đại ca, thời buổi này mà còn tin vào cái thứ sét đánh nhất kiến chung tình gì đó sao? A em biết rồi đại ca, em nhìn thấy tiền liền nhất kiến chung tình, tuyệt đối không buông đôi tay nhau ra!”

“...”

Thời Minh Châu cảm thấy mình điên rồi, hấn điên thật rồi mới có thể nhất kiến chung tình với một người đàn ông.

Sau khi Thời Minh Châu gặp mặt Sa đại tiểu thư, lúc mẹ Thời bắt đầu đánh động đến chuyện kết hôn, hấn thật không quá nguyện ý.

Mẹ Thời cười nói: “Con khờ quá, kết hôn xong con muốn làm gì mà không được. Chúng ta là thương nghiệp liên hôn, không phải là kiểu cưới hỏi như đám bình dân. Sa tiểu thư xinh đẹp lại cao quý, Sa gia còn có nhân mạch, cùng chúng ta môn đăng hộ đối. Cưới xong thì con đỡ dành người ta một chút, sau đó con muốn làm gì thì làm. Đương nhiên, lúc Sa tiểu thư muốn đi ra ngoài chơi thì con phải đưa con bé đi. Nhớ phải tỏ ra dịu dàng ân cần chút, đừng để cho giới truyền thông chê cười là được.”

Thời Minh Châu nghe thế liền đen mặt, hấn gằn giọng đáp: “Mẹ, chẳng lẽ bố và mẹ cũng chỉ như vậy thôi sao?”

Mẹ Thời ghen hờn, sắc mặt cũng trầm xuống.

Thời Minh Châu không biết là có phải là do mình đã được nuông chiều từ bé, được sủng mà kiêu hay không, hấn vẫn như cũ không muốn kết hôn.

Thời gia cùng Sa gia đã bàn bạc xong, hai nhà bắt đầu chuẩn bị hôn lễ. Đám cưới xa hoa này gây chấn động khắp thành phố, Thời gia đại thiếu gia cùng Sa gia đại tiểu thư lương duyên, báo chí truyền thông say sưa biết bao nhiêu giấy mực, đây chính là cuộc sống hạnh phúc mãi mãi về sau của công chúa và hoàng tử.

Ngày kết hôn, tất cả mọi người đều đến đông đủ. Từ những người đã chuẩn bị đám cưới đến các đại nhân vật nổi danh trong thương trường và giới giải trí, duy độc có Thời Minh Châu vẫn không xuất hiện.

Thời mẹ vô cùng sốt ruột, bà hiểu rõ tính cách của con trai mình. Nếu thật sự tìm không thấy người thì làm sao bây giờ? Bà gấp đến độ xoay vòng vòng, lại không dám để Sa gia biết.

Thời Minh Châu đứng trước một tòa cao ốc, hấn mặc một thân tây trang phẳng phiu màu trắng, tóc chải vuốt chỉnh tề suốt khí, lộ ra khuôn mặt đàn ông anh tuấn gợi cảm. Hấn im lặng nhắm mắt, nhìn bảng hiệu công ty của Sa thị.

Thời Minh Châu bước vào, vừa lúc thấy Ngô Phàm đang đứng ở tầng 1. Hấn mỉm cười, chậm rãi bước qua. Ngô Phàm nhìn hấn có chút quen mắt, nhưng lại không nhớ ra người kia là ai.

Thời Minh Châu cười tủm tỉm, “Tôi là Thời Minh Châu.”

Ngô Phàm thấy hấn ăn mặc đẹp đẽ, không chừng là đại nhân vật, lại còn mang họ Thời. Cậu nào có thể quen với một người như vậy, đành lễ phép trả lời: “Xin chào, Thời tiên sinh.”

Thời Minh Châu nghe rằng nở nụ cười, hấn lui về sau một bước, lại lặp lại, “Tôi là Thời Minh Châu.”

Ngô Phàm lộ ra biểu tình kỳ quái, Thời Minh Châu lại không quay đầu lại, đi thẳng ra khỏi Sa thị.

Sau khi kết hôn, hấn lấy cớ muốn xuất ngoại để học hỏi thêm, bỏ đi biệt tích, lúc quay trở lại, thanh niên ngây ngô năm đó đã biến thành một người đàn ông thành thực, có tiền, có quyền, có bằng cấp có nhân mạch.

Khi đàm phán hợp đồng với Sa Tuân, Thời Minh Châu gặp lại Ngô Phàm, người kia so với năm đó càng thêm thanh lãnh. Cậu mặc âu phục đứng ở một bên, quy củ cầm tư liệu.

Thời Minh Châu cười nói: “Xin chào, tôi là Thời Minh Châu.”

Biểu tình thanh lãnh của Ngô Phàm không thay đổi, cậu nở một nụ cười rất chuyên nghiệp, đáp lại, “Xin chào Khi tổng.”

Thời Minh Châu biết, người kia đã quên hấn mất rồi.

Trong phòng khách sạn, Thời Minh Châu thấy cậu ngồi im trên giường không phản ứng, hấn vội vàng bước nhanh qua nắm lấy tay của Ngô Phàm, hỏi: “Chỗ nào không thoải mái? Mau nói a!”

Tay hắn dùng lực rất lớn, Ngô Phàm mới vừa tỉnh lại, cả người đều mềm nhũn bị hắn nắm chặt lấy, cậu cúi đầu rên khẽ một tiếng.

Thời Minh Châu giật mình, nhanh chóng buông tay ra, “Ngại quá... Tôi... Tôi có chút khấn trương.”

Hắn nói xong, lui về sau một bước, ngồi xuống ghế.

Ngô Phàm vươn tay đi lấy mắt kính, nhưng sờ mãi vẫn không thấy đâu.

Thời Minh Châu nói: “Kính của cậu gãy mất rồi.”

Ngô Phàm lúc này mới vươn tay xoa xoa khóe mắt, cậu bị loạn thị, cận thị cũng rất nặng. Cả phòng đều tối om, cậu nhìn không rõ lắm đành phải neho mắt, nói với Thời Minh Châu: “Cám ơn Thời tổng.”

Thời Minh Châu nhìn động tác kia, chỉ cảm thấy không còn chiếc kính kia nữa, hắn mới có thể nhìn rõ đôi mắt của người nọ. Mắt của Ngô Phàm hơi hẹp dài, đuôi mắt bởi vì vừa mới tỉnh lại còn có chút đỏ, hơi hơi sưng lên, chọc cho lòng người ngứa ngáy.

Thời Minh Châu bỗng giật mình, hắn không nói gì, vươn tay ra chạm vào mặt Ngô Phàm, dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt của cậu.

“Thời tổng?”

Thời Minh Châu ma xui quỷ khiến nói một câu: “Tôi là Thời Minh Châu.”

Ngô Phàm buồn bực nhìn hắn, “Thời tổng?”

“...”

Thời Minh Châu đột nhiên áp sát, kéo lấy Ngô Phàm, hung hăng ngậm môi của cậu hôn xuống.

“A... Thời tổng? U!”

Thời Minh Châu vuốt ve bờ môi của cậu, đem người ôm vào lòng hung hăng hôn, cơ hồ muốn đem cậu nhập vào máu thịt. Ngô Phàm cả người vô lực, bị hắn ấn vào trong ngực, miệng lưỡi giao quần, toàn thân hết như bị một dòng điện chạy qua. Cảm giác tê dại làm cậu muốn ngất đi, chợt nhớ tới bộ dáng của Thời Minh Châu dựa vào lan can hút thuốc ban nãy, trong thân thể đột nhiên có một cỗ nhiệt lưu mạnh mẽ lan tỏa.

Thời Minh Châu cảm giác được Ngô Phàm lả người đi, môi lưỡi có chút đáp lại hắn, hắn mừng như điên, vươn tay xé rách quần áo của Ngô Phàm, điên cuồng hôn liếm thân thể của cậu.

Ngày hôm sau, lúc Thời Minh Châu tỉnh dậy, hắn đã không thấy Ngô Phàm bên người mình nữa. Giám đốc Trương nói Ngô tiên sinh sáng sớm đã rời đi, nói phải đi làm, cám ơn Thời tổng ngày hôm qua giúp đỡ.

Thời Minh Châu im lặng ngồi trên giường, khoái lạc của ngày hôm qua phẳng phất như một giấc mộng, Ngô Phàm phối hợp ôm chặt hắn, chủ động hôn hắn, thờ dục liên hồi cổ găng khắc chế rên rỉ nức nở.

“Tôi tên là Thời Minh Châu, tại sao em lại không nhớ tôi.”

Lúc Ngô Phàm ngồi trong xe, trong đầu vẫn luôn xoay quanh những lời này. Thời điểm điên cuồng đêm qua, Thời Minh Châu vẫn luôn nhẹ giọng nhắc đi nhắc lại bên tai cậu.

Anh trai lái xe nhìn sắc mặt của cậu, thăm dò nói: “Anh Ngô? Anh bệnh à? Hay hôm nay anh đừng đi làm nữa, tôi xin phép Sa tổng dùm anh nhé.”

Ngô Phàm lắc lắc đầu, không nói chuyện.

Cậu còn nhớ rõ, năm đó, lúc Thời Minh Châu lui về sau một bước, hắn vẫn nở nụ cười lộ ra hàm răng trắng bóng, nói với mình hắn tên là Thời Minh Châu.

Không biết tại sao, Ngô Phàm vẫn luôn nhớ rõ động tác kia, giống như chứa đầy chua xót cùng bất đắc dĩ, giống như Thời Minh Châu sẽ không bao giờ trở về nữa.

Ngô Phàm chỉ gặp Thời Minh Châu được hai lần, ít lâu sau, cậu nghe thấy người ta kể rằng, thiếu gia sau khi tân hôn còn chưa kịp hưởng tuần trăng mật đã chạy đi du học.

Cậu thật ra vẫn luôn nhớ rõ hắn, cũng không hiểu vì sao, có lẽ là Thời Minh Châu trời sinh chính là kiểu người rục rờ như thế, từ khuôn mặt đáng người đến thân thể bối cảnh, đã gặp rồi là không thể nào quên.

Ngô Phàm vươn tay, vùi mặt vào lòng bàn tay hồi lâu. Minh thể nhưng cùng Thời tổng chơi tình một đêm, sau này phải làm sao bây giờ.

Ngô Phàm đến công ty, nhân viên báo hôm nay Sa tổng không tới, cậu ngược lại thở phào một hơi. Cậu thật sự không biết mình phải dùng biểu tình gì để gặp Sa tổng.

Thời Minh Châu đã từng là rể quý của Sa gia, coi như là anh rể của Sa tổng, hiện giờ mặc dù đã ly hôn nhưng tầng quan hệ này vẫn còn tồn tại. Cậu là một người đàn ông, lại còn là cấp dưới của Sa tổng, rốt cục cùng Thời tổng xảy ra quan hệ, mọi người biết được chắc cũng không thoải mái.

Ngô Phàm mở cửa phòng đi tắm rửa, Thời Minh Châu cũng là lần đầu tiên, không biết cách giúp cậu thanh lý, thân thể cũng rất đau. Ngô Phàm cảm thấy không được tự nhiên, trong đầu kêu loạn.

Cậu thay quần áo, lấy mắt kính cũ cất trong tủ ra, còn chưa kịp sấy tóc thì bí thư bỗng nhiên gõ cửa, anh ta đứng ở bên ngoài nói: “Anh Ngô, Thời tổng đến rồi.”

Ngô Phàm sửng sốt một chút, “Nói với Thời tổng là hôm nay Sa tổng không có tới.”

Bí thư lại đáp: “Anh Ngô, Thời tổng nói ngài ấy muốn tìm anh chứ không phải là tìm Sa tổng.”

Ngô Phàm lúc này càng thêm sửng sốt, hắn cho rằng Thời Minh Châu chơi một lần rồi thôi, dù sao trước đó thanh danh của hắn cũng không tốt, ngủ với người này xong lại đổi sang người khác.

Ngô Phàm không trả lời, cửa phòng lại cạch một tiếng, bị đẩy ra. Cậu còn tưởng là bí thư, kết quả, lại là Thời Minh Châu.

40. Chương 40: Phiên Ngoại: Thời Minh Châu Và Ngô Phàm (hạ)

Thời Minh Châu tiến vào phòng, đóng cửa lại. Vị đại thiếu gia ngày thường luôn luôn có vẻ phong lưu hào hoa lúc này đột nhiên lại có chút co quắp. Hắn im lặng ngồi xuống ghế sofa, sau đó mới ngẩng lên hỏi Ngô Phàm: “Người em sao rồi?”

Đặc trợ Ngô đẩy đẩy kính, trên mặt là biểu tình mỉm cười chức nghiệp hóa: “Cám ơn Thời tổng quan tâm, còn phiên ngài phải đến tận đây, tôi không sao cả.”

Thời Minh Châu gật đầu, nghĩ ngợi một lúc sau mới cười hì hì nói: “Vậy em cho tôi xin cốc nước đi?”

“...” Đặc trợ Ngô thái dương giật giật, trả lời: “Thời tổng bận rộn như vậy, hay là...”

Thời Minh Châu: “Không có nha, hôm nay tôi rảnh lắm luôn.”

Đặc trợ Ngô lại cười tủm tỉm: “Nhưng Sa thị không phải là tiệm cà phê.”

Thời Minh Châu lập tức giả bộ đáng thương, lấy lòng nói với đặc trợ Ngô: “Tôi uống nước xong sẽ đi ngay, thật đó!”

Đặc trợ Ngô chỉ cảm thấy đầu mình càng ngày càng đau, Thời đại thiếu gia muốn gió được gió muốn mưa được mưa thế nhưng cấm cộc ở chỗ người khác chỉ để đòi uống nước!

Ngô Phàm vươn tay day day thái dương, “Vậy xin Thời tổng chờ một lát, tôi đi lấy nước cho ngài.”

Thời Minh Châu nhanh chóng gật đầu.

Trong phòng có bình lọc nước, đặc trợ Ngô lấy một cái cốc từ trên kệ chén, sau đó khom lưng xuống rót nước.

Thời Minh Châu nhìn động tác của Ngô Phàm, cậu chưa mặc áo khoác, vừa mới tắm xong nên tóc còn có chút ẩm ướt. Hắn đột nhiên đứng lên, rào bước đi qua.

Đặc trợ Ngô vừa rót nước xong, bỗng nhiên phía sau lưng chạm phải một ***g ngực rắn chắc nóng rục. Thời Minh Châu đưa tay, nhẹ nhàng gạt đi mấy lọn tóc ướt đang vương trên gáy Ngô Phàm.

Đặc trợ Ngô rút cổ, thiếu chút nữa làm rơi cốc nước trong tay xuống, cậu quay đầu, nhét cốc vào tay Thời Minh Châu, “Thời tổng nhanh uống đi, tôi gọi tài xế đưa ngài về.”

Thời Minh Châu cầm lấy chiếc cốc, hắn vẫn đang nhìn chăm chăm vào cổ của đặc trợ Ngô. Trên làn da trắng nõn có một dấu hôn thẫm nhiên, chắc là do hắn hôm qua lưu lại, nếu không để ý thì cũng không nhìn thấy.

Hắn ho khan một tiếng, ngồi xuống uống nước. Hắn nhìn Ngô Phàm, mấp máy môi một lát sau đó mới nói: “Tiểu Ngô, em không muốn thử với tôi một lần sao?”

Ngô Phàm lại đẩy đẩy kính, “Thời tổng cũng thẳng thắn quá nhỉ.”

Thời Minh Châu ưỡn mặt cười, “Điều kiện của tôi rất tốt mà, lại còn có thể giúp em làm việc. Em muốn ký hợp đồng cũng thành vấn đề!”

Ngô Phàm nói: “Sa thị không có bán nhân viên.”

Thời Minh Châu lại đáp: “Việc này không liên quan đến Sa thị, tôi cũng chỉ muốn mua mỗi mình em thôi. Bán cho tôi thẳng nhóc Sa Tuấn kia tôi cũng không thèm.”

Ngô Phàm: “...”

Đặc trợ Ngô nhúc đầu, tiếp tục đẩy kính. Cậu cảm thấy cùng Thời Minh Châu mặt đối mặt ngồi xuống nói chuyện quả nhiên là sai lầm. Chẳng qua, những lời nghe như đùa giỡn kia của Thời Minh Châu lại làm cho lòng cậu có chút dao động.

Thời Minh Châu nhe răng cười, “Cả ngày hôm qua em bận rộn nên chắc bây giờ đã mệt lắm rồi. Vậy nhé, ngày mai tôi lại đến, em nhớ phải nghỉ ngơi cho tốt đấy.”

Ngô Phàm nghe thế, vội vàng nói: “Không dám phiền Thời tổng, ngày mai ngài không cần qua đây đâu!”

Thời Minh Châu đáp: “Không phiền!”

Nói đoạn, hắn cười tùm tùm bước đi, để lại Ngô Phàm đang đau đầu, tại sao Thời tổng dầu muối đều không ăn vậy. Bản thân mình cũng thật là sơ suất, thế nhưng lại dính vào Thời Minh Châu.

Ngô Phàm từ bên ngoài trở về, anh trai lái xe một đường cứ nói mãi không ngừng, “Anh Ngô thật quá lợi hại! Ký được hợp đồng rồi, cái ông chủ kia khó tính muốn chết luôn! Anh chắc cũng mệt lắm, mau về đi nghỉ.”

Nửa tiếng sau, xe tiến vào bãi đậu của công ty, Ngô Phàm lười biếng không muốn nhúc nhích, bảo tài xế đi trước. Cậu ngồi lại trong chốc lát, cảm thấy bớt mệt rồi mới mở cửa xe, cầm lấy túi công văn của mình, bên trong để một đồng hồ đồng và tư liệu. Hiện tại đã là giờ tan tầm, Ngô Phàm xuống xe, chuẩn bị đem đồ đưa lên sau đó trở về nhà nghỉ ngơi.

“Cốp! Cốp! Cốp!”

Cậu còn chưa kịp khóa cửa, chợt nghe thấy thanh âm giày cao gót khua lộp cà lộp cộp trên mặt đất, một cô gái mặc váy yếm đỏ rực, chân đi giày cao gót da báo đang bước nhanh tới.

Ngô Phàm còn tưởng rằng là nhân viên công ty hoặc đối tác đến bàn công chuyện, đợi đến khi cô ta đến gần, cậu không ngờ rằng đó lại là Thích tiểu thư.

Chuyện Thích tiểu thư hai ngày trước đại náo văn phòng của Sa tổng phải nói là lan truyền với tốc độ ánh sáng, hơn nữa đây còn là thiên kim tiểu thư của Thích gia, Ngô Phàm đương nhiên sẽ không nhớ lầm.

Thích tiểu thư đi qua, bước thẳng đến chỗ Ngô Phàm, giơ tay lên định tát cậu một cái. Ngô Phàm lắp bắp kinh hãi, nhanh chóng nghiêng người tránh được. Đàn ông con trai mà bị phụ nữ tát thì còn ra thể thống gì.

“Thích tiểu thư, cô có ý gì?”

Thích tiểu thư nghe cậu hỏi, đột nhiên nổi giận khóc lóc om sòm, xông lên đâm đá Ngô Phàm liên tục. Đặc trợ Ngô không muốn đánh con gái, hơn nữa Thích tiểu thư ăn mặc rất hở hang, chẳng biết nên đánh chỗ nào cho phải.

Thích tiểu thư gào thét: “Thằng tiện nhân không biết xấu hổ! Mày dám giết chồng của tao! Tao phải đánh chết mày! Tao đánh chết mày! Mày đúng là cái đồ tiện nhân! Tiểu tam! Mèo mả gà đồng! Để cho đàn ông đâm mông!”

Ngô Phàm: “...”

Ngô Phàm vươn tay đẩy Thích tiểu thư ra, đen mặt nói, “Thích tiểu thư, nếu cô không dừng tay tôi sẽ gọi bảo vệ.”

Thích tiểu thư chỉ thẳng vào mặt cậu gào lên: “Phi! Mày cho mày là ai chứ! Dám giết chồng tao lại còn dẽo mỗ?! Tao phải đánh chết cái thứ hồ ly tinh như mày! Hồ ly tinh! Không biết xấu hổ hồ ly tinh!!!”

“...”

Ngô Phàm thái dương bắt đầu giật điên cuồng, hai ngày trước Thích tiểu thư còn ôm hoa đến tỏ tình với Sa tổng, còn tự xưng là hôn thê của người ta, bây giờ lại đột nhiên nổi điên nói nhăng nói cuội. Chi ít thì cũng phải đi nổi điên với Đường Đường chứ, như thế nào đột nhiên đi kiếm chuyện với cậu?

Ngô Phàm tính tình tốt nói: “Thích tiểu thư, cô hiểu lầm rồi.”

Thích tiểu thư bỏ ngoài tai lời của đặc trợ Ngô, mồm vẫn tiếp tục gào lên: “Hồ ly tinh! Thằng tiện nhân không biết xấu hổ! Phi! Hiểu lầm cái con khỉ! Mày đúng là đồ tiểu tam! Dám câu dẫn chồng tao!”

Ngô Phàm hắc tuyến, “Kia, xin hỏi tiên sinh nhà cô tên là gì?”

Thích tiểu thư ném ra một quả bom hạng nặng, “THỜI MINH CHÂU!”

Ngô Phàm: “...”

Bả đối chồng hồi nào lẹ vậy?

Ngô Phàm không biết vì sao, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy rất kì lạ, tựa như bị người nhéo một cái.

Cậu bình tĩnh đáp: “Thích tiểu thư, xin cô đừng cố tình gây sự nữa. Ở đây có camera an ninh, tôi cũng không muốn phải đưa video cho tòa báo đâu.”

Thích tiểu thư nghe thế liền bốc hỏa, cô ta gương nanh múa vuốt hô: “Con hồ ly tinh thói tha kia! Mày dám uy hiếp tao sao! Người của Thích gia là để cho mày uy hiếp sao! Tao sẽ cho tiền đám báo chí, nói là mày câu dẫn chồng tao! Đồ tiện nhân! Giết chồng người khác! Dám làm không dám nhận!”

Ngô Phàm: “...”

Ngô Phàm rất bình tĩnh đứng im, Thích tiểu thư như cũ vẫn khóc lóc om sòm. Cậu nghe thấy cô ta một tiếng chồng hai tiếng chồng gọi Thời Minh Châu, tim cứ như bị bóp nghẹt lại.

Một lát sau, đặc trợ Ngô rốt cục mở miệng nói chuyện, thanh âm như trước thực lãnh tĩnh, nhưng cái câu nói ra lại nghe như đùa, “Vâng, Thích tiểu thư nói đúng. Tôi đã ngủ với Thời tổng rồi.”

“...” Thích tiểu thư ngậy ngẩn cả người, sau đó gào khóc càng lớn tiếng, “Khốn kiếp! Thối tha không biết xấu hổ! Mày giết chồng tao rồi còn dám ở trước mặt tao điều võ dương oai!”

Ngô Phàm: “...”

Cậu không nói thì bị bảo là dám làm không dám nhận, nói thì lại bị bảo là điều võ dương oai.

Ngô Phàm vừa muốn gọi điện thoại cho bảo vệ, chợt nghe thấy cửa thang máy vang lên một tiếng, Thời Minh Châu từ bên trong đi ra, đưa theo người tới dẫn Thích tiểu thư đi.

Thích tiểu thư nhìn thấy Thời Minh Châu liền muốn nhào qua, lại bị bảo vệ kéo lại, miệng cô ta vẫn còn đang gào thét: “Chồng ơi! Chồng ơi! Con hồ ly tinh này nó khi dễ em!!!”

Thời Minh Châu: “...”

Thích tiểu thư rốt cục bị bảo vệ đưa đi, thế giới cuối cùng cũng yên tĩnh.

Thời Minh Châu nhìn sang, thấy Ngô Phàm đen mặt, vội vàng đi qua giải thích, “Em đừng nghe cô ta nói bừa.”

Đặc trợ Ngô không nói chuyện, chỉ nhìn hẩn với ánh mắt “Tôi không tin”.

Thời Minh Châu đến gần Ngô Phàm, “Em nhất định phải tin tôi a. Tôi không có biết cô ta, hai ngày trước Sa Tuân giả trò quỷ lấy tôi ra làm bia đỡ đạn, nói tôi vừa li hôn rất thiếu thốn tình thương cầu an ủi, cuối cùng ném nhỏ họ Thích đó cho tôi.”

Ngô Phàm cười tủm tỉm hỏi: “Ngài thật không để Thích tiểu thư qua an ủi ngài à?”

Thời Minh Châu nhanh chóng lắc đầu, “Không có, tuyệt đối không có! Tôi trong sạch mà!”

Ngô Phàm không muốn nói chuyện với hẩn nữa, cậu mệt lắm rồi, lại còn bị Thích tiểu thư nháo một hồi. Cậu vòng qua Thời Minh Châu, chuẩn bị bước vào thang máy, “Tôi phải lên lầu một chút, Thời tổng cũng nên về đi, trễ lắm rồi.”

Thời Minh Châu chụp được Ngô Phàm, kéo lại, cậu trợn mắt nhìn thang máy đóng cửa, sau đó từ từ đi lên.

Thời Minh Châu cười hì hì nói: “Chớ đi a, khó khăn lắm mới gặp được em. Mấy ngày nay em bận quá, tôi đến mấy lần đều không có em ở đây.”

Ngô Phàm thản nhiên nở nụ cười, “Bên cạnh Thời tổng có nhiều ong bướm xếp hàng như vậy, còn tôi cũng chỉ là một trợ lý mà thôi, nào có vinh hạnh này.”

Ngô Phàm nói xong, đột nhiên cảm thấy lời nói của mình đầy mùi dấm chua loét, nhất thời có chút kinh ngạc. Thời Minh Châu nghe xong ngược lại rất vui vẻ, hẩn ghé sát qua, vòng tay ôm lấy thắt lưng của Ngô Phàm, nói: “Em đang ghen đấy à? Tôi dám thề tôi cùng họ Thích kia không có một chút quan hệ! Hồi trước cô ta cũng nói mình là hôn thê của Sa Tuân đấy thôi, em đừng có nghe cô ta nói nhảm.”

Ngô Phàm không nói chuyện, cậu mím chặt môi, còn đang suy nghĩ mình vừa rồi thất thố.

Thời Minh Châu không ngừng cố gắng, hẩn hôn lên khóe miệng của cậu, thấp giọng nói: “Đã mấy ngày nay tôi không gặp được em rồi, hôm nay tới nhà của tôi đi.”

“...” Ngô Phàm lui về sau một bước, “Thời tổng, ở đây có camera.”

Thời Minh Châu mới hôn được có một cái, hẩn bỗng nhiên cảm thấy máu toàn thân bắt đầu sôi trào, mấy ngày qua đều không nhìn thấy Ngô Phàm, đột nhiên có chút mất không chế. Hẩn giữ chặt tay cậu, đem người kéo lên xe của mình.

Thời Minh Châu khóa cửa lại, Ngô Phàm đẩy mãi không ra, đen mặt nói: “Thời tổng, ngài đây là...A...”

Thời Minh Châu không cho cậu nói chuyện, nhào đến hung hăng hôn cậu, tựa như muốn gặm rưng của cậu một tảng da. Đặc trợ Ngô bị hôn đến đầu óc choáng váng, hai tay đặt ở trước ngực của Thời Minh Châu lại không đẩy hẩn ra, cũng không biết vì cái gì ngược lại nắm chặt lấy áo của hẩn. Hai người miệng lưỡi giao quấn, hôn liếm, đùa giỡn nhau.

Thời Minh Châu không nói lời nào, ánh mắt hệt như sắp sửa ăn thịt người, đặc biệt đáng sợ. Hẩn thở dồn, đè Ngô Phàm lại, vươn tay kéo thắt lưng, lột quần của cậu xuống.

Ngô Phàm ngửa đầu thở dốc, Thời Minh Châu tháo mắt kính của cậu, thành kính hôn lên môi lên mắt cậu, nhẹ giọng nỉ non: “Ngô Phàm, tôi thích em, từ bao nhiêu năm trước tôi đã thích em rồi...”

“A...”

Ngô Phàm thở dốc, chỉ cảm thấy tai mình nóng bừng, thanh âm khàn khàn gợi cảm của Thời Minh Châu quanh quẩn trong đầu, tựa như sắp thiêu cháy cả người cậu.

“Đừng... Thời tổng ...Ở đây có camera...”

Thời Minh Châu lại không để ý tới cậu, cũng không hề có ý tứ dừng lại. Hắn hấp tấp cởi nút áo sơ mi của Ngô Phàm, sau đó vươn tay kéo hai cái chân dài mảnh khảnh của cậu gác lên vai, chuẩn bị vác súng ra trận...

“Cốc cốc.”

Bỗng nhiên có người gõ vào cửa kính, Thời Minh Châu giật mình, Ngô Phàm càng co rụt lại, bộ dáng hoảng sợ, Thời Minh Châu nhanh chóng che người cho cậu.

Sa Tuân đứng bên ngoài xe, rất là bình tĩnh nói: “Thời Minh Châu, đây là nơi công cộng.”

Thời Minh Châu: “...”

Thời Minh Châu bị phá đám liên tục, tuy rằng mặt của Sa Tuân không có biểu tình gì, vẫn là mặt than vụn vụn, nhưng hắn có thể đọc được trên mặt người kia viết rõ ràng mấy chữ: “Tôi-cố-ý-đó.”

Thời Minh Châu hung tợn mắng: “Sa Tuân, đi chết đi!”

Đường Đường bên cạnh ngược lại rất thức thời, kéo Sa Tuân nhanh chóng rời đi.

Đường Đường: “Sa tổng, quý rầy người ta yêu đương sẽ bị lừa dối.”

Sa tổng: “Tại sao Thời Minh Châu lại muốn đá tôi?”

Thời Minh Châu: “...”

Đường Đường: “...”

Thời Minh Châu thấy bọn họ đi rồi, lúc này mới đem lực chú ý thả lại trên người Ngô Phàm. Cậu cuộn mình ngồi trên ghế, trên người chỉ có một tấm áo khoác của hắn, thân mình trắng nõn ẩn hiện dưới lớp quần áo xộc xệch.

Ngô Phàm lúc này vẫn còn đang hoảng hốt, bộ dáng mặc người chà đạp kia làm Thời Minh Châu thú tính đại phát.

Thời Minh Châu hô hấp dồn dập, cúi xuống hôn môi người dưới thân, nói, “Chúng ta tiếp tục.”

Đặc trợ Ngô thở dốc, “Đừng... Đừng ở chỗ này.”

Thời Minh Châu đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết, Ngô Phàm thu tay lại, sâu kín nhìn hắn, cậu im lặng đeo kính lên, “Đã nói là đừng làm ở chỗ này rồi cơ mà.”

Thời Minh Châu giống y như chó bị gạt đầu lia lịa, đáp: “Được được, vậy chúng ta về nhà làm!”

“.....”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-lanh-roi-de-tong-tai-di-uong-thuoc-di>